

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΝΑ ΣΚΥΛΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΝΕΒΑΛΑΝ τὸ γάμο τους γιὰ τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου. Ὁ Κόρμος ἦταν ὁ πιὸ τρυφερός καὶ προσεχτικός ἀρραβωνιαστικός πού μπορούσε νὰ γίνη. Αὐτὸ τόξερε καλὰ ἡ Μία, κι' ὅμως δεχότανε τὰ παράφορα φιλία του δίχως κανένα ἐνθουσιασμό. Μὰ ἐκεῖνος ἦταν τόσο τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της, ὥστε δὲν τὸ πρόσεγε. — Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος, Μία! τὴς ἔλεγε, τρέμοντας ἀπὸ χαρὰ. Δὲν εἶν' ἀλήθεια πὼς μ' ἀγαπᾷς; — Ναι, ἀπαντοῦσε ἐκείνη.

Κι' ὁ Κόρμος μεβοῦσε ἀπὸ εὐτυχία.

Ἀγόρασε ἓνα μοναχικὸ σπιτάκι, σὲ κάποιο προάστιο. Θυσίασε ὅλες τὶς οἰκονομίες του γιὰ νὰ τὸ ἐπιπλῇ ἀνετα.

Κάθε πρωὶ πήγαινε μὲ τὸ τράμι στὸ γραφεῖο του καὶ γύριζε τὸ βράδυ μὲ τὸ ἴδιο μέσον. Ὡς τ' ἀπόγευμα ἐργαζότανε, καὶ μόλις τελείωνε τὴ δουλειά του ἔτρεχε στὴ μνηστὴ του. Αὐτὸ γινόταν κάθε μέρα. Μὰ εἶχε ἀρχίσει πιά ν' ἀδμονῇ, κι' ἓνα βράδυ τὴς εἶπε:

— Τὴν ἄλλη βδομάδα θὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας.

Ἡ Μία φάνηκε στενοχωρημένη.

— Καλύτερα νὰ περιμένουμε λίγο ἀκόμα... ἀπάντησε. Μὴ μὴ θυμώσης Γκέοργκ... μὰ μοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ χωρισθῶ ἀπ' τὸ θέατρο... Ἀς ἀναβάλουμε ὥς τὴ Χριστούγεννα.

— Ὁχι! εἶπε μὲ πείσμα ὁ Κόρμος.

— Τότε... λυπάμαι πολὺ, ἔκανε ἡ Μία σουφρώνοντας τὰ χεῖλιά της.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ὑποκύβῃ ὁ Κόρμος:

— Καλὰ, ἀς γίνη τὰ Χριστούγεννα ὁ γάμος μας.

Κάθε βράδυ, γυρίζοντας ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς ἀρραβωνιαστικίας του στὸ δικό του, ὁ Κόρμος συναντοῦσε στὴν τελευταία στάσι τοῦ τράμι ἓνα σκυλί. Εἶχαν γίνεи καλοὶ φίλοι, γιὰτὶ τοῦ φύλαγε πάντα μέσα στὴ τσέπη του τ' ἀπομνημόνια τοῦ φαγητοῦ του. Ἡ ἀφοσίωσι τοῦ ζώου ἐκείνου τοῦκανε καλὸ στὴν ἀρχὴ καὶ ἡσυχάζε τὰ βασανισμένα νεῦρα του.

— Μ' ἀγαπᾷς τὸ καυμένο... γι' αὐτὸ τουλάχιστον δὲν ἀμφιβάλλω! θιβήριζε.

Κι' ἐσφίγγε ἀεὶ τὰς γροθίες του, γιὰτὶ συλλογιζόταν τὴν ἴδια στιγμή τῆς Μίας. Μὰ κάποτε σκέφθηκε πὼς αὐτὸ ἦταν προσβλητικὸ γιὰ τὴ μνηστὴ τοῦ.

«Ἀνοήσιες — εἶπε μέσα του — νὰ με συγκινήϊ ἔτσι ἓνα ἀδέσποτο σκυλί!»

Καί, γιὰ ν' ἀναγκάσῃ τὸν ἐνθουσιασμό του, τοῦδωσε μιά κλωστή καὶ τοῦ φώναξε:

— Οὐστ!...

Ἐπὶ τὸ σκυλὶ τὸν περιεμενε καὶ τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν παραλλή. Αὐτὸ ἀρχισε νὰ τὸν ἐκνευρίζῃ. Ὅσο πιά ἀναγκασμένος γύριζε ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς Μίας, τόσο ἐνοχλητικότερη τοῦ φαινόταν ἡ ἀφοσίωσι τοῦ σκυλίου.

Στὸ τέλος ἔπαυσε πιά νὰ τὸ ταΐζῃ καὶ νὰ τὸ προσέχῃ. Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

νος, ἐκείνες τὶς μέρες. Ἐ-ζέπε τὴ Μία νὰ τοῦ φέρεται πολὺ ψυχρὰ. τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἐνῶ συγγενῶς ὁ Ματράϊ, ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ θεάτρου δὲν τὴν ἄφινε στιγμή ἀπὸ κοντὰ του.

Μία φοβερὴ ζήλεια τὸν δα σάνιζε. Στὸ τέλος, ἔπαυσε νὰ πηγαίνει στὸ ἀπόγευμα σπιτάκι του, γιὰτὶ φοβότανε τὴ μοῦρα καὶ τὴ σιωπὴ. Ἐγκαταστάθηκε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο.

Ὅταν ὑστερ ἀπὸ μέρες, ἀποφάσισε νὰ ἐξαπατῇ σπῆτι του, ἐνοίωσε τέτοια ἀπογοήτευσι στὴν καρδιά, πού θὰ προτιποῦσε νάχε πεθάνει. Κατέβηκε στὴν τελευταία στάσι τοῦ τράμι καὶ πῆρε σκυφτός τὸ στενὸ δρομάκι: ποῦδωλε στὸ σπῆτι του — στὸ σπῆτι πού λογάριζε πὼς θὰ γινόταν ἡ φιλία τῆς εὐτυχίας του.

Ἐργάζονταν τώρα στὴ σκέψι τοῦ Κόρμος ὅλη ἡ τραγωδία τῆς τελευταίας του ζωῆς μὲ τὴ Μία. Περιπατοῦσε μηχανικά. Κι' ἔοτασε μπροστὰ στὸ σπῆτι τοῦ χωρίς νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ξαφνικά, εἶδε πίσω ἀπ' τὸ φράχτη μιά μαύρη σκιά: Ἦταν τὸ σκυλὶ, ἀδύνατο ὅμως καὶ κοκκαλιάρικο ἀπ' τὴν πείνα. Σύρθηκε μὲ δυσκολία κοντὰ του.

— Οὐστ! τοῦ φώναξε ἐκείνος, καὶ προχώρησε. Μὰ τὸ σκυλὶ τὸν ἀκολουθοῦσε.

Ἐφτασε στὴν πόρτα του κι' ἔβαλε τὸ γέρι τοῦ σπῆτι τσέπη γιὰ νὰ βρῇ τὸ κλειδί. Ἐπῆσε τότε ἓνα πακέτακι. Ἦταν ἓνα γλύκισμα πού εἶχε ἀγοράσει γιὰ τὴ Μία. Πά-νω στὴν ταραχὴ του εἶνε ξεχάσει νὰ τῆς τὸ δώσῃ.

Ἐβγαλε τὸ πακέτο, τ' ἀνοίξε καὶ πέταξε τὸ γλυκὶ στὸ σκυλὶ. Τὸ ζῶο τὸ καταβρόχθισε μεμιάς. Ὑστερα τὸν κύτταξε μ' εὐγνωμοσύνη.

Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

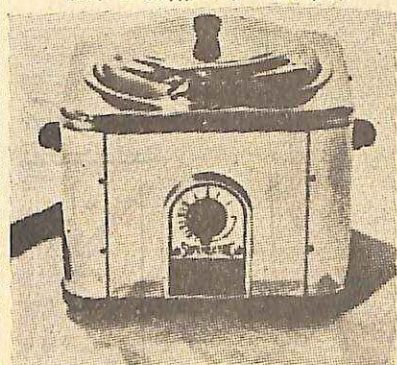
Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

Ἦταν πολὺ ἀναγκασμένη.

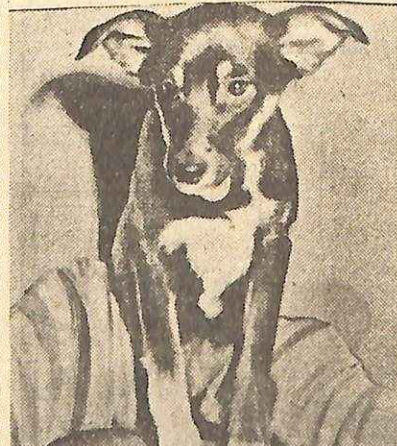
ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Πιθανὸν νὰ μὴν ἔχετε δῇ τὴ Γιόβανα, ἔχετε ὅμως ἀποσπῆτε ἀκούσει τὴ γλυκιὰ φωνή της ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο. Ἡ νε-ἀρὰ καὶ συμπαθὴς καλλιτέχνης ἔχει μιά ἀπὸ τὶς ὡραιότερες φωνές, πού διαθέ-τουν οἱ σύγχρονες ντιζέζες μας.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΤΗΓΑΝΙ

Ὑστερα ἀπὸ τόσα ἄλλα ηλεκτρικὰ μα-γειρικά σκεῦα ἔκανε τώρα τὴν ἐμφάνι-σι του καὶ τὸ ηλεκτρικὸ... τηγάνι. Κα-τασκευάστηκε στὴν Ἰταλία ἀπὸ μιά βιο-μηχανία ηλεκτροκινῶν συσκευῶν καὶ τη-γανίζει, ὁτιδήποτε μὲ μιά ἐλαχίστη κα-τανάλωσι λαδίου καὶ χωρὶς νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτὴν ἡ ἐλαχίστη μυρωδιά. Ἐνῶς διακοπῆς ἐπιτρέπει σ' αὐτόν, πού χρη-σιμοποιεῖ τὸ τηγάνι νὰ ρυθμίζῃ τὸ ψι-σιζο μειώνοντας ἢ αὐξάνοντας τὰ βάτ.

ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ ΣΤΟ ΓΥΦΟ

Ἐνῶς ἀδέλιος σὺφερ τραυματισμὸς στὴ βοστώνη τὸν Σκάμπ. Ἐνα σκυλάκι πού θεωρεῖται σήμερὰ τὸ πιὸ δυστυχισμένο τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ Σκάμπ μεταφέρθηκε ἀμέσως στὸ ἑμερωσιολο-γισπῆτα καὶ ἐκεῖ τοῦ ἔβαλαν στὸ γόφω τὰ δύο πύλα του πόδια, πού εἶχαν σπᾶ-σει κατὰ τὸ ἀτύχημα. Ὁ Σκάμπ θὰ μεί-νῃ τώρα ἐπὶ δύο μῆνες ἀκίνητος, μὲ τὰ πόδια στὸ γόφω καὶ δὲ φαίνεται καθό-λου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν περιπέτεια-του, ἡ ὁποία τὸν καταδικάζει σὲ μιά ἀ-νυπόφορη ἀκίνησι.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙ μας στὸ κομψὸ δια-μέρισμα τοῦ ζευγός, στὴν ὁδὸν Ἑπτανήσου 24, ἔκλεισε μὲ μιά ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα συζήτησι, πού θ' ἀποτελέσῃ τὴν ἀσθερία τῆς σημερινῆς μας συνεντεύξεως, γιὰτὶ εἶναι τὸ γενικὸ καὶ δικαιοπαρόνομο ὅλων τῶν καλλιτεχνῶν μας, τῶν ὁποίων τὰ οἰκονομικὰ καὶ οἱ συνθήκες ζωῆς θελτοῦσαν κάπως τελευταία χάρις στὴν ὑπερπαραγωγή, πού παρουσιάζει ὁ ἐλληνικὸς κινηματογράφος.

— Ὁ ἥθοποιος, λέει ὁ Γιώργος Γαβριηλίδης εἶναι ὁ μόνος καλλιτέχνης, ἀλλὰ καὶ γενικὰ ὁ μόνος ἐργαζόμενος, ὁ ὁποῖος δίνει στὴ δουλειά του ὁλόκληρὸν τὸ αὐτοῦ τοῦ ἀκόμα καὶ τὴν ψυχὴ του, χωρὶς σὸ τέλος νὰ μείνῃ τίποτα ἀπὸ τὸ ἔργο του. Ἀπὸ ἓνα ζωγράφου μένουν οἱ πίνακές του, ἀπὸ ἓνα συγγραφέα τὰ βιβλία του, ἀπὸ ἓνα ὁποιοδήποτε θεατῆρα, ἡ ἐπιχειρήσι του. Ἀπὸ τὸν ἥθοποιὸν δὲς ὅλα σβύθουν μετὰ τὸ κλείσιμο τῆς αὐλαίας καὶ πρὸ πάντων μετὰ τὸ κλείσιμο τῆς αὐλαίας τῆς ζωῆς του.

— Πρὸς ἡμερῶν, ἔνας νεαρὸς ἥθοποιος, μὲ τὸν ὁποῖο γυρίζουμε μαζί κάποιο φῆλμ με ρώτησε σὲ μιά στιγμὴ: «Μὰ ἦταν πράγματι τόσο σπουδαῖος ἥθο-ποιός, ὅσο ἀκούσα νὰ λένε, αὐτὸς ὁ Αἰμίλιος Βεάκης;» Καὶ εἶχε δικνὸ τὸ παιδί, πού ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, γιὰτὶ ὅταν δὲν ἔχῃς δῇ ὁ ἴδιος ἔναν ἥθοποιὸν, ὅταν δὲν ἐξέτιμας τὸ παιδιό του καὶ δὲ μπορείς νὰ τὸν ἐξα-φῆς μπροστὰ σὲ μιάτις σου στὸν Α ἢ Β ρόλο, πού τὸν εἶδες νὰ παίζῃ, εἶναι ἀδύνατο νὰ σχηματίσῃς μιά συγκεκριμένη γνώμη γι' αὐτόν, ὅσο κο-λακευτικὰ λόγια κι' ἂν ἀκούσῃς νὰ λέγονται γύρω σου.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ κυρία Κρεβάτα, ἡ ὁποία δὲν εἶναι μόνον κόρη, ἀλλὰ καὶ ἐγγονὴ δημοφιλῶν ἥθοποιῶν τοῦ θεάτρου μας, δείχνει πὼς κάτι ἔχει νὰ πῇ.

— Ἐ, δὲ μπορούμε νὰ ποῦμε πὼς δὲ μένει καὶ ἀπολύτως τίποτα, λέει ἡ Μία, ὅσοις ἐξαιρουμένην τὸν σπῆτι τῆς... Μένει ἡ συνταξί! Ἡ μητέρα μου, τὴν ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ λατρεύω καὶ πού ἔγω πάντα μαζί μου, ἡ ὁποία πασιγνοῦσι Σοφία Κρεβάτα, παίρνει κάθε μῆνα 770 δραχμὲς συνταξί!

Τώρα, γιὰτὶ τὸ ταμεῖο τῶν ἥθοποιῶν, δίνει τόσο μικρὲς συντάξεις, αὐτὸ εἶναι πολὺ παλὸ ζήτημα. Παρὰ τὶς ἐνέ-ργειες καὶ τὶς προσπάθειες πού ἔγιναν κατὰ καιροῦ, ἡ Νο-μοισιτικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ τὶς ἀ-ξίση, οὔτε κατὰ μιά δεκάρα.

Ἀρκετὰ διως ξεφύγαμε ἀπὸ τὸ θέμα μας. Ἀς ξαναγυ-ρῶμε, λοιπόν, στὸ ζευγάρι μας καὶ στὰ οἰκονομικὰ του. Ἡ Μαρίκα Κρεβάτα καὶ ὁ Γιώργος Γαβριηλίδης γνωρίζον-ταν ἀπὸ πολλὰ χρόνια σὰν συνάδελφοι καὶ εἶχαν παίξει σὲ πολλὰ θεατρικὰ ἔργα μαζί. Τὸ 1947 διως, ἐνῶ ἔπαιζαν στὸ «Παπαιωάννου» τοὺς «Φοιτητὲς» τοῦ Ξενοῦπολου, πού ὁ Ἀσκητὴς Γαλαῦδας εἶχε διασκευάσει σὲ μουσικὴ κω-μῶδια, οἱ σχέσεις τοὺς πῆραν μιά αἰσθητικὴ τροπὴ πού κατέληξε σὲ γάμο.

Ὅπως οἱ περισσότεροί ἀπὸ τοὺς συνάδελφους τοὺς, πέ-ρασαν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος παίζοντας στὸ θέατρο, ἐνῶ κα-θὼς μᾶς ἀποκαλύπτουν τὸ δνειρὸ τοὺς ἦταν νὰ τὸν περάσουν στὸ Κάπρι τῆς Ἰταλίας.

Στὴν ἐρώτησι «Πότε ἀνταλλάξατε τὸ πρῶτο φιλί;» ὁ Γιώργος ἀπαντᾷ ὅρανα ἀπὸ λιγυρότιμην σκέψι:

— Πάνε τόσα χρόνια ἀπὸ τότε, πού δὲ θυμᾶμαι.

— Ἀγαπᾷτε τὰ παιδιὰ;

Γιώργος: Πολύ, ἀλλὰ τὰ ξένα.

Μαρίκα: Ἐγὼ τ' ἀγαπῶ πολὺ, γι' αὐτὸ ὅλωςτε φρόντισα ν' ἀποκτήσω ἓνα.

— Καὶ νὰ τὴν κάνετε μάλιστα καὶ ἥθοποιὸν.

— Ἀ, ὅχι σ' αὐτὸ δὲν συνέβαλα καθόλου ἐγὼ. Μόνη τῆς ἐνῆνε δὲτι ἐνῆνε.

Πρόκειται, καθὼς θὰ γνωρίζετε γιὰ τὴν ἥθοποιὸν τοῦ Ἑ-θνικοῦ Θεάτρου Γκέλυ Μαυροπούλου, πού εἶναι συγγενῶς καὶ λαμπρὸ ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου μας. Ὁ πατέρας τῆς ἦταν κι' αὐτὸς ἥθοποιός, ἀλλ' οἱ γονεῖς τῆς χάρισαν λίγων καιρὸ μετὰ τὴ γέννησί της λόγω ἀσμφωνίας. Ἡ Γκέλυ, πού ἐμεῖνε ἀπὸ τότε μαζί μὲ τὴν μητέρα τῆς ἦταν τόσο μι-κρή, ὥστε δὲν τὸν θυμάται σχεδὸν καθόλου.

— Ποιὰ εἶναι τὰ χαρίσματα τοῦ Γιώργου; ρωτοῦμε τὴν κυρία Κρεβάτα.

— Οἱ πόνοι του καὶ ἡ γκρίνια του. Γιὰτὶ μεταξὺ μας ὁ Γιώργος εἶναι ἀπ' αὐτοὺς πού λένε «Πότε ὁ Γιάννης δὲν μπορεῖ...»

— Ὅ, τὸ ἀρέσκον φαίνεται τὰ χάδια, παρῶντος. Καλὰ διως καὶ τὸ κέφι του, ἡ εὐθυμία πού σκορπᾷ τόσο ἀφειδῶς ἀπὸ σκηνῆς, δὲν ἐπεκτείνε-ται καὶ στὴν ἰδιωτικὴ του ζωή;

— Οὐτε ἴχνος. Εἶναι ἐντελὲς διαφορετικὸς ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ τρο-μερὰ ἀπαισιδόδοτος.

— Αὐτὰ θὰ εἶναι ἀσφαλῶς τὰ ἐλαττώματά του.

— Ὁχι. Τὸ μεγάλο του, τὸ μοναδικὸ του ἐλάττωμα εἶναι ὅτι ροχαλίζει.

Δίνομε κατόπι στὸν κ. Γαβριηλίδη τὴν ἐκκαρία ν' ἀντεπιτεθῇ καὶ μαθαί-νομε ἐπὶ πὼς τὸ παρόνομο του εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν τὸν πιστεύει ἡ Μαρίκα, ὅταν τῆς λέῃ πὼς εἶναι ἀδύνατος ἡ πόσις πού εἶναι.

— Ποιὲς εἶναι συνήθως οἱ ἀφορμὲς πού προκαλοῦν τὰ συζητικὰ καυ-ναδάκια σας;

— Μιὰ καὶ μόνη, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. Ἐγὼ θέλω νὰ ἐλθῶ διὰ ἀνε-ξαιρέτως τὰ ἑλληνικὰ φῆλμ, γιὰ νὰ παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξι τοῦ ἑλλη-νικοῦ κινηματογράφου, ἐνῶ ἡ Μαρίκα προτιμᾷ νὰ ἐλθῇ ξένα.

— Ἐξαιρῶ καὶ κάποια ἄλλα ἀφορμὴ, παρῶντος ἡ Μαρίκα. Τὰ κυ-ριακτικὰ ποδοσφαιρικὰ μᾶτς. Ὁ Γιώργος δὲν ἐννοεῖ νὰ γᾶσῃ μᾶτς τῆς ΑΕΚ καὶ ὅταν δὲ μπορῇ νὰ τὸ παρακολουθεῖ στὸ γήπεδο τὸ παρα-κολουθεῖ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο. Προσπάθει νὰ μεταδώσῃ καὶ σ' ἐμένα τὸ μι-κρόθις τοῦ ποδοσφαιρουμένου ἀλλὰ δὲν τὸ καταφέρω!

Ἡ ἐρώτησι ἐπὶ αὐτῇ εἶναι ἡ πὸ ἐντονὴ ἀνάνησι τῆς ζωῆς σας; δίνει τὴν εὐκρίσια στὴ Μαρίκα νὰ μᾶς ἀσπληγῇ μιά δραματικὴ ἀποστορικὴ περιπέτεια.

Τὸ 1954 ὅποτε ἀπὸ μιά τσιωνὴ στὴν Αἰνιππο τὸ Βλασσα, πού τὸν ἀπο-τελοῦσαν ἐκτός ἀπὸ τὸ ζευγάρι μας ἡ Ρένα Ντόρ, ἡ Ρένα Βλανοπούλου, ὁ Ἄλ. Λεωβιδίτης, ὁ Κώστας Δούκας, τὸ χορευτικὸ ζευγάρι Λίνα Ἀλμα-

φλοῦ καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἥθοποιοί, ἔφυ-γε ἀπὸ τὸ Κάπρι μὲ μιά Ντακότα τῆς ΤΑΕ μὲ προορισμὸ τὴν Κωνσταντινού-πολιν. Ὑστερα ἓνα ἐνδιάμεσο σταθμὸ στὸ Ἑλληνικό. Ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὁ καιρὸς ἀρχισε νὰ γαλά. Ἀς δώσουμε, διως, τὸ λόγο στὴν ἴδια τὴν Μαρίκα Κρεβάτα, γιὰ νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ τὴ συνέχεια:

— Φτάνοντας στὴν Πόλιν, τὸ ἀεροπλάνο μας θρόθηκε μέσα σὲ μιά τρομερὴ χιονοθύελλα. Ἐτοί ἀφού δεθῆκαμε μὲ τὶς ζώνες μας, εἶδαμε σὲ μιά στιγμὴ τὸ διάδρομο προσγειώσεως κάτω ἀπὸ τὸ ἀεροσκάφος. Ἀντὶ διως νὰ προσ-γειωθῶμε ξαναθρόθηκε καὶ πάλι ὅποτε ἀπὸ λίγο μέσα στὰ σύννεφα. Αὐτὸ ἐπανελήθη δύο καὶ τρεῖς φορές καὶ σὸ τέλος εἶδαμε καὶ τὴν ἴδια τὴ συνοδὴ νὰ πηγαίνει στὴ θέσι τῆς καὶ νὰ δίνεται σφίχτα μὲ τὴ ζώνη της.

Ἐπὶ τὸ ἀεροπλάνο προσγειώθηκε καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ ἀεροδρομίου ἔτρεξε τότε νὰ δῇ ἂν ἦμαστε ὅλοι καλά. Τὸ τί εἶχε συμβῇ τὸ μάθαμε λίγο ἀργότερα στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς. Λόγω τῆς κακοκαιρίας τὸ ἀεροδρόμιο ἔδωσε σὸν πιλότο σῆμα νὰ μὴ προσγειωθῇ. Τὸ ἴδιο σῆμα εἶχε δώσει καὶ σὲ δύο ἄλλα ἀεροπλάνα, ὅλων ἐταιρειῶν, τὰ ὁποῖα ἔφυγαν χωρὶς νὰ προσ-γειωθῶν, ὁ Ἕλληνας πιλότος διως προσγειώθηκε ὑπ' εὐθύνη του, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ πάθῃμε τὸ παρακικρό. Τὸ περίεργο εἶναι πὼς μέσα στὴ νε-κρικὴ σιγῇ πού συνοδεύεσε τὴν ἀγανά μας, ὅταν νοιώσαμε πὼς κάτι ἀνώ-μαλο συνέβαινε καὶ πὼς κινδυνεύαμε, ἐγὼ τὸ μόνον, πού σκέφτηκα κυττάζον-τας γύρω μου τοὺς συναδέλφους μου ἦταν γιὰ πόσους νεκροὺς ἥθοποιοὺς θὰ μιλῶσε ὁ Μωμάκης στὴν Κυριακάτικη ἐκπομπή τοῦ.

— Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀγωνία πού μᾶς κάνατε κι' ἐμᾶς νὰ δοκιμάσουμε μὲ τὴν ἀφηγησὶ σας αὐτὴ ἂς ἐρῶμε σὲ κάτι πού εὐχάριστο. Μὲ ποιὸν ξένο ἥ-θοποιὸ θὰ θέλατε νὰ συμπρωταγωνιστήστε σ' ἓνα μεγάλο φῆλμ;

— Μὲ τὸν Γκρέγκορ Πέκ, μᾶς ἀπαντᾷ ἡ Μαρίκα.

Ἐνῶ ὁ Γιώργος σκέπτεται, ἡ γυναίκα του ἐπεμβαίνει καὶ πάλι:

— Γιὰτὶ δὲ λὲς τὴ σκέψι, πού ἔκανες ὅταν εἶδαμε τοὺς «Ζαβολιάρηδες»;

Μία φωτογραφία πού τὸ ζευγὸς Κρεβάτα - Γαβριηλίδης ἔδωκε εἰδικὰ γιὰ τὸ «Θεατρὸν».

Ὁ Γιώργος μοῦ εἶπε τότε πὼς θὰ ἤθελε νὰ παίξῃ σ' ἓνα φῆλμ, σὲ ὁποῖο νὰ πρωταγωνιστοῦσε ἡ Πασκάλ Πετρί. Τοῦ ἔφτανε ἓνας πολὺ μικρὸς ρόλος, ἀρκεῖ ὅσον ἀρκεῖ νὰ προσέβαλε μιά λιποθυμία τῆς Πασκάλ καὶ νὰ ἐνῆνε τὴν εὐκαιρία σὸν ἴδιο νὰ τὴν πάσῃ λιποθυμῇ στὴν ἀγκαλιά του.

Καὶ οἱ δύο καλλιτέχνες μας δὲν ἀγαποῦν τὴν κοσμικὴ ζωὴ καὶ προτι-μοῦν τὸ οἰκονομικὸ περιβάλλον, τὸ ὁποῖο τοὺς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ παί-ζουν κανένα γορτάκι.

— Νὰ ἐξηγουμέθα διως, προσθέτει ὁ Γιώργος, αὐτὸ ἐντελὲς ἐρασιτεχνι-κά. Γιὰτὶ γούλω πὼς δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο ἐλάττωμα, ἀπὸ τὴ γορτα-παιξία, ἴδιος γιὰ μιά γυναίκα, ὅταν τῆς γίνεταί πάθος.

— Μιὰ καὶ ὁ λόγος γιὰ ἐλάττωμα, εἰσὶς κ. Κρεβάτα, ποῖο ἐλάττωμα δὲν συγγαίρετε σ' ἓνα ἄντρα;

— Τὰ συγγαρὰ διως. Νομίζω πὼς τὸ μεγαλύτερο ἐλάττωμα γιὰ ἓνα ἄνδρα εἶναι νὰ μὴ συγγαίρεται τὰ ἐλάττωμα τῶν ἄλλων.

Ὁ Γιώργος Γαβριηλίδης πού εἶναι κι' αὐτὸς γυνὴ ἥθοποιῶν, τοῦ Πε-ρικλῆ καὶ τῆς Ἀγγελῆς Γαβριηλίδης, ντεμπουτάρησε στὸ θέατρο τὸ 1930 καὶ ἐπῆλθε ἀπὸ τότε σὲ ἑκατοντάδες ἔργα. Στὸν κινηματογράφου ντεμπου-τάρησε ἀπὸ 1956 μὲ τὸν «Ἀνδρᾶ τοῦ τράινου». Ἀκολούθησαν τὰ φῆλμ «Ὁ νεαγῆρας» τοῦ Τσιφλίου καὶ «Ἐνῶς ἥρωος μὲ παντόφλες» μὲ τὸν Λογθε-τίδη. Ἐπῆλθε μὲ τὴ Μαρίκα στὰ φῆλμ «Στοὺς 288», «Ἡλίας τοῦ 16ου» καὶ «Τὸ ἔξω θῆλμ ἀπὸ τὸν Παράδεισο».

Ποῖν ἐγκαταλείψουμε τὸ ζευγάρι μας ρωτοῦμε καὶ τοὺς δύο ποῖα ὑπερ-φυσικὴ δύναμι θὰ ἤθελαν νὰ εἶχαν.

— Ὅ, ἤθελα, λέει ὁ Γιώργος, νὰ μποροῦσα νὰ κάνω τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴν ἀσπληγῶν ποτὲ.

— Ἐγὼ, ἂν μποροῦσα, λέει ἡ Μαρίκα, θὰ τοὺς διαπρόσῃ νέους σ' ὅλα τοὺς τὰ νοήματα.

Ἐμῆς μὲ τὴ σειρά μας τοὺς εὐχόμεστε νὰ πραγματοποιηθῇ μέσα στ

Η Μπάρμπαρα Μούρ, κατά την διάρκεια της πορείας της από το Έδιμβουρργο στο Λονδίνο.

Τρώτε ελάχιστα ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΕΤΕ 150 ΧΡΟΝΙΑ!..

Η παράξενη θεωρία της Μπάρμπαρα Μούρ και οι πεζοπορικοί άθλοι της.

ΕΝΑ πεζοπορικό κατόρθωμα, που θα το ζήλευε κι ένας αθλητής στην άκμή της ηλικίας του, πραγματοποιήσε μια Άγγλορωσίδα γάμος 57 χρόνων, η κ. Μπάρμπαρα Μούρ. Η κ. Μούρ διάνυσε πεζή την απόσταση, που χωρίζει το Έδιμβουρργο, τον πρωτεύοντα της Σκωτίας, από το Λονδίνο, και χρειάστηκε για τον πεζοπορικό της άθλο 169 ακριβώς ώρες, 50 λεπτά, όταν έφτασε στο Λονδίνο, τα πόδια της ήταν καταπληγισμένα και χρεώστηκε να μείνει μερικές μέρες στο νοσοκομείο για να συνέλθει από την τρομερή αυτή ταλαιπωρία. Αλλά αυτό δεν ήταν τίποτα μπροστά στην επιζήλιακή απόδειξη, που είχε καταφέρει να παρουσιάσει για την επαλήθευση των θεωριών της!

Γιατί η Μπάρμπαρα Μούρ ούτε από το πάθος των αθλητικών ρεκόρ κατέχεται, ούτε είναι και καμία εκκεντρική, που κυνηγάει τη δόξα με κάθε θυσία. Ο μαρμαρινός αυτός, που επέβαλε στον εαυτό της, απόδειξε σ' έναν συγκεκριμένο σκοπό: Να αποδείξει σωστή την παράξενη θεωρία της, σύμφωνα με την οποία, όσο λιγότερο τρώει κανείς και όσο λιγότερο κοιμάται, τόσο πιο γρήγορα είναι και τόσο πιο πολύ θα ζήσει! Βεβαίως, είναι γνόφος, και παραδεκτός από όλους τους επιστήμονες, η θεωρία πως η κατάχρηση του φαγητού, που οδηγεί στο υπερβολικό πάχος, είναι ολέθρια για την υγεία και προετοιμάζει το θάνατο από καρδιά. Από την θεωρία, όμως, αυτή, ως εκείνη, που υποστηρίζει η Μπάρμπαρα Μούρ, υπάρχει, όπως θα δούμε, κολοσσιαία απόσταση.

Ένα χρόνο μετά τον έρχομό της στην Αγγλία, το 1936, η νεαρή τότε Ρωσίδα γιατρός, που είχε δραπευτεί με τη μοτοσυκλέτα της από την Σοβιετική Ένωση και είχε, αφού διάσχεσε όλη την Ευρώπη, καταλήξει στο Λονδίνο, άρχισε να μελετά τις δυνατότητες παρατάσεως της ζωής του ανθρώπου με την μεταβολή των συνθηκών της διαβίωσης του. Οι μελέτες αυτές οδήγησαν την Ρωσίδα επιστήμονα, που είχε στο μεταξύ παντρευτεί έναν Άγγλο γλύπτη και απεικονίζει την αγγλική υπεροχή, στο συμπέρασμα πως, αν κανείς άνθρωπος σχεδόν δεν πραγματοποιεί τον «φυσιολογικό» μέσο όρο ζωής - 150 χρόνια κατά τους βιολόγους - είναι γιατί όλοι παρακοιμούνται στο στομάχι τους με την υπερβολική ποσότητα τροφής, επιπευδύνουν τη διαίτα του μεταβολισμού της ύλης και φθείρουν μόνο τους τόνους των μυών τους. Λιγότερη τροφή και λιγότερος ύπνος θα είχαν ως αποτέλεσμα, διαπίστωσε, την ανάταξη, την επιβράδυνση αυτής της εθώρας, με άμεσο αποτέλεσμα να την παράταση του μέσου όρου ζωής ως το «φυσιολογικό» όριο των

150 ετών - που προκύπτει, καθώς ξέρουμε, από την σύγκριση της διάρκειας της ανάπτυξης του ανθρώπου με την περίοδο ανάπτυξης των άλλων όντων. Η δοκτορέσσα Μούρ δεν ανήκει στην κατηγορία των επιστημόνων εκείνων, που υποστηρίζουν μόνο (από καθεδράς) τις θεωρίες τους, χωρίς να τις εφαρμόζουν οι ίδιοι στην πράξη. Μόλις βεβαιώθηκε για την ορθότητα των συμπερασμάτων της, άρχισε να τηρεί με αμελείκτη αυστηρότητα την σπαρτιατική διαίτα, που διακήρυσσε ως την πρό-υπόθεσι της μακροζωίας.

Εδώ και 23 ολόκληρα χρόνια, από τότε που είδε το φως η παράξενη θεωρία της, η Μπάρμπαρα Μούρ δεν τρώει, στο διάστημα του είκοσιτετράωρου, παρά εξη μπανάνες, δυο μήλα, μερικά φουντούκια και καρύδια και δυο ποτήρια γεμάτα από ένα μίγμα νερού με μέλι. Οι φίλοι της πρόβλεπαν άπαισιόδοξα πως η διαίτα αυτή θα την έκανε να εγκαταλείψει πρόωρα τον κόσμο και την εκλιπαρούσαν να τη διακόψει. Πραγματικά, τον πρώτο καιρό έδειχνε ανησυχαστικά σημεία εξαντλήσεως. Αλλά η περίοδος αυτή δεν κράτησε παρά μερικές εβδομάδες. «Το ζήτημα - λέει η ίδια - είναι να επιβληθεί κανείς στον εαυτό του και να μην λυγίσει όσο διαρκεί η κρίσιμη περίοδος».

Η αλήθεια είναι πως η σπαρτιατική διαίτα της δεν κλονίστηκε από παραμικρό την σιδερένια υγεία της. Στα 23 αυτά χρόνια, η δοκτορέσσα Μούρ δεν γνώρισε καμμία σοβαρή αρρώστια. Το βάρος της είναι κανονικό και η καρδιά της λειτουργεί περίφημα. Μαζί με την ποσότητα του φαγητού, έχει περιορίσει στα ελάχιστα, κατά το διάστημα αυτό, και τις ώρες του ύπνου, που την καταχράσει του τη θεωρεί ως εξ ίσου φθοροποιό για τον οργανισμό. Δεν κοιμάται παρά δυο μόνο ώρες το ημερονύκτιο και, όπως η ίδια βεβαιώνει, δεν αισθάνεται, χάρις στην ελαφρή διαίτα της, την παραμικρή διάθεση να κοιμηθεί περισσότερο.

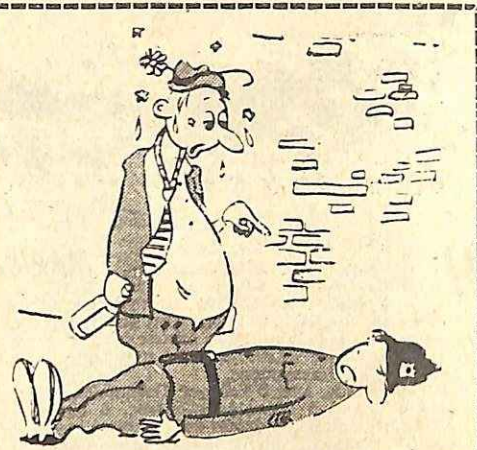
Όσο, το παρόνομο της Μπάρμπαρα Μούρ, παρά την επιτυχία, που αμείωσε η εφαρμογή του επαναστατικού αυτού διαιτολογίου στη δική της περίπτωση, είναι πως κανείς δε βρέθηκε πρόθυμος να την ακολουθήσει, μ' όση θέληση κι αν διακήρυζε τις θεωρίες της και τα αποτελέσματά του πειράσματος, που έκανε στον εαυτό της, με άλλες Άλλες Άθρες δε επιστημονικά περιοδικά. Τα επιχειρήματά της είχαν αφήσει άσυγκίνητους τους σοφούς και αδιάφορη την κοινή γνώμη, καθώς και η δηλώσει 150 χρόνια! Και άλλα τόσα θα ζήσει όποιος ακολουθήσει το παράδειγμά μου!

«Ετο», αποφάσισε να μεταχειριστεί διαφορετική γλώσσα. Για να αποδείξει πως η διαίτα της και ο περιορισμός των ωρών του ύπνου της δεν είχαν εξασθενήσει, μ' αντίθετα, είχαν ενισχύσει τις φυσικές της δυνατότητες, διένυσε πεζή πέντε μήνες την απόσταση Μπρίστην - Λονδίνου, δηλαδή 180 χιλιομέτρα. Όταν την κατηγορούσαν πως είχε χρησιμοποιήσει ποδήλατο για το ένα μέρος της διαδρομής, προμυροποιήθηκε να επαναλάβει τον άθλο της μπροστά σε επιτροπή. Και η επιτροπή διαπίστωσε πως η κατηγορία ήταν αδικία.

Ο δόρυβος, που προκάλεσε γύρω από το όνομά της και την θεωρία της αυτό το κατόρθωμα, την έκαναν να επιχειρήσει τώρα κάτι τολημότερο: Να καλύψει όχι πια 180 χιλιομέτρα, αλλά τα 604, που χωρίζουν το Έδιμβουρργο από το Λονδίνο!

Όταν ξεκίνησε για την οδοπορία της, πολύ λίγοι της δώσαν σημασία. Ήταν αινιγματικό πως θα παρτούσε στη μέση την προσπάθειά της. Όσο, όμως, η Μπάρμπαρα Μούρ συνέχιζε την πορεία της, το ενδιαφέρον άρχισε να γερώνει. Και, ξαφνικά, την τέταρτη μέρα, χάλασε ο κόσμος στο μοτοσυκλέτες, ποδήλατα, αυτοκίνητα με την συνοδεία, ενώ σε κάθε χωριό, που περνούσε, γυναίκες έβγαζαν να της προσφέρουν νερό με μέλι, μπανάνες, μήλα και ζεστούς καρπούς. Ή μόνον γαστρά, που έκανε στη διαίτα της, ήταν πώς ήπιε, στο διάστημα των 169 ωρών, τέσσερα φλυτζάνια με δυνατό καφέ. Στόν ύπνο, όμως, όχι μόνο δεν έκανε καμμία παραχώρηση, αλλά δεν κοιμόταν, όσο κράτησε η πορεία της, παρά μόλις μία ώρα το είκοσιτετράωρο!

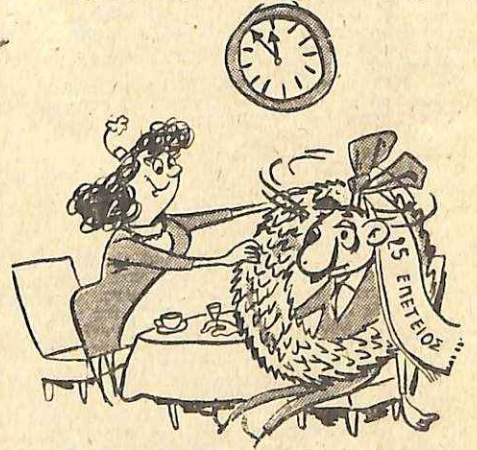
Οταν φτάσε στο Λονδίνο, ήταν πια διάσημη κι αυτή και η θεωρία της για το λιγότερο φαγητό και το λιγότερο ύπνο. Μα και πάλι, είναι αμφίβολο, αν θα επιτύχει η αντίκειμενική της σκοπός, να προσελκύσει θαυμάστες πράθυμους να την ακολουθήσουν στη μέσοδό της.

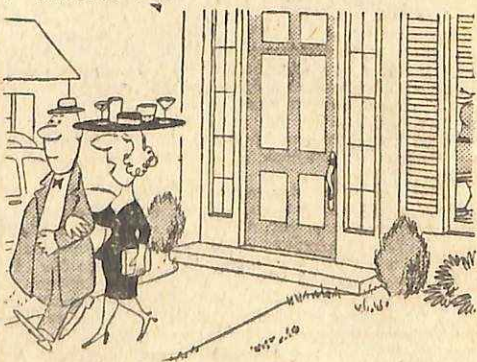
— Μα κύριε, πόσημια, τί έπαθε; Έγώ, όπως μου είπατε, σου φύσηξα απλώς για να δής, πως δε νοιάζω κοασί!..

— Χρόνια περιμένα να γίνη αυτό!..

— ...Και το στέφανο αυτό επί τη συμπληρώσει είκοσιπενταετίας επί την ημέρα που μου ποιωτοίπε και μου λες κάθε τόσο, πως θ' αλλάξω ζωή!

— Βοαίο πάρτε, αλλά πολυς κόσμος. Γιώργο μου!..

Συγκινητικό αισθηματικό μυθιστόρημα υπό ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ-ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Είσαι κι εσύ ΜΑΝΑ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Άγγελικούλα γύρισε με τους γονείς της στη Θεσσαλονίκη, όπου σε λίγο έφτασε κι ο Μάκης. Οι δυο νέοι άρχισαν να συναντιούνται στο σπίτι της Σίσης, όπου μία ημέρα η Άγγελικούλα βρέθηκε μπροστά στο Λάμπρο, που τον είχε καλέσει η φίλη της, που ήθελε για άντρα της. Η Άγγελικούλα ζήτησε πάλι από τη μητέρα της να πείσει τον πατέρα της να δώσει την συγκατάθεσή του για το γάμο της με το Μάκη κι αυτό έγινε αφορμή να τσακωνώνται κάθε τόσο οι δυο σύζυγοι...

— Ξέρεις θ' άρραδωνιστώ με το Λάμπρο. Ήταν μέσα 'Οκτωβρίου, μέρα βροχερή και ψυχρή, όταν της τα είπα αυτά τα λόγια η Σίση, καθώς έφευγαν από το σχολείο και πήγαιναν τρεγάτες στο σπίτι της Σίσης, όπου την περίμενε ο Μάκης.

Γιατί ένοιωσε αυτό το βούλιαγμα στην καρδιά της; Τάχα ήταν μία εσθονική, αδικαιολόγητη ζήλεια; Η άναπνοή της κόπηκε για κάμποσα δευτερόλεπτα, κι η φίλη της την κτύπαζε παραξενεμένη, με φρύδια σουφωμένα.

— Το λες σοβαρά; ρώτησε επί τέλους η Άγγελικούλα.

— Νά τα μας! Έκανε η άλλη. Δεν το πιστεύεις; Γιατί σου κάνει τόσο έντύπωση; Τα μικρά, βαθουλά της μάτια, μέσα στο άχαρο πρόσωπό της σπίθιζαν πονηκία, πονηρά.

— Φυσικά, μου κάνει έντύπωση. Δε μπορώ να καταλάβω...

— Πώς μ' άρεσει τώρα, ενώ δε μ' άρεσε πριν, τη διέκοψε η Σίση. Άν ήσουν καλή ψυχολόγος, θα το καταλάβαινες. Από τη στιγμή που μου είπα ότι είμαι όμορφη, τον είδα μ' άλλα μάτια... και τώρα μ' άρεσει.

— Και σ' αγαπάει; — Όχι, με παίρνει για τα εκατομμύρια μου, κάγχασε η Σίση Σωράκου. Φυσικά, μ' αγαπάει, άλλωστε γιατί θα ήθελε 'άρραδωνιστούμε; Δεν πιστεύω να σου κοφαιίνεται.

— Εμένα; φώναξε η Άγγελικούλα, κάπως άφυσικά. Νά μου κακοφανή; Για ποιο λόγο; Δε μπορώ να πάρω δυο άντρες.

— Κι' είναι τόσο θαυμάσιος ο Μάκης, αναστέναξε η Σίση.

— Δεν πιστεύω να τον έρωτευθής κι' αυτόν, ρώτησε με κάποια κακία η Άγγελικούλα.

— Με προσβάλλεις, αποκρίθηκε η άλλη. Κάνεις σαν να σου πηρα έχω το Λάμπρο, αφού εσύ τον απέρριψες.

— Ποιός σου παραπονιόταν; Έκανε η Άγγελικούλα, ντροπισμένη.

— Το ύφος σου. Δεν ξέρω τι έχεις μαζί μου.

Τα λόγια αυτά της φίλης της, σαν να την έκαναν να συνέλθει. Όσο το συλλογίζονταν, κι' η ίδια δεν ήξερε για ποιο λόγο της είχε κακοφανή που η Σίση θ' άρραδωνιζόταν με το Λάμπρο Άγγελίδη.

Γέλασε για να κρύψει την ταραχή της. — Πες μου, πές μου, της φώναξε. Πώς έγινε;

— Νά... Μούχει κολλήσει. Έρχεται και ξαναφύγει σπίτι. Κι' είμαι βεβαία ότι θα κάνει πρόταση.

— Δεν την έκανε ακόμη;

— Σ' έμένα μίλησε, περιμένα όμως να με ζητήσει κι' από τη μαμά.

— Ή ώρα η καλή, είπε τώρα μ' όλη της την καρδιά η Άγγελικούλα.

Στο μεταξύ είχαν φθάσει στο σπίτι της Σίσης, κι' όπως πάντα, την περίμενε ο Μάκης κι' η κυρία Σωράκου, η μαμά της Σίσης, έλειπε.

Κι' εκείνη την ημέρα, πρώτη φορά της μίλησε ο Μάκης για την απαγωγή.

«ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ ΜΑΖΙ»

Ήταν, χωρίς να το καταλαβαίνει, πληγωμένη από τα λόγια της Σίσης; Ύψου-

νειδίτα ένοιωθε ίσως κάποια πικρία που ο Λάμπρος φανόταν να παρηγοριέται τόσο εύκολα με τη φίλη της; Κι' η ίδια δε θα έφερε να πη. Πάντως ποτέ δεν είχε φερθεί τόσο θερμά στο Μάκη. Πρώτη αυτή έπεσε στην άγκαλιά του, τον φίλησε τρελλά, και του ψιθύρισε:

— Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ όσο δεν παίρνει άλλο.

Την τρέλλανε κι' αυτός με τα χάδια του και με τα φιλιά του. Και σε μία στιγμή της ψιθύρισε:

— Έλα να φύγουμε μαζί, Άγγελικούλα. Τον κτύπαζε τρουαγμέν.

— Έλα, να πάμε στην Αθήνα. Να σε απαγάγω. Άλλη λύσι δε βλέπω.

— Τρελλάθηκες; του φώναξε έξω φρενών την πρώτη στιγμή.

Εκείνος όμως άρχισε την κατήχησι:

— Τι θα γίνη μ' εμάς; Αγαπούμαστε, Άγγελικούλα και γινόμαστε δυστυχισμένοι. Σε θέλω, σε ποθώ, δε μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Κι' εσύ είσαι ένα κορίτσι σεμνό... Το καταλαβαίνω, δε θέλω να σε καταστρέψω. Θα σε παντρευτώ όμως στην Αθήνα. Με κάθε τρόπο... Άν δεχθής να γίνη απαγωγή, θα φέρουμε τον πατέρα σου σε αδιέξοδο. Ποιός πατέρας δεν υποχώρησε στο τέλος;

— Τί θα γίνη μ' εμάς; Αγαπούμαστε, Άγγελικούλα και γινόμαστε δυστυχισμένοι. Σε θέλω, σε ποθώ, δε μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Κι' εσύ είσαι ένα κορίτσι σεμνό... Το καταλαβαίνω, δε θέλω να σε καταστρέψω. Θα σε παντρευτώ όμως στην Αθήνα. Με κάθε τρόπο... Άν δεχθής να γίνη απαγωγή, θα φέρουμε τον πατέρα σου σε αδιέξοδο. Ποιός πατέρας δεν υποχώρησε στο τέλος;

— Τρελλάθηκες; φώναξε ο Μάκης.

— Μα η μαμά είναι με το μέρος μας.

— Όσο και να είναι, θα φοβηθώ να βοηθήσει σε μία απαγωγή. Δε θα πής λέει σε κανένα, απόλυτως σε κανένα. Μόνον η Σίση θα το ξέρει και θα μας βοηθήσει.

— Καλά, αναστέναξε η κοπελίτσα.

— Δε θα μου δώση δεκάρα προίκα. Έκανε δελά η Άγγελικούλα.

Σήκωσε ο Μάκης περιφρονητικά τους ώμους του.

— Σπουδαία υπόθεσι! Θα έργαστώ και θα ζήσουμε.

— Μα θέλεις ν' ανοίξης γραφείο.

— Δε θ' ανοίξω. Θα πάω κάπου υπάλληλος στην άοχη κι' έχει ο Θεός. Πάντως δε θα πεθάνουμε της πείνας. Θάμαστε τόσο ευτυχισμένοι με την αγάπη μας!...

Τον κτύπαζε στα μάτια.

— Με παίρνεις δηλαδή και φτωχικά, και άπροινη; τον ρώτησε με λαχτάρα.

— Παίρνω εσένα, όχι την προίκα σου, της αποκρίθηκε και τη φίλησε ξανά.

Η Άγγελικούλα, εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως υπάρχει ένα σημείο ευτυχίας, που σε κάνει να πονάς. Την είχαν μεγαλώσει με την σκέψη πως είναι πλουσιοκόριτσο και πως πρέπει να δυστυχήσει, μήπως την ζυγώνουν οι νέοι για την προίκα της. Τα λόγια του Μάκη αντίλαλσαν σαν ούρανια μουσική στην ψυχή της.

— Έμένα δε με νοιάζει... της είπε αυτός ξανά. Και με τα πλούτη τα κατασέσω και με τη φτώχεια. Στην οικογένειά μας πάθαμε καταστροφές, τάχα συνήθισα. Έστ' μόνον σκέψου, αν θα υποστής να είσαι ευτυχισμένη μόνο με την αγάπη.

— Θα είμαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου, του αποκρίθηκε με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση.

— Όποτε τ' αποφασίζεις; ρώτησε γρήγορα αυτός.

— Θα δώσω μία τελευταία μάχη, αποκρίθηκε η μικρή. Κι' αν μείνη έτσι ανένδοτος ο πατέρας, θα πω της μαμάς για την απαγωγή.

— Τρελλάθηκες; φώναξε ο Μάκης.

— Μα η μαμά είναι με το μέρος μας.

— Όσο και να είναι, θα φοβηθώ να βοηθήσει σε μία απαγωγή. Δε θα πής λέει σε κανένα, απόλυτως σε κανένα. Μόνον η Σίση θα το ξέρει και θα μας βοηθήσει.

— Καλά, αναστέναξε η κοπελίτσα.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΧΗ

Εκείνη τη βραδιά, τα κλάματα, οι φωνές, οι απέλπιτες, έδωσαν και πήραν στο σπίτι. Ο πατέρας φώναζε:

— Προτιμώ να σε ακατώσω, παρά να σε δώσω σ' αυτόν τον άνθρωπο.

Κι' έπειτα, σε μία στιγμή, της πέταξε:

— Σήμερα είδα το Λάμπρο. Ξέρεις τί μου είπε; Ότι στα συγχωρεί όλα, αν αποφασίσης να πής το ναί.

Κτύπαζε δύσπιστα τον πατέρα της η κοπελίτσα.

— Ψέματα! φώναξε επί τέλους.

— Ο Βασίλειος έγινε μούσος.

— Στον πατέρα σου μήλας έτσι; τη ρώτησε. Δεν ντρέπεσαι!

— Αφού εγώ ξέρω καλά πως ο Λάμπρος πρόκειται ν' άρραδωνιστή με τη Σίση. Τώρα έμεινε αυτός με το στόμα ανοιχτό.

— Δεν είναι δυνατόν...

— Κι' όμως μου το υπολόγησε η ίδια. Σούφωσε ο Λεοντίου τα φρύδια του.

— Κάτι συμβαίνει, είπε. Πρέπει να ξεδιαλύνω τί συμβαίνει.

— Μα, απλούστατα... μου λες ψέματα.

— Σου δοκίμαζα ότι ο Λάμπρος μου είπε αυτά τα λόγια σήμερα κιόλας. Πρέπει να με πιστέψεις...

Σήκωσε η Άγγελικούλα τους ώμους της.

— Στο κάτω κάτω, δεν πρόκειται για το Λάμπρο. Είτε είναι ερωτευμένος με τη Σίση, είτε δεν είναι, δική του δουλειά. Έγώ θέλω να γίνω γυναίκα του Μάκη.

— Αυτό βγάλε το από το μυαλό σου, είπε ο πατέρας.

Κι' εκείνη τη στιγμή η Άγγελικούλα ά-

προσάσσει μέσα της πως ήταν μοιραίο να γίνει η άπαυση.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Ήταν μετά δυο ημέρες. Η Σίση είχε φανη πρόθυμη να τη βοηθήσει. Για να παραπλανήσει τον Λεοντίου, είχε αναλάβει, αφού βάφειαν να πη ότι υποψιαζόταν πως το έρωτευμένο ζευγάρι κρυβόταν μέσα στη Θεσσαλονίκη. Θάλεγε πως η Άγγελικούλα της είχε εκμυστηρευθεί ότι είχε αποφασίσει ν' αφήσει το Μάκη να την άπαυση και να την κρύψει κάπου στη Θεσσαλονίκη. Κι' έτσι θα κερδίζαν μερικές ημέρες. Έπειτα, μετά λίγες ημέρες, πάλι θάλεγε ότι έλαβε μια κάρτα της Άγγελικούλας από την Αθήνα και θα την έδειχνε στους γονείς της.

Τα είχαν καταστρώσει μ' όλες τις λεπτομέρειες τα στρατηγικά σχέδια. Κι' είχαν κανονίσει εκείνη τη βραδιά να την περιμένει ο Μάκης κάπου μ' ένα αυτοκίνητο, στη γωνιά του δρόμου.

Θα μπορούσαμε να φύγουμε κι' από δω, από το σπίτι σου, είχε πη ο Μάκης της Σίσης.

Αυτή όμως είχε δοηθεί. — Όχι, να μη βρω κανένα μπελά. Μόνο ευχαρίστως, να πω τα ψέματά. Κανένας δε μπορεί να εξακριβώσει τι μου είπε η Άγγελικούλα.

Το απόγευμα εκείνης της ημέρας η Άγγελικούλα φάνηκε πη γελαστή, πη υπομονητική. Την είχε δασκαλέψει ο Μάκης:

— Πρόσεξε, να μην εξωθήσεις τα πράγματα τώρα πιά, και τους βάλεις σε ύποψια. Ο πατέρας της, βλέποντάς την έτσι, της πέταξε:

— Έχω νέα. Είδα πάλι το Λάμπρο.

— Άλθ'α! φώναξε η Θεανώ, έπειδή έβλεπε πως η κόρη της δεν άπαντούσε.

— Ναί, είδα το Λάμπρο. Πήγα στο γραφείο του, και τον ρώτησα.

Το αίμα ανέθηκε στο κεφάλι της Άγγελικούλας.

— Γιατί τόκανες αυτό; ρώτησε θυμωμένη.

— Έπειδή δε μ' άρεσει ν' άφνω μπερδεμένες καταστρώσεις, ούτε και ανέχομαι να με κοροϊδεύουν.

— Ποιος σε κοροΐδεψε, πατέρα;

— Η εσύ η εκείνη. Άν ήταν άλληνη ή πληροφορία, ότι θ' άραβωνισατή με τη Σίση, τότε θα με κοροΐδανε αυτός. Άν ήταν ψεύτικη, θα με κοροΐδενες εσύ.

— Έτσι αποφορτίσα να τα διευκρινίσω μόνος μου τα πράγματα.

— Και πήγες και τον ρώτησες;

— Ναί, πήγα και ευθείαν και τον ρώτησα. Κι' έμαθα πολλά πράγματα, Άγγελικούλα.

Η καρδιά της άνοιξε να χτυπή. Κύταξε τον πατέρα της έρωτηματικά:

— Έμαθα ότι σε είδε μια φορά στο σπίτι της Σίσης κι' ότι ήταν εκεί κι' ο Μάκης. Κάθε λέξη έπεφτε σαν τοκουριά. Ο πατέρας διατηρούσε φαινομενικά την ψυχραιμία του, αλλά μέσα του παίνονταν να τρέμει.

Πήρε τότε μια πεισιμωμένη έκφραση η κοπέλλα και του είπε:

— Δεν το ξέρεις, ότι δε μπορείς να μου επιβάλεις ν' άπαυνηθώ την άγαπη μου;

— Άκουσε, λοιπόν, τι μου είπε ο Λάμπρος: "Ότι η Σίση θέλησε να παίξη μαζί του ένα παιχνίδι, για να σε, κάνη τάχα να ζηλέψεις. Καταλαβαίνεις; Κι' ότι αυτός το δέχθηκε για λίγον καιρό, — δηλαδή, με την έλπίδα πως εσύ θα ζήλευες — να κάνη τον έρωτευμένο με τη Σίση. Έπειτα όμως, όταν κατάλαβε πως τα σχέδια της προκομμένης της φίλης σου, κάθε άλλο παρά αυτά ήταν, κι' ότι ο σκοπός της ήταν να τον έλκυση, σταύτησε αυτό το παιχνίδι..."

Η Άγγελικούλα κύτταξε με μάτια πελώρια:

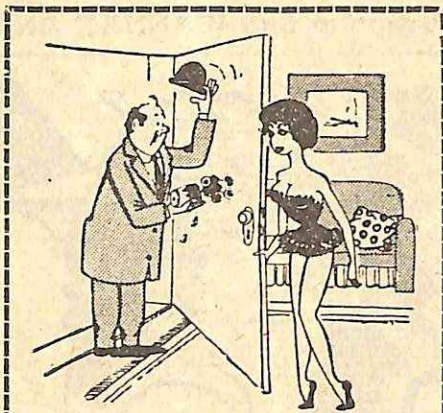
— Όποτε η Σίση;...

Προσπαθούσε να τα ξεδιαλύνει στο μυαλό της. Η σκέψη της ήταν θολωμένη.

— Δεν είναι δύσκολο να καταλάβεις είπε ο πατέρας της. Η Σίση τον έβαλε στο μάτι, για τον εαυτό της και μη βρισκοντας άλλον τρόπο να τον πλησιάσει, έκμεταλλεύθηκε την άγαπη του Λάμπρου για να σε.

— Κι' ο Λάμπρος δέχθηκε να παίξη ένα τέτοιο παιχνίδι;

— Τό μετάνιωσε κιόλας. Κι' έγω άπορώ πως το δέχθηκε. Είναι κάτι έξω από το χαρακτήρα του... Ένας έρωτευμένος όμως κάνει πολλά.

— Ποιό κηγος πέταξε... Ω, συγγνώμη δεσποινίς! Άπ' το παράθυρό σας έπεσε, πηό όλίγου, αυτό τό διορφο γλαστοράκι!...

— Μα δεν είναι έρωτευμένος μαζί μου, ο Λάμπρος.

— Υπάρχουν πολλών ειδών αγάπες, άποκρίθηκε ο πατέρας. Η άγάπη του Λάμπρου είναι σοβαρή, βαθεία. Αυτός θέλει πραγματικά να σε κάνη ευτυχισμένη. Κι' εσύ ποδοπατείς μια τέτοια αγάπη...

— Άσε να τό σκεφθώ πάλι, πατέρα; Άστραψε ο Βρασίδας δόκλ'ηρος, σ' αυτά της τό λόγια. Κι' η ίδια η Άγγελικούλα δε βάζερε να πη εκείνη τη στιγμή, άν εχε προσφέρει αυτά τό λόγια διπλωματικά, για να καθυσχάση τον πατέρα της ή άν πραγματικά είχε αυτό τό σκοπό.

Πάντως ο Λεοντίου κοιμήθηκε ήσυχος εκείνη τη βραδιά, κι' αυτή τόν χαιρέτησε, με τό θυμωμένο της ύφος, που είχε συνηθίσει πια με τον πατέρα της, αλλά χωρίς ταραχή. Τη μητέρα της τη φίλησε τρυφερά κι' άκούη δεν ήξερε άν ήταν φιλή άποχαιρετισμού.

Μονάχα όταν βρέθηκε μόνη της στο δωμάτιό της, κι' είδε τό ρολόϊ, έντεκα ή ώρα, κατάλαβε πως είχε φθάσει ή μεγάλη στιγμή. Δεν ήξερε έως τότε άν θα είχε πραγματικά τό θάρρος να φύγη. Τώρα, κι' η ίδια δεν κατάλαβε πως έννοιωσε ότι ή άπόφαση είχε ληφθί μέσα της, χωρίς να τό θέλη ήσως, χωρίς να τό καταλαβαίνει, λες και μια ξένη θέλησι τό ήθελε και τ' άποφάσιζε.

Γρήγορα, ψυχραιμία, σάν να πρόκειται να πάη σε καμιά πολύ εύκολη έκδρομή άρχισε να ετοιμάζη τό βαλιτσάκι της. Και μόνον όταν τόκλεισε και δεν ύπρχε πια τίποτε να κάνη, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της, κι' άρχισε να σκέπτεται.

«Ψέματά ότι ο Λάμπρος θ' άραβωνισατή με τη Σίση... Όστε ο Λάμπρος είναι έλεύθερος. Κι' ο πατέρας δε θα τόν άφήση πια να φύγη. Κι' έμένα δε θα μ' άφήση να ξεμυτίσω. Τό ξέρει ότι πηγαίνει στην Σίση και βλέπω τό Μάκη. Κλείνει κι' αυτή ή πόρτα. Μοιραία θα με άναγκάση να μη ξαναδω τό άγαπημένο μου...»

Ίσως να ήταν αυτό τό έμπόδιο, πηό όρθωνόταν τώρα μπροστά της, πηό την έκανε να πάση έτσι όσοιστικά την άπόφαση.

Τόση ώρα ήταν έσωτερικά ψυχραιμη. Τώρα ξαφνικά οί φλέβες της άρχισαν να χτυπάνε, τό γόνιστά της να τρέμουν. Πάγωσε δόκλ'ηρος.

Κύτταξε γύρω της με πόνο. Τό δωμάτιό της ήταν ώραίο, θαλασσίο, παρθενικό. Τό κρεβάτι της μαλακό... Είχε ξαπλώσει λίγη ώρα, είχε ξεκουραστή, είχε νιώσει τη ζεστή του θαλπωρή. Τ' άγαπούσε όλα αυτά γύρω της... κι' όμως, ή άπόφαση της ήταν σταθερή.

— Πιό πολύ άπ' όλα άγαπώ τό Μάκη. Τό Μάκη μου!...

Στη σκέψη ότι άπρ' αυτή κρεμόταν τώρα ή ίδια της ή τύχη, έννοιωσε τό θάρρος της να φωνάξη. Πετάχτηκε πηό τό βαλιτσάκι της στο χέρι.

Έρριξε μια τελευταία ματιά γύρω της έστειλε ένα φιλή με τη σκέψη στη μητέρα της, και πρόφερε λόγια θυμωμένα για τον πατέρα της:

— Έσύ τό φταίς. Ό,τι και να γίνει εσύ τό φταίς...

Έπειτα άνοιξε την πόρτα και κατέβηκε τή σκάλα κρατώντας τό παπούτσι της.

Ο Βρασίδας φυσούσε μαγισμένος αύτή τη φθινοπωρινή νύχτα. Σήκωνε τα ξερά φύλλα στους δρόμους, κι' έκανε τις στέγες να τινίζουν ένα μακάδριο άνατριχιαστικό σκοπό.

Εκλείσε την πόρτα πίσω της μαλακά, προσεκτικά, και προχώρησε.

Ερημιά στο δρόμο. Τά σπίτια όλα κλειστά, τό φώς σβυσμένα.

Προχώρησε κάμποσα βήματα, έστριψε τη γωνία, και την άλλη στιγμή βρέθηκε στην αγκαλιά του άγαπημένου της.

Δεν την άφησε αυτός να μιλήση, της έκλεισε τό στόμα με τό φιλήό του.

Όταν υπόρεσε να πάση άναπνοή, του ψιθύρισε:

— Φοβάμαι...

— Έλα, μην άφίνης τη σκέψη σου να σεύγη. Πάμε. Όσο περισσότερο κερδίσουμε άπόστασι, τόσο πια σίγουροι είμαστε.

Τό αυτοκίνητο δεν ήταν και περίφημο, κι' ο δόηγος φαινόταν άρεκτά γέρος.

Της έρριξε μια ματιά γεμάτη ένδιόφ'ερων όπωσδήποτε και σάν να κλείσει τό μάτι στο Μάκη. Τά μάγουλα της κοπελλίτσας κοκκίνισαν.

— Ξέρει περί τίνος πρόκειται; ψιθύρισε στον άγαπημένο της.

— Άναγκάστηκε να τού τό πω. Δεν γινόταν άλλοιώς. Άν παραστή άνάγκη να μάς βοηθήση, πρέπει να ξέση περί τίνος πρόκειται.

Χώθηκε τουρτουρίζοντας στο άμάξι ή κοπελλίτσα.

— Λοιπόν, έκανε χαρούμενος ο Μάκης. Κερδίσανε τη μάχη. Έλα, κύριε Νώντα, τράβα όσο μπορείς πια γρήγορα, να φύγουμε άπό τό επικίνδυνα λημέρια.

— Μη φοβόσαστε, έκανε αυτός φιλοσοφικά. Ούτε ή πρώτη, ούτε ή τελευταία φορά πηό βοηθώ έρωτευμένους. Μη φοβόσαστε τίποτε.

Κι' έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Τότε ή Άγγελικούλα χώθηκε στην αγκαλιά του άγαπημένου της, κι' άσθ'α της άρχισε να κλαίη. Τώρα ξεστύθηκε όλη της ή αγωνία. Ο Μάκης όμως την ένπνιζε στα φιλή.

— Άγάπη μου, γυναικούλα μου... Τώρα είσαι πια δική μου!...

Και την έκανε να ξεχάση τούς φόβους της, και τό κρύο, και την κάποια δυστυχία πουνόιαβε βαθεία μέσα στην καρδιά της.

ΚΥΝΗΓΗΜΕΝΟΙ

Οί πρώτες ώρες του ταξιδιού τους πέρασαν ήσυχες. Η αγκαλιά του άγαπημένου της κι' ή νύχτα, πηό τούς σκέπαζε, ήταν για την κοπέλλα πηό είχε κάνει ένα τέτοιο τόλμημα, άρεκτά άσφάλεια. Ο γέρος δόηγος πηγαίνε προσεκτικά, σίγουρα, στις δύσκολες στροφές. Κι' ή Άγγελικούλα ήταν τόσο άποροσημένη με τό γλυκόλογα, πηό της έλεγε ο Μάκης, πηό δεν είχε καιρό ούτε να δ'η τό δύσκολα μέρη, ούτε να φοβηθί.

Όταν όμως ξημέρωσε, ο δόηγος σταμάτησε.

— Τώρα χρειάζεται προσοχή, τούς είπε. Σίγουρα θ' ανακαλύψουν την άπαγωγή στο σπίτι της κοπέλλας και θα τηλεγραφήσουν σε όλη τη χωροφυλακή.

— Φοβάσαι, τον ρώτησε ο Μάκης ειρωνικά.

— Έγώ; έκανε ο γέρος. Τί να φοβηθώ; Πηό ξέρω έγω τί είσαστε; Ένα άντρώγυνο, πηό με πλήρωσε να τό πάω στην Αθήνα. Δεν έχω άναγκη έγω να σας ζητώ πιστοποιητικό γάμου. Έσείς να προσέξετε μη σας τσακώσουν και σας γυρίσουν άναυτα.

— Τί να κάνουμε;

— Ξέρω κι' έγω; Να σταματήσουμε τό ταξίδι σε λίγο, να χάσουν τό ίχνος μας.

— Καλή ιδέα, είπε ο Μάκης.

— Όχι άκόμη, έχομε καιρό, ώσπου να τό πάρουν είδησι, ώσπου να είδοποιηθούν.

— Ίσαμε τις έννι ή ώρα δεν κινδυνεύουμε. Τότε θάμιασε κοντά στη Λαμία.

— Μπορούμε να περιμένουμε ώσπου να νυχτώση πάλι τότε, πρότεινε ο Μάκης.

Η Άγγελικούλα τόν κύτταξε με ύφος δυστυχισμένο.

— Τί θα κάνουμε; Πηό;

— Μαζί μου δεν είσαι; άποκρίθηκε αυτός ζωηρά. Τί σε νοιάζει; Τί φοβάσαι;

Τό ύφος του, ή φλογερή ματιά του της έδωσαν θάρρος.

— Δε φοβάμαι τίποτε! άποκρίθηκε, κι' έδωξε όλους τούς φόβους της.

Ξαναβήκαν στο άμάξι, έφτασαν στη

Λαμία χωρίς έπεισόδιο. Όταν όμως πήραν τις κορδέλλες του Μπαρούλο σε κάποια στραφή, ο γέρος δόηγος σταμάτησε.

— Μαύ φαίνεται ότι μάς κυνηγάνε, είπε. Βλέπω χωροφυλακές εκεί κάτω. Τί δουλειά έχουν οί χωροφυλακές έδώ στην έρημιά;

Πραγματικά, χαμηλά, διακρίνονταν οί στολές της χωροφυλακής.

— Για μάς να είναι; ρώτησε ο Μάκης, χάνοντας για μία στιγμή τό σίγουρο ύφος του.

— Ξέρω κι' έγω; άποκρίθηκε ο δόηγος. Πηό θέλετε να ξέρω;

— Τί να κάνουμε; βόγγηξε ή κοπελλίτσα και τό μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Τό καλό πηό σας θέλω να κουφήτε έδώ στο βουνό ώσπου να νυχτώση, άποκρίθηκε ο σφέος.

— Πηό να κρυφτούμε; ξεφώνισε σχεδόν με φόβο ή Άγγελικούλα.

— Βουνό είναι... όπου βρήτε.

— Κι' έσύ; έκανε ο Μάκης κοφτά.

— Έμένα θα με πληρώσετε τώρα, κι' έπειτα θα σας περιμένω κάπου, όπου θα κανονίσουμε. Να πούμε στις έννι ή ώρα τό βράδυ.

— Κι' άν είναι άκόμη οί χωροφυλακές; — Όχι, σας περιμένω και πια όσά, δε με νοιάζει. Φθάνει να πληρώσετε.

— Έβγαλε ο Μάκης και τόν πλήρωσε γενναϊόδωρα, χωρίς αντίρρηση. Η Άγγελικούλα έτρεπε συγκορη. Αυτό ήταν κάτι πηό δεν τό είχε ύπολογίσει.

— Οί βαλιτσές μας; ρώτησε ταραγμένη.

— Όπως θέλετε, άποκρίθηκε ο σφέος. Άλλά τό καλό πηό σας θέλω, να τις πάρετε μαζί σας. Δεν ξέρετε πως έρχονται τα πράγματα.

Πήραν τα βαλιτσάκια τους στο χέρι, κι' άρχισαν να σκαρφαλώνουν στην τύχη κάποιο μονοπάτι. Όταν είδε τ' άμάξι να σεύγη, ή Άγγελικούλα είχε για μία στιγμή μη τό συναισθημα πως δ'η λιποθυμούσε.

Κι' η ίδια δε θάξερε να πη γιατί φοβήθηκε τόσο πολύ. Έτσι πηό τόβλεπε να άπομακρύνεται, νομίζε πως ήταν ένα κορβί, πηό έφευγε και την άβινε στη μέση του ώκεανού. Κι' ο Μάκης φαινόταν ταραγμένος.

— Ωραία περιπέτεια, ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια του. Αυτό δεν τό περιμένα.

— Φοβάμαι, άποκρίθηκε κλαίγοντας σχεδόν ή κοπέλλα.

— Τί φοβάσαι; Δεν ύπάρχει λόγος να φοβάσαι. Μονάχα πηό δε κουραστούμε και θα ταλαιπωρηθούμε.

ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Προχωρώντας σε δύσβατα μονοπάτια, με τις βαλιτσές πηό τούς βάραιναν, έφτασαν σ' ένα μέρος όπου μερικά σπιτάκια μαζεμένα, ήταν σάν να τούς καλούσαν να ξεκουραστούν. Δεν είχαν μαζί τους τρόφιμα, σχεδόν τίποτα.

— Έλα, της είπε ο Μάκης γελαστός, πώνε τα βάσανά μας για λίγο. Μπορούμε να ξεκουραστούμε και να ρωτήσουμε πως θα κατεβούμε κάτω πια σίγουρα.

Χτύπησαν μια πόρτα, και μια γριά χωρική τούς άνοιξε και τούς κύτταξε δύσπισκα. Ώστόσο τούς έδωσε λίγο γάλα και ψωμί, ξεκουράστηκαν λιγάκι, και τη ρώτησαν πως θα κατέβαιναν πια εύκολα από τό μονοπάτι, κάτω, στη ρίζα του βουνού, όπου θα τούς περιμένε τό άμάξι.

Η γριά κούνησε τό κεφάλι της:

— Δε θέλετε από τό δρόμο; Χριστός και Παναγία! Με τό πόδια, άποκρίθηκε κοφτά ο Μάκης.

Τούς έρριξε πάλι μια δύσπιστη ματιά.

— Θα κουραστή ή κοπέλλα, άποκρίθηκε. Δεν έχει σχεδόν μονοπάτι, πρέπει να σκαρφαλώνετε, κι' έπειτα να κατεβήτε, είναι δύσκολο.

Τούς δόηγησε όσο μπορούσε καλύτερα, την άποχαλάρησαν κι' έβγαν βιαστικά.

Τό μονοπάτι γινόταν πραγματικά πολύ δύσβατο, ήταν σχεδόν κρεμώδες πια.

Ο Μάκης τό κατάφερε άρεκτά καλά, ή Άγγελικούλα όμως, άσυνήθιστη, δυσκολευόταν. Έπειτα, ή βαλίτσα της τη βάραινε, την ένωγλούσε. Δεν άργησε να καταλάβη μια άβάσταχτη κούρασι.

— Είμαστε μακριά; ρώτησε άγκουαχώντας.

Σήκωσε τούς ώμους του ο Μάκης.

— Ούτε ξέρω. Πάντως ή κατεβυσί μας είναι καλή. Τράβα μονάχα γρήγορα, άγάπη μου, γιατί βλέπω κάτι σύννεφα πηό μα-

ζεύονται, και δε μ' άρέσει καθόλου αύτή ή δουλειά.

Άπασχολημένη να προσέχη τό πόδια της ή Άγγελικούλα δεν είχε πάρει είδησι πως μαύρα σύννεφα βαρεία έκλειναν σιγά σιγά τον όρίζοντα. Έτρεχαν σάν κοράδια μολυβένια, από βουνόκορη σε βουνόκορη, θαρρείς, δίσταζαν, σταματούσαν, προχωρούσαν, κι' ο άνεμος τό κυνηγούσε ούρλιάζοντας, τό μάζεψε πάλι και μετά τό σκόρπιζε έσφ'ερνα. Κομμάτια γαλανού ούρανού, σάν γαλανά μάτια, άπελπισμένα θωρούσαν μια στιγμή μέσα από τό μολυβένιο χάος, κι' έπειτα έσβυναν.

— Μάκη, ξεφώνισε ή Άγγελικούλα. Τί θα γίνουμε άν μας πιάση έδώ άπάνω καταιγίδα;

— Έλα, γρήγορα! άποκρίθηκε αυτός.

Δεν πρόσθεσαν όμως να προχωρήσουν πολύ, κι' άκούστηκε ο πρώτος κεραυνός, μακρινός, σάν άόριστη φοβέρα.

— Παναγία μου, ψιθύρισε ή κοπέλλα, και τάνησε τό βήμα της.

Σε λίγο όμως ή άστραπή έσχισε, σάν δρεπάνι φωτερό, τό σύννεφα, και τό μουγκρητό του κεραυνού άκούστηκε πια κοντινό.

— Την πάβαμε! είπε ο Μάκης άνάμεσα στα δόντια του. Κι' ένας θεός έξεί πηό βοϊσκώμαστε.

Είχαν κατεβή άρεκτά, ή ρίζα του βουνού δεν ήταν πια πολύ μακριά. Άν ήξεραν τα μέλη θα μπορούσαν ίσως μ' ένα τρέξιμο να προλάβουν. Δεν ήξεραν όμως τίποτα, κι' έτσι πηό φαντάζονταν ότι έφθαναν, κάποιο έμπόδιο τούς άναγκάζε να πάρουν άλλο μονοπάτι.

Οί βροντές δυνάμωναν και τό ούρλιαχτό του άνέμου διέμεινε κι' αυτό, τούς θυμίζε πως έπρεπε να προσέχουν. Κι' άξ'αφνα, ξεσπασε με όλη της τη μανία ή μπόρα. Λες κι' είχε δοθί κάποιο μυστικό σύννεφα, χιλιάδες κρουνοί του ούρανού άνοιξαν με μίας κι' άφησαν να ξεχυθούν τα ποτάμια της βροχής. Δεν ήταν σταγόνες, ήταν ένα κύμα πηό έρχοταν θαρρείς από ψηλά, και τύλιγε τις πλαγιές.

Έρριξε γύρω του μια άπελπισμένη ματιά ο Μάκης. Και λες και τούς λυπήθηκε ο Θεός, κάτι φάνηκε να σκοτεινιάζη, σάν σπηλιά, παρέκει. Την άρπαξε στα χέρια του, την έφερε μισολιπόθυμη σχεδόν από τό φόβο εκεί.

Πραγματικά, τα βράχια σχημάτιζαν ένα φυσικό δόλο στο μέρος εκείνο. Ήταν άγρια, αλλά τουλάχιστον τούς προστάτευε άρεκτά από τη βροχή.

Ο Μάκης ήταν γλωμός, προσπάθησε όμως να της δώση θάρρος.

— Άμ πώς; της είπε γελώντας. Έτσι νομίζεις πως πάνε όλα σε μια άπαυση. κυλάνε άπάνω σε ρόδες; Όάγουμε να θυμώμαστε και να διηγώμαστε στα παιδάκια μας.

Πέρασε τα χέρια του γύρω στους ώμους της να την προστατεύη από τό κρύο.

Η κοπελλίτσα έβγαλε τα κλάματα. Δε βαστούσε άλλο.

— Θέλω να γυρίσουμε, ψιθύρισε, με φωνή κομμένη από τ' άνασφυλλτά.

Γέλασε αυτός.

— Τό μόνο πηό δεν γίνεται άγάπη μου. Και να τό θέλαμε, δε θα μπορούσε να γίνει. Είναι πια δύσκολο να γυρίσουμε πίσω, παρ' άν προχωρήσουμε. Πάρε την άπόφασι πως είναι μπόρα και θα περάση.

— Κι' άν νυχτωθούμε έδώ; Κι' άν μάς φάνε τ' άνιμίμα;

— Έχομε καιρό άκόμη, θα σταματήση ή βροχή και θα προχωρήσουμε. Θα σε φέρω σε μέρος ασφαλές, μη φοβάσαι. Άρκει να μη χάσουμε την ψυχραιμία μας.

— Μάκη, βόγγηξε ή παιδούλα, θα ήταν καλύτερα να μην είχαμε κατεβή από τό άμάξι...

— Θα μάς έπιαναν, θα μάς γυρίζαν άδοξα.

— Ναί. Τότε όμως... τότε, θα τούς λέγαμε ότι θα σκοτωθούμε άν μάς χωρίσουν.

— Ήταν πρόωρο να μάς πιάσουν, έκανε ο νέος συλλογισμένος. Ότι θα μάς βρούνε κι' ότι θα μάς τσακώσουν, είναι βέβαιο. Τώρα όμως είναι πηό πρόωρο.

— Άχ, άναστενάξε μέσα από την καρδιά της ή μικρή. Θα ζήσουμε να ίδουμε μια ήσυχη μέρα;

— Άυριο τέτοια ώρα θα κοιμώμαστε ήσυχά, της άποκρίθηκε χαμογελώντας.

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τα θυμόταν τώρα αυτά ή Άγγελικούλα και τό δόντια της χτυπούσαν από άναδρομική αγωνία. Νομίζε πως δεν ήταν αύτή ή ίδια πηό είχε περάσει εκείνες τις ώρες στο άγριο βουνό. Είχε την έντύπωση πως όλα αυτά τό είχε όνειρευτή μονάχα. Τις άτέλειωτες ώρες εκεί, κάτω από την αμφίβολη σκέπη των βράχων, κι' έπειτα, όταν κόπασε λιγάκι ή καταιγίδα, τη μαυροτική πορεία άνάμεσα στα βράχια, και τό μύρια άόριστά ποτάμια πηό κατακαλυόσαν από τις πλαγιές. Κάθε τόσο σταματούσε, κι' έλεγε στον άγαπημένο της ότι θέλει να πεθάνη. Κι' αυτός την κρατούσε από τό χέρι, και προχωρούσαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο ΝΑΣΕΡ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

Τις ελάχιστες ώρες πηό τού μένον έλεύθερος, ο πρόεδρος Νάσερ τις περνάει στην όραία του βίλλα στην Ήλιουπολι, λίγα χιλιόμετρα έξω από τό Καίρο, παίζοντας με τα πέντε παιδά του. Ο Νάσερ, πηό είναι ύπόδειγμα καλού πατέρα και οικογενειαρχή διακρίνεται στη φωτογραφία μας (άριστερά) με τέσσερα από τα παιδά του. Τό πέμπτο είναι ένα αγοράκι πηό γεννήθηκε πέρσι τό καλοκαίρι και τό όποιο κρατάει στην αγκαλιά της (δεξιά), μια από τις κόρες του προέδρου, ή Μόνα. Στο μαρ'ό του ο πρόεδρος, ο όποιος συμπλήρωσε τα 42 χρόνια του στις 15 Ιανουαρίου, έβωσε τό όνομα Άμπντέλ Άμιρ Άκίμ πηό τιμήν του στρατηγού Άμιρ, πηό ήταν ο πια πιστός του συνεργάτης, κατά την έξ'εγερσι του Ιουλίου του 1952.

Ψυχικοί πειρασμοί

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ δεν πρόκειται πάντα από τον εξωτερικό κόσμο. Τις περισσότερες φορές ξεκινάει από μέσα μας. Αυτή η ενδιάθετη κατάσταση τότε στον εξωτερικό κόσμο κι' αναζητεί το αντικείμενο όπου θα εντοπισθεί.

Οι περισσότερες απίστευτες ξεκινούν πραγματικά από το μυαλό και ειδικότερα από τη φαντασία. «Η φαντασία, γράφει ο Πάολ-Κλεμάν Ζαγκό, είναι η ψυχολογική έδρα των ερωτικών εκδηλώσεων. Οι απίστευτες του εστικτικού και οι συναισθηματικές τάσεις καθορίζονται εκεί και δημιουργούν μια ψεύτικη εικόνα, που προσπαθούμε να φέρουμε το πρότυπο της στον ψεύτικη εικόνα, που τη νομίζουμε για πραγματική, συγκινητώντας όλους οι επιθυμίες μας. Είναι όπως ο μαγνήτης που τις προκαλεί και τις διευκολύνει. Στα εσωτερικά αυτά στοιχεία προστίθενται κατά καιρούς, που προεργάζονται από τον εξωτερικό κόσμο, αλλά η ιδιαίτερη επίδραση τους εκδηλώνεται και πάλι στην περιοχή της φαντασίας.

Τα στοιχεία αυτά είναι το παράδειγμα, το ιδιαίτερο κλίμα όπου ζούμε το ήθη και έθιμα μιας ώριμης εποχής κλπ.

Ανάμεσα σ' αυτά τα στοιχεία η φιλολογία και τα θέματα παίζουν πρωτεύοντα ρόλο, ιδίως στους ανθρώπους που δεν έχουν δημιουργήσει δική τους προσωπικότητα. Άλλα επηρεάζονται από το περιβάλλον όπου ζουν. Στα άτομα αυτά, η πλασματική εικόνα του μυθιστορηματικού ή του θεαματικού γίνεται ζωντανή και παίρνει τρομακτικές διαστάσεις μέσα στη φαντασία τους. Ξέρουν τότε να ζήσουν τις σκηνές που τους γοητεύουν και προστιμούν, άσυνείδητα πολλές φορές, τις συνθήκες, που θα τους επιτρέψουν να κάνουν το θυνερό τους πραγματικότητα.

Κι' ο δόκτορας Μπρενόν γράφει επίσης: «Αν είναι αλήθεια ότι η απίστια έχει ως προϋπόθεση ώριμες συνθήκες, που την προκαλούν και την κάνουν δυνατή, είναι το ίδιο βέβαια ότι προϋπόθεση απ' αυτές τις συνθήκες μια ιδιαίτερη ψυχολογική προπαρασκευή, σε τόπο που δε χρειάζεται παρά μια κάποια ευκαιρία για να κάνουμε το άποφασιστικό βήμα. Χωρίς αυτή την ψυχολογική προπαρασκευή, κι' οι λιγότερο πειρασμοί κι' οι πιο δελεαστικές συνθήκες, δε θα είχαν την παραμικρή επίδραση σε μας». «Η φαντασία, σ' αλήθεια, είναι ο μεγάλος ένοχος. Η επίδραση της εκδηλώνεται με τρόπο

δύσκολο και ξεριζώνει από τα θεμέλια και το πιο γερό ερωτικό οικοδόμημα... Μια νέα παντρεύεται τον άνθρωπο που αγαπούσε. Η ζωή τους κυλάει ήρεμη κι' ευτυχισμένη. Η ευτυχία τους είναι ολοζώντανη και γεροιστή. Κι' ωστόσο, έπειτα από τους πρώτους ενθουσιασμούς, η φαντασία άρχίζει το ύπουλο έργο της. Η νεαρή γυναίκα προσπαθεί ν' αναλύσει την ευτυχία της και τη βρίσκει τότε κούρια. «Αυτό, λοιπόν, ήταν;» αναρωτιέται. Στο μυαλό της έρχονται αμέσως ένα σωρό πράγματα, αναμνήσεις από ιστορίες που άκουσε ή που διάβασε, εικόνες που είδε, όνειρα που τη θαυμάσιαν σ' άλλους καιρούς. Κι' η σύγκριση με τη σημερινή ζωή της είναι σε βάρος της δεύτερης. «Οχι, δεν ήταν αυτό που είχε επιθυμήσει... Άρχιζε τότε να σκέφτεται το κάτι άλλο. Αυτό το «άλλο» δεν είναι σε θέα να το προσδιορίσει. Η σκέψη του, όμως, τη βασανίζει ήμερα και νύχτα... Από αυτή τη στιγμή ο δρόμος προς την απίστια είναι ανοιχτός. Δε χρειάζεται τίποτα άλλο εκτός από την ευκαιρία, από ορισμένες συνθήκες, δηλαδή, που θα κάνουν τη φανταστική απίστια πραγματικότητα.

Στην περίπτωση αυτή, η «δική» απίστια δεν είναι κάτι το καινούριο. Γιατί η γυναίκα αυτή έπρόβλεπε από καιρό τον άντρα της μέσα στη φαντασία της.

Πολλές γυναίκες με θυελλώδη ερωτική ζωή δεν είναι παρά θύματα της έσχατης φαντασίας τους, που τις κάνει να μη βρίσκουν την απόλυτη ικανοποίησή ποτέ. «Ετσι, ριχνονται από τη μία περιπέτεια στην άλλη, με την πεποίθηση πάντα ότι αυτή θα είναι η τελευταία κι' η οριστική. Άλλα και πάλι δε βρίσκουν εκείνο που ζητάνε. Απογοητεύονται τότε και ξαναρχίζουν τις ατελείωτες αναζητήσεις τους.

Τα πράγματα δεν είναι διαφορετικά με τους άντρες. Κι' αυτοί επίσης πέφτουν θύματα της φαντασίας τους. Κι' ίσως σε μεγαλύτερο βαθμό από τις γυναίκες... Κάθε άντρας έχει μέσα στη φαντασία του μια ιδανική γυναίκα. Αυτή τη γυναίκα δεν την είδε ποτέ κι' ούτε πρόκειται να τη δει, γιατί είναι ανύπαρκτη. Τα κομμάτια που την αποτελούν τα συναρμολογούμε παραινόντας τα από παντού. «Αν» αυτήν έδω τη γυναίκα πήρε τα μέρη της, από την άλλη το στόμα της, από τριτύτερη τα μαλλιά, από τέταρτη το στήθος, από πέμπτη το θώρακι, από έκτη τον ήχο της φωνής... Και δεν περιωρίστηκε μόνο στις γυναίκες που είδε. Πήρε ακόμη κομμάτια από αγάλα, ματά, από ζωγραφικούς πίνακες, από μικρά ή μεγάλα δαιμονώδη.

«Αλλά και πάλι δεν έμεινε ικανοποιημένος. Και πρόσθεσε κι' άλλα κομμάτια που τα έπλασε μέσα στη φαντασία του. Συγκρινόμενη τώρα με αυτό το ιδανικό μεγαλόπνομα, κι' η ωραιότερη γυναίκα γίνεται ένα ταπεινό κι' άξιόβητο πλάσμα, γεμάτο από ατέλειες και ασυμμετρίες... Το ότι αυτό το ιδανικό δεν υπάρχει, το ότι είναι ένα μωσαϊκό από κάθε είδους περσάκια, ο άντρας το ξέρει. Και ψάχνει να βρει εκείνο που δεν υπάρχει...

«Άλλοτε, εκείνο που σπρώχνει τον άντρα και τη γυναίκα στην απίστια είναι ο πόθος της αλλαγής. Η μονοτονία σκοτώνει και τα πιο ζωηρά αισθήματα. Ένώ η αλλαγή, αν δεν είναι ικανοποιή πάντοτε, κρατάει, όμως, ολοζώντανο μέσα μας το ερωτικό ένστικτο.

Μιλήσαμε παραπάνω για την επίδραση της φιλολογίας. Ποσες απίστευτες δεν άρχισαν από το διάβασμα ενός διηγήματος! Άντρες και γυναίκες ταυτίζονται πολλές φορές την προσωπικότητα τους με τους ήρωες ή τις ηρωίδες των μυθιστορημάτων που διαβάζουν και ζουν τις πιο τρελές περιπέτειες μέσα στο μυαλό τους, προτού ακόμη τις πραγματοποιήσουν.

Την ίδια επίδραση έχει και το θέαμα κι' ιδιαιτέρως ο κινηματογράφος. Μια ένοχη σκέψη που τη θέλουμε να ζευγαρώσει πάνω στην οθόνη κάνει τη φαντασία μας να λειτουργήσει με τρελό ρυθμό και μας προπαρασκευάζει ψυχικά στο να γίνουμε κι' εμείς ήρωες και ηρώιδες παρομοίων περιπετειών.

Και το πιο άσημαντο πραγματάκι είναι ίσως να δώσουμε φτερά στη φαντασία μας και να μας άναστατώσει. «Οι ν' ανιούσιο άφηγείται κάπου το κολασμένο έρωτα ενός γυναικάκι για τη γυναίκα του αδέλφου του. Το ξενάγει κι' ο ανύπαρκτος αδέλφος ζούσαν από καιρό μαζί κι' η ζωή τους κυλούσε αρμονικά κι' αγαπημένα. Κάποια μέρα, όμως, ο ανύπαρκτος αδελφός, φανταστικός ή όχι, άνοιξε μια ντουλάπα όπου η νύφη του είχε τακτοποιήσει τα απορροφώτα της... Από εκείνη τη στιγμή, ο πειρασμός μπήκε στην ψυχή του.

Σημαντική επίδραση έχει και το παράδειγμα, που κι' αυτό επίσης κάνει τη φαντασία να δουλέψει. Μια άφηγητη που άκουσε, μια ευγενέας σκηνή που άντικεινόμε σε κάποια γυνίκα του δρόμου, οι ψίθυροι της γειτονιάς, το κουσούμι-πολύ των κοσμητικών σαλονιών, ένα έκρυθμο έρωτα, ένα ύπνο-ύπνο, άνοιγουν διάπλατα την πόρτα της φαντασίας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: Η πλήξη, ολέθριος σύμφορος της γυναίκας.

Οι καλοί τρόποι

Μερικά σίπια θεωρούν σπουδαιότατο το ζήτημα του ταγιού. Για να σ' ας προσφέρουν λοιπόν ένα τσάι άκουσε γλυκιά-δου μουσικές συνεννοήσεις, εκνευριστικά άνοιγμο-κλεισίματα του μπουφέ κι' άλλα τέτοια, που δείχνουν πως οι οικοδόμοι υπαίχτη σε μέγαλο κόπο, για να σ' ας πεποιηθούν. Λέτε τότε μέσα σας: «Καλύτερα να λείπει το τσάι, προκειμένου να φέρω κάποιο ένα-στάμα...»

Ωστόσο, η οικοδόμοινα μπορεί να προσφέρει το τσάι με τον απλούστερο τρόπο, χωρίς θόρυβο και φασαρία. Άλλοι, στενογυράει εκείνους που θέλει να περιποιηθεί.

Έξ' άλλου, η κυρία ή ο κύριος που του προσφέρεται το τσάι, δεν πρέπει ποτέ να λείπει το στερεότυπο «Μά γιατί να ένοχληθήτε...» γιατί προσβάλλει έτσι την οικοδόμοινα, που υποτίθεται πως θαπαινε το τσάι και δίχως αυτόν, όπως κάνει κάθε μέρα.

Κάποτε, θέλοντας κανείς να φανη εγγενής, προσβάλλει χωρίς να το καταλάβει εκείνον που τον περιποιείται.

Τα σπυράκια του προσώπου

Τα σπυράκια του προσώπου μπορεί να προέρχουν από κακή γυνή. Άφελει λοιπόν πάνω έναντιόν τους έχω έλαφρό καθαρτικό (π.χ. μαγνησία). Αποφεύγετε εξ' άλλου το πολύ τσάι και τα γλυκά. Προτιμάτε τα φρούτα, τα χόρτα, το μαύρο ψωμί και το άγιο μέλι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΧΑΡΑ μεγάλη στο χαρούμενο και καθ' όλα άλλα σπύτι του Χρηστάκη. Η Κική του είχε πη μια μεγάλη είδηση:

«Ξέρεις, Χρηστάκη, νομίζω πως είμαι... Χαμήλωσε τα μάτια της χαμογελαστή και δεν άπόσωσε τη φράση. Ο Χρηστάκης κατάλαβε. «Έτσι όπως ήταν όρθιος, ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν από μια γλυκύτατη τρεμούλα.

— Άλήθεια, Κική;

— Άλήθεια... Συγκέντρωσε τις δυνάμεις του για να σπλησθ στα πόδια του κι' άγκάλιασε με τρυφερότητα και στοργή την Κική. «Όστε να γίνονταν μπαμπάς, λοιπόν! Και τόσο χωρίς μάλιστα. Πριν κλείσει χρόνος από τότε που παντρεύτηκαν. Είναι να μην τρελαίνονται κανείς;

— Ήταν νέοι και οι δυο και θ' άποκτούσαν το πρώτο τους παιδί.

Ο Χρηστάκης βγήκε στο δρόμο και νόμιζε πως δεν πάταγε στην άσφαλτο, αλλά σε μια θάλασσα από τριανταφυλλιά. Το μεγάλο νέο άνακοινώθηκε σ' όλους τους συγγενείς, που συγκινήθηκαν κι' αυτοί. Περισσότερο η πεθερά του κι' ο δικός του ο πατέρας.

— Κοριτσάκι να κάνης, Κικίτσα μου, έλεγε στην κόρη της η κυρία Όλγα. Και να το βγάλης τ' δυο μου.

— Αγόρι το θέλω, Κικίτσα, έλεγε ο πατέρας του Χρηστάκη, μ' έναν επιτακτικό τρόπο, σ' ας νάθελε έτσι να επιβλήθ στη μυστήρια της φύσεως. Άγγορι, να διαφανισθ το δυο!

— Ότι θέλει ο Θεός! άπαντοχως και οι δυο υπέκυβαν το παιδί, που βάρχόταν.

Κι' έλεγαν την αλήθεια. Δεν είχαν καμιά πρότημη. Και τ' άγορι έχει τη χάρη του και το κορίτσι τη δική του.

Από την ημέρα εκείνη, άρχισε να προετοιμάζεται και ο δρόμος για το παιδί που θάρχόταν. Τακτικές επισκέψεις στο γιατρό, τονατικά φάρμακα με άσθεσιο για να φτιάξη γερά κόκκαλα και στέρεα δόντια το παιδί, διαίτες και προ παντός βιόλας. «Η μέλλουσα μητέρα». «Πώς θ' άναθρέμει το μωρό σ' ας». «Όταν γίνης μαμά» και άλλη τέτοια φιλολογία, που την άνακαλούπε ο άνθρωπος μόνος όταν πρόκεινται ν' αδείη τον πληθυσμό της γης μ' ένα νούμερο άκόμα.

Και να μην κουράζεσαι, Κικίτσα μου. Γιατί εργαζόταν και η Κική σε μια μεγάλη Έταιρεία. Ένεκα η ένοδιαφέρουσα κατάσταση της, της έδωσαν την άδεια να πηγαίνει μια ώρα άργότερα. Και ο Χρηστάκης, άγρυπνος φουρός, μνη τυχ και η Κική σκήση κανένα βάρος, η Κουραστή με τις δουλειές του σπύτιού. Γιατί οι γυναίκες άχουν αυτοί: Κάνουν το αντίθετο απ' ό,τι πρέπει.

Σιγά-σιγά, μέσα με την ημέρα, η κοιλίτσα της Κικής στρογγύλεψε. Κι' όσο στρογγύλεψε, τόσο και περισσότερο την άπασχολούσε ο άρσενικός ή θηλυκός θαυδολάκος που έτοιμαζόταν.

Και πως θ' άναθρέψουμε το παιδί μας, Χρηστάκη;

Με τους νέους κανόνες της υγιεινής, Κική! — Καλά αυτό. Θέλω να πω το άλλο. Ότι δεν πρέπει να το μάθουμε στα χέρια και στα χάδια. Τα μωρά, που τα παίζουν άρκους στα χέρια, κακομαθαίνουν και όλο χέρια κι' άγκαλιές θέλουν ύστερα. Γίνονται τύραννοι.

Σ' αυτό είμαι σύμφωνος. Δέ θέλω να το κακομαθαίνω.

Στο λέω να τ' αχες όπ' όμη σου. Μία φορά μόνο θα σ' άφισω να το πάρης άγκαλιά. Θα γεννηθ. Άλλη όχι. Γιατί έσεις οι μπαμπάδες τ' αχες αυτό. Σ' ας πιάνει η χαζομάρα, παίρνει το μωρό στα χέρια και να παίζει. Επεινέτε το μωρό στο σπύτι κι' άφινετε τη μαμά τα φεύγετε από το σπύτι κι' άφινετε τη μαμά να τυραννιέται. Λοιπόν, ούτε χέρια, ούτε χάδια, ούτε παιχνίδια.

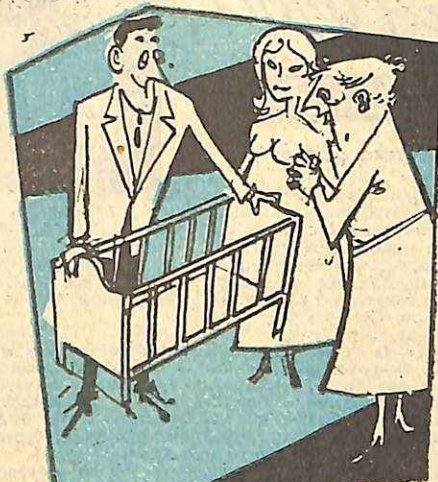
Μά την ίδια γνώμη έχω κι' εγώ, Κικίτσα μου. Θα είμαι ο πιο σθερός μπαμπάς, που υπάρχει. Θα δής.

Τον τελευταίο μήνα η Κική είχε πάρει άδεια από το γραφείο. Και η κυρία Όλγα, η μαμά της, δεν έλειψε μέρα από το σπύτι. Έξ' άλλου, δεν καθότανε και πολύ μακριά. Πρωί πηγανέ, άργα το βράδυ έφευγε. Συμβούλευε την κόρη της, έβρισκε τα μαρτυρικά, το κανάκε με νανουριστικά τραγούδια, πριν γεννηθ. «Ένα μεσημέρι, ο Χρηστάκης έφερε και το κρεβάτι του παιδιού. Όταν το είδε η κυρία Όλγα, έβαλε τις φανές:

— Κρεβάτι! Κούνια δέ θα το πάρεις; Κούνια; άπάντησε η Κική. Μά που ζούμε καλέ μαμά! Τώρα οι κούνες έχουν καταργηθ.

— Και πως θα κοιμάται το παιδί;

— Όπως κοιμόμαστε όλοι. — Άχ! Το μωρό μου! Έκανε η κυρία Όλγα, έτοιμη να άκρυσθ. Δέ θα το πάσουνε κούνα. Εγώ, Κική, δια τα παιδιά με κούνα σ' άναθρέμω. Άμα δεν κούνας το μωρό και να το νανουρίζης κιόλα, πως θα χ' αριστηθ ύπνο; Εί-

σαστε πολύ σκληρές έσεις οι καινούριες μαμάδες... Άχ, το μωρό μου!

«Ήρθε κορίτσι. Χαρά ο μπαμπάς, χαρά η μαμά, τρέλλα η γιαγιά, συγκρατημένα αισθήματα ο πατέρας του Χρηστάκη. Θά είναι το άλλο.

Λίγες μέρες πιο ύστερα, τ' αφ' ότου σπύτι και τ' αββαν στο κρεβάτι του, δίπλα από το κρεβάτι του άντρώγου. Ήταν εκεί όλη η οικογένεια. Τα πεθερικά και τ' άνδ, άδερφια και θείες και άνέμεσα σ' αυτές η Στάσα, η μικρότερη άδερφή της Κικής, που τούχε έφει και μια μεγάλη κουδουνίστρα. Η κυρία Όλγα πήγε να σήκωσθ το μωρό από την κούνα του.

— Να το κρατήσω λίγο, είπε.

— Άκου να σου πω, μαμά, είπε με σθερότητα η Κική. Το παιδί δέ θα το κακομαθαίνω. Χέρια δέ έχει! Να το έφερε όλοι.

— Και θα μένη το παιδί όλο έσπλωμένο; — Μάλιστα. Μέχρι να σταθ στα πόδια του. — Χριστός και Παναγία! Έκανε η κυρία Όλγα. Σ' ας κακόδοιο θά τ' αχες το παιδάκι μου; Εγώ, Κικίτσα μου... Άλλα πω να το θυμάσαι... Όλο στα χέρια σε είχα και σε κανάκεσα. Έτσι σ' ας άναθρέψω και όένα και όλα μου τα παιδιά.

Τώρα άναθρέφονται όλοιόδε τα παιδιά, είπε ο Χρηστάς. Όστε χέρια, όστε παιχνίδια, όστε κούνες και νανουρισματα. Το παιδί είναι όπως το μάθη.

Η κυρία Όλγα δέν παραδεχόταν αυτές τις μοντέρνες θεωρίες. Να μην πάρη στα χέρια την εγγονούλα της, να της παρή, να της γελώσθ, να την κουνήσθ, να της κάνη στάση;

Καλά, είπε. Όπως θέλετε. Πέρασε έτσι ένας μήνας. Σ' αυτό το διάστημα, η κυρία Όλγα και η Στάσα, δέν έλειψαν μέρα από το σπύτι. Πρωί πηγανέ, βράδυ έφευγαν. Το μωρό όλο κοιμόταν αυτόν τον καιρό. Ξυπνούσε μόνο τις άρες του φαγητού, να πάρη το μπιμπερόν στο στόμα. «Έτσι δέ χρειάστηκε να το πάρη στα χέρια της η κυρία Όλγα. Τότεπαινε μόνο για λίγο, όταν το σήκωναν για να το βγάλουν δέ βρεμένα σεντόνια και να τ' αλλάζουν. Άλλά και πάλι η Κική της έλεγε:

— Μαμά, ας το στο κρεβάτι. Μην το κρατάς στην άγκαλιά σου.

— Λιγάκι, παιδί μου.

— Καθόλου, δέ παρακαλώ.

Ένα άλλο, που κακοφάνηκε πολύ της κυρίας Όλγας, ήταν που τ' αίναν το μωρό με γάλα το κουτί. Η Κική δέν είχε γάλα για να το θηλάσει. Από το άλλο μέρος, όμως, παρηγόρηθηκε η γιαγιά, γιατί αυτή το τ' αίνε.

Όταν τελείωσε κι' αυτός ο μήνας, η Κική έπρεπε να ξαναυρίσθ στη δουλειά της. Φεύγοντας το πρωί με το Χρήστο, είπε στη μαμά της:

— Κι' όπως είπαμε, μαμά. Όχι χέρια.

— Καλά, παιδί μου, το είπαμε. Άντε στο καλό.

Και, μόλις έφυγαν, έτρεξε στην κούνα και σήκωσε το μωρό. Όχι η σκεπτική της! Άχ, έστρεψε, μωρό μου, που σ' έβρισκε σ' αν παρπαταμένο στο κρεβάτι σου. Τώρα θα σε χαρή η γιαγιά σου.

Και το χέρουε στα γόνατά της και το χάιδε και το γούριε περίπατο, μέσα στο σπύτι και το γελούσε και τούπαιζε. Ύστερα το παράλαβε η Στάσα.

Έλα και στη βία σου, τουλάκι μου!... Γιατί κι' αυτή δέν είχε λιγότερη λαχάρα για την ανηψούλα της.

Μαμά, δέν πιστέψω να το σήκωσες στα χέρια! είπε η Κική το μεσημέρι.

— Όχι, παιδί μου. Μια στιγμή μόνο, για να τ' αλλάζουμε...

Αυτό γινόταν κάθε μέρα. Η κυρία Όλγα έρχόταν στο σπύτι από τις έφτα το πρωί κι' έφευγε άργα το βράδυ. Και η Στάσα, έπαιζε εκεί περνούσε τις περισσότερες άρες. Όσπου, ένα βράδυ, το μωρό, που σ' αχεν δέν είχε κλάματα, άφ' ότου έφύγε η γιαγιά, έβαλε πει ως τότε, λίγο έφουε η γιαγιά, έβαλε κλάματα. Ένα κλάμα δυνατό κι' άπλητο σμέν. Είχε μαρτυρία το προσωπικό του όπ' το σπαραγμό. Και κλάμασε τα ποδαράκια του και τ' αχες τα χεράκια του.

Καί έτσι το παιδί, είπε ο Χρηστάς. Η μητέρα μου έλεγε πως, άμα κλάη το μωρό, η πεινάει η ποιά.

— Να το δώσωμε λίγο γάλα.

Άλλά, μόλις το πηγαν κοντά το μπιμπερόν, τούδωσε σπύτομα μία με το χεράκι του και το άποκάκρυνε.

Θαμνέ άρρωστο το μωρό. Να φωνάζουμε το γιατρό.

Ο γιατρός δέν το βρήκε τίποτα. — Δώστε του λίγο χαμομήλι... Και το χαμομήλι το άποδίωξε. Τρεψέ όλόκληρες άρες το μωρό τ' αχες, μέχρι, που κουράστηκε π' ας και το πήρε ο ύπνος. Τότε μόνο κοιμήθηκε και το άντρώγου.

Έτσι κοιμήμένο το βρήκε το πρωί και η γιαγιά. — Δέ μας άφες να κλείσουμε μάτι άπόψε, μαμά. Έκλεινε ως τις δύομισή τα μεσάνυχτα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

για τις γυναίκες

Για τις χιονίστρες

«Αν ύποφέρετε από χιονίστρες, θ' άνακουφι-σθήτε κάνοντας μια δυνατή έντριβή με άλλοδ κάμφορ ή με διάλυμα 4 γραμμαρίων κάμφορ σε 30 γραμμαρία νερό.

«Αν η φαγούρα έξα-κουλώθ και είναι άνυπόφορη, κάντε πρωί και βράδυ τοπικές πλύσεις με την έξής διάλυση: Ύδωρ μαρούλιου 200 γραμ.

Ύδωρ άσφονκεράσου 100 γραμ.

Βράξέ 15 γραμ.

Την ίδια διάλυση θα μεταχειριστήτε και στην περίπτωση που έχουν πληγώσει οι χιονίστρες.

Ποτέ μην πλησιάζετε στη φωτιά τα πάσωνα μέλη σας. Και μην πλένετε τα χέρια σας με ζεστό νερό.

Ένοχλητικοί... νονείς

Πόσο ένοχλητικά είναι κάποτε τα παιδιά! Σπάνια όστόσο μπορούν να το καταλάβουν οι γονείς. Είν' άδύνατο να μην άείσουν τα παιδιά τους να ένοχλούν τους άλλους.

Ένώ καταλαβαίνουν πολύ καλά πως νίνονται ένοχλητικά τα ξένα παιδιά, για τα δικά τους έχουν την άδυναμία να μη το καταλαβαίνουν. Για καλούνε λοιπόν στο σάβλι και τα βάζουν ν' άπαγγέλουν ή να κάνουν... έπιδειξέ γνώσεων, γωρίς να σκέπτονται πως ένοχλούν έτσι τους έπισκέπτες τους — κι' ας κάνουν αυτοί πως διασκεδάζουν, από εόνεινα.

Κρέας για βραστό

Το καλύτερο κρέας για βραστό είναι το μο-

ΤΑ ΔΥΟ ΓΕΥΜΑΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΜΑΥΡΟΛΑΜΠΡΟΣ: Συνταξιούχος, πρόσφατος, εξηταπέντε χρόνων. **ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΜΑΥΡΟΛΑΜΠΡΟΥ** (το γένος Δελιαδάς): Γυναίκα του, πενήνταπέντε χρόνων. **ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΥΡΟΛΑΜΠΡΟΣ:** Γιος τους, δίδωμο Οικονομικών Επιστημών, 29 χρόνων. **ΚΑΙΤΗ ΧΡΗΣΤΙΔΗ:** Νεαρά, κομψή και μορφωμένη δεσποινίς, μέσης αστικής τάξεως. **ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:** Βοήθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι των Μαυρολαμπρών, την ώρα του καφέ). **ΜΑΡΙΑΝΝΑ:** ... Αύτως ό γάμος δε θα γίνει. **ΣΠΥΡΟΣ:** Νά το καταλάβεις μία για πάντα!

ΣΠΥΡΟΣ (ήρεμα): Μπότε... μου μιλάτε, όπως ο ναύαρχος στον αρχικελευστή! **ΜΑΡΙΑΝΝΑ:** ... Άν ενοήσι, ότι δίνω διατάξεις, ή παρομοιώσεις δεν είναι κακή! Άκουσε εκεί να παντρευτεί ένας Μαυρολάμπρος μία μικρή δικτυογράφος της Νοσηματικής Επιτροπής!...

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ: Πώς δεν έρωτεύθηκες και την καμαριέρα μας!

ΣΠΥΡΟΣ (πάντα μειλιχίος): Μά γιατί, πατέρα; Γιατί, μητέρα; Τι το παράξενο βλέπετε σ' αυτή την ιστορία; Ζούμε στα χίλια εννοιαστικά εξήντα!

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Αύτως οι δημοκρατικές χαλάνε την κοινωνική ιεραρχία. Δε μπορώ εγώ να κάνω νύφη μία που έμασε πέντε έγγραφικά και δε θα ξέρη πώς να κρατήσει το πηρούνι! Τι δουλειά είπες πως κάνει ο πατέρας της;

ΣΠΥΡΟΣ: Επιθεωρητής των ΣΕΚ.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ: Κατάλαβε; Τον καιρό, που εγώ ήμουν επιτετραμένος στη Δαμασκό, αυτός φορούσε πηλίκιο και περίμενε να περάσει το τράινο. Γιατί ασφαλώς ήταν μικρός σταθμάρχης.

ΣΠΥΡΟΣ: Έ, ναι, πατέρα. Είναι κι αυτό ένα επάγγελμα. Έντιμο, υποθέτω.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Έντιμο επάγγελμα είναι και το ανθράκω, που μεταφέρει στην πλάτη του τ' άνθρακα στην Αγορά! Δε σημαίνει πως πρέπει... και να συμπεριελάσσουμε μαζί του!

ΣΠΥΡΟΣ (σηκώνεται): Βλέπω πως είσατε άμεταπειστοί. Και θ' αναγκαστώ για πρώτη φορά και με πολλή μου λύπη να σας πικράνω...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ (εξαλλή): Τι έννοιες, δηλαδή; Πώς θα την πάρεις χωρίς τη θέλησή μας;

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ: Άν συμ-βλη αυτό, ή πόρτα μας θα κλείσει για σένα. Κι' εγώ λυπούμαι που μιλώ έτσι στο μοναχογιώ μου, αλλά δε μπορώ να κάνω διαφορετικά!... Λεπτά έχεις της γιαιγιάς σου.

ΣΠΥΡΟΣ: Όπως νομίζετε πατέρα. Θα φύγω...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετά τρις μήνες, στο σπίτι του Σπύρου και της Καίτης. Μία μεγάλη κομψή σαλοτραπεζαρία. Έχει έτοιμασι για δείπνο πολλών προσώπων. Πίσω απ' τη «μπουφέ» σερβιτόροι με φρά-
ΚΑΙΤΗ (κατοκόνει από

τη σύγχυση): ... Σου είπα να μη την κάνουμε αυτή τη δεξίωση. Το ήξερα πως δε θα πατήσει κανείς! Για να με μειώσουν! Για να με προσβάλουν!

ΣΠΥΡΟΣ: Κι' έμένα δηλαδή.

ΚΑΙΤΗ: Δυστυχώς. Κυρίως αυτό δεν ήθελα. (Κυτάζει το «μπρασέλε» της). Ό-ρίστε! Δώδεκα παρά τέταρτο!... Ντρέπομαι και τους σερβιτόρους.

ΣΠΥΡΟΣ: Το τελευταίο, που σκέπτομαι. Τους βλέπω σαν έπιπλα. (Φωνάζει στο «μπράμπαν»). Δυο ούτσου με σόδα.

ΚΑΙΤΗ: Πάντως αποκλείεται νύφη κανείς αυτή την ώρα.

ΣΠΥΡΟΣ: Δέν το ξέρεις. Πολλοί πάνε μετά τα μεσάνυχτα.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο ίδιο περιβάλλον. Ό «μπράμπαν» χαμουριέται κι' οί σερβιτόροι λύνουν σταυρόλεξα).

ΚΑΙΤΗ: Τρείς παρά πέντε! **ΣΠΥΡΟΣ:** Άς πιούμε ακόμη ένα ούτσου!...

ΚΑΙΤΗ (περίλυπη): Έτοιμάσαμε τον ωραιότερο «μπουφέ»... και με τα πιο έκλεκτα ποτά...

ΣΠΥΡΟΣ (ανάδει τσιγάρο): Δέν πειράζει! Κάποτε θάρουν όλοι!... Πιές το ού-ίσκάκι σου και πάμε να κοιμηθούμε. (Δίνει ένα γενναίο «πουρμπουάρ» στα γκαρσόνια). Καληνύχτα, παιδιά!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο υπουργείο Άνασυγκροτήσεως, μετά ένα χρόνο).

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ (στο τηλέφωνο): Κύριε υπουργέ! Η μητέρα σας θέλει να σας μιλήσει.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναί, δώσε μου τη... Καλημέρα, μητέρα.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Συγχαρητήρια, παιδί μου.

ΣΠΥΡΟΣ: Ευχαριστώ πολύ. Είμαι πολύ συγκινημένος, που ακούω τη φωνή σου έπειτ' από τόσο καιρό.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Κι' εγώ παιδί μου. Ό πατέρας σου δέν ήθελε νάρθω να σε δω, αλλά εγώ σκέφτηκα να τον παρακολουσω.

ΣΠΥΡΟΣ: Έ, οί πατεράδες είναι πάντα πιο πεισματάρδες.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Ξέρεις, παιδί μου, τα οικονομικά πάνε πολύ άσχηνα κι' ο πατέρας σου ό άμυαλος που έχασε τεράστια ποσά στη Λέσχη, άναγκάζεται τώρα να κάνει δουλειές του ποδάρου! Σκέψου, το μπαμπά σου, κατόν-τημα!... Έσύ, παιδί μου, τώρα, που είσαι υπουργός θα μπορούσες να τον βοηθήσεις να πύει καμιά καλή προμήθεια.
ΣΠΥΡΟΣ: Έγώ; Άδύνα-

τον, μητέρα μου! Έγώ τους «μεσάζοντα» τους καταδιώ-κω άμείλικτα!... Άλλο μπο-ρώ να κάνω. Ν' αναλάβω τα έξοδα του σπιτιού σας.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Τόσο μεγάλο βάρος;

ΣΠΥΡΟΣ: Γιατί όχι; Κι' ή Καίτη κι' εγώ θα είμαστε πολύ εύχρηστοί να κάνουμε οι-κονομίες, ώστε από σάς να μη λείπει τίποτε. Θα τα πώ-με το Σάββατο, έ;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Το Σάββατο;

ΣΠΥΡΟΣ: Έ, ναι! Δέν έχω δεξίωσι στο σπίτι μου το Σάββατο; Δε λάβατε πρόσ-κλησι;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Μας κάλεσε;

ΣΠΥΡΟΣ: Έ, φυσικά. Τους γονείς μου δε θα κα-λούσα; Θα την πήρε, φαίνε-ται, ο πατέρας. Θάρήτε, δέν είν' έτσι;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Έ... βέβαια! Βέβαια θάρήσουμε! Επιτρέπε-ται να λείψουμε;

ΣΠΥΡΟΣ: Έν τάξει, λοι-πόν, μητέρα. Σας περιμένω.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στην ίδια σαλοτραπεζα-ρία, απ' την ίδια σκηνογρα-φία της δεξιώσεως, όπως και στην τρίτη σκηνή. Η σάλλα είναι άσφυκτικά γεμάτη από φράκα, έξωμες έσθητες, καρ-ρώ πούκαμισα, τραγιάνσκες και σπόλες σιδηροδρομικών).
ΚΑΙΤΗ (συχνημένη): Μά γιατί τόκαινες αυτό;

ΣΠΥΡΟΣ: Για να τους έκ-δικηθώ! Και για να γελάσω! Δέν έχω κάλσει κανέναν της προκοπής. Μόνο τους «σόνυμ» τους φίλους μου, που δέν ήρ-θανε πέρσι, γιατί δέν ένε-κριναν το γάμο μου! Φέτος σου κάνουμε χειροφίλημα δου-λοπρεπέστατο. Μερικοί σκύ-βουν τόσο πολύ, που θ' άξι-ζε να τους προτείνεις και το παπούτσι να το φιλήσουν.

ΚΑΙΤΗ: Είμαι πολύ στενο-χωρημένη! Σά χορός μετημ-χωρισμένων μοιάζει.

ΣΠΥΡΟΣ: Κι' όμως, κα-νένας δε σκέπτεται να ένο-χληθώ και να φύγω!

ΚΑΙΤΗ (παρακολουθεί το «μπουφέ»): Πά, πά, Θεέ μου! Ό μπράμπαν-Μήτσος ό σταθ-μάρχης θα γίνει σκίνα τα με-θύσι και θ' άρχισι να τρα-γουδάει και να χορεύει χασά-πικο!

ΣΠΥΡΟΣ: Αυτό ακριβώς θέλω! (Φωνάζει). Κύριε Μη-τόσο! Έλάτε να σας συστή-σω τη νύφη σας. (Στην Καί-τη). Θα τον βάλω να χορέψει με τη Χατζηδελιδορία κι' ύ-στερα με τη μητέρα μου!

ΚΑΙΤΗ: Αυτό δε θα το κά-νεις!

ΣΠΥΡΟΣ: Θα το κάνω. Νά προσγειωθεί!

ΚΑΙΤΗ: Θα σκάσω, από-ψε. Πάω να πιώ ένα ούτσου.

ΣΠΥΡΟΣ: Δέν έχει ούτσου.

ΚΑΙΤΗ: Κι' αυτό, που πι-νούμε τί είναι;

ΣΠΥΡΟΣ: Ρετσίνα!... Κι' ούτε παρηγγείλα φαγητά! Ψέματα στο είπα. Τώρα θάρουν απ' τη διπλανή τα-βέρα τρεις-τέσσερες τηγα-νίτες μαριδες!

ΚΑΙΤΗ: Έγώ θα πάω στην κάμαρά μου. Σπύρο!

ΣΠΥΡΟΣ: Και γρήγορα!

Γιατί αυτό είναι το μάλιστα! Μόλις φύγεις έσύ, θα σταθώ στη μέση της σά-λλας, θα χαμουρηθώ και θα φωνάξω: «Νύσταξέ! Κυρίες και κύριοι, καληνύχτα σας!» Και θα φύγω!... Τι θα μου κάνουν; Κουτσουμπολό; Δε βαρύνεσαι; Στη δουλειά μοι είμαι πολύτιμος! Άς έχω στη ζωή μου κάποιες άδρες ιδιοτροπίες!...

(Αυλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΑΦΡΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Η Μαίρη Λαίτου, που είχε από καιρό τη φλογερή επιθυμία να έπισκεφθί την Κύπρο, δέχτηκε με μεγάλη χαρά την πρόσκλησι του διευθυντού ενός κέντρου της Λευκωσίας, για να κάνει μία σειρά εμφανίσεων μπροστά στο κοινό της με-γαλόνησου, που αγκαλιάζει πάντα με ά-γάπη κάθε τι το έλληνικό.

00

ΨΗΣΤΑΡΙΑ ΓΙΑ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Η ψησταριά αυτή κατασκευάστηκε με σκοπό να εξυπηρετήσει τους έκδρομους και γενικά τους φίλους της υπαίθρου. Άρκει μία κοινή στήλη ηλεκτρικού φα-νού για να θέσει σε κίνησι ένα μοτερά-κι, που αναπτύσσει τόση θερμότητα, ώστε να μπορή να ψηθή μέσα σε λίγη ώρα μία ολόκληρη κόττα, ακριβώς ό-πως θα ψηνόταν και μέσα στο φούρνο μιας ηλεκτρικής κουζίνας. Πρόκειται για μία ιταλική έφευρή ή όποια τάση μά-λις κυκλοφόρησε στο έμποριο. Προσφέ-ρεται σε μία σχετικά χαμηλή τιμή και είναι άφραγστα οικονομική. Δεδωμένου ότι μία στήλη ηλεκτρικού φανού της έ-ξασφαλίζει λειτουργία πέντε ώρών.

ΟΤΑΝ ΜΙΛΑΗ ή συνείδησι...

Η νοσοκόμα, που σώθηκε απ' τη Σιθέρια

Η νέα κι' όμορφη Γερμανίδα νοσοκόμα κύ-ταξε με θλίψη τον τραυματισμένο στρα-τιώτη. Τον είχε περιποιηθί τόσες μέρες με σπογγή. Μά τώρα θ' αναγκαζόταν να τον εγκαταλείψει. Γιατί ο Ρώσος είχαν να ταλάσει αυτή την πόλι — το Μεκλεμβούργο — κι' ο διοικητής τους είχε διατάξει να πα-ρουσιαστούν όλες οι άνοπανερες γυναίκες, ηλικίας 21—30 ετών, προκειμένου να έκτο-πισθούνε στη Σιθέρια.

— Θάταν καλύτερα να μάς σκοτώσουν! λέγανε μ' άπόγνωσι μεταξύ τους οί άδελφές του νοσοκομείου.

— Ωστόσο, μία απ' όλες, θα μπορούσε να γλυτώσει... Ένας γιανός του νοσοκομείου είπε στον Αύγουστο Σπέντερ, τον τραυματι-σμένο στρατιώτη:

— Μπορείτε να σώσετε αυτή τη νοσοκόμα, άν την παντρευθήτε!

Έκείνος ζάρωσε τα φρύδια του και βρέ-θηκε σ' άμηχανία, γιατί είχε ήδη γυναίκα και παιδιά στην Άνω Σιλεσία. Καθούσασε όμως τη συνείδησί του, με τη σκέψι πως οί δικοί του θα είχαν σκοτωθί, κατά πάσαν πιθανότητα, από τους βομβαρδισμούς των Ρώσων, που προελαύνανε μέσα στη Γερμανία. Δέχθηκε, λοιπόν, την πρότασι κι' έσφιξε την κοπέλλα στην άγκαλιά του. Της χρω-στούσε, άλλωστε, ευγνωμοσύνη, γιατί του είχε σώσει τη ζωή με τις άφοσιωμένες πε-ριποιήσεις της.

Ένας παπας τους πάντρεψε βιαστικά, κι' έτσι η νοσοκόμα γλύτωσε από τη Σιθέρια. Ύστερα, ο Αύγουστος κι' η δεύτερη γυ-ναίκα του, έφυγαν απ' το Μεκλεμβούργο κι' εγκαταστάθηκαν τελικά σε μία άλλη πό-λι, δυτικότερα, έξω απ' το Παρπέτσμα. Έκει έζησαν εύτυχισμένοι κάμποσο καιρό. Έπειτα ο Αύγουστος άναγκάστηκε να πύει πρώτη γυναίκα του — ή νόμιμη — και τα παιδιά του βρίσκονταν στη ζωή!

Τους έστειλε χρήματα και δέματα με τρό-φιμα. Μ' όλ' αυτά όμως, δε μπορούσε να καθυστερήσει την ταραγμένη συνείδησί του. Τέλος, παρουσιάστηκε στην άστυνομία, ως μολόγηση το «έγκλημά» του. Δικάστηκε, ως διαμαρτυρία, στην Κολωνία. Οί δικαστάί άκού-σαν με συμπάθεια τη ρωμαντική και παθη-τική ιστορία του. Και τον καταδίκασαν, για τους τύπους, σε όκταήμερο φυλάκισι, αλλά με άναστολή της ποινής.

Τώρα, έλευθερώς πιά και άπαλλαγμένος απ' τις τύψεις, φροντίζει να πάρη διαζύγιο απ' τη γυναίκα του, για να ξαναπαντρευτεί με τη νοσοκόμα — νόμιμη αυτή τη φορά.

Η συνείδησι έχει μία άληθινή έκπληκτική δύναμι. Αυτό έχει άποδειχθί σε άπειρες πε-ριπτώσεις. Και να μία από τις πιο πρόσ-φατες:

Ένας παπας του χωριού Καζάλε της βο-ρείου Ιταλίας, συνάντησε κάποιον εργάτη και τούδωσε ένα άσημένιο ρολόι. Έκείνος το έξέτασε προσεχτικά και το άναγνώρισε: Ήταν άλλοτε δικό του. Το είχε χάσει, ό-μως, όταν ήταν ακόμα παιδί!

Πώς το είχε βρή ό παπας; Και πώς ή-ξερε σε ποιόν άνήκει;

Το έξηγγεσε ο ίδιος στον εργάτη: Του το είχε παραδώσει ο άνδρας, που το είχε κλέψει πριν από 18 χρόνια, γιατί δε μπο-ρούσε να βρή ήσυχία απ' τις τύψεις! Ό-μως, νειρευότανε ρολόγια και νιώθοντας ένα βασα-μέ κρόσην ήρώτα και νιώθοντας ένα βασα-μικό «τικ-τάκ» μέσα στο μυαλό του... Τέ-νιστικό «τικ-τάκ» μέσα στο σφάλμα του στον λογισμό, έξωμολογήθηκε το σφάλμα του στο-παπά και του άνάθεσε να έπιστρέψι το ρο-λόι στον ιδιοκτήτη του, για να μπορέσει πιά να ξαναβρή τον ύπνο του και τη γαλήνη του.

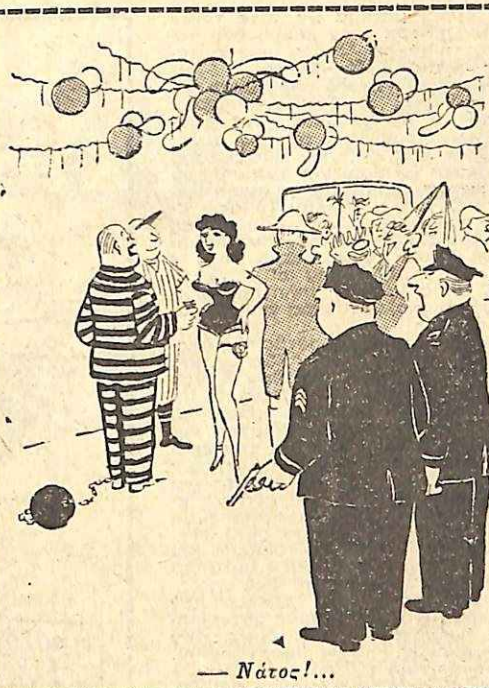
Άκόμα κι' ένα ετέλειο έγκλημα μπορεί ν' άποκαλυφθί, όταν μιλά ή συνείδησι. Η παρισηή άστυνομία είχε βρή ένα πνιγμένο στο Σηκούάνα. Έπειτα από 3 μηνών έρευ-νές, είχε καταλήξει στο συμπέρασμα πως έπρόκειτο για δυστυχίμα.

Τελευταίως όμως, ένας νέος 26 χρόνων, παρουσιάστηκε σ' ένα άστυνομικό τμήμα και άμολόγησε, ότι αυτός είχε πετάξει το θύμα στο ποτάμι.

Έπί 18 μήνες, ζούσα σ' ένα έφιόλητ! προσέθεσε. Καταλάβαινα ότι, άν δέν θύλο-γούσα το έγκλημά μου, θα κατέληγα να πέ-σω κι' εγώ να πνιγθώ στο Σηκούάνα!...

Κάποτε, μία υπέρβολική τύφι μπορεί να άδηγήσει σε τραγωδία. Αυτό συνέβη στην περίπτωση μιας καλόγριας, που, από ένστι-κτη γυναικεία φιλαρέσκεια, είχε πύ πως ή-ταν κατά 3 χρόνια νεότερη από την πραγ-ματική ηλικία της.

Το άδωο αυτό ψευδαπάκι της φάνηκε σε φοβερό έγκλημα. Ένιωθε πως είχε κατα-στρέψει με ασή τη θρησκευτική ζωή της. Και, για να τιμωρήσει τον έαυτό της, άλεί-φθηκε με πετράλιο, έθαψε φωτιά και κόπη-ζωντανή!

— Νάτος!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ

Κι' αν έοθής μασκαρεμένη στον χορό, μη νομίζεις ότι δε θα σε γνωρίσω και θα δής ότι κομψά θα σου μιλήσω, άφου τόσο από καιρό σε λαχταρώ.

Κι' αν κομψής κάτω από μάσκα, μη θαρρώς πως γόντα κι' άρχισι να προσέχειται. Σι-γά-σιγά, ή ταραχή του κοπαέ κι' ένα αί-σθημα γλυκειάς άσφάλειας άρχισι να κατα-σταλάζει στην ψυχή του.

Πέρασε έτσι όλη ή νύχτα και έξημέωσε. Ό Μαρτινιανός σηκόθηκε τότε και, χω-ρίς να ρίξει ούτε ένα βλέμμα στη γυναίκα, που καθόταν σε μία γωνία, άναψε ένα δαυλί και έγινε έξω.

Έκείνη, περιέργη, ακολούθησε τότε τον άσκητη και τον είδε να μαζεύει φρούτα από ένα διπλανό ύψος, και να τους βάλλει φω-τιά. Κατόνιν έπακολούθησε κάτω, που δέν το περίμενε. Ό Μαρτινιανός πήδηξε πάνω στη φωτιά.

Η γυναίκα, τρομαγμένη, έτρεξε κι' ά-διαφοροποίη για τον κίνδυνο, ρίχθηκε κι' α-π' τη στή φωτιά και πρόσθεξε έξω τον άσκητη.

— Γιατί το έκανες αυτό; τον ρώτησε.

— Ό Θεός μου το ένεπνευσε, της άπο-κρίθηκε. Βρίσκει χιλίους-δύο τρόπους, για να μιλώ στις ψυχές, που του άπιστεύονται. Δέν έγινε ό,τι έγινε, παρά για τη δική σου σωτηρία. Τρομάξες σε με είδες να μπαίνω στη φωτιά και ρίχνω σε με σόσης. Σι' εύχαριστώ. Άλλα δε βλέπεις, λοιπόν, ότι είσαι λιγώτερο κακή απ' όσο θαρρούσες; Θυμήσου αυτή τη φωτιά, όπου ούτε έσύ θέ-λησες να μείνεις μέσα της, ούτε έμένα έ-φθησε να μείνω! Άς σου φέρη αυτή ή φω-τιά στο που κάποιον άλλον, σίγνια κι' άδύ-σταχτη. Άλλοίμονο σ' όποιον άρμολει πως υπάγρει έκείνη ή άλλη φωτιά!

Δέν πρόφτασε ν' άποσπάρη τα λόγια του κι' ή γυναίκα βρέθηκε πεσμένη στα πόδια του, κλαίγοντας με άσφυλλητα.

Ύστερα από λίγο, ή άσπλη γυναίκα έδου-γε με την άπώσι ν' αλλάξει ζωή.

Αυτό το περιστατικό είναι κάμενο από το συναδέρ το Άγιου Μαρτινιανού, που ή Έκ-κλησία μας τον πανηγυρίζει στις 13 Φε-βρουαρίου.

Η μεγάλος αυτός άσκητης του Εύαγγε-λίου καταγόταν από την Κασσάρια της Πα-λαιστίνης κι' έζησε στα τέλη του τετάρτου και τις άόρες του πέμπτου αιώνα. Άφου έ-μόνασε στο Σηκούατη, όπου συνέβηκε κι' ή ιστορία, που διηγήθηκε — κοντά στο βου-διστή — έκανε κατόνιν περιόδους σε νο κείωτες.

Έκανε κατόνιν κατόνιν το Χριστό διαδόχους τούτους, κηρύσσοντας το Χριστό και καλώντας σε μετάνοια τις άμαρτωλές ψυχές. Στο τέλος έδόσε στην Άθήνα, που τότε άσσεσε ποδό, κι' άποσπάρη να μείνη εκεί, το άζοντας δοστικό σε μια από τις παλιές σκήτες, που βρισκόταν στα περίχωρα της.

Έκει και περπάτων στα γενναία του ψυχής στες Κύριο, σε βοή-η γενναία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΙΑΝΟΣ κι' ή άμαρτωλή νυναίκα

Άπό τους Άγίους της έβδομάδας

Η ΤΑΝ μία νύχτα, που ή θέελλα μάνα-ζε στην έσημα.

Ο όσιος Μαρτινιανός τελείωσε το λι-τό του δείπνο — λίγα νερόδοστα κοκιά-κι' άφου έξυπνε το πλινό πιάτο, έτοιμά-στηκε να πύει στα γόντα και να συνεχίση την ποσοσύη του.

Ξαφνικά, σταμάτησε. Κάποιος χτυπούσε απ' έξω.

Ό άσκητης πήγε κι' άνοισε. Είθε τότε μπροστά του μία γυνίκα μαντιλοφορεμένη, έτοιμη να σωιστή κατ'αγής. Η όση της δε φαινόταν διόλου πλώ από το μαντήλι, αλλά δέν ύπήρχε καμιά άμφιβολία, ότι δε υπο-ρούσε να ήταν παρά μία άρκετά ηλικιωμένη γυναίκα.

Ό όσιος τη βοήθησε να περάση μέσα. Πέρασαν λίγες στιγμές. Τέλος, ή γυναίκα έκείνη δώωσε το άνάστημά της και τράβηξε το μαντήλι της. Δέν ήταν καθόλου μία γριά. Έπρόκειτο για μία νέα έκθαμβωτικής καλ-λονής.

— Έκανα ολόκληρο ταξίδι με τα πόδια για νάρθω να σε βρώ, είπε στον Άγιο με μία φωνή, που έμοιαζε με ήχο άρπας. Εί-μαι μία άμαρτωλή, από εκείνες, που που-λάνε το κορμί τους. Κι' ήρθα έδώ, γιατί βαρέθηκα ν' άκούω τον κόσμο να θουάζη και να έπαινη την άρετή σου. Θα δώμε τώ-ρα άν αυτή ή περίφημη άρετή σου θ' άντέ-ξη στη σαγήνη μου.

Ό Μαρτινιανός τα έχασε. Το κορμί του ήταν σχεδόν εξαυλωμένο από τη μακροχρό-νια άσκησι, αλλά έκείνο το θέαμα, που άν-τίκρυζαν τα μάτια του, τον άνασταύωσε. Το σάστιμα του, όμως, δε βάσταγε για

πολύ. Δέν υπάργει άρετή παρά μονάχα εκεί, που ο Θεός εύδοκει να δώση την προστάσι του, της ελπίς. Άν ή δύναμι του μού συμ-παρτασθί, οί προσπάθειές σου θα πάνε μά-ταια. Άν ή δύναμι αυτή μού λείψη, θα νι-κήσης εύκολα.

— Θα μείνω έδώ, του άποκρίθηκε, όπου μόνος σου νά ζητήσης την άγκαλιά μου.

Ό όσιος, χωρίς να της άντιμιλήσει, έπεσε στα γόντα κι' άρχισι να προσέχειται. Σι-γά-σιγά, ή ταραχή του κοπαέ κι' ένα αί-σθημα γλυκειάς άσφάλειας άρχισι να κατα-σταλάζει στην ψυχή του.

Πέρασε έτσι όλη ή νύχτα και έξημέωσε. Ό Μαρτινιανός σηκόθηκε τότε και, χω-ρίς να ρίξει ούτε ένα βλέμμα στη γυναίκα, που καθόταν σε μία γωνία, άναψε ένα δαυλί και έγινε έξω.

Έκείνη, περιέργη, ακολούθησε τότε τον άσκητη και τον είδε να μαζεύει φρούτα από ένα διπλανό ύψος, και να τους βάλλει φω-τιά. Κατόνιν έπακολούθησε κάτω, που δέν το περίμενε. Ό Μαρτινιανός πήδηξε πάνω στη φωτιά.

Η γυναίκα, τρομαγμένη, έτρεξε κι' ά-διαφοροποίη για τον κίνδυνο, ρίχθηκε κι' α-π' τη στή φωτιά και πρόσθεξε έξω τον άσκητη.

— Γιατί το έκανες αυτό; τον ρώτησε.

— Ό Θεός μου το ένεπνευσε, της άπο-κρίθηκε. Βρίσκει χιλίους-δύο τρόπους, για να μιλώ στις ψυχές, που του άπιστεύονται. Δέν έγινε ό,τι έγινε, παρά για τη δική σου σωτηρία. Τρομάξες σε με είδες να μπαίνω στη φωτιά και ρίχνω σε με σόσης. Σι' εύχαριστώ. Άλλα δε βλέπεις, λοιπόν, ότι είσαι λιγώτερο κακή απ' όσο θαρρούσες; Θυμήσου αυτή τη φωτιά, όπου ούτε έσύ θέ-λησες να μείνεις μέσα της, ούτε έμένα έ-φθησε να μείνω! Άς σου φέρη αυτή ή φω-τιά στο που κάποιον άλλον, σίγνια κι' άδύ-σταχτη. Άλλοίμονο σ' όποιον άρμολει πως υπάγρει έκείνη ή άλλη φωτιά!

Δέν πρόφτασε ν' άποσπάρη τα λόγια του κι' ή γυναίκα βρέθηκε πεσμένη στα πόδια του, κλαίγοντας με άσφυλλητα.

Ύστερα από λίγο, ή άσπλη γυναίκα έδου-γε με την άπώσι

★★★ ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ★★★

ΠΡΙΝ από 18 μήνες, ο 18άς Γκοδό ήταν ο πιο ευτυχεμένος άνθρωπος του γαλλικού κινηματογράφου. Ήταν 23 χρονών, ή κριτική είχε επιφυλάξει θερμή υποδοχή στο πρώτο φιλμ, που είχε γυρίσει ως σκηνοθέτης και είχε παντρευτεί μία από τις ωραιότερες Παριζιάνες, την Ιρέν Τζούνκ, «μια Γαλλίδα του 1954». Την περασμένη δεκάδα όμως θρόνισσε μέσα στο δωμάτιό του, άναρθτος. Είχε πάρει μια ισχυρή δόση από αναλγητικά χάπια, και είχε τις φλέβες κομ-

Η Ντεμπόρα Κέρ

μένες στους καρπούς των χειρών του.
Ο 18άς Γκοδό επί δύο μήνες δε λάβαινε γράμματα από τη γυναίκα του, που βρισκόταν στη Ρώμη και είχε διαβάσει στις Ιταλικές εφημερίδες πως έβγαίνει συχνά με τον πρίγκιπα Φίλιππο Όρσινι, πρώην φίλο της Μπελίντα Λή. Οι φωτογραφίες και τα σχόλια δεν άφηναν καμιά αμφιβολία στον Γκοδό, για το πως περνούσε τις μέρες της η γυναίκα του στη Ρώμη. Της τηλεγράφησε λοιπόν αιμόνες: «Σαν αγόριζε, πρέπει να σε δω».
Η Ιρέν ξαναγύρισε, αλλά η συνάντησή τους δεν ήταν παρά ένας καυγας μεγάλης διασκεδάσεως. Στο τέλος η νέα γυναίκα ξαναπέρασε τη θαλίτσα της για να φύγει και ο 18άς τότε τρελός από τον πόνο της φωνής: «Αν ξαναφύγεις θα σκοτωθώ».
Έκείνη έφυγε. Στο ταξί όμως, που την μετέφερε στο σταθμό μια κακή προσοχή την έκανε να πη στο σάφερ να γυρίσει πίσω. Μόλις ξαναβρέθηκε στο δωμάτιό τους θάρρε τον άντρα της με τις φλέβες κομμένες και πάνω στο τραπέζι ένα άδειο σαλινόριο από υπνωτικά χάπια.
Ευτυχώς η μεταφορά του στην κλινική έγινε εγκαίρως κι έτσι τώρα, ύστερα από αλλεπάλληλες μεταγγίσεις, ο 18άς Γκοδό είναι εκτός κινδύνου. Παρ' όλον ότι ακόμα τα έκανε επειδή δε μπορούσε να ζήσει χωρίς τη γυναίκα του, ο 18άς μόλις συνήλθε της είπε:
— Τώρα που είμαι εκτός κινδύνου μπορώ να φύγω. Θα υποβάλω αίτηση διαζυγίου.
— Κάνε ό,τι θέλεις του άπαντος, εκείνη. «Εγώ σ' αγαπώ και θέλω να μείνω κοντά σου. Ο Όρσινι είναι ένας παλιός μου φίλος, τον οποίο γνώρισα εδώ και πέντε χρόνια.
Για να μπορέσει να κατακτήσει την Ιρέν, ο 18άς έκανε ένα υπεράνθρωπο άθλημα. Στα 21 του χρόνια ζύγισε 135 κιλά και υπέφερε από δυσουμία. Ακόμα και τις νύχτες ά-

Σύντομες ειδήσεις

δειαζε τρεις και τέσσερις καράφες με νερό και έτσι κερδίζει σταθερά κάθε μήνα θάρος ενός κιλού. Τίποτα δεν σπαταλούσε τη δίαιτα, που τον θάναζε. Σωτήρας του ήταν ένας Βέλγος επιστήμων, ο οποίος τον πήρε στην κλινική του και τον άφησε επί μήνες χωρίς νερό. Έτσι έχασε 35 κιλά μέσα σε διάστημα μικρότερο από 3 μήνες. Και τον Οκτώβριο του 1958 η Ιρέν Τζούνκ παντρεύταν ένα ψηλό και κομψό νέο, λίγο πιο παχύ από το κανονικό. Απ' τότε δε μένει τα τελευταία δραματικά γεγονότα, κανένα νέφος δεν είχε σκιάσει τη συζυγική τους ευτυχία.
* Η Ντεμπόρα Κέρρ έτοιμάζεται να φύγει για το Λονδίνο, προκειμένου να γυρίσει εκεί τα εξωτερικά του νέου της φιλμ. Την στενοχωρεί όμως το γεγονός ότι δε θα μπορέσει να πάει μαζί της ένα μικρό καγκουρά, με το οποίο την συνδέει τελευταία μια μεγάλη φιλικία.
* Η Ένισι εισαγγαλέων ξένων φιλμ στην Αμερική ανέδειξε δυο γαλλικά έργα, «Τα 400 χτυπήματα» και «Ορέο νέκρως» ως τα πιο ευπορικά ξένα φιλμ κατά το 1959.
* Ολόκληρους μήνες καθυστέρησε στο Μεξικό, ο Μάριο Μορένο (Καντίφας) το γύρισμα του νέου του φιλμ «Ο αγράμματος», ζήτησαν τη νέα που χρειαζόταν για συμπρωταγωνίστρια. Τη θάρρε επί τέλους στο πρόσωπο της Λίλια Πράντο.
* Το 1961 πρόκειται να γιορταστεί η μεγαλοπρεπής στο Μεξικό η 50ή επέτειος της επανάστασεως. Με την ευκαιρία αυτή τέσσερις διάσημοι σεναριογράφοι δοχίαν τη συγγραφή τεσσάρων σεναρίων, θέσει των οποίων θα γυριστούν συνολικά τέσσερα φιλμ. Οι θεατές δε θα έχουν παρά να διαλέξουν.
* Στα στούντιο του Μεξικού, άνωθενείται ο Γιούλ Μπρόνγκερ, ο οποίος θα γυρίσει εκεί το νέο του φιλμ «Οι επτά θαυμάσιοι», και ο Ρόκ Χάτσον με τον Ρίτσαρντ Γουίνιαρκ, οι οποίοι θα πρωταγωνιστήσουν στο φιλμ «Ευκόλως πάνω σ' ένα τελλόλο αλγόνο».
* Ο Οδύκο Φερκονέζε, που βρίσκεται από καιρό στην Ισπανία, θέλει πάντα να γυρίσει τον «Δόν Κ.ώπης» του, δεν αποφάσισε όμως ακόμα αν θα πρωταγωνιστήσει σ' αυτόν ο Γκάρι Κούπερ ή ο Τζέιμς Στιούαρτ. Ο Καντίφας πάντως θα υποδυθεί τον Σάντος Πάντα.
* Το φιλμ «Ο άνθρωπος του νησιού», το σεναίο και η σκηνοθεσία του οποίου δρολονται στον Βιντσέντε Εσκρίβα, θ' αντιπροσωπεύσει στο Χόλλυγουντ την Ισπανία κατά τη διεκδίκηση του Όσκαρ, που προορίζεται για το καλύτερο ξένο φιλμ. Πρωταγωνιστούν ο Φραντζέσκο Ραμπάλλ και η Μεξικάνη Μάρκο Λοπέζ.
* Ο Νικόλας Ρέθ θα γυρίσει στην Ισπανία το φιλμ «Ο άνθρωπος της Νακαόε». Πρόκειται για ένα άκρως φιλμ, που θα έχει για θέμα τη ζωή του Χριστού.
* Μία σπουδαία κίνηση της κοινής γνώμης στην Ισπανία ανέδειξε ως δημοφιλέστερα άσπτερα την Πακίτα Ρίκο και τον Φραντζέσκο Ραμπάλλ. «Ο καλύτερος φιλμ, ανέδειξαν τα «Δόν Δέβας Αλφόνσο ΧΙΙΙ» και «Η εκδίκηση». Ένώ οι σκηνοθέτες που εξετιμήθηκαν περισσότερο είναι ο Μπαρνιέ και ο Φερνάν Γκουέζ.
* Ο Παμπλίτο Κάλθο (ο αξέχαστος Μαρσελίνο) έπανήλθε στα Ισπανικά στούντιο, για να γυρίσει το φιλμ «Χουάνίτο» μαζί με τον Χάινς φον Μπρόντναιη, την Πίλαρ Κανάλιο και τον Άλφρεντο Μάνιο.
* Υπό τη διεύθυνση του Ρόμπερτ Σιόντνακ, ο κομικός Χάιντς Ρήμσεν άρχισε στα στούντιο του Βερολίνου το γύρισμα του φιλμ «Ο συμμαθητής μου». Ο ίδιος ο Χάιντς Ρήμσεν θα πρωταγωνιστήσει ακολουθώντας σε μια νέα κινηματογραφική έκδοση του έργου «Ο καλός στρατιώτης Σβέικ». Το φιλμ αυτό θα είναι το έβδομο που γυρίζεται βάσει της περιφημής οπτικής του Χάσεκ.
* Μόλις γίνη καλά το χέρι του, που έσπασε κατά το ποδο γύρισμα του έργου «Η κυρίαρχος του κόσμου», το οποίο και αναγκάστηκε να εγκαταλείψει, ο Πέτρο Βάν Έ-Οκ θα πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Ευνοούμενη των θεών», που θα είναι μια θιγονοσά της Ρενάτε Μύλλερ, της υπ' άρ. Γερμανίδος στάς της περιόδου 1930-37. Δε θρόθηκε μέχρι στιγμής η ήθοποιός που θα υποδυθεί τη Ρενάτε.
* Το Χόλλυγουντ ετοιμάζει κι αυτό ένα θιγονοσά φιλμ με θέμα τη ζωή του ειδώλου του Τζέιμς Ντήν, που είχε τόσο τραγικό τέλος. Το σεναίο είναι έτοιμο, η μεγαλύτερη δυσκολία όμως παραμένει η εξεύρεση του καλλιτέχνη, που θα υποδυθεί τον Τζέιμς Ντήν.
* Ο Πήτερ Φίντς που πρωταγωνιστούσε παρά το πλευρό της

Ο Τζέιμς Ντήν

δες νησι τη στιγμή που γίνεται μια τρομερή έκρηξη.
* Για πρώτη φορά ένας Ρώσος ήθοποιός θα γυρίσει φιλμ στα Ιταλικά στούντιο. Πρόκειται για τον Σεργκέι Μποντάρτσουκ, τον πρωταγωνιστή του φιλμ «Η μοίρα ενός ανθρώπου», ο οποίος θα παίξει το ρόλο ενός Ρώσου στο νέο φιλμ του Ρομπερτό Ροσσέλι, «Είναι νόμιμα στη Ρώμη».
* Για πρώτη φορά επίσης δυο Ρώσοι ήθοιοι, θα πάρουν μέρος στο Παρίσι, στη μεγάλη γιορτή των Γάλλων Καλλιτεχνών. Ο ένας είναι ο περίφημος Τσερκάσοφ, που θαυμάσαμε πέρσι ως «Δόν Κιγώτς» και ο άλλος ο Σεργκέι Μποντάρτσουκ. Όπως όλοι οι άλλοι συνάδελφοί τους, έτσι και οι δυο Ρώσοι θα παρουσιάσουν στις γιλιάνες των θεατών της γιορτής, από ένα συνθέσιμο νόμο.
* Μια ειδήσι συγκίνης θαύταται από ημερών την «Αντρέ Χέμπτον». Ένα γράμμα του διαμαρτυρίας της αλλοδαπής πόλεως Κόσιν την πληροφορούσε πως το δινούσε της δόθηκε σ' έναν κεντρικό δρόμο της πόλεως, σε αναγνώριση των υπηρεσιών που προσέφερε προ γρόνων στους Ολλανδούς αντάρτες πολέμου, με τις έκτακτες παραστάσεις, που έδωσε για τη συγκέντρωση χρημάτων, των οποίων είχαν τότε μεγάλη ανάγκη, για την προμήθεια τεχνικών μέλων.
* Η νερμανική εταιρεία που πρόκειται να γυρίσει ένα ντοκιμανταρ με τίτλο «Η ζωή του Άδολφου Χίτλερ», διάζει για σκηνοθέτη τον Άγγλο Πάλ Ρότα.
* Η νεκροψία που έγινε δεν επέτρεψε να ανακαλυφθούν τα αίτια που προκάλεσαν το θάνατο της Νταϊάνας Μπάρομ. Κόρη του Τζόν Μπάρομ, η Νταϊάνα, που ήταν 39 χρονών, θρόθηκε στο κρεβάτι της, στο διαμέρισμα της στη Νέα Υόρκη. Η γάμη έκανε νοσή υπνωτικών και δεν αποκλείεται το ατύχημα. Η αστυνομία πάντως αναζητεί τον άγνωστο, που έπεσκέθη την Νταϊάνα στο διαμέρισμα της λίγες ώρες, από το θάνατό της.
ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Μιά αδεντόμορφη ΝΥΦΟΥΛΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ : ΛΟΥΛΟΥ ΛΟΥΓΙ ΖΟΥΡΝΤΑΝ : ΜΙΣΕΛ ΜΙΣΕΛΙΝ ΠΡΕΛ : ΤΖΟΥΝΤΥ ΜΑΡΣΕΛ ΑΜΟΝ : ΤΟΝΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
Η Τζούντυ, διευθύντρια του περιοδικού «Χαρά της ζωής» ανακαλύπτει στο Φονταίν Βιλά, λίγα χιλιόμετρα έξω από το Παρίσι, μια πολύ ωραία νέα, τη Λουλού, την οποία, με τη βοήθεια του στενού συνεργάτη της Μισέλ, κάνει το διασημότερο φωτομοντέλο της Γαλλίας. Η Τζούντυ αγαπά τον Μισέλ, έπειδη δε αυτός δείχνει ενδιαφέρον για τη Λουλού, της βρίσκει

ένα παρτεναίρ, τον Πατρίς και αποφασίζει να τους παντρεύει εικονικά. Ολόκληρο το επίτελο του περιοδικού βρίσκεται τώρα στο Φονταίν Βιλά, όπου έγινε η τελετή με δηλη τη δυνατή μεγαλοπρέπεια. Ο Μισέλ δέχτηκε την τελευταία στιγμή ν' αντικαταστήσει τον Πατρίς, που είχε εξαφανιστεί. Η Λουλού όμως μοιολογεί στο Μισέλ πως τον αγαπά, αλλά έκείνος δεν την παίρνει στα σοβαρά.

Και ο Μισέλ θυγήκε από το δωμάτιό της, ενώ έμπαιναν σ' αυτό οι θείες της Λουλού.
— Μικρούλα μου, πές μας τί έπαθες;... Τί σου συμβαίνει...
— Είμαι έρωτευμένη!
— Με τον Μισέλ; Του το είπες τουλάχιστον; Αυτό το καταλάβαμε από την πρώτη στιγμή που ήρθατε εδώ!...

Οι θείες της Λουλού είχαν μαντέψει τον έρωτά της, ενώ ο ίδιος ο Μισέλ δεν είχε καταλάβει απολύτως τίποτα... Αυτό έκανε τη Λουλού να ξεσπάσει σε λυγμούς. Όταν έμεινε μόνη της, σκέφτηκε καλύτερα και αποφάσισε να πάη να θρή τον Μισέλ και να του ανοίξη την καρδιά της.

Το δωμάτιο του Μισέλ βρισκόταν στο τελευταίο πάτωμα. Ο Μισέλ έπρεπε να βρίσκεται εκεί, έκτος αν είχε θυγή μαζί με τη Τζούντυ. Η Λουλού ανέβηκε δυο-δυο τα σκαλοπάτια και μπήκε λαχανιασμένη στο δωμάτιο. Ο Μισέλ ήταν εκεί...
— Τί θέλεις, Λουλού;
— Νά σου μιλήσω!

— Πά' τε γερά σκόρδα για το «μάτι»!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Τό γεγονός ότι
δέν την έδιωξε ευ-
θύς μόλις μπήκε
στό δωμάτιό του, έ-
δωσε θάρρος στη
Λουλού.

— Λοιπόν νά... Ήρθα νά
σοῦ πῶ πῶς σ' αγαπῶ... Δέ
θέλω νά μέ κοροϊδέψης πάλι!
Σοῦ λέω τήν ἀλήθεια...
Πρέπει νά μέ πιστέψης. Σ'
αγαπῶ, Μισέλ, νά σ' α-
γαπῶ!...

— Καί μόνη σου
τό ἀνακάλυψες αὐ-
τό;

— "Ο... "Οχι, Μοῦ τό εἶ-
πε καί ὁ Πατρίς... "Ἐχει ὁ-
μως δίκη. Καί λέει ἀκόμα
πῶς κι' ἐσύ εἶσαι ἀπό και-
ρὸ ἐρωτευμένος μαζί μου...

Αὐτό δέν ἄρεσε καθόλου στόν Μισέλ.

— Πολύ θλάκας αὐτός ὁ
Πατρίς. Μά πιστεύεις, καὶ
μένη Λουλοῦ μου, πῶς, ἂν
σ' αγαποῦσα πραγματικά,
δὲ θά στο ἔλεγα ὁ ἴδιος;

— Δέ μοῦ τό λές, ἐπειδή
διστάζεις, ἐπειδή ὑπάρχουν
ἐμπόδια... Ὁ Πατρίς πάν-
τως εἶναι θέβαιος πῶς μ' α-
γαπᾷ...

— Ἀρχίζει νά μοῦ χτυπᾷ
στά νεῦρα αὐτός ὁ Πατρίς...
Μά ἂν πραγματικά μ' αγα-
ποῦσες, ὅπως ἰσχυρίζεσαι,
γιατί τώρα μονάχα μοῦ τό
ὁμολογεῖς;

— Γιατί σήμερα θεβαιώ-
θηκα ἀπολύτως γι' αὐτό...
Καθ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ
γελοίου αὐτοῦ γάμου, ὅλα
τά εὔρισα ἀστεία... Ἦμουν
ὅμως εὐτυχισμένη... Ἦταν
ὅλα τόσο ὠραία!...

— Μπορεῖ αὐτό πού θά
σοῦ πῶ νά σέ κάνη νά γε-
λάσης. Σ' ὀρκίζομαι ὅμως
πῶς ἂν παντρευτῆς τήν
Τζούντυ ἐμένα δέ θά μέ ξα-
ναδῆς... Θά φύγω πολύ μα-
κριά!

— "Αν παντρευτῶ τή Τζούντυ;...
"Ακουσε, Λουλοῦ. Δέν ἔδωσα ἀ-
κόμα καμιά ὑπόσχεσι καί θά ἤ-
θελα πολύ νά ἀπαντήσω «ὄχι».
Ὅσο ἔξ αἰτίας σου, θά τῆς ἀ-
παντήσω «ναί»!

— Γιατί αὐτό; Δέ
σέ καταλαβαίνω!...

— Γιά ἓνα σωρό λόγους...
Ἐξ ἄλλου, δέ μπορῶ νά
τήν ἐγκαταλείψω κι' ἐγώ
τή στιγμή ἀκριβῶς, πού τήν
ἐγκαταλείπει καί ὁ Ζερόμ...

— Μά ἀφοῦ δέν τήν αγαπᾷς!...

— "Ἐχουμε τόσο συνηθίσει ὁ ἔ-
νας τόν ἄλλο καί ἡ δουλειά μᾶς
ένώνει τόσο στενά... Ἐξ ἄλλου μέ
τήν Τζούντυ ξέρω τί μέ περιμένει,
ἐνῶ μέ σένα... Ποτέ μου δέ μπό-
ρεσα νά σέ καταλάω κι' ὅμως
προσπάθησα τόπο...

— "Ὅστε, λοιπόν, μ' ἀγά-
πησες, ἔστω καί λιγάκι.

— "Ἰσως... Πάντως τώρα
εἶναι πιά πολύ ἀργά... "Αν
κρατοῦσες μιά κάπως δια-
φορετική στάσι ἀπό τήν
ἀρχή...

Νά φανῇ δια-
φορετική... Μά
ὅλοι τῆς ἔλεγαν
πάντα νά μείνη
αὐτή πού εἶναι...

— Νά, ἂν ἦσουν κι' ἐσύ
λίγο σάν τις ἄλλες κοπέ-
λες... Λίγο πιό...

— Θέλεις νά πῆς πῶς, ἂν εἶχα
πιό μοντέρνες ιδέες, θά σοῦ ἄρε-
σα περισσότερο... Ἐπρεπε νά σοῦ
συμπεριφερθῶ σάν τις Παριζιά-
νες φιλεναδοῦλες σου;

— "Ὁχι, δέ μέ κατάλαδες... Ὑ-
πάρχουν, Λουλοῦ, στή ζωῇ πρά-
γματα, πού ἂν δέ συμφοῦν στήν
κατάλληλη στιγμή χάνουν τήν ἀ-
ξία τους... Πήγαινε τώρα νά κοι-
μηθῆς κι' αὔριο, πού θά εἴμαστε
πιό ἡρεμοί τά ξαναλέμε!...

— Αὔριο θά εἶναι πιά πολύ
ἀργά...

Καί ἐγκαταλείποντας τό δωμάτιο τοῦ Μισέλ, ἡ Λουλοῦ
ξαναγύρισε τρέχοντας στό δικό της... Μοναδική τῆς σκέ-
ψι ἦταν νά ἐκδικηθῇ τόν Μισέλ γιά τήν ἀδιαφορία του.
Ἦταν μέχρι σήμερα πολύ φρόνιμη καί γι' αὐτό δέν τοῦ
ἄρεσε. Προτιμοῦσε τις κοπέλλες, πού ἔκαναν τρέλλες.
Ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ μέχρι σήμερα, δέν ἦταν παρὰ μιά
φάρσα. Ἐπρεπε, λοιπόν, νά συνεχιστοῦν στόν ἴδιο ρυθμό.
Ἡ Λουλοῦ κάθησε μπροστά στόν καθρέφτη τῆς καί ἀρχι-
σε νά μακιγιάρεται...

Τί σχεδίαζε ἄραγε νά
κάνη; Ἐβγαλε τήν πυτζά-
μα τῆς καί φόρεσε ἓνα ὀ-
ραϊότατο ντεζαμπιγιέ ἀπό
διαφανές νάυλον, πού ἀπο-
τελοῦσε κι' αὐτό μέρος ἀπό
τόν πλοῦσιο ρουχισμό τῆς
νύφης...

"Υστερα κατέθηκε τη σκάλα με θήμα σταθερό κι' έφτασε στο Ισόγειο, όπου έμεναν οι περισσότεροι από τους φιλοξενούμενους.

Για μία στιγμή στάθηκε και σκέφτηκε μία ακόμα φορά, αν ήταν σωστό αυτό, που σκόπευε να κάνει... "Αν ό Μισέλ... "Όχι, έπρεπε να τιμωρηθώ για τη στάση του απέναντί της. "Ετσι ή Λουλού προχώρησε αποφασιστικά προς το δωμάτιο του Πατρίς και χτύπησε την πόρτα...

"Η απροσδόκητη αυτή νυχτερινή επίσκεψη εξέπληξε τον Πατρίς. Ακόμα περισσότερο όμως τον εξέπληξε η στάση της Λουλού, η οποία μόλις πέρασε το κατώφλι έκλεισε τα μάτια και του είπε:

— Πάρε με, Πατρίς. Είμαι δική σου!...

Τρελλάθηκες, Λουλού;

— Διαπίστωσα πως δεν ωφελεί σε τίποτα να κάνεις τους άλλους να σε σέβονται... Βλέπω όμως πως κι' εσύ δε μπορείς να με καταλάβεις.

— Ποιός σ' έκανε να σκέφτεσαι μ' αυτό τον τρόπο;

— Ξέρω πολύ καλά τι κάνω... Κανέναν άλλον άντρας δε μ' ενδιαφέρει.

— Ό Μισέλ...

— Κι' έρχεσαι σε μένα να τ'α πής όλα αυτά; Μά για ποιόν με πέρασες, λοιπόν; Φύγε αμέσως απ' εδώ κι' αν επιμένεις να Ικανοποιήσεις τα καπρίτσια σου, πήγαινε να χτυπήσεις καμιά άλλη πόρτα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Συγκλονιστικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΖΥΛ ΜΑΡΙ

Το άχρυσό χρυσό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

"Η ανάκρισι προσπαθεί να διαλευκάνη το μυστήριο της δολοφονίας του Βιλεντιέ. "Η Εριέτα αγωνιά, γιατί έχασε στο περιπτερό τα έρωτικά της γράμματα, που της είχε επιστρέψει ο Ρενώ, και φοβάται μήπως τα βρούνε. Του δίνει λοιπόν ένα κρυφό ραντεβού και του εξηγεί τον κίνδυνο που διατρέχει. "Εκείνος μαντεύει τότε ότι ο φόβος της είναι μήπως ματαιωθεί ο γάμος της με κάποιον άλλον. Τη ρωτάει σχετικά, αλλά αυτή δεν του δίνει συγκεκριμένη απάντηση, του αφήνει δε μία άοριστη ελπίδα ότι μπορεί να γίνει γυναίκα του. "Όταν φεύγει ο Ρενώ απ' το ραντεβού, τον συλλαμβάνει η αστυνομία κατά διαίτην του ανακριτού, γιατί ύποπτος ότι αυτός σκότωσε τον Βιλεντιέ. "Ο νέος αρνείται, φυσικά, αλλά δε φανερώνει το ραντεβού του με την Εριέτα, για να μη την εκθέσει. "Εκείνη πάλι, ενώ θα μπορούσε να τον σώσει, τον αφήνει εγωιστικά να τα βγάλει πέρα μοναχός του. Παρ' όλη την πίεση του ανακριτή, ο Ρενώ αρνείται να εξηγήσει πού βρισκότανε το βράδυ του εγκλήματος.

8ον Πήγε στο στάθμο και, πλημμυρισμένος από όρμη κι' αγωνία, περιμένει το πρώτο τρένο για το Φονταίνμπλό...

Νά πως είχε περάσει τις μοιραίες εκείνες ώρες... Μά τι απ' όλα αυτά μπορούσε να φανερώσει στον ανακριτή; Τίποτα... γιατί θ' ανακάτενε αναγκαστικά και τ' όνομα της Εριέτας!

— Σκεφθήτε με την ήσυχία σας, κύριε, του ξαναείπε ο ανακριτής. Δε θα λάβω ύψι μου το διαταγμό σας, αλλά μονάχα την απάντησή σας.

— Ο Ρενώ έβλεπε πια καθαρά τον κίνδυνο! Είπε ωστόσο, με φωνή λίγο τρεμουλιαστή: — Δε μπορώ να σας δώσω την απάντησή που περιμένετε!

— Αρνείσθε να μου φανερώσετε πως πέρασα τη νύχτα της Κυριακής; — Μάλιστα, κύριε.

— Μην ξεχνάτε πόσο σοβαρή είν' αυτή η άρνησή σας! Σκεφθήτε ακόμα...

— Περιττό, κύριε... Δεν έχω να σας πω τίποτ' άλλο. Σας τονίζω μονάχα, ότι η κατηγορία αυτή είναι ασυμφορική και διαμαρτύρομαι γιατί είμαι άδωρος! Για ποιο λόγο θα σκότωνε το Βιλεντιέ;

— Αυτό δεν είναι δική μου δουλειά... Θέλετε ν' απαντήσετε στην ερώτησή μου; — Δε μπορώ.

— Τότε, λοιπόν, σας συλλαμβάνω!

Το ίδιο βράδυ, ο Ρενώ Ραίσις βρισκότανε κλεισμένος στις φυλάκες του Μελέν.

"Η άρνησή του ν' απάντηση στην ερώτησή του ανακριτή και να εξηγήσει πώς είχε περάσει τη νύχτα της Κυριακής, επιδάρυε πολύ τη θέσι του.

"Η ανάκρισι εξακριβώσε ότι, απ' την ημέρα, που ο Βιλεντιέ είχε απορρίψει την αίτησή του, ο νέος είχε πάθει ένα δυνατό ψυχικό κλονισμό. Αυτό βεβαίαναν όλοι οι συναδελφοί του, αν κι' εκφράζανε την πεποίθησή τους πως ήταν αβώος.

"Εξακριβώθηκε επίσης ότι, πάνω στο θυμό του, είχε εκφραστεί επανειλημμένως εναντίον του Βιλεντιέ, με τρόπο σχεδόν απειλητικό.

"Ο ανακριτής του επανέλαβε όλες αυτές τις πληροφορίες και τον ρώτησε: — Αναγνωρίζετε, ότι μιλήσατε έτσι εναντίον του Βιλεντιέ;

— Ο νέος προσπάθησε να θυμηθεί, αλλά δε μπόρεσε. Είχε ξεχάσει πια αυτά τα λόγια του, μαζί με το αίσθημα που του τα είχε έμπνευσει.

— Ούτε τ' άρνήθηκε, ούτε το επιβεβαίωσε. Δήλωσε απλώς, ότι δε θυμάται.

Το κυριότερο επιβαρυντικό στοιχείο ήταν η ανεξήγητη παροχή του στο Μπουά-Μυρέ, τη νύχτα του εγκλήματος.

"Ο ανακριτής του είχε πη: — Γιατί δε φανερώνετε την αλήθεια; Προκειται για την τιμή σας... Με μία λέξη σας, μπορείτε ν' απαλλαγείτε απ' την κατηγορία! — Δε μπορώ να μιλήσω, απαντούσε εκείνος στερεότυπα.

Κάθε φορά, που τον μεταφέρανε από τις φυλάκες στο γραφείο του ανακριτή, φαινόταν σ'α να γεννιόταν μέσα του μία μεγάλη ελπίδα. Βάδιζε ελαφρά, τα μάτια του λάμπανε και βιάζονταν να φτάσει...

Οι χαροφύλακες, που τον συνοδεύανε, το πρόσεξαν και το ανάφεραν στον ανακριτή. Προσέδωσαν δε, ότι η στάση του ήταν πολύ διαφορετική, στο γυρισμό. Πραγματικά, επέστρεψε στις φυλάκες πιο λυπημένος από κάθε άλλη φορά.

"Ο ανακριτής τον ρώτησε σχετικά, δέκα μέρες περίπου μετά την προφυλάκισή του: — Φαίνεται πολύ χαρούμενος όταν έρχεστε στο γραφείο μου, ενώ όταν φεύγετε, είσαστε λυπημένος. Γιατί;

— Δεν το βρίσκετε φυσικό; "Όταν με παίρνουν απ' το κελλί μου, σκέπτομαι πως δε θα ξαναγυρίσω σ' αυτό, εφόσον είμαι άδωρος. Κι' όταν με ξαναπαγαίνουν εκεί, η ελπίδα μου έχει σβήσει.

— Μόνο γι' αυτό πρόκειται; — Ναι, βέβαια!

Μά ο Ρενώ δεν έλεγε αλήθεια... "Όταν τον πρωτοεπισκέφθηκε ο δικηγόρος του Ζοντρί-Τυρέ, τούκανε μερικές ερωτήσεις, όπως κι' ο ανακριτής.

"Ο νέος δε θέλησε και πάλι να εξηγήσει. "Ωστόσο, μία μέρα υποχωρώντας στην πίεση του δικηγόρου, του είπε:

— Δεν άνησχα. Είμαι άδωρος! Αυτό το ξέρεi κάποιος... και μπορεί να με σώσει! Την τελευταία στιγμή, θα παρουσιαστώ και θ' αποδείξω την αβωότητά μου, τόσο πειστικά,

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

'Αντίδρασις

Την έρχομένη Κυριακή και του... "Αυτό του την ημέρα, οκάρτο θα πήνε μερικοί να βγάλουν τον κρασοπότηρα... Γιατί εναντίον του κρασιού, αναφανδόν θα δηλώσουν κι' όλοι κατά του μεθυσίου... πολεμο θα εξαπολύσουν!

Μά και δασκάλοι αρκετοί πήρανε λεία, παραγγελία να κατακρίνουν το ποτήρι και την πιατή κρασοφιλίας... Να εκθείασουν το νερό σ' όλα τα μαθητοπαίδια των και να μιλήσουν, θαρρώ περί "ανέμων και... υδάτων!"

Κατόπιν τούτου, ο φτωχός νεώτερος λαχτάρα κι' αγωνία, γιατί θα είναι, δυστυχώς και τ'α... παιδιά μας στα θρανία! "Ετσι θ' ακούσουμε φάρσι από δασκάλους και δασκάλες, πως όσοι πίνουνε (κρασί) κάνουν ανεπιτήδεους (σπατάλες)...

Δίκως, λοιπόν, άνα... (βολές) πρέπει να δρούμε! (άπο σπόντα, ώστε απ' αυτές τις (συμβουλές) να ναι τα τέκνα μας (μυλωνά) Γιατί άλλωστε θα ήρθε (καιρός, που αναίδως θα μας (μιλήσουν) και του... (αρώτων) (του πατρός) τή...ρεταινά θα μας (κολλάσουν) ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ώστε θα πέσει μεμιάς η κατηγορία. — Ποιός είν' αυτός ο κάποιος; "Αντρας ή γυναίκα;

— Δε μπορώ να σας πω. — "Όποτε είναι γυναίκα. Γιατί, αν ήταν άντρας, δε θα δυσκολευόσαστε να το πείτε...

Πρόκειται για κάποια γυναίκα, που κινδυνεύει η τιμή της... Φυσικά, σεις δε θέλετε να την εκθέσετε... Είναι πιθανό, ότι, τη νύχτα του εγκλήματος, παραδίσατε την ποιή σας για να πάτε να τη συναντήσετε. Και βρισκόσαστε μαζί της, όταν δολοφονήθηκε ο Βιλεντιέ...

"Αυτό αποτελεί απόδειξη της αβωότητάς σας. "Ασφαλώς όμως, αυτή η γυναίκα θάναί παντρεμένη και δε θα θέλετε να την αποκαλύψετε... "Η κατάστασι είναι περίπλοκη. Θα προσπαθήσω να κάνω τους δικαστές και τους ένορκους να την καταλάβουν, με μερικούς υπαινιγμούς... Γιατί θα δικασθώτε οπωσδήποτε! "Εκτός αν αποφασίσετε να φανερώσετε την αλήθεια, για ν' αποφυγέτε αυτή την ταπεινώσι.

— Γελήσατε, κύριε Ζοντρί, απάντησε ο Ρενώ. Δεν πρόκειται για την τιμή μίας παντρεμένης γυναίκας.

— Χμ! Αυτό με λυπεί, γιατί θα ήταν ένα πολύ καλό επιχείρημα για την υπεράπαιξή σας... Μπορεί να παραδεχθεί κάθεναν, ότι ένας άντρας θυσιάζει τη ζωή του και την τιμή του, για να σώσει την τιμή μίας γυναίκας... "Διαφέρει όμως όταν πρόκειται για την τιμή ενός άντρα... εκτός αν αυτός σας ενδιαφέρει ιδιαίτερος, αν είναι, ως πούμε, στενός συγγενής ή ευεργέτης σας.

"Εξέτασα, ωστόσο, λεπτομερώς το παρελθόν σας και δε βρήκα κανένα δεσμό τέτοιου είδους. "Εξ άλλου, ένας άντρας δε θα σας άφηνε να καταδικασθώτε! Θα δοκίμαζε να σας σώσει, με κάθε τρόπο, χωρίς έστω να προδωθή ο ίδιος...

— Βλέπετε, λοιπόν, ότι δε μπορεί να πρόκειται, παρά για μία γυναίκα.

"Ο δικηγόρος κτύπησε προσεχτικά το Ρενώ και πρόσθεσε: — Καί μάλιστα για μία γυναίκα παντρεμένη. Γιατί...

Με μία άκουσια κίνησι, ο Ρενώ σήκωσε τα μάτια του πάνω του.

— Γιατί δε μπορεί να πρόκειται για άνωπαντη κοπέλλα, συνέχισε εκείνος. Γιατί...

— Μά είναι απλοϊκότατο. Μία κοπέλλα είναι ελεύθερη και ανεξάρτητη... Δεν έχει να φοβηθεί παρά μόνο τη λυπή, που θα νοιώσουν οι γονείς της, μεθαύριονας τη ντροπή της. Αυτή η λυπή όμως δε λογαριάζεται, σε περιπτώσεις σαν τη δική σας.

"Υστερα, ύπαρχει κι' ένας τρόπος να διρθωθή το κακό. Μία κοπέλλα βάπτει ένα άραιο ρολό, αν παρουσιάζονταν στον ανακριτή κι' έλεγε: «Αυτός ο άνθρωπος είναι ο φίλος μου και δε μπορεί να ναι ένοχος γιατί την ώρα του εγκλήματος βρισκόταν μαζί μου».

"Επειτα απ' την όμολογία της αυτή, θα παντρευόταν με τον αγαπημένο της, πραγματοποιώντας έτσι τ' όνειρό της. Πώς θα μπορούσε να της το άρνηθαι εκείνος, άφου, άλλωστε, θα την ευγνωμονούσε για τη θυσία της; Μά κι' οι γονείς της δε θα φέρναν πια καμιά αντίρρηση, για το συμφέρον της κόρης τους.

"Για όλους αυτούς τους λόγους, μου φαίνεται άδύνατο να πρόκειται για άνωπαντη κοπέλλα. Πρέπει ναταν μία παντρεμένη γυναίκα...

"Ο Ρενώ είχε ακούσει με μεγάλη παραχή αυτές τις εξηγήσεις του δικηγόρου. Εύρισκε πολύ λογικά τα λόγια του. Τίποτα δε θα μπορούσε να εμποδίση μία κοπέλλα απ' το να σώσει το φίλο της καρδιάς της.

Τότε, λοιπόν... γιατί η Εριέτα δεν έκανε καμιά ενέργεια για να τον σώσει; Γιατί δεν έδινε σημαία ζωής;

Προσπάθησε να χαμογελάσει και είπε στο δικηγόρο του: — Άς παραδεχτούμε ωστόσο π' άπίθανο, κύριε: ότι δεν πρόκειται για παντρεμένη...

— "Αλλά; Για μία κοπέλλα; — "Εννοείται, είναι μία απλή υπόθεση, αυτή που κάνουμε...

— Τότε ένα απ' τα δυο θα συμβαίνει, είτε κατηγορηματικά ο δικηγόρος. "Η ή νέα

αυτή δεν έχει μάθει ακόμα την κατηγορία που σας βαρύνει, και πρέπει να γίνει το κάθε τι για να τη μάθει. Έστω κι' αν βρίσκεται στην άκρη του κόσμου... "Η, απεναντίας, την ξέρετε και διατάζει να τρέξει να σας σώσει με μια λέξη της. Στη δεύτερη περίπτωση, η κοπέλλα αυτή θάνατι ή προσωποποίησι της δολιότητος!

Ο Ρενώ αναστήριξε. Ναι, αυτή ήταν η τρομερή λέξη, που στριφογύριζε μέσα στο μυαλό του, στις ατέλειωτες νύχτες, που περνούσε άγρυπνος στη φυλακή του...

Προσπαθούσε να τη διώξει απ' τη σκέψι του, δεν ήθελε να παραδεχτεί τέτοια μικροψυχία, τέτοια άτιμία. Ήταν φυσικό, βέβαια, νάχη διαταγούς ή 'Εριέτα. Θά έλπιζε, δίχως άλλο, πως ή κατηγορία θάπερτε και χωρίς τη βοήθειά της. "Όταν όμως θα μάθαινε, ότι ο Ρενώ θα περνούσε απ' το κακουργιστικό κι' ότι πιθανόν να καταδικαζότανε, σίγουρα θάσπευε να τον σώσει και να του αποδείξει πως δεν ήταν ανάξια της εμπιστοσύνης του.

Αυτή η σκέψη είχε κάνει πρό όλιγου το Ρενώ να πη στον κ. Ζοντρυ-Τυρέ: «Δεν ανησυχώ. Θά παρουσιάστη κάποιος, την τελευταία στιγμή, που θ' αποδείξει την αθωότητά μου με τρόπο, που δε θ' αφήνει καμμία αμφιβολία...».

Ο κ. Ζοντρυ ήταν ένας άντρας 60 χρόνων, με έκφραση καλώςήνης κι' ενεργητικότητα.

— Λοιπόν, πρόκειται για μιὰ κοπέλλα; ρώτησε σχεδόν λυπημένος.

Ο Ρενώ κούνησε το κεφάλι του.

— Όχι... είπε. "Υπομονή όμως... Θά δη-τε πως θα σωθώ!...

Ο δικηγόρος δεν απάντησε. Είχαν αρχίσει να του γεννιούνται μερικές αμφιβολίες, όχι για την αθωότητα του πελάτη του — γι' αυτήν είχε πεισθή τελείως — αλλά για τη σωτηρία του...

Ο κ. Ζοντρυ-Τυρέ ξαναείδε πολλές φορές το Ρενώ. Και κάθε φορά τον ρωτούσε:

— Λοιπόν, φίλε μου; Φάνηκε επιτέλους ο σωτήρας;

— Όχι, δεν είχε παρουσιαστεί ακόμα... Και γι' αυτό ο Ρενώ αγωνιούσε, κάθε φορά, που τον παίριανε για να τον πάνε στο γραφείο του ανακριτή.

Στο δρόμο, σκεπτότανε:

«Θά κατάλαβε τη θυσία μου και θ' αποφάσιζε να με σώσει».

Μα η 'Εριέτα δεν είχε φανή. Κι' ο νέος γύριζε στο κελλί του πιο λυπημένος.

Κλεισμένος εκεί μέσα, περίμενε πάντα... Μετρούσε τις μέρες και τις ώρες. Κάθε φορά που άνοιγαν την πόρτα της φυλακής του, έλεγε με το νου του:

«Θά με θυμήθηκε επιτέλους!...

Μα δεν έβλεπε παρά τὰ κρύα κι' αδιάφορα πρόσωπα των δεσμοφυλάκων, που δεν είχαν να του μεταδώσουν καμμία εύχρηστη είδηση...

Κι' έτσι περνούσαν όλες οι μέρες, όμοιες, μ' εναλλαγές έλπίδας κι' απελπισίας...

Μα και κάποιοι άλλος βασανίζονταν από αγωνία: η 'Εριέτα.

Είχε παρακολουθήσει όλες τις λεπτομέρειες των ανακρίσεων τρέμοντας κάθε φορά που έβλεπε, πως κάτι παραμικρό θα μπορούσε ν' αποκαλύψει το ρόλο, που είχε παίξει αυτή σ' όλη την υπόθεση!

Σ' αυτό όφειλόταν η αγωνία της — μιὰ αγωνία ταπεινή και δειλή. Γιατί ήξερε πως η έντιμότης του Ρενώ δε θα τον άφηνε ποτέ ν' αποκαλύψει τ' όνομά της για να σωθής.

Σ' αυτήν ακριβώς την έντιμότητά του βασίζονταν, για να μη φανερωθής η ντροπή της...

Περίμενε... Κλεισμένη στο δωμάτιό της, δεν τολμούσε να βγεί έξω. Έφτανε μάλιστα στο σημείο να μη θέλη να διαβάσει ούτε τις περιγραφές των εφημερίδων σχετικά με την ανάκριση.

Υπήρχε όμως κάποιος άλλος, που φρόντιζε να την ενημερώνει; η Μαρι-Ζερεμί.

Θάλεγε κανείς πως την ευχαριστούσε να ταράξει την κοινή της, μεταδίδοντάς της κάθε είδηση, που άφορούσε το Ρενώ.

— Πρέπει να παραδεχθώ, δεσποίνις, πως είμαι ένοχος, της έλεγε. 'Αλλοίως, δε θα είχε λόγο να μην πη που και πως πέρασε τις ώρες του, τη βασύα του εγκληματός...

"Αν βρίσκονταν, εγώ στη θέση του κι' ήξερα πως είμαι άθώα, θα μιλούσα...

«Τί τον έμποδίζει, σας παρακαλώ, να μιλήσει κι' ή φροντίει του;... Μα δε θα βαρύνετε! Κοιμάται εν' όλ' αυτά... Δεν έχει τί να πη, και γι' αυτό δε μιλάει... Για μένα, αυτός εν' όλοσός κι' έλπίζω πως θα τον τιμωρήσουμε για καλά...».

«Τί λέτε και σεις, δεσποίνις;... Νά σκοτώση ένα τόσο καλό άνθρωπο, σαν τον πα-»

— Τι γίνεται μ' αυτά τὰ ξύλα; Πανώταται!...

— «Ελα κι' εσύ να κόψεις μερικά να ξεσταθής!...

τέρα σας!... Θά χαρώ πολύ αν του κόψουνε το κεφάλι, και μάλιστα θα πάω να κάνω χάζι!...

Κάθε φορά, που μιλούσε η Μαρι-Ζερεμί γι' αυτό το ζήτημα, η 'Εριέτα τη σταματούσε, μισοπεθαμένη απ' τον τρόμο της:

— Σώπα!... Σώπα!... της έλεγε.

Η καμαριέρα δικαιολογούσε τότε:

— Με συγχωρήτε, δεσποίνις, δεν ήξερα πως σας στενοχωρώ... Ξεχνώ πάντα πως αυτός ο άνθρωπος είχε τολμήσει άλλοτε να σηκώσει τὰ μάτια του πάνω σας... Τί καλά που κανάτε να τον περιφρονήσετε!...

Για λίγο καιρό, η Μαρι-Ζερεμί δεν της έλεγε τίποτα, κι' η 'Εριέτα δεν ήξερε πια τί γινότανε. Μια μέρα, δε βάσταξε περισσότερο και τη ρώτησε:

— Ο κ. Ρενώ Ραιζίς εν' ακόμα στη φυλακή;

— Καί βέβαια! φώναξε εκείνη θριαμβευτικά. Θά γίνει σύντομα η δική του.

— Α!... Δεν κατώρθωσε ν' αποδείξει την αθωότητά του;

— Καλέ, ποιὰ αθωότητα; Αυτός εν' ο ένοχος!

— Η μήπως δεν το πιστεύετε;...

Η 'Εριέτα είχε τη 'δελία ν' απάντησε:

— Δεν ξέρω... Όμολόγησε;

— Όχι! Τ' αρνείται όλα.

— Και τί λέει;

— Πως είναι αθώος πως δεν εν' ένοχος...

Λόγια του άερος! Λέει πως δε φοβάται τη δική και πως, την τελευταία στιγμή, θα παρουσιάσει κάποιος και θ' αποδείξει την αθωότητά του με μιὰ αποκάλυψη, που θα κάνει κρότο... Κουταμάρες! Φανταίνεται πως του στρίψε η βίδα απ' το φέδρο... Έκτός αν σφίχτηκε αυτό το παραμυθί για να συγκινήσει τους ένορκους...

«Μά εννοια σας και δεν πιάνουνε κάτι τέτοια!

Η 'Εριέτα περνούσε νύχτες άγρυπνας κι' αγωνίας. Κι' όταν ο ύπνος έκλεινε τα κουρασμένα βλέφαρά της, τρομεροί εφιάλτες ταράζαν την ψυχή της — εφιάλτες, που αποτελούσαν αναπαράστασι της πραγματικότη-».

Εβλεπε το Ρενώ κλεισμένο στη φυλακή... Τον άκουγε να μιλά, να ζητά τη βοήθειά της...

Την περίμενε ο Ρενώ. Είχε εμπιστοσύνη σ' αυτήν. «Έλπιζε πως δε θα τον έγκατέλειπε όριστικά, πως, έστω και την τελευταία στιγμή, θα παρουσιαζότανε στο δικαστήριο για ν' αποδείξει την αθωότητά του. Θά τη συχωρούσε τότε για το διαταγμό της, που είχε κρατήσει τόσο πολύ...».

Θά πίστευε πως είχαν παλέψει μέσα στην καρδιά της ο έγωισμός με τον έρωτα και πως είχε υπερίσχυει στο τέλος ο έρωας, που την έσπρωξε να τον σώσει... Αυτός θα της πρόσφερε τ' όνομά του. Έκείνη θα το δεχότανε. Και θα ζούσαν ευτυχισμένοι!...

Ναι, αυτά θα ήταν τα όνειρα του Ρενώ... Γι' αυτό είχε τέτοια πεποίθησι στη σωτηρία του.

Η 'Εριέτα κρατούσε στα χέρια της τη ζωή του.

Γιατί, αλλιώς, είτε άθωνότανε, είτε καταδικαζόταν, η ζωή του θα ήταν καταστραμμένη. Θά τον βάραινε πάντα η τρομερή ύποψια, πως' όλη την δέωσά του. Θά τον άφηναν τσας έλεύθερο, θάταν όμως στιγμισμένοι για πάντα.

Κι' όστόσο, αυτά δεν έκανε δίποτα για να τον σώσει! Διόταξε λοιπόν;

«Όχι, δε δίσταζε. Ποτέ δεν είχε διστάσει, γιατί ποτέ — ούτε μιὰ στιγμή — δεν της είχε περάσει ή σκέψη να παρουσιάσει και ν' αποδείξει την αθωότητά του Ρενώ αποκρυπτοντας τις σχέσεις τους.

Μια ήταν ή επιθυμία της, απ' την πρώτη στιγμή: να μη βρεθί μπλεγμένη σ' αυτή την ιστορία.

Η επιθυμία της αυτή δεν όφειλότανε μόνο στη δελία της, αλλά και σ' άλλο λόγο.

Δεν είχε γελοστή ο Ρενώ, όταν της έλεγε πως είχε ίσως ύπ' όψη της κάποιο άλλο γάμο, που θα χαλούσε αν φανεωνόταν ή σχέση τους.

Ναι, ύπ' όρχε κάποιος, που αγαπούσε από καιρό την 'Εριέτα. Ήταν περασμένης ηλικίας, αλλά είχε πολύ καλή θέσι. Ήταν ένας απ' τους μεγαλύτερους δικηγόρους του Παρισιού, διάσημος και πλουσιώτατος, κι' έπομένως δε θέσι να ίκανοποιήση κάθε ιδιοτροπία της.

«Ετσι, η 'Εριέτα είχε δεχθί την πρότασι γάμου του κ. Ζοντρυ-Τυρέ... Γιατί ο αντί-ζηλος του Ρενώ ήταν ακριβώς ο δικηγόρος, που είχε διαλέξει ο ίδιος για συνήγορό του!

Για μερικές μέρες, η 'Εριέτα άγνοούσε πως ο Ζοντρυ είχε αναλάβει την υπεράσπισι του Ρενώ. Γιατί, μετά τη δολοφονία του Βιλεντιέ, ο δικηγόρος δεν παρουσιάστηκε για λίγο καιρό στη βίλλα του Μπουά-Μυρέ.

Όταν τον κάλεσε ο Ρενώ, πήγε άμέσως στο Μελνέ κι' απασχολήθηκε μαζί του.

Την ημέρα, που επισκέφθηκε, επιτέλους, την 'Εριέτα, εκείνη είχε μάθει ήδη αυτό το γεγονός απ' τη Μαρι-Ζερεμί.

Η αινιγματική εκείνη καμαριέρα φαινότανε να παίζη με την 'Εριέτα, όπως ή γάτα με το ποντίκι... Θάλεγε κανείς πως την ευχαριστούσε να σπέρνει κάθε τόσο τον τρόπο και την αγωνία στην ψυχή της — κι' αυτό μ' ένα τρόπο τόσο φυσικό, ώστε δε θα μπορούσε κανείς να της καταλογίση κακή πρόθεσι.

Τα μάθατε, δεσποίνις; Είπε στην 'Εριέτα. Ο κ. Ζοντρυ-Τυρέ δέχτηκε να υπερασπιστή στο δικαστήριο το Ρενώ Ραιζίς!...

Καθώς μου είπαν, δε θα μπορούσε να βρη καλύτερο δικηγόρο ο κατηγορούμενος... Θά μπορούσατε τώρα να μάθετε όλες τις λεπτομέρειες και να εξασφαλίσετε μιὰ καλή θέσι στο δικαστήριο, έφασον ο κ. Ζοντρυ πρόκειται να γίνει άντρας σας.

«Θά τον ακούσετε τί ώραία που θα μιλάει... Έγώ δεν έχω βρεθί ποτέ δε δικαστήριο και θάθελα πολύ να δω να καταδικάζουν κάποιον... "Αν θέλατε να με πάρετε μαζί σας στο δικαστήριο...

Η 'Εριέτα δεν απάντησε. Δε φαινόταν να χε άκουσει τα λόγια της καμαριέρας της. Αυτή η καινούργια συμπτώσει, της άφαιρούσε κάθε δύναμι να σκεφθής.

Μά ίσως δε θα πάτε στο δικαστήριο... εξακολουθήσε με πονηρία ή Μαρι-Ζερεμί. Κι' αυτό θάνατι το καλύτερο για σας... Θά σας κυτάζανε με περιέργεια, ξέροντας πως ο κατηγορούμενος σας είχε αγαπήσει και πως ο δικηγόρος του πρόκειται να γίνει άντρας σας...

Αυτή τη φορά, η 'Εριέτα άκουσε. Έκανε μιὰ θυμωμένη κίνηση και φώναξε:

— Μά πάψε, λοιπόν, Μαρι! Πάψε επιτέλους!...

Όταν, για πρώτη φορά μετά την κηδεία του Βιλεντιέ, ο Ζοντρυ πήγε στο Μπουά-Μυρέ, έμεινε εκεί όλο τ' απόγεμα.

Η 'Εριέτα χρειάστηκε όλο το θάρρος της, για να κρύψη τη συγκίνησή της.

Αλλ' ο δικηγόρος δε σκεπτόταν αυτή την ώρα, παρά μόνο τον έρωτά του. Όταν πήγαινε να συναντήση την άρραβωνιαστικιά του, δε συλλογίζονταν τις υποθέσεις του. Κοντά της, ήθελε να ξεχνά το κάθε τι και ν' άφοσιώνεται σ' αυτήν μονάχα.

Είχε ξαναπαντρευτή κι' άλλοτε, ο κ. Ζοντρυ-Τυρέ. Μετά 10 χρόνια, είχε χρεώσει, χωρίς ν' άποκτήσει παιδιά.

Από τότε, ή μόνον του άπασχόληση ήταν ή εργασία του. Όταν ήθελε να δε ξεκουραστή λίγο απ' αυτήν, επιδίδονταν σε διάφορες αγαθοεργίες.

Ηξερε καλύτερα από κάθε άλλον τη δυστυχία των φτωχών, γιατί στο διάστημα της καριέρας του είχε συναντήσει άπειρες αθλιότητες, αλλά και πολλές ευγενικές άφοσιώσεις, κρυφές κι' άόρατες. Η μεγάλη περιουσία του του επέτρεπε να πραγματοποιή τὰ φιλανθρωπικά του αισθήματα.

Ξαφνικά, ένας κεραυνόβόλος έρωτας είχε έρθει να ταράξει την ψυχική γαλήνη του. Του κάκου είχε προσπαθήσει να τον καταπνίξη, με τη μελέτη και τὰ ταξίδια! Η καστανή άμορφιά της 'Εριέτας τον κυνηγούσε παντού και τον έκανε να όμολογήση την ήττα του.

Τέλος, είχε μιλήσει στο Βιλεντιέ. Κι' είχε πλημμυρίσει από χαρά, όταν του δόθηκε ή απάντησι πως ή 'Εριέτα δεν είχε πη όχι...

Λίγες μέρες πριν άπ' τη δολοφονία του Βιλεντιέ, πήρε την όριστη της συγκατάθεσι.

Όσο δεν είχε αποφασιστή ακόμα τελειωτικά αυτός ο γάμος, ή 'Εριέτα συνέχιζε τις κρυφές σχέσεις της με το Ρενώ. Τη μέρα όμως, που έδωσε πια το λόγο της, δε δίστασε να διακόψη το δεσμό της με το φίλο της.

Έπειδή δε είχαν ανταλλάξει πολλά γράμματα, του ζήτησε να της επιστρέφει τὰ δικά της, για να νάαι ήσυχη στο μέλλον.

Αυτά ακριβώς τὰ γράμματά της είχαν χαθής...

Έκείνο το φθινοπωρινό απόγεμα, ο Ζοντρυ ξαναπήγε στο Μπουά-Μυρέ. Άφου μίλησε λίγο με τη χήρα, πέρασε στο σαλόνι, όπου βρισκόταν ή μηνητή του.

Το μαύρο φόρεμα της 'Εριέτας έδειχνε πιο χτυπητό τη χλωμάδα της, συγχρόνως όμως κολάκευε την όμορφιά της.

Ο Ζοντρυ ήταν τόσο τρυφερός μαζί της, ώστε κατάλαβε πως δεν ήξερε τίποτα. Κι' αυτό της έδωσε λίγο θάρρος. Κατάλαβε δηλαδή πως ο Ρενώ δεν του είχε φανεώσει τ' όνομα της γυναίκας, που θα μπορούσε να τον σώσει με την επέμβασι της.

Μα γιατί δεν είχε μιλήσει ο Ρενώ; Μήπως επειδή βάσιζε τις τελευταίες έλπίδες του στην αγάπη της;

Τότε όμως, όταν θάβλεπε τις έλπίδες του να διαμενδώνονται, δε θα τη μισούσε;... και δε θα ζήτησε να την εκδικηθής, αν μάθαινε με κάποιο τρόπο πως έπρόκειτο να γίνει γυναίκα του Ζοντρυ;

Πως θα κατώρθωνε να τον έμποδισή να το μάθης;

Αυτή η σκέψη την άπασχολούσε, γιατί αυτός ήταν ο μεγαλύτερος κίνδυνος που έπρεπε να εξουδετερωθής με κάθε τρόπο.

Είχε περάσει μια ώρα από τ' τε, που ο δικηγόρος βρισκόταν κοντά της, ή όμως η 'Εριέτα δεν ήξερε πως να φέρη την κουδέντα στο θέμα που την άπασχολούσε...

Πρώτος ο Ζοντρυ έκανε λόγο για το Ρενώ. Νόμισα, δε, μπορούσα ν' αναλάβω την υπεράσπισι του κ. Ρενώ Ραιζίς... είπε.

Ναι, το έμαθα, απάντησε ή 'Εριέτα, πνιγνόντας τη συγκίνησι της. Ήθελα μάλιστα να σας μιλήσω γι' αυτό το ζήτημα, αλλά δεν τολμούσα.

Γιατί;

Γιατί μ' είχε ταράξει αυτή ή είδησι...

Εξηγήητέ μου, 'Εριέτα! Σας παρακαλώ, μη μου κρύβετε τίποτα... Είν' αλήθεια πως το ζήτημα φαίνεται πολύ λεπτό εκ πρώτης όψεως. Κατά βάθος όμως, όπως έχετε και σεις, είναι απόλυτο... Μά θάθελα να μου πητε και σεις, ότι έκανα καλά, αναλαμβάνοντας την υπεράσπισι του άνδρα που, που κατηγορείται ως δολοφόνος του πατέρα σας.

«Όχι... Έγώ νομίζω, ότι δεν κάνατε καλά! Έχετε καμμία άποδείξι πως είναι άθώος αυτός ο άνθρωπος;

Ναι.

Η 'Εριέτα αναστήριξε.

Μπορείτε να μου πητε ποιὰ εν' αυτή ή απόδειξι; ρώτησε.

«Όχι, 'Εριέτα, δε μπορώ... Το μυστικό του πελάτη μου δε μου ανήκει. Όσο κι' αν σας αγαπάω, δε μου επιτρέπεται να ίκανοποιήσω την περιέργειά σας.

Μά, αν ύπάρχη μιὰ τέτοια απόδειξι, πως γίνεται να μείνη φυλακισμένος ο κ. Ραιζίς και να περάση από δίκη;

«Αν σας άπαντούσα, θα ήταν σά να σας φανερώνα ποιὰ εν' αυτή ή απόδειξι.

Μήπως θ' αποκαλυφθής στη δίκη;

«Ίσως... Αυτό εξαρτάται απ' τον ίδιο τον Ραιζίς. Θά μιλήση ή όχι;... Για την ώρα έλπίζω. Μου λέει διαρκώς: «Κάποιος έάρθ και θ' αποδείξει πως είμαι άθώος». Και περιμένει αυτό τον κάποιον.

Τα λόγια εκείνα ήταν ολοκάθαρα για την 'Εριέτα: Ο Ρενώ υπολόγιζε σ' αυτήν και δεν είχε φανεώσει ακόμα τίποτα.

Μά θα σώταινε ως το τέλος; Η μήπως θα μιλούσε την τελευταία στιγμή — κι' ίδιος όταν θα μάθαινε την έρωσία της, την κοροϊδία της, το σκληρό ένδοξισμό της;...

Σας είπα, ότι ταράχθηκα, όταν έμαθα πως είχατε αναλάβει την υπεράσπισι του κατηγορουμένου... Έχω τη γνώμη φίλε μου, ότι θα έπρεπε να την άφινετε σε άλλο δικηγόρο... Είναι τόσο κακός ο κόσμος! Θά βρούμε παραξένιο το ότι ο άρραβωνιαστικός της κόρης του Βιλεντιέ ανέλαβε να υπερασπιστή εκείνον που κατηγορείται πως σκότωσε τον πατέρα της.

Δεν είναι τόσο κακός ο κόσμος όσο φαντάζεστε, αγαπητή μου 'Εριέτα... Κανείς άλλος, από σας, ως τώρα, δε βρήκε άνομοστη την άπόφάσι μου... Ακριβώς δε οι

πλημμυρίσει από χαρά, όταν του δόθηκε ή απάντησι πως ή 'Εριέτα δεν είχε πη όχι...

Λίγες μέρες πριν άπ' τη δολοφονία του Βιλεντιέ, πήρε την όριστη της συγκατάθεσι.

Όσο δεν είχε αποφασιστή ακόμα τελειωτικά αυτός ο γάμος, ή 'Εριέτα συνέχιζε τις κρυφές σχέσεις της με το Ρενώ. Τη μέρα όμως, που έδωσε πια το λόγο της, δε δίστασε να διακόψη το δεσμό της με το φίλο της.

Έπειδή δε είχαν ανταλλάξει πολλά γράμματα, του ζήτησε να της επιστρέφει τὰ δικά της, για να νάαι ήσυχη στο μέλλον.

Αυτά ακριβώς τὰ γράμματά της είχαν χαθής...

Έκείνο το φθινοπωρινό απόγεμα, ο Ζοντρυ ξαναπήγε στο Μπουά-Μυρέ. Άφου μίλησε λίγο με τη χήρα, πέρασε στο σαλόνι, όπου βρισκόταν ή μηνητή του.

Το μαύρο φόρεμα της 'Εριέτας έδειχνε πιο χτυπητό τη χλωμάδα της, συγχρόνως όμως κολάκευε την όμορφιά της.

Ο Ζοντρυ ήταν τόσο τρυφερός μαζί της, ώστε κατάλαβε πως δεν ήξερε τίποτα. Κι' αυτό της έδωσε λίγο θάρρος. Κατάλαβε δηλαδή πως ο Ρενώ δεν του είχε φανεώσει τ' όνομα της γυναίκας, που θα μπορούσε να τον σώσει με την επέμβασι της.

Μα γιατί δεν είχε μιλήσει ο Ρενώ; Μήπως επειδή βάσιζε τις τελευταίες έλπίδες του στην αγάπη της;

Τότε όμως, όταν θάβλεπε τις έλπίδες του να διαμενδώνονται, δε θα τη μισούσε;... και δε θα ζήτησε να την εκδικηθής, αν μάθαινε με κάποιο τρόπο πως έπρόκειτο να γίνει γυναίκα του Ζοντρυ;

Πως θα κατώρθωνε να τον έμποδισή να το μάθης;

Αυτή η σκέψη την άπασχολούσε, γιατί αυτός ήταν ο μεγαλύτερος κίνδυνος που έπρεπε να εξουδετερωθής με κάθε τρόπο.

Είχε περάσει μια ώρα από τ' τε, που ο δικηγόρος βρισκόταν κοντά της, ή όμως η 'Εριέτα δεν ήξερε πως να φέρη την κουδέντα στο θέμα που την άπασχολούσε...

Πρώτος ο Ζοντρυ έκανε λόγο για το Ρενώ. Νόμισα, δε, μπορούσα ν' αναλάβω την υπεράσπισι του κ. Ρενώ Ραιζίς... είπε.

Ναι, το έμαθα, απάντησε ή 'Εριέτα, πνιγνόντας τη συγκίνησι της. Ήθελα μάλιστα να σας μιλήσω γι' αυτό το ζήτημα, αλλά δεν τολμούσα.

Γιατί;

Γιατί μ' είχε ταράξει αυτή ή είδησι...

Εξηγήητέ μου, 'Εριέτα! Σας παρακαλώ, μη μου κρύβετε τίποτα... Είν' αλήθεια πως το ζήτημα φαίνεται πολύ λεπτό εκ πρώτης όψεως. Κατά βάθος όμως, όπως έχετε και σεις, είναι απόλυτο... Μά θάθελα να μου πητε και σεις, ότι έκανα καλά, αναλαμβάνοντας την υπεράσπισι του άνδρα που, που κατηγορείται ως δολοφόνος του πατέρα σας.

«Όχι... Έγώ νομίζω, ότι δεν κάνατε καλά! Έχετε καμμία άποδείξι πως είναι άθώος αυτός ο άνθρωπος;

Ναι.

Η 'Εριέτα αναστήριξε.

Μπορείτε να μου πητε ποιὰ εν' αυτή ή απόδειξι; ρώτησε.

«Όχι, 'Εριέτα, δε μπορώ... Το μυστικό του πελάτη μου δε μου ανήκει. Όσο κι' αν σας αγαπάω, δε μου επιτρέπεται να ίκανοποιήσω την περιέργειά σας.

Μά, αν ύπάρχη μιὰ τέτοια απόδειξι, πως γίνεται να μείνη φυλακισμένος ο κ. Ραιζίς και να περάση από δίκη;

«Αν σας άπαντούσα, θα ήταν σά να σας φανερώνα ποιὰ εν' αυτή ή απόδειξι.

Μήπως θ' αποκαλυφθής στη δίκη;

«Ίσως... Αυτό εξαρτάται απ' τον ίδιο τον Ραιζίς. Θά μιλήση ή όχι;... Για την ώρα έλπίζω. Μου λέει διαρκώς: «Κάποιος έάρθ και θ' αποδείξει πως είμαι άθώος». Και περιμένει αυτό τον κάποιον.

Τα λόγια εκείνα ήταν ολοκάθαρα για την 'Εριέτα: Ο Ρενώ υπολόγιζε σ' αυτήν και δεν είχε φανεώσει ακόμα τίποτα.

Μά θα σώταινε ως το τέλος; Η μήπως θα μιλούσε την τελευταία στιγμή — κι' ίδιος όταν θα μάθαινε την έρωσία της, την κοροϊδία της, το σκληρό ένδοξισμό της;...

Σας είπα, ότι ταράχθηκα, όταν έμαθα πως είχατε αναλάβει την υπεράσπισι του κατηγορουμένου... Έχω τη γνώμη φίλε μου, ότι θα έπρεπε να την άφινετε σε άλλο δικηγόρο... Είναι τόσο κακός ο κόσμος! Θά βρούμε παραξένιο το ότι ο άρραβωνιαστικός της κόρης του Βιλεντιέ ανέλαβε να υπερασπιστή εκείνον που κατηγορείται πως σκότωσε τον πατέρα της.

Δεν είναι τόσο κακός ο κόσμος όσο φαντάζεστε, αγαπητή μου 'Εριέτα... Κανείς άλλος, από σας, ως τώρα, δε βρήκε άνομοστη την άπόφάσι μου... Ακριβώς δε οι

σκέψεις που μου είπατε πρό όλιγου, με κάνανε ν' αποφασίσω ένα τέτοιο πράγμα...

«Έπιασε τὰ χέρια της 'Εριέτας, τα φίλησε κι' εξακολούθησε:

Πρώτα-πρώτα, έχω πεισθή για την άθωότητα του Ραιζίς, και το καθήκον μου μου επιβάλλει να προσπαθήσω να τον σώσω. Έπειτα, αφού αυτός είναι άθώος, αν καταδικαστή, θα μείνη ατιμώρητος ο αληθινός δολοφόνος.

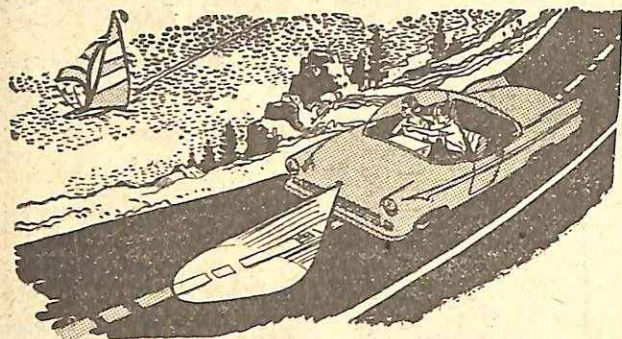
«Μά ύπάρχει κι' άλλος ένας λόγος. Ο Ρενώ Ραιζίς σας είχε αγαπήσει, όπως σας αγαπά κι' εγώ. Περιφρονήσατε τον έρωτά του και δεχθήκατε το δικό μου, παρ' όλη τη διαφορά της ηλικίας μας... Ο Ραιζίς είναι δυστυχισμένος, ενώ εγώ είμαι τρισευτυχισμένος. Δεν έπρεπε, λοιπόν, να τον βρωθήσω;...

«Πάτε μου, 'Εριέτα, πως έκανα καλά, που ανέλαβα την υπεράσπισι του!

Ναι, καλά κάνατε... απάντησε ή κοπέλλα μ' άδύνατη φωνή.

Η συνομιλία αυτή δεν έδιωχνε, βέβαια, κάθε φόβο της 'Εριέτας για το μέλλον. Τούλάχιστον όμως την καθυσχέλιζε για το παρόν, γιατί την έπεισε πως δε διέτρεχε κανένα άμεσο κίνδυνο.

Θά κινδύνευε μονάχα απ' την άπελπισία του Ρενώ, όταν θα μάθαινε πως έπρόκειτο να παντρευτή με το δικ

Η δέσμη του ραντάρ του αυτοκινήτου θα αντανakλάται σε μία μεταλλική ταινία του δρόμου...

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΧΩΡΙΣ ΣΩΦΕΡ

Θα έδνηκουν με κύματα του ραντάρ

ΕΙΝΑΙ πολύ πιθανό ότι, έπειτα από λίγα χρόνια, θα μπορούν οι σωφεί να άφινουν το αυτοκίνητο τους να τρέχει μόνο του στους μεγάλους αυτοκινητόδρομους, ενώ αυτοί θα ξεκουράζονται, θα βλέπουν τηλεόραση... ή θα κοιμούνται! Κι όταν ξυπνάνε, φρέσκοι και ξεκούραστοι, δε θα έχουν παρ να ρίξουν μία ματιά στο ρολόι του ταμπλό και στο κοντάρι, για να δουν πόση ώρα κοιμήθηκαν και πόση απόσταση διατρέξαν στο μεταξύ!

Αυτό το αλθβινά, έπαναστατικό βήμα προόδου θα βασίζεται στο ραντάρ, το ευφύεστατο μηχανήμα που χρησιμοποιείται για τόνους και τόνους σκοπούς — για την έπισημανση των εχθρών, αεροπλάνων, για την ασφάλεια της ναυσιπλοΐας, κλπ.

Τα σχέδια του αυτοκινήτου που θα οδηγείται μόνο του, έχουν καταρτισθεί ήδη από δυο ειδικούς ηλεκτρομχανικούς της μεγάλης αμερικανικής εταιρείας Γουεστίνγκχαους. Κι έπειτα από 6 μήνες πρόκειται να γίνουν οι πρώτες δοκιμές.

Στο έμπροσθ μέρος του αυτοκινήτου θα είναι εγκατεστημένη μία συσκευή που θα εκπέμπει συνεχώς μία δέσμη κυμάτων ραντάρ. Θα έχη βάρος 10—15 κιλών και θα τροφοδοτείται από τη μπαταρία του αυτοκινήτου.

Θα καταναλίσκη ρεύμα μόλις 1½ αμπέρ—πολύ λιγότερο δηλαδή από κείνο που χρειάζονται οι προβολείς του αυτοκινήτου. Το κόστος της όμως υπολογίζεται σε άκοτες εκατοντάδες δολάρια.

Η δέσμη του ραντάρ θα αντανakλάται σε μία μεταλλική ταινία, εγκατεστημένη πάνω στο δρόμο, σ' όλο το μήκος του. Άντι για μεταλλική ταινία, μπορεί να κάνει την ίδια δουλειά μία λουρίδα από ειδική μεταλλική βαφή, σχεδιασμένη πάνω στην ασφάλτο.

Με την αντανakλασι αυτή, τα κύματα του ραντάρ θα ξαναγυρίζουν προς το αυτοκίνητο, και θα τα συλλαμβάνη τότε μία μικρή κεραία εγκατεστημένη στην κορυφή του ψυγείου του. Πίσω από την κεραία, θα βρίσκονται διάφοροι αυτόματα ηλεκτρονικοί μηχανισμοί, συνδεδεμένοι με το τιμόνι, με τα φρένα, κλπ.

Έτσι, το αυτοκίνητο θα διατηρή διαρκώς την ίδια κατεύθυνση. Δεν θ' απομακρυνεται περισσότερο από 6 πόντους δεξιά ή αριστερά από τη μεταλλική ταινία. Κάθε παρέκκλιση του θα διορθώνεται άμέσως και αυτόματα από το αντίστοιχο μηχανήμα.

Επίσης θα διατηρή μία σταθερή ταχύτητα, σύμφωνα με τη ρύθμιση που έκανε

στο μηχανήμα ο σωφεί πριν κοιμηθεί.

Κι όταν άπείληθι σύγκρουσι με άλλο προπορευόμενο αυτοκίνητο; Η δέσμη του ραντάρ θα αντανakλάται τότε σ' αυτό το έμπόδιο. Και το αυτόματο μηχανήμα θα πατάη τα φρένα, ενώ συγχρόνως ένας ειδικός ήχος της συσκευής θα ξυπνή τ' σωφεί.

Άλλ οι δυο έφευρέτες προχώρησαν ακόμη περισσότερο. Τα σχέδιά τους προβλέπουν ν' αποτυπώνονται «σημεία κώδικος» στη μεταλλική ταινία του δρόμου. Όστε το αυτοκίνητο, υπακούοντας σ' αυτά, να σταματά στα σταυροδρόμια, να κόβη ταχύτητα στις επικίνδυνες στροφές, κλπ.

Προβλέπεται ακόμη ότι η έφευρεσι αυτή θα τελειοποιηθι μελλοντικά. Θα ύπαρχη τότε στο αυτοκίνητο ένα έδαος ηλεκτρονικού έγκεφάλου στον οποίο θα δίνη τις οδηγίες του ο σωφεί για τους δρόμους που πρέπει ν' ακολουθήσει.

Να πώς θα λειτουργή αυτή η συσκευή: Άς υποθέσουμε ότι το αυτοκίνητο πρόκειται να ταξειδέψη στο δρόμο Α. Ύστερα να στρίψη στο δρόμο Β, από κει να περάση στο δρόμο Γ, κλπ. Ο σωφεί θα ρυθμίση ανάλογα τον ηλεκτρονικό έγκεφαλο κ' ύστερα θα μπορεί ν' κοιμηθι ήσυχα.

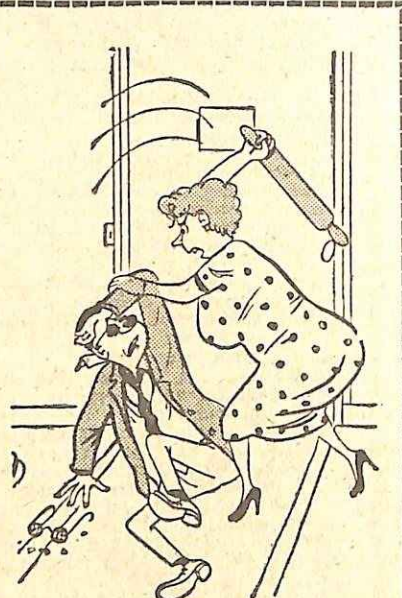
Σ' όλο το μήκος λοιπόν του δρόμου Α θα ύπάρχουν αποτυπωμένα τα «σημεία κώδικος» αυτού του δρόμου. Κοντά όμως στη διασταύρωσή του με το Β, θ' αρχίσουν να ύπάρχουν συγχρόνως και τα «σημεία κώδικος» του δευτέρου αυτού δρόμου. Όταν οτάση έκει το αυτοκίνητο, το προκαταβολικά ρυθμισμένο μηχανήμα του θ' άνοιξη πιά τα «σημεία» του Α, θα ακολουθήση μόνο τα «σημεία» του Β και θα στρίψη κανονικά σ' αυτό το δρόμο.

Άλλη τελειοποίησι της έφευρεσεως θα είναι μία ιδιαίτερη δέσμη κυμάτων ραντάρ, που θα οτάνη σ' απόσταση 1—2 χιλιομέτρων μπροστά απ' το αυτοκίνητο. Αυτή θα πληροφορή το σωφεί για κάθε έμπόδιο που ύπάρχει μπροστά του, όταν δε μπορεί να δη καθαρά, γιατί είναι σκοτάδι ή ομίχλη.

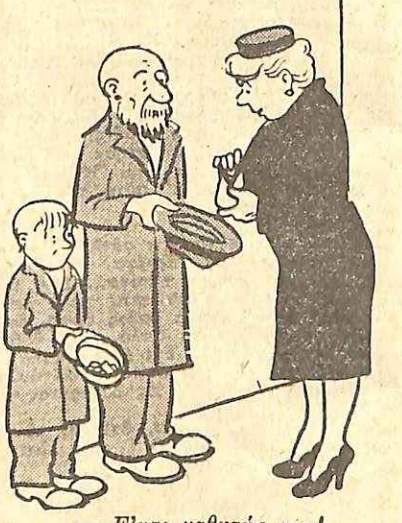
Είπαμε πιδ πάνω ότι σε 6 μήνες θ' άρχίσουν οι δοκιμές του «αυτοοδηγούμενου» αυτοκινήτου. Για να παραδοθούν όμως τ' αυτοκίνητα αυτά σε κοινή χρση, θα πρέπει να περάσουν άλλα 2 χρόνια το λιγότερο.

Η έφευρεσι αυτή θ' αποτελέση αλθβινή επανάστασι. Θα προσφέρει δε μεγάλη έξυπνη έπιδωσι ιδίως στους οδηγούς των υπεραστικών λεωφορείων και φορτηγών αυτοκινήτων, έπιτρέποντάς τους να ξεκουράζονται κατά τη διαδρομή, χωρίς να κινδυνεύ τ' αυτοκίνητο.

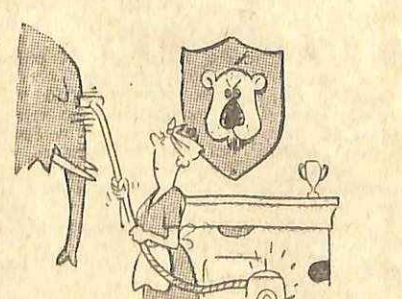
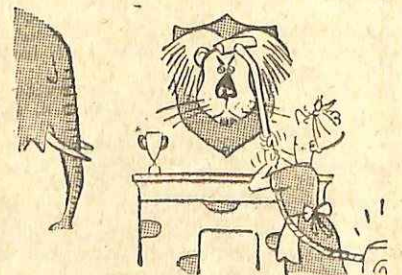
Μόνο που θα χρειασθι και μία «ψυχολογική μετεκπαΐευσις» των σωφεί. Έπειτα από τόσα χρόνια έπιμονας συστάσεων που τους γίνονται να μην ξεκολλάνε ποτέ τα μάτια τους απ' το δρόμο και να μην άφινουν ούτε στιγμή από τα χέρια τους το τιμόνι...

—Θα σε μάθω εγώ ν' άογης τα βόλτα και ν' άφινης στο σπίτι σου ολονύχτη ν' ανηπεράσιστη μία δύνατη γυναικούλα σαν κι έμένα!...

—Είναι μαθητής μου!

Χωρίς λόγια.

Παράξενα δυστυχήματα ΑΠ' ΤΟ ΜΟΝΟΞΕΙΔΙΟ ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΟΣ

Ένας ύπουλος κίνδυνος μάς παρακινεεί παντού

ΣΤΟ νοσοκομείο του Πύργου πέθανε, έδώ και λίγες μέρες, η Βασιλική Γ' Άρσενιτη, έτών 28, που οι γονείς της είχαν πεθάνει στην Πάτρα, στο μοιραίο «Σπίτι του θανάτου», της οδού Βασιλείου.

Η Άρσενιτη, όταν πέθαναν έκει τα έπτά άτομα από μονοξείδιο του άνθρακος, κυριεύθηκε από άπεριγραπτο φόβο. Έτσι, έσπευσε να καταφύγη σε συγγενείς της στον Πύργο. Μα είχε διαρκώς τον έφιάλη του τραγικού τέλους των γονέων της, που είχαν πεθάνει από ασφυξία. Είχε την έντονη, ότι είχε... μολυνθι ή κι αυτή από τη μυστηριώδη ασθένεια, που νόμιζαν, ότι ύπηρχε σ' αυτό το σπίτι. Διαρκώς, λοιπόν, βασανίζοταν από φοβερή άγωνία. Κι' έτσι, μ' αυτή την έμμονη ιδέα της και το συνεχι φόβο, έπαθε έμβολή της καρδιάς και πέθανε, τραγικό θύμα της φοβίας του μονοξειδίου του άνθρακος!...

Μά, ωστόσο, αυτή όλη η ύπόθεσι των δηλητηριάσεων από μονοξείδιο του άνθρακος, δεν είναι άσημαντη και θα πρέπει να σάς αναφέρουμε μερικές δραματικές περιπτώσεις, που έχουν στοιχίσει πολλές ανθρώπινες ζωές.

Πραγματικά, κανείς δεν έχει ύπολογισι, ότι στην Άθινα, στις διάφορες πολυκατοικίες, δεν ύπάρχει αρκετό οξυγόνο. Ακόμη δε σε πολλά κέντρα και σε κλειστά γήπεδα, που δηλητηριάζονται από αναθυμιάσεις μηχανών εσωτερικής καύσεως, κ' από τις εκατοντάδες των ανθρώπων, που καπνίζουν, συνεχώς.

Μ' άς δομή πρώτα τι λέει γι' αυτό ο κ. Γ. Θ. Παυτόπουλος, μέλος του Άνατομού Χημικού Συμβουλίου και διευθυντής του Γενικού Χημείου του Κράτους.

—Οι δηλητηριάσεις από μονοξείδιο του άνθρακος έμφανίζονται συνήθως τα χειμώνα, έκει όπου η καύσι των ανθρώπων είναι άτελης. Έπίσης, σ' εκείνους, που δουλεύουν στα μαγειρεία ή σε γκαζομηχανές, στους εργάτες φωταερίου, που το δηλητήριο του είναι το μονοξείδιο του άνθρακος, τους λουλούσιους σε δωμάτια λουτρού, όπου οι θερμοσίφωνες τους δε λειτουργούν κανονικά ή είναι έλαττωματικής κατασκευής.

Φαινόμενα δηλητηριάσεως και θάνατοι παρατηρήθηκαν έπίσης σε άρτεργάτες, που κοιμούνται κοντά στον κλίβανο, σ' εργάτες γκαράζ από την καύσι της βενζίνης, που περιέχει 3—4% μονοξείδιο του άνθρακος, ή μέσα σε δωμάτια, που δεν αερίζονται καλά, όπως είναι τα δωμάτια των πολυκατοικιών, στα οποία παραμένουν άτομα, που καπνίζουν πολλές ώρες. Έτσι, παρουσιάζονται το φαινόμενο των ισχυρών πονοκεφάλων. Έπίσης, δηλητηριάζονται παρουσιάζονται στους πυροσβέστες, γιατί, όπως είναι γνωστό, τα άερια από τις πυρκαϊές περιέχουν 0,1—3,0% μονοξείδιο του άνθρακος.

Πώς δηλητηριάζονται οι άνθρωποι από το μονοξείδιο του άνθρακος; Είναι γνωστό, ότι το μονοξείδιο χαρακτηρίζεται ως κατ' έξοχην δηλητήριο του αίματος. Η διατήρησι της ζωής έξαρτάται από το οξυγόνο, που παίρνει το αίμα μας.

Η προσλήψι αυτή γίνεται από την αιμοσφαίρη, που είναι ή χρωστική των ερυθρών αιμοσφαιρίων. Η αιμοσφαίρη είναι ή χημική ένωση της σειράς των λευκομάτων και της χρωστικής, που περιέχει σίδηρο, της αιματίνης. Η αιμοσφαίρη, με διάφορα άερια, σχηματίζει ενώσεις. Με το οξυγόνο δε σχηματίζει την οξαιμοσφαίρη, που μεταδίδεται στα διάφορα όργανα του σώματος και ένεργει οξειδωτικές, συντελώντας στην καύσι. Έτσι, το άσφαρικό οξύ, που σχηματίζεται, αποβάλλεται από τον οργανισμό με την έκνωση.

Όταν όμως εισπνέει κανείς μονοξείδιο του άνθρακος, αυτό ένώνεται με την αιμοσφαίρη και σχηματίζει σταθερή ένωση μαζί της. Έτσι δεν πραγματοποιείται ή κανονική πρόσληψι οξυγόνου για τη συντήρησι της ζωής και το δηλητήριο αυτό, ένωμένο με τη χρωστική του αίματος, κυκλοφορεί στον οργανισμό κ' άνωλογα με την ποσότητά του, προκαλεί δηλητηριάσεις, που μπορούν να καταλήξουν στο θάνατο.

Τα φαινόμενα της δηλητηριάσεως αυτής άρχίζουν με ταχυκαρδία. Ένα άσθημα φόβου κυριεύει τον άνθρωπο τρώμος των κλειδώσεων, άνωμαλία της άπνοης, ισχυροί πόνοι στο κεφάλι. Έμειοι, άδυναμία κινήσεως και γενική άνηχη. Έπίσης, παρουσιάζεται μία σειρά άλλων φαινομένων, όπως τοπικές συμφορήσεις, ερυθρίσεις έρεθισμός των πνευμόνων, κλπ., ή δε άξιοι του υπερεπτάσεως της λειτουργίας της καρδιάς, είναι μεγάλη.

Το πιο φοβερό όμως είναι, ότι το μονοξείδιο του άνθρακος είναι άομο και δε γίνεται αντίληπτο σ' αυτούς, που το αναπνέουν. Μόνο το φωταέριο γίνεται αντίληπτο από τη μυρωδιά του.

Για να δη κανείς πόσο φοβερά είναι τα δυστυχήματα από το μονοξείδιο του άνθρακος, θα αναφέρουμε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

Ένας πατέρας καθάριζε τ' αυτοκίνητό του στο μικρό γκαράζ του σπιτιού του. Έπρόκειτο να βγάλη περίπατο τα τρία μικρά παιδιά του. Χαρούμενα αυτά τον βοηθούσαν στο καθάρισμα. Ξαφνικά, έπιασε μία δυνατή βροχή κι' ο πατέρας έκλεισε την πόρτα του γκαράζ, για να μη βρούνε τα παιδιά έξω και βραχούν. Ξενοιαστος κατόπιν συνέχισε το καθάρισμα στο αυτοκίνητο και της μηχανής. Ξαφνικά, πρσέξε, ότι και τα τρία παιδιά του είχαν ήσυχάσει. Κύτταξε πρς διά του έλαιαν και πάγωσε! Και τα τρία παιδιά ήταν έαπλωμένα κατά γής, άνασθητα. Άλλά κι' αυτός δεν ένοιωσε καλά. Είχε άρχισι να έχη φοβερό πονοκέφαλο και τάσι πρς έμετο. Νόμισε, ότι κάτι τον είχε πειράξει στο πρόγευμα. Άλλά τα παιδιά; Τι είχαν πάθει και τα τρία παιδιά του; Τόσο ισχυρή ήταν ή τροφική δηλητηρίασι, ώστε τα είχε έαπλώσει άνασθητα κατά γής;

Σαν τρελλός, άνοικε την πόρτα του γκαράζ, κάλεσε βοήθεια και σε λίγο κι' οι τέσσερις τους μεταφέρθηκαν γρήγορα στο έφημερείον νοσοκομείο. Έκει οι γιατροί διαπίστωσαν τι είχε συμβή, τους έδωσαν άφθονο οξυγόνο, τους έκαναν ενέσεις για να τους τόνωσουν την καρδιά, και τέλος κατέφεραν να τους διασώσουν. Είχαν τύχη βουνό! Λίγα λεπτά της ώρας αν έμειναν ακόμη στο γκαράζ, άναπνέοντας τις δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις του κινητήρος του αυτοκινήτου, που λειτουργούσε, θα είχαν πεθάνει, χωρίς κανείς ν' αντίληφθι τον τρομερό κίνδυνο από το μονοξείδιο του άνθρακος...

Σε πολλά έπίσης αυτοκίνητα, που διανύουν μεγάλες άποστάσεις, οι έπιβάτες τους άρχίζουν να ύποφέρουν από ισχυρό πονοκέφαλο, να έχουν έαλαδες και να κυριεύονται από έμετο. Κανείς όμως δε φαντάζεται, ότι συνήθως ή αίτια αυτής της καταστάσεως τους είναι η άναθυμιάσεις της μηχανής, που μπαίνουν μέσα στο λεωφορείο. Ακόμη δε το ότι πολλοί έπιβάτες καπνίζουν διαρκώς, κατά τη διάρκεια της πολώρης διαδρομής, ενώ όλα τα πασάρια του αυτοκινήτου είναι καλά κλεισμένα!...

Άλλη τυπική περίπτωση, είναι οι συγκεντρώσεις για χαρτιά σε μικρά διαμερίσματα πολυκατοικιών. Μερικοί φίλοι συγκεντρώνονται, το στρώνουν στο χαρτί, ακόμη και πέρα από τα μπουνχια και καπνίζουν συνεχώς. Σιγά-σιγά, το οξυγόνο εξαφανίζεται από την άτμόσφαιρα. Οι παίκτες άρχίζουν να έχουν φοβεράς έαλαδες και θα πρέπει να είναι ευτυχείς, αν καταφέρουν να γυρίσουν στο σπίτι τους μόνο μ' ένα ισχυρό πονοκέφαλο.

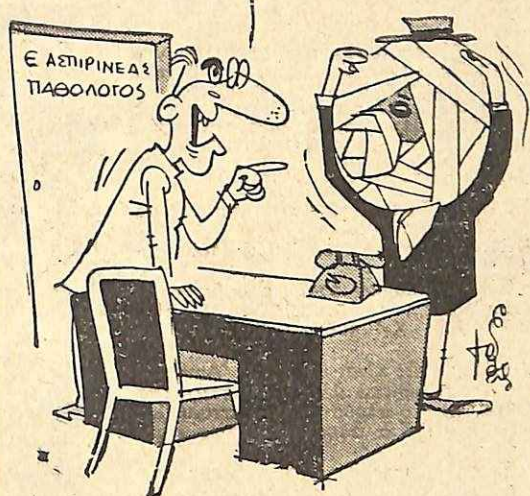
Άλλά κι' ή περίπτωση, που θα σάς αναφέρουμε πιο κάτω, δεν είναι μοναδική:

Μία συντροφιά από γυναίκες κι' άνδρες, είχε συγκεντρωθι για χαρτιά σ' ένα φιλικό σπίτι. Το έστρωσαν για καλά και πέρασαν τα μεσάνυχτα. Η ύπνερτρία τότε ζήτησε την άδεια να άπουρηθι, γιατί, την άλλη ήμερα, όπως συνήθως, θα σηκωνόταν πολύ πρσι. Έτσι, πήγε και κοιμήθηκε στο μικρό δωμάτιό της...

Τα ήμερώματα, που σηκώθηκε και μπήκε στο σαλόνι για να το τακτοποιήση, βρέθηκε μπροστά στο άκλόυτο θέαμα: Όλη ή συντροφιά ήταν άσπασμένη στο πάτωμα! Θα έλεγε κανείς, ότι όλοι είχαν δηλητηριασθι!

Η ύπνερτρία τα έλασε. Βγήκε έξω από το σπίτι κι' άρχισε να φωνάζη και να ζητά βοήθεια. Άμέσως έφρεξαν μερικοί γείτονες. Έτρεξε κι' ένας γιατρός, που έμεινε στην ίδια πολυκατοικία. Έτσι διαπιστώθηκε τι είχε συμβή: Από τα πολλά τσιγάρα είχε δηλητηριασθι ή άτμόσφαιρα και, σιγά-σιγά, ή ποσότης του μονοξειδίου του άνθρακος μεγάλωσε σ' αυτό το μικρό διαμέρισμα. Έτσι, άργα τη νύχτα, όλοι οι παίκτες έαλαστηκαν και σωριάστηκαν άνασθητοι στο πάτωμα του σαλονιού. Άν ή ύπνερτρία δεν έπνυνόσε τα ήμερώματα και δεν έμεινε στο σαλόνι, οι άνθρωποι αυτοί δε θα τη γλύτωναν.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

—Γι' αυτούς τους συγχούς... πονοκεφάλους, σάς χρειάζεται μάλλον δικηγόρος!... (Του Άρχελαου)

Έπίκαιροι στίχοι

ΝΕΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ

Έποχή «τών ύπολοιπων» ρεκαμάρετ' έπιμόνως και οτή φτήνεια έκποιούνται πλείστα είδη του χειμώνα, πράγμα που πολλές κυρίες στο ποδάρι ξεσηκώνει και τις μικρο-οικονομίες των συζύγων χαντακώνει!

Στις βιτρίνες ώρισμένες αδιάκοπα κολλάνε κι' άλλες δέματα ποικίλα κι' άλλες πάκα κουβαλάνε, άλλες και τον συζύγο τους τον φορτώνουνε συχνά κι' είναι λίγοι που τη φτήνεια την γλυτώνουνε... (φτύνει!)

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ

Έπιστήμονες φημάτοι κι' άπ' τους πλέον σοδαρούς, άνεκάλυψαν αίσίως, τελεσίτατους όρους οι όποιοι, όπως λένε, κάνουν θαύματα θαυμάτων κι' αυτόματα θεραπεύουν κάθε είδος έγκαυμάτων!

Πάντως αν οι όρροι έκείνοι τέτοιο θαύμα έπιτελούν, πρέπει τάχιστα, νομίζω, και σ' έμάς ν' άποσταλούν, γι' ατί ψεύ το Ένταλιού οι δηλώσεις σταματάνε και τα έντάλματα θ' άρχίσουν να μας... παραζεμα- (τάνει!)

ΟΛΑ ΤΑΧΕΙ Η ΖΑΦΕΙΡΙΤΣΑ...

Πλήρης έκθεσις άνθρών εις το Ρότερνταμ θα γίνη πού, καθώς φημολογείται, αλθβιμόνη θα μείνη και στην έκθεσι έκείνη θα φροντίη, λείει, εγκρίτως, μεταξύ χωρών άπειρων κι' ή Έλλάς να λάβη μέρος!

Είς το Ρότερνταμ, τουτέστι, κι' ή φιλάτη μας ή χώρα άνθη υπόλικά θα στείλη τρυφερά και μυρωφόρα και θα δείξουμε στους ξένους, φανερὰ και μία χαρά, πώς τα πάντα εν Έλλάδι, εις' έσχάτως... άνθρη!

ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Την μεγάλη άπόφασι του πηρε ο Σάκης Ξαφνικά να ευχαριστήση έκείνον που του βρήκε τη συμβία και γι' α τον ανταμείψη λίαν... ηγεμόνικα του άνέθεσε άμέσως μίαν ολόκληρη... πρεσβεία!

Θέσι, πλέον άνωτάτη, θάκη ο μεσολαβήτης και την τύχη του ζηλεύει των Περωών ή κοινωνία, γιατί... πρόξενος ύπέρει, ή κοινωνία προξενήται και πρεσβεία θάκη τώρα και θα δρ άε... προξενεία!

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Γύρω από του Ντιόρ τη μόδα είναι οι γνώμες δικαί κι' οι λιγνές την έκθειάζουν κι' είναι οι στω έξωφρενισμοί, γιατί θα εξαφανίση τις καμπύλες τους συνήθως, αφού θέλει τέτοιος σάκος κι' άπαίει... «σανίδα» (οτθός!)

Μα κι' οι άντρες, που θα κάνουν το ματάκι τους γα- (ριόδα) για να δούνε καμπυλότης τι έστι και τι σημαίνει, την εκθροπνία τους δείχνουν πρς το φόρεμα «σάνιδας» (νίδα) και τον Ντιόρ μπορεί να στρώσουν στη σανίδα τη... (δρεμένη!)

Γ. ΘΕΙΒΙΟΣ

- 1 Γυιός τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ σύ-
ζυγος τῆς Πανδώρας. — Τό-
πος ἐργασίας γιὰ τοὺς κω-
ρικοὺς.
- 2 Πουδαῖες, σοδαρές. — Λι-
μάνι πρὸ ἐξυπηρτεῖ μεσο-
γείου πόλι.
- 3 Νότα. — Ἐλευθέρα. — Πρε-
σβύτερος καὶ νεώτερος πλοῦν
καὶ οἱ δυὸ περιφιλοῦν στήν
ἀρχαία Ῥώμην. — Μισό πάκο.
4 Ἐποχή. — Δίνει συμβουλές
στίς ἀναγνώστριάς μας. —
Ζήλος. — Ἀνδρικό ὄνομα,
πού συνηθίζεται στήν Ἀγ-
γλία.
- 5 Ῥαῖο ἀνθος. — Βυζαντινὴ
νότα. — Πόλις τῆς Μ. Ἀσί-
ας, ἄλλως Κυθωνία.
- 6 Ἀκέρᾱ α. — Νηοὶ τῶν Ἀν-
τιλλῶν. — Τουρκικὸς χαιρετι-
σμός.
- 7 Στὸ ξεπούλημα διπλασιάζε-
ται. — Ψαρί πού λέγεται καὶ
«βελόνην». — Ἀρχικά ὀργα-
νισμοῦ.
- 8 Ἠγεμονικὸς οἶκος τῆς Βουλ-
γαρίας. — Δέν προέρχοντα
ἀπὸ ἔξυπνο ἀνθρώπου. — ...
Κίνκν Κόουλι: Δ ἄσχημος τρά-
γουδιότης.
- 9 Χώρα τῆς Ν.Α. Ἀσίας. — Ἀρ-
χαῖος λαὸς τῆς Μ. Ἀσίας.
- 0 Ἀμμουδιὰ (ἀρχ.). — Πρῆξι-
μος (πληθ.). — Ὡς, πού
συνανοούμεν ὅς πολλὰς πα-
ρομοίας τῆς Αἰτίας καὶ τῆς
ἡς Μεσοασίας.
- 1 Ἀνέχκομα, πού ἀπὸ τὴν πρᾶ-
ματικότητα. — Ζεστός ἀνε-
μος, πού πνέει ἀπὸ τὰ πα-
ράλια τῆς Ἀφρικής πρὸς τὴν
Ἀ. παράλια τῆς Ἰσπανίας. —
Ἀρχικά ναυτικὸ ὄμιλον.
- 2 Νηοὶ τῶν Ὀλλανδικῶν Ἰνδι-
γαές.
- 3 Τὸν φοροῦν οἱ γρηοῦλες σὺν
— Ὀσπριο.
- 4 Νηοὶ τῶν Κυκλάδων. — Δοκ-
τάλλων. — Ποταμὸς τῆς Ἑλ-
5 Ἀνεστραμμένη νότα. — Γιὰ
δυναμεί, — Ψευδώνυμο
— Ἀρθρο.
- 6 Διευκολύνει τὴν πέφι τῶν
δεξιότηκην.
- 7 Τὰ μέρη αὐτὰ δὲν παρουσι-
σκέοι μὲ μίᾳ εὐρωπαϊκῇ πρ

A 17x17 grid with a complex black pattern. The pattern consists of a central diagonal band of white squares, with black squares forming a thick border and a series of curved, hook-like shapes. The grid is numbered 1-17 on both the top and left sides.

- 1 Προσωπική αντίντυμια (β' προσ.). — 'Αρματωσμενος οινος των αρχαίων.
- 2 Στρατιωτικός γιατρός.—Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξεινίου, Δ. τῆς Σιώνης.
- 3 Σύμφωνο. — φυλή. — Ποταμός τῆς Μ. Ἀσίας. — Πρόθεσις μπροστὰ εἰς φωνήεν.
- 4 "Ομοία τοῦ μέγεθος, μὲ ἄλλα. — Νομίσματα μικρῆς ἀξίας. — Μικρός καρπὸς (καθαρός). — θραύει, τσακίζει.
- 5 Βοήθησε τὸν Ἰάσονα ν' ἀρπάξῃ τὸ χρυσομάλλο δένρας. — Ξενική ἀρνία. — Γυῖος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, γιατρός τῶν Ἑλλήνων πού ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας.
- 6 Χρονικὸν διάστημα. — Ἔυλο μὲ κανονικὸν οὐχίμα. — Μία τὴν τεσσάρων πρωτεύουσῶν τῆς Περιοῖα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.
- 7 Ἐχε πάρει τὴ θεοὶ ἄλλης. — Κάτοικοι μιᾶς χώρας τῆς Ἀμερικής. — Γάλλος φίλος.
- 8 Ἀρχικά, πού ἔχουν ἀσέει μὲ τὸ στρατὸ μάς. — Φρούρα τοῦ καλοκαιριῦ. — Ἀνεστραμμένος ὁ οἶκος τοῦ 8 ὀρίζονταις.
- 9 Ἀνδρόγυνα. — Θάλασσα, πού βρέχει χώρες τῆς Β. Εὐρώπης.
- 10 ... Σακάλ: κωμικός τοῦ κινηματογράφου. — Ἐχουν καλὸ μᾶτι. — Τόσπα τῶν χωρικών.
- 11 ... καθένας. — Δὲν πρόκειται νὰ βρῇ ξανά τὴν οὐγία του. — Ἐπιρρημα: ὑπὲρ τοῦ θέν.

5 (δημοτ.). — Εἶδος θεατρικοῦ

νυμια (β' προσ.). — Μονὰς μετὰ.

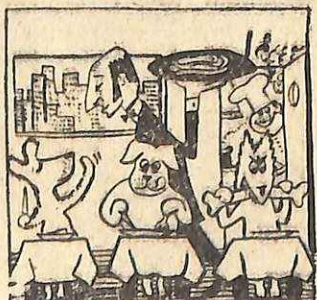
αὐτὴν κουθέντα. — Ἐθνικός εὐς.

ποβλέπει οὐ ἐξαπατῇ.—Νότα, τους.— Στὸ Βυζάντιο πταν κάτι καὶ κλέφτες τῆς τουρκοκρατίας, ρος τῆς. — Κάτοικος χώρας τῆς

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Στουπί-Κατερίνης)
 Ή λύσις τοῦ 783 στὴ σελ. 64

ΜΑΤΙΕ'8 6Ε' 8/0

Στή Νέα Υόρκη, όπως και σε πολλές άλλες αμερικανικές πόλεις, ο άριθμός των σκυλιών έχει αυξηθεί σε πολύ μεγάλο βαθμό. Αυτή η αυ-

ήλπι διημιούργησε πολλά προβλήματα, όπως π.χ. της διαστροφής τους. Συμβαίνει, δηλ., οι Ιδιοκτήτες τους να ενοχάζονται ή να μην είναι πέθελοι να τους ετοιμάσουν το φαγητό τους. Σε διάφορες πόλεις λοιπόν τους ξιν είδα... Εστιατόρια για τα σκυλιά. "Ένα απ' αυτά βρίσκεται στη Νέα Υόρκη. "Γάρχη κι' έχει την επωνυμία «ετο καλό κόκκαλο». Το μενού των τραπεζιών πελάτες περιλαμβάνει κοτόκετς από υαγόρρι, φιλέτο και κόκκαλα επ' αβάνι. Οι κύριοι των σκυλαγών, την ώρα που αυτό τρώνε, μπορούν να πιούν ένα τσάι ή έναν καφέ σέ ιδιωτικό αίθουσα.

Σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμο τοῦ Μι-
λάνου, συναντήθηκαν πρὶν ἂν με-
ρικὲς μέρες νύφη καὶ κοινιάδα, ποὶ
ἦταν τσακωμένες ἀπὸ καιρό. Ὁ

θαν διαισώς σὲ λόγια κι' ἀπ' αὐτὰ
 πέρασαν στὰ ἔργα. Ἡ νόψη, διως,
 πού ἤξερε πὼς τὰ μαλλιά της, κιν-
 νιάδας της ἴσαν ψευτικά, της ἔβγαλε
 τὴν περρούκα ἀπὸ τὸ κεφάλι κι'
 ἄρξινε νὰ τρέξη ἐπειδευκνόντας τὸ
 τρόπαιό της. Ἡ κουνιόδα, πού δὲν
 εἶχε οὔτε τρίχα στὸ κεφάλι της,
 ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ ρεζιλίσι, σωρι-
 στικε κάτω λυπόθυνη. Ἡ νόψη, ἀ-
 φού εἶδεε τὸ τρόπαιό της σ' ὅλες
 τίς φῆλες καὶ τίς γινωστές της, τὸ
 παρέδωσε κατόπιν τῶν ἀστυνομικῶν

Στο Κουρδιστάν (Περσία) ψηφίστηκε τελευταία ένας πρωτότυπος νόμος. Σύμφωνα μ' αυτόν, οι καταδικασμένοι για φρικτούς δεισφρονητικούς πράξεις (κλοπή, απάτη, διακοπή γραμμών κλπ.) δέ θα εκτίουν στη φυλακή την ποινή τους. Ως έχουν νομάντιν, δλη την ελευθερία τους. Με νόνη τη διαφορά ότι, όσο διαρκεί η ποινή τους, θα είναι υπαγορευμένοι να κυκλοφορούν στους δρόμους, φορώντας στο κεφάλι, άντι για τα παρτοπαλδούτα, σορβικά, εθωπατικέα ρεμπουτίαικες. Πιστεύεται ότι οι τρόπος αυτός της τιμωρίας θα εχη πολύ καλά αποτέλεσμα.

Ο Αιγύπτιος Χασάν Μαχμούτ, ηλικίας 28 χρόνων, βρέθηκε πριν από λίγον καιρό μπροστά σ' ένα τουρμεκικό δillema. Ο Χασάν ζήσσε από τις κλοπές και τις διαρρήξεις που έκανε. Μία νύχτα, λοιπόν, πάλιν στήν... εξάσκησι του επαγγέλματός του, μπήκε στο σπίτι μιας πλούσιας γήρας της Σαΐντα Καραούτ, ηλικίας 45 χρόνων, για να κλέψω. Για κακή του πίνη όμως, ή νόση

ἐξύπνησε καὶ τὸν Ἐπίσπε ἐπ' αὐτοφώ-
ρῳ. Ἡ Σαλίνα, πού πρόσζε πάς ὁ
Χασάν ἦταν ἓνα ὁμορφὸ καὶ γεροδε-
μένῳ παλληκάρῳ, μ' ὄλο πού δέν ἐ-
κινίδυνε, ὄριζνε γὰρ φανάξ η' ἄλη
της τ' δύναμι. ὥποιο κάποιου γεί-
τογες συγκεντρώθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν
πύρτα της. Ἐλπε τότε στὸ Χασάν:
«Ζητήσα ἀπὸ καιρὸ ἓνα σὺγγυο καὶ
νομίζω πὼς εἶσαι ὁ καλύτερος, πού
θὰ μποροῦσά να θρῶ. Εἶμαι πολὺ
πλοῦστα καὶ θὰ σέ κάνω εὐτυχιμέ-
νο...» Ἀν μοῦ ἔπαρθε γέλωτος πὼς θὰ
παυρεῖται, θὰ διώξω δάχτυλο αὐτοῦ
τοῦ ἀνθρώπου, λέγοντάς του πὼς
φάναξ στὸν ὕπνο μοῦ. Διαφορε-
τῶς, θὰ σέ παρωδοῦσά σ' αὐτοῦς σαν
κλέφτῃ. Ἀποφάσισε!»

Ὁ Χασάν σκέφτηκε πῶς, ἂν τὸν ἐπισηγοῦν γιὰ κλέφτη, θάγαμε γιὰ λίγον καιρὸ τὴν ἐλευθερίαν του, ἐνῶ, ἂν ἔλαιρνε τὴν χήρα, θὰ γινόταν σκλάβος γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ. «Ἄ- νοιξε, ἀπάντησε στὴ χήρα. Εἶμαι κλέφτης, ἀλλὰ τὴ θέλω τὴν ἐλευθε- ρία μου!»

Το γαλλικό υπουργείο Συντάξεων
έγκρινε τελευταία σύνταξη 7000
φράγκων μηνιαία, σε κάποιον Ζαν
ντ' Γκρας, που ήταν άλλοτε υπά-
λληλος στο υπουργείο των Οικονομί-
ων. Ο δήμοσμος της πόλεως όπου
έμενε, όμως, όταν του έστειλαν το
σχετικό γράμμα, απάντησε ότι ο ντ'
Γκρας είχε πεθάνει από το 1946 σε
ηλικία 70 χρόνων. Την είδηση
την είχε υποβάλει από το 1942.

Κατά τη διάρκεια ενός τυφώνα στο Τέξας, ο άνεμος σήκωσε μια νεαρή από το έδαφος και την πέταξε πάνω στα κλαδιά ενός δέντρου, σε ύψος 20 μέτρων. Από εκεί την κατέβαλαν άναυχτα οι πυροσφύστες.

Ένας νεαρός Ιταλός, ηλικίας 21 χρόνων, ο Ουμπέρτο Πατρίτσιο, είχε βρή έναν πρωτότυπο τρόπο για

νά κλέβη αδιόφορα και πολλά. Πή-
γαίνε στις ανώτερες σχολές, την ώ-
ρα των μαθημάτων, χωρίς παλτό-
φουσικά, διάλεγε από το θεωρήμα
τέσσερα ή πέντε πατάκια αδιό-
φορα, τα φούρουσε το ένα πάνω στο
άλλο και κατόπιν έβγαυε άνευχοι-
τος. Με τον τρόπο αυτό, έκλεψε
μέρα με μία θωρακίδα έξι ή επτά
και αδιόφορα. Έλλά, στο τέλος
των έπισημων, τον έκλεψε από φρέ-
σκο κι' έτσι τερματίστηκε η λαμπή
σταδιοδρομία του!

Ποιός είναι ο λαός που διασκεδάζει περισσότερο; Μια πρόσφατη στατιστική του αμερικανικού Ινστιτούτου Γκάλλοπ δίνει την πρώτη θέση στους 'Ιταλούς, 'Ακολουθούν με τη σειρά οι Βραζιλιάνοι, οι κάτοικοι των 'Ηνωμένων Πολιτειών και οι Γερμανοί.

Ἐκ τῆς γκαμῆλης ὡς τὰ τρόλεϋ

Η συζήτηση που γίνεται τελευταία γύρω από το συγκοινωνιακό πρόβλημα της Αθήνας, και η απειληθείσα από ματαιωθείσα άπεργία των αυτοκινητιστών, δίνουν την ευκαιρία στη στήλη αυτή να κάνει μια ανάδρομη στα μεταφορικά μέσα της ελληνικής πρωτεύουσας, μέσα στα 125 χρόνια της ελευθερίας της.

Επί μία ολοκληρω γενεά, τὰ ὑποζύγια καὶ τ' ἀμάξια ἀποτελούσαν τὰ μόνα μεταφορικά μέσα τῶν Ἀθηναίων. Στὰ ὑποζύγια συγκαταλέγονταν καὶ οἱ γκαμήλες. Μὲ ἄλογα καὶ μουλάρια γίνονταν ἡ συγκοινωνία τῆς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἔρημν ἀκούει ἀκτὴ τοῦ Πειραιῶς καὶ τὰ γύρω χωριά. Ἐπιπλέον, μετὰ τὴν ἐπίληψη τῶν ἀκολούθως τοῦ ἐφάσσε ἀπὸ τὸ Ναυπλοῖο στὴν Ἀθήνα, τὸ 1833, οἱ βασιλεῖς Ὀθωνὶ ὅταν τὴν ἐπισκέφθηκε γιὰ πρώτη φορὰ.

Ο Αλέξανδρος Ραγκαβής γράφει στα απομνημονεύατά του ότι όταν η κυβέρνηση μεταφερόταν από το Ναύπλιο στην Αθήνα, που είχε οριστεί ως πρωτεύουσα του κράτους (1 Δεκεμβρίου 1834), η κατάσταση της οδού Πειραιώς ήταν τέτοια, ώστε «οι λεγόμενοι ιππότες, οι οποίοι τότε μετέφερον από την Ήρμημον τότε και αγρία, άκτην του περιφημού τότε λιμένος, και οι οποίοι κατά το πλείστον ήσαν ήμιονοι και οι όνοι, είχαν μεταβλήσει εις ιππο-

ποτάμους, έχοντας ύδωρ και λίαν μέχρι της κοιλίας». Ἀλλὰ καὶ ἀργότερα, καθὼς ἀναφέρει ὁ ἴδιος Ραγκαβῆς, οἱ κύριες τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας πῆ- γαιναὶν στὶς νυκτερινὰς δεξιώσεις πού εἶδε ὁ ἀντι- βασιλεὺς Ὑρμιασπερὺς, «ὅσα ἔτιν εἰρέτι ἐντελὴ ἑλ- λειψιν ἀμαρῶν ἐν Ἑλλάδι, ἐν πλήρει στολῇ χοροῦ, ἐπὶ τῶν λεπτῶν πεδίων μακρὰ φέρουσαι ὑποδήμα- τα τῶν ἀνδρῶν τῶν, ὑπὸ μέγα ἀλεξιδρόκῳ στεγα- ζομεναί, καὶ ἐπὶ πῶλῳ θνοῦ οὐχοῦμενα».

Τό πρώτο αδιέξοδο που εκδηλώθηκε στην Αθήνα, τὸ 1833, ἦταν τῆς Δουκίσσας τῆς Πλακεντίας. Καί τὰ δύο πρῶτα κάσρα, καθὼς τουλάχιστον ἀναφέρει ὁ ἀρχαιολόγος Ρῶς στὶς ἀναμνήσεις του, εἶχαν φθάσει τὸν προηγούμενο χρόνο (1832). Τὰ εἶχε φέρει ἀπὸ τὴ Μάλτα ὁ Ἀγγλὸς ναύαρχος Μέλκωμ γιὰ νὰ κουβαλοῦν τὰ ὑλικά μίαν ἐπαύλεως ποὺ ἐ-
 χιζε στὰ Πατήσια, ὅπου σήμερα στεγάζεται τὸ Ἀσυλὸ τῶν Ἀνιάτων. Καὶ φαίνεται πῶς ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση στὸν Ἀθηναῖο τὰ δύο ἐκεῖνα τρο-
 χοφόρα, γιὰτὶ μαζεψήκαν ὅλοι στὴν ἀρχὴ τῆς οᾶου Πειραιῶς γιὰ νὰ θαυμάσουν «τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς φραγκικῆς μηχανῆς».

Με την εγκατάσταση της πρωτεύουσας στην Ά-
θινα, άρχισαν να εμφανίζονται στους αθηναίους
δρόμους αμάξια ιδιωτικά και άγοραία. Στην άοχη
ήταν ελάχιστα και τα χρησιμοποιούσαν συνήθως οι
έμπειροι. Πολύτιμοι οι άντιβασίλες.

Οταν, τὸ 1836, τελειώσει ὁ δρόμος ἀπὸ τὴν Αἴθ-
να στὸν Πειραιᾶ ἀρχίσανα νὰ κυκλοφοροῦν καὶ τὰ
πρῶτα παμφορέα. Ὑπᾶν ἕνα εἶδος λεωφορείων διὰ
τὴν μεταφορὰν ἐπιβατῶν καὶ ἐμπροσθενμάτων παντὸς
εἴδους, ποὺ τὰ ἔφεραν δύο ἢ τρία μικρόσιμα καὶ
ἀντοχὴ αἰόλια. Χάρη τῆς ἱστορίας θὰ πρέπει νὰ
σημειώσωμε πὺς τὰ πρῶτα λεωφορέα στὴν Ἑλλά-
δα ἐκκυκλοφόρησαν στὸ Ναύπλιο, τὸ 1829, γιὰ νὰ
συνδεθοῦν τὰ ἑνὸς ἀντικείμενα τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὸ Ἄργος.

Στά 1869 άρχισε ή λειτουργία του σιδηροδρομίου Αθηνών - Πειραιώς, μοιζοντό από τό 1835 είχε γίνει από τόν επιχειρηματίη Φεράδην ή πρώτη πρόταση γιά τή σιδηροδρομική σύνδεση τής ελληνικής πρωτεύουσας με τό έπίγειό της.

Ο σιδηρόδρομος 'Αθηνών-Πειραιώς έφθανε στην αρχή ως το Θησείο και μόνο το 1895 μεταφέρθηκε στην πλατεία της Ομονοίας, αφού έφτιαξαν προηγουμένως την υπόγειο σήραγγα, που υπάρχει και σήμερα. Ός το 1904 ήταν άτμοκίνητος και έκτοτε ηλεκτροκίνητος.

Εΐχαν περάσει περισσότερα από 10 χρόνια, μετά τη λειτουργία του πρώτου αυτού ελληνικού σιδηροδρόμου, όποτε ευρισκόντο στην ελληνική πρωτεύουσα τὰ τραμ με τὰ άλογα και ο άτυποκινητός τροχιόδρομος του Παλαιού Φαλήρου. Μία βελγική εταιρία των «Πισιοσιδηροδρόμων και τροχιοδρόμων Αθηνών και περιχώρων», έπήρε το 1880, το προνόμιο της συγκοινωνίας της πρωτεύουσας για 50 χρόνια. Τότε στράφηκαν οι πρώτες γραμμές των ίπποκινήτων τραμ στην Αθήνα και λειτούργησε ο μικροσκοπικός σιδηρόδρομος που συνέδεσε την πρωτεύουσα με το Παλιό Φάληρο. Ο τροχιόδρομος αυτός του Παλαιού Φαλήρου—που ο λαός τότε είχε βαφτίσει «κωλοστούρτι»—έξικινούσε από την όδον Πανεπιστημίου, απέναντι από την Ακαδημία. Εκεί βρισκόταν και το ξεχαρπολάστειο του Πετρίτση, κέντρο κοσμικών συναντήσεων και ερωτικών ραντεβού με τη δικαιολογία της άναυδης του τράπουλας. Απ' εκεί οι «κωλοστούρτες» έγκαινιζαν ο τροχιόδρομος.

“Αν και μικροσποτικός, δοκιμίστηκε και ελλείπει ο προηγουμένος του Παλαιού Φαλήρου ήταν εν τούτοις, τερματός στους... θυμους του! Και μ’α Κυριακή (13 Μαΐου 1907) έσκασε το καζάνι της άτυμωτης, ενώ ανέβαινε από το Φάληρο στην Αθήνα άγκυρα χώντας και ζευταίους τους 50 έπίβατες του, με αποτέλεσμα να πεθάνουν 5 από έγκυμιαστα. Κι’ έγραφε τότε ο Σουρής στο Ρωμιο: “*Ακουσα τα βογγητά των πολυπληθών θυμάτων ειδα ζευταίους θυμους κι’ ενα πλήθος έγκυμιαστων...*”.

Ὁ κόσμος τὸν φοβήθηκε καὶ τὸν ἀπόφευγε. Μετὰ ἓνα χρόνο, (1908) μπήκε στὴ θέση τοῦ ἡλεκτρικοῦ τραμ. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔπαυσαν ν' ἀκούουν τὰ συνεχῆ σφυρίγματά του καὶ τὸ θόρυβο ποὺ ἔκανε, ἀνεδείκνοντας τὸν ἀντήφορο, ἡ ἐπικίνδυνη μηχανή του.

Νεώτερος του προχιοδόμου του Φαλήρου ήταν ο σιδηρόδρομος της Κηφισιάς. Πρωτολειτούργησε την Καθαρή Δευτέρα (Φεβρουάριο του 1885). Κι' επειδή ο καιρός ήταν άραλος, οι Αθηναίοι, κατά εκατοντάδες έπωληθηκαν του νέου συγκοινωνιακού μέσου για να κάνουν τα Κούλουμα στα δύο καλύτερα προάστια της τότε Αθήνας, το Μαρούσι και την Κηφισιά. Στην αρχή ο σιδηρόδρομος της Κηφισιάς ξεκινούσε από την πλατεία Αττικής και μόνο το 1889 στρώθηκε η γραμμή του στην οδό Γ'. Σεπτεμβρίου κι' έρθασε ως την πλατεία Ομονοίας (Σταθμός Λαυρίου).

Επί μισόν αιώνα ο σιδηρόδρομος της Κιρκιάδας εξυπηρέτησε τους Αθηναίους. Στο τέλος όμως, και ίδιος μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, είχε καταστηθεί αξιοθρήνητος. Άγκυραχύτες για να βγάλει τον ανήφορο πετώντας φωτιές και σπίθες από όλα τα μέρη της μηχανής του, σού... μεγαθήριο της 'Αποκατάψεως! Και ήταν τυχεροί οι έπιβάτες που έβγαιναν μόνο μουντζουρωμένοι από

Ὁ παλιὸς σταθμὸς τοῦ ἡλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν - Πειραιῶς.

τὸ «Θηρίο τῆς Κηφισιάς». Γιατὶ ὑπῆρχαν καὶ οἱ... καυμένοι, μὲν ὅλην τὴν κυριλεξία τῆς λέξεως. Ἔτσι, ἐγκαταλειμμένος καὶ σὲ ραβδαιοσμένος, ὁ μεγάλος αὐτὸς ἀναπνοὴ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ἔσπευε τὴ θάλασσαν ὑπερβῆναι τοῦ ὥς τὸ 1925, ὅπου ἐξέλασαν καὶ τὶς γραμμὲς του, γιὰ νὰ ἐξαλειφθῇ καὶ πάλιν ἡλεκτροκίνητος πλῆρῃ ὑπὸ τὸν ἥλιον τὴν τριανταετία.

ήπειρο, την Περσία, τον Αφρικό, ύστερα από μία τοιαυτή ταξείδα.
 «Αλλά, εγώ, σαν να γυροφόρωνα στην Αθήνα του 1899, με τα Ιπποτικά
 επιφανεία μου και τα αυτιά μου με τα αλφειάκια μου, να βλέπω τους
 αλφειάκους ενόρθους του κυρίου του Κικλή, να βλέπω τον κυρίου του
 ιδιωτικού αυτοκινήτου του κυρίου του Χολομάνου, να βλέπω τον
 κυρίου του Υπότης παταγούδης, να βλέπω την κυρία της τής Λέως
 Έκανε μεγάλο δόρυδο για να ξεκινήσει και το συνάδευε πάντοτε
 η ευαρίδα της Αθήνας με άλλα λαλίστατα...»

Το αυτοκίνητο του Χριστοφάνου το ακολουθούσαν κατόπιν όκει τα ιδιωτικά αυτοκίνητα. Ένα από τα πρώτα που είχαν έσοει—το Φίλων—ήταν παφωτών εσωτερικός, ώστε να σκίναται καλά η ιδιοκτητής του!... Κυρίως όμως μετά το 1925 που άνοιξε η κυκλοφορία των ταξί, το αυτοκίνητο άρχισε πλέον να εκπονήει κυρίως στα διάσετα της Παλιάς Αθήνας. Στο μεταξύ, μετά το 1908, τα Ιπποκίνητα τραίμ παραχωρούσαν τη θέση τους στα ηλεκτρικά που επί μισόν αιώνα εξυπλήθουν τους Αθηναίους, για ν' αντι-καταστήσουν κι αυτά με τη σειρά τους από τα σπινιάρια τρέλνυ.

Καταπληκτική είναι η αύξηση της κυκλοφορίας και των αυτοκινήτων τις τελευταίες δεκαετίες. Τα 690 μικρά αυτοκίνητα λεωφορεία των 12 θέσεων, που εξασφάλιζαν την εσωτερική συγκοινωνία της πρωτεύουσας και τη συνδέανε με τα προάστια, έδωσαν σήμερα τα 1270 μεγάλα αυτοκίνητα. Και οι ημερομίσθιοι μεταφορέοι επιβάτες στην πρωτεύουσα μόνο με τα αυτοκίνητα της συγκοινωνίας θάβανον τώρα το 1½ εκατομμύριο, απέναντι στις 250 χιλιάδες του 1925.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Το λεμόνι θεραπεύει τους λίθους των νεφρών!...

Σε ώριμες περιπτώσεις ενδείκνυται η ασπιρίνη

ΤΟ τελευταίο διεθνές ούρο-λογικό συνέδριο του Βερολίνου, ένας Βιεννέσιος ειδικός, ο καθηγητής Μπίμπους, έκανε μια ανακοίνωση, που έχει αναταράξει, στην κυριολεξία, τους επιστημονικούς κύκλους. Σύμφωνα μ' αυτήν, ο χυμός του λεμονιού διαλύει τους λίθους των νεφρών, που αποτελούνται από οξικό οξύ.

Οι λίθοι των νεφρών, ανάλυγα με τη σύστασή τους, διακρίνονται σε δύο μεγάλες κατηγορίες:

α) 'Εκείνους που περιέχουν ασβέστιο και που αντιπροσωπεύουν τα 75% των λίθων. 'Απ' αυτούς τα 2/3 περιέχουν οξαλικά άλατα και το 1/3 φωσφορικά.

β) 'Εκείνους που δεν περιέχουν ασβέστιο και που αντιπροσωπεύουν τα 25% των λίθων. 'Απ' αυτούς τα 15% περιέχουν οξικό οξύ και τα 10% άλλα στοιχεία: μαγνήσιο, αμμωνιακά άλατα, φωσφορικά στοιχεία που δεν έχουν συνδυασθεί με ασβέστιο.

Ο καθηγητής Μπίμπους συνιστά στους ασθενείς να παίρνουν το χυμό δύο λεμονιών την ημέρα. Προηγούμενος, όμως, θεωρεί απαραίτητο να εξακριβωθεί αν οι λίθοι αποτελούνται από οξικό οξύ. Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις ο χυμός του λεμονιού δεν επιδρά ευνοϊκά και κάποτε μάλιστα μπορεί να βλάψει. Αυτό συνέχισε, π.χ., σ' έναν ασθενή από τα περίχωρα της Βιέννης, που είχε στα νεφρά λίθους με φωσφορική σύσταση. Ο ασθενής αυτός, παρεμπιμπόνητας τις ανακοινώσεις του καθηγητού Μπίμπους, έπινε το χυμό 5-6 λεμονιών την ημέρα. Το αποτέλεσμα ήταν ότι οι λίθοι που είχε στα νεφρά, αντί να διαλυθούν έγιναν μεγαλύτεροι.

Ένας άλλος διάσημος ούρο-λόγος, ο καθηγητής Στάλερ, του Πανεπιστημίου της Τυβίγγης (Γερμανία) υποστηρίζει ότι το λεμόνι κάνει καλό σ' όλες τις περιπτώσεις λίθων με ασβέστιο χωρίς, όμως, να είναι ανάγκη να παίρνει κανείς τις ισχυρές δόσεις που υποδεικνύει ο καθηγητής Μπίμπους. (Οι λίθοι με ασβέστιο αντιπροσωπεύουν τα 75% του συνόλου). 'Αντίθετα υπάρχει μόνον, κατά τον καθηγητή Στάλερ, προκειμένου για τους λίθους με φωσφορικά στοιχεία χωρίς ασβέστιο.

Στην εποχή μας υπολογίζεται ότι ένας στους δέκα ενήλικες έχει λίθους στα νεφρά, την ούρο-δόχο κύστη ή τους ούροφόρους αγωγούς. Οι λίθοι αυτοί είναι συχνότεροι δύο φορές στους άνδρες παρά στις γυναίκες. Στη Γαλλία και στην Γερμανία οι λίθοι στα νεφρά παρουσιάζουν πενταπλάσια συχνότητα από την προπολεμική. Πάντα που δεικνύεται στις διατηρητικές παρεκτροπές της μεταβολικής περιόδου. Στην 'Αμερική, εξ άλλου,

υπερισχύουν οι λίθοι με ασβέστιο σύστασης λόγω των μεγάλων ποσοτήτων γάλακτος που καταναλώνουν οι 'Αμερικανοί.

Η νεφρική λίθιαση δεν ανήκει, εύτυχως, στις μόνιμες της εποχής μας. Η πρόγνωση για εκείνους που έχουν λίθους στα νεφρά είναι πολύ καλή. Όταν υπάρχουν λίθοι και στα δύο νεφρά, τα πράγματα γίνονται κάπως σοβαρότερα χωρίς, όμως, να έχουν τίποτα το δραματικό. Κίνδυνος υπάρχει μόνο για τους ασθενείς που, μετά τη χειρουργική εξάρεση του ενός νεφρού, έχουν λίθους σ' εκείνο που τους απέμεινε.

Μην φαντασθείτε ότι οι μεγάλοι λίθοι είναι εκείνοι που προκαλούν τις σοβαρότερες ενόχλησεις. Κατά το Γάλλο καθηγητή Λερίς όσο μεγαλύτεροι είναι ένας λίθος, τόσο περισσότερες πιθανότητες υπάρχουν να μείνει ήσυχος μέσα στο νεφρό. Για το λόγο αυτό, παρατηρεί ο διαπρεπής Γάλλος επιστήμονας, μόνο 2% από τους ανθρώπους που έχουν λίθους στα νεφρά αισθάνονται ενόχλησεις και καταφεύγουν στο γυαρό. Στους υπολοίπους, οι λίθοι λόγω του ότι είναι πολύ μεγάλοι, μένουν ακίνητοι σε μια περιοχή του νεφρού και δεν προκαλούν ενόχληση.

Περισσότερο ενόχλητικοί είναι οι μικροσκοπικοί λίθοι, που δεν διαφέρουν από τους κόκκους της άμμου, παρά μερικοί άλλοι που έχουν το μέγεθος σύγυ στροβοκαμήλου. Οι τελευταίοι δε μπορούν να μετακινηθούν κι' εκτός στην περίπτωση που έχουν κοφτερές αιχμές, δεν προκαλούν ενόχληση.

Μιλώντας παραπάνω για τους φωσφορικούς λίθους, που δεν περιέχουν ασβέστιο, Γι' αυτούς, ο καθηγητής Στάλερ χρησιμοποιεί τα άλατα του αλουμινίου, που αποδίδουν εξαιρετικά αποτελέσματα. Τα άλατα του αλουμινίου αποδίδουν επίσης πολύ καλά αποτελέσματα και στους λίθους, που περιέχουν μαγνήσιο ή αμμωνιακά άλατα.

Όμως και οι λίθοι που περιέχουν φωσφορικά στοιχεία με ασβέστιο μπορεί να καταπολεμηθούν αποτελεσματικά. Για το σκοπό αυτό χορηγείται η ασπιρίνη, που ήρμει τα έρεθισμένα νεφρά και, από το άλλο μέρος, κρατάει το ασβέστιο σε κατάσταση αιωρήσεως, σε τρόπο που να μη μπορεί να συμπυκνωθεί και να μεταβληθεί σε λίθο. Εισαγωγή αυτής της μεθόδου είναι ο δόκτωρ Έντουαρντ Πρίεν, που συνιστά, όμως, μεγάλη προσοχή στη χορήγηση της ασπιρίνης και ακριβή καθορισμό των δόσεων. Η ασπιρίνη αντενδείκνυται στα άτομα που υποφέρουν από νεφρική ανεπάρκεια. Γιατί τότε το φάρμακο δε μπορεί ν' αποβληθεί κι' έτσι υπάρχει κίνδυνος να δηλητηριασθεί ολόκληρος ο οργανισμός.

Ο δόκτωρ Πρίεν συνιστά ταυτόχρονα περιορισμό των τροφών, που είναι πλούσιες σε ασβέστιο: γάλα, τυριά, κακάο, ξερά φασόλια.

Σε πολλές περιπτώσεις, οι λίθοι παρουσιάζονται σε άτομα που έπαθαν κατάγματα, λόγω

της κακής συνθέσεως που επικρατεί σε πολλά νοσοκομεία να χορηγείται άθροισμα γάλα στους ασθενείς αυτούς. Είναι προτιμώτερο, παρατηρεί ο δόκτωρ Πρίεν, να μείνει κανείς μια ή δύο εβδομάδες περισσότερο στο νοσοκομείο παρά να κερδίσει δεκάπεντε ημέρες και να βγει με λίθους στα νεφρά. Το γάλα συντελεί, βέβαια, στην ταχύτερη θεραπεία των καταγμάτων. 'Αλλ' από τ' άλλο μέρος το ασβέστιο που περιέχεται σ' αυτό σε μεγάλη αναλογία μπορεί να προκαλέσει το σχηματισμό λίθων στα νεφρά.

☼☼

Περιορίζει τη ροή του αίματος

Οι 'Αγγλοι επιστήμονες ανακάλυψαν ένα καινούριο φάρμακο, το 'επρασίνιο', που περιορίζει την έκκριση του αίματος κατά τις χειρουργικές επεμβάσεις και τις κάνει έτσι πιο εύκολες.

Οι πολύτιμες ιδιότητες της βιταμίνης Κ

Οι επιστήμονες μόλις πριν από λίγες καιρό άρχισαν να κατανοούν τις ιδιότητες της βιταμίνης Κ, που ανακαλύφθηκε το 1932 από έναν Αμερικανό επιστήμονα. Η βιταμίνη αυτή, χωρίς να είναι πηκτική ουσία, στην κυριολεξία, συντελεί, όμως, στην κανονική πήξη του αίματος, που δε μπορεί να γίνει χωρίς αυτήν.

Για την ακρίβεια, δεν υπάρχει μια μόνο βιταμίνη Κ, αλλά τρεις. Για ευκολία, όμως, μιλάμε μόνο για μια βιταμίνη Κ. Η βιταμίνη αυτή βρίσκεται στα πράσινα μέρη των φυτών, καθώς και στα αλεύρια που παρασκευάζονται από αποξηραμένα ψάρια. 'Αλλά κι' η εντερική χλωρίδα παρασκευάζει επίσης βιταμίνη Κ.

Οι παρατεταμένες θεραπείες με σουλφοναμίδια και αντιβιοτικά καταστέλλουν την εντερική χλωρίδα και καθιστούν αδύνατη την παρασκευή βιταμίνης Κ. Με τον ίδιο τρόπο επηρεάζει και η συχνή χρήση ωριμασμένων άλλων φαρμάκων, όπως είναι το σαλικυλικό νάτριο και η

ασπιρίνη. 'Αλλά και ώριμασμένα ασβένια, όπως ο ικτερός, οι ήπατιτιδες, οι παγκρεατίτιδες, οι κωλίτιδες, οι γρίπες εντερικές, οι διαρροϊκές κλπ. μπορεί να έχουν το ίδιο αποτέλεσμα.

Το μασσάζ στην καρδιά

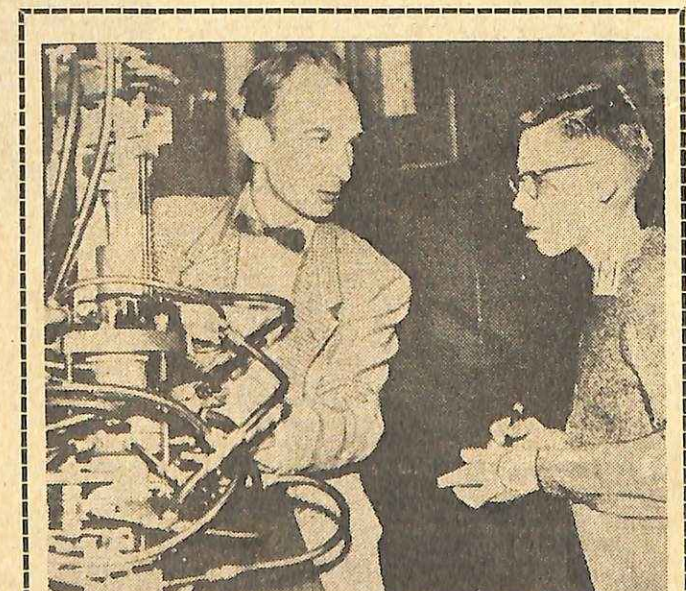
Κατά τους Ρώσους επιστήμονες σε περίπτωση σταματήματος της καρδιάς, το μασσάζ, που θα την αναφέρει, σε λειτουργία, πρέπει να γίνει μέσα στα τρία πρώτα λεπτά. 'Επειτα από τα τέσσερα λεπτά, δημιουργούνται στον εγκέφαλο αλλοιώσεις, που καθιστούν αδύνατη αυτή την επαναφορά.

Η βιταμίνη Α δυναμώνει το μυαλό

Οι Γερμανοί επιστήμονες μελέτησαν με προσοχή την περίπτωση δύο γειτονικών χωριών της 'Ανω Βαυαρίας, που οι κάτοικοι τους, το μόνον πρώτο πάσχουν από κρετινισμό, με σημεία έντονου διανοητικού εκφυλισμού και καθυστέρησης, που δε δεύτεροι είναι υγιέστατοι και ευφρόνιστοι. Οι Γερμανοί επιστήμονες, έπειτα από προσεκτικές έρευνες, κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι η διανοητική καθυστέρηση των πρώτων φειδύλταν στο ότι τα λείβαδια, όπου βόσκουν τα αγελάδια τους, είναι εκτεθειμένα στους βορείους ανέμους και γι' αυτό το γάλα, που πίνουν είναι φτωχό σε βιταμίνη Α. Η παρατήρηση αυτή επιβεβαιώθηκε άλλες προγενέστερες, σύμφωνα με τις οποίες η βιταμίνη Α παίζει σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη των διανοητικών λειτουργιών.

Οι πνευμονικές μας περιέχουν βενζοπυρένιο

Οι πνευμονικές όλων των κατόικων των μεγαλουπόλεων περιέχουν βενζο-3-4-πυρένιο, που είναι, ως γνωστόν, ουσία εξαιρετικά καρκινογόνος. Αυτό αποδείχτηκε από τις νεκροψίες, που έγιναν στην περιοχή του Παρισιού, σε πτώματα ατόμων, που είχαν πεθάνει σε δυστυχήματα. Το βενζο-3-4-πυρένιο, που βρίσκεται μέσα στους πνεύμονες, προέρχεται, κατά τη γνώμη των ειδικών, από τους καπνούς των εργοστασίων, τις εξατμίσεις των αυτοκινήτων και το κάπνισμα.

ΠΑΙΓΝΙΑΔΙ ΤΟΥ Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Στη φιλαδέλφεια των 'Ην. Πολιτειών υπάρχει σήμερα ένα παιδί 14 χρόνων, ο μικρός Τζων Ρούρ, ο οποίος δικαίως θεωρείται παιδί-θαύμα. Όπως άλλα παιδιά της ηλικίας του διαβάζουν περικοπές από βιβλία, ο Τζων έχει διαβάσει όλα τα βιβλία και τις μελέτες, που έχουν σχέση με την ατομική ενέργεια. Βάσει των όσων διάβασε στα βιβλία και στις εγκυκλοπαίδειες, έκανε διάφορες μελέτες κι' εξεκρίβωσε πως οι επιστήμονες που ασχολούνται με την ατομική ενέργεια έχουν κάνει ένα βασικό λάθος στους υπολογισμούς τους. Η παρατήρηση του μικρού Τζων απέδειξε σωστή κι' έγινε άμεσως στις 'Ην. Πολιτείες το πρόσωπο της ημέρας. Στη φωτογραφία μας ο Τζων Ρούρ στο εργαστήριο του ατομικού επιστήμονος Τζων Μάκ Γκρέν. Ο μικρός Ρούρ πρόκειται τώρα να παραδώσει τα σχέδια ενός νέου τρόπου εκτοξεύσεως πυραύλων, που είναι καθώς λέει πολύ απλά, αλλά δεν τον σκέφτηκαν οι επιστήμονες.

ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΣ στην κοιλιά...

Πότε πρόκειται για σκληροειδίτιδα

ΕΝΑΣ δυνατός κι' επίμονος πόνος στο κάτω και δεξιό μέρος της κοιλιάς θεωρείται συνήθως σαν σύμπτωμα σκληροειδίτιδας. Αυτό δηλαδή πιστεύει ο πολύς κόσμος. 'Αλλά δεν είναι πάντα αληθινό. Γιατί, στην οξεία σκληροειδίτιδα, ο πόνος δεν άρχιζει στο δεξιό μέρος, αλλά πολύ ψηλότερα, πάνω απ' τον αφαλό. Είναι αυτό που λέμε 'άντανακλαστικό', προέρχεται δηλαδή από μια αιτία εντοπιζόμενη σε άλλο σημείο, κι' όχι στο μέρος που πονάει.

Στην πρώτη αυτή φάση της σκληροειδίτιδας, ο ασθενής αισθάνεται συνήθως μια γενική κακοήθεια και ναυτία.

Η κατάστασι αυτή διαρκεί για ένα χρονικό διάστημα. Ύστερα εντοπίζεται επί τέλους ο πόνος στη σκληροειδίτιδα και συγχρόνως ολόκληρη η κοιλιά πονάει όταν την πιέσουμε.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα της σκληροειδίτιδας είναι ότι, στην αρχική φάση της, σπάνια υπάρχει πυρετός. 'Αργότερα, μπορεί ν' ανεβεί λίγο η θερμοκρασία και πάλι όμως όχι παραπάνω από τους 37,5 ή 38 βαθμούς.

'Αλλ' ο σφυγμός γίνεται εύθες εξ αρχής ταχύτατος: Οι σφύξεις φθάνουν συνήθως τις 100 στο λεπτό, αντί για τις κανονικές 72 κατά μέσον όρον.

Ο πόνος δυναμώνει όλοένα, όσο περνάει οι ώρες. Κάποτε ωστόσο, άφου γίνη πια ανυπόφορος υποχωρεί ξαφνικά και εξαφανίζεται. Φυσικά, ο άρρωστος αισθάνεται τότε ανακούφιση, γιατί το θεωρεί σαν σημείο καλύτερής του κι' όλα τα άλλα συμπτώματα συνεχίζονται, και μάλιστα οι σφύξεις γίνονται ακόμη περισσότερες, μέχρι 120 στο λεπτό.

Η πραγματικότητα είναι δυστυχώς τελείως αντίθετη. Αυτή η υποχώρησι του πόνου μονάχα, κι' όχι των άλλων συμπτωμάτων, σημαίνει συνήθως σοβαρές επιπλοκές, προπάντων δε διάτρηση της σκληροειδίτιδας απόφωσας.

Η σκληροειδίτις, όπως ξέρουμε, είναι μια μικρή προεξοχή, σαν ένα δάχτυλο, που βρίσκεται στην αρχή του παχέος εντέρου. Μπορεί να ερεθισθεί από κάποια αιτία, συνήθως από ένα στερές σώμα (κουκούτσια, κλπ.) που μαζεύονται στο εσωτερικό της, σπάζουν και προκαλούν μόλυνση και απόστημα.

Αυτή η φλόγισι της σκληροειδίτιδας είναι η σκληροειδίτις.

Όταν ο έρεθισμός είναι μεγάλος, μπορεί να μεταδοθεί και στο περιτόναιο, στη μεμβράνη δηλαδή που σκεπάζει το εσωτερικό της κοιλιάς και τα διάφορα σπλάχνα.

Τότε έχουμε την ασθένεια που λέγεται περιτονίτις.

Με τον έρεθισμό τώρα της σκληροειδίτιδας, λιγοστεύει η άντοχη των τοιχωμάτων της. Μπορεί λοιπόν να σπάσει και σ' άφισ να ξεχυθεί το σπινθηροειδές περιεχόμενό της πάνω σ' ολόκληρο το περιτόναιο, προκαλώντας γενική περιτονίτιδα. Η άρρωστος αυτή είναι πολύ σοβαρή. 'Αλλοτε μάλιστα δεν άφινε παρά ελάχιστες ελπίδες διασώσεως.

Σήμερα, όμως, χάρις στα θαυματουργά αντιβιοτικά, οι γιατροί μπορούν συνήθως να την καταπολεμήσουν και να γλυτώσουν τη ζωή του αρρώστου.

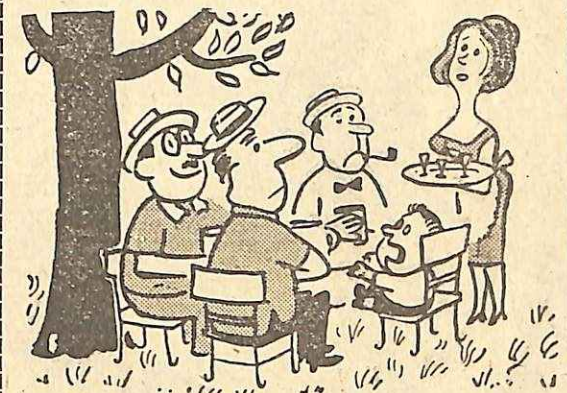
Δυστυχώς, κανένα αντιβιοτικό ή άλλο φάρμακο δε μπορεί να θεραπεύσει την συντημένη σκληροειδίτιδα. Η μόνη θεραπεία σ' αυτή την περίπτωση είναι η έγχειρισι.

Όσο γρηγορότερα αφαιρεθεί δε η έρεθισμένη σκληροειδίτις, τόσο το καλύτερο.

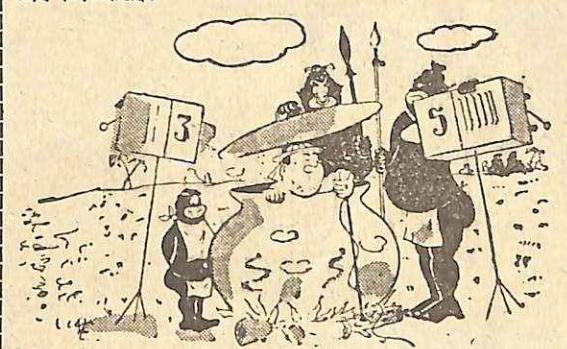
Γιατί, κι' όταν ακόμα υποχωρήσει μια κρίσις, δε μπορεί κανείς να ξέρει πότε θα επαναληφθεί. Είναι σαν να χαν διαρκώς ο άρρωστος μέσα του μια ωρολογιακή βόμβα, έτοιμη κάθε στιγμή να εκραγεί!

Για ποιο λόγο λοιπόν να διατρέχει τέτο ο κίνδυνος, εφόσον μπορεί να λυτρωθεί με μια έγχειρισι απλή και ακίνδυνη, που διαρκεί μόλις 20 λεπτά της ώρας;

Τελιοθεραπεία

—'Εγώ θα μείνω εδώ! Στο κάτω - κάτω εγώ είμαι άφορμη για να γιορτάζετε σήμερα την 'Ημέρα της μητέρας!

— Δυστυχώς, κυρίες και κύριοι, εδώ τελειώνει το ρεπορτάζ μου ανάμεσα στις πρωτόγονες φυλές της 'Αφρικής!...

— Και δηλαδή τι έκανες σήμερα όλη την ημέρα, Κατρίνα;

Χωρίς λόγια.

ΠΩΣ Θ' ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΕΤΕ τὰ γηραιά

Οι νέφοι χρειάζονται 'ένα σόρ-τωμα μιλώντας κι' έναν τένον λεμόνια

Ο ΠΟΘΟΣ του ανθρώπου ήταν ανέκαθεν να καθυστερήσει τα γηραιά και να παρατείνει τη νεότητά του. Και, στην εποχή μας, οι πρόοδοι της επιστήμης μας παρέχουν πολλές ελπίδες, για να φτάσουμε στο σκοπό που επιθυμούμε. 'Αλλά σχετικά μ' αυτό το ζήτημα υπάρχουν πολλές πλάνες. Κατωτέρω, ο διάσημος Γάλλος 'αγεροντολόγος' δόκτωρ Τουαίν μας δίνει μερικές καταπονητικές ελπίδες γύρω στο θέμα αυτό:

1) Είναι δυνατόν να ξαναγίνουμε νέοι; Πρόκειται για παραλογισμό. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να γεράσουμε πιο αργά. Γερνώντας πιο αργά, παρατείνουμε τη νεότητά μας.

2) Είναι αλήθεια ότι ο άνθρωπος έχει δύο ηλικίες;

Ναι. Κάθε άνθρωπος έχει τη χρονολογική και τη βιολογική του ηλικία. Η πρώτη είναι ουσιαστική, έχει αξία, δηλαδή, για τις κοινωνικές του σχέσεις και μόνον γι' αυτές. Η βιολογική, αντίθετα, μας παρουσιάζει την εικόνα του οργανισμού του. Κι' αυτό είναι το σημαντικότερο.

3) Πώς μπορούμε να προσδιορίσουμε τη βιολογική ηλικία;

Υπάρχουν πολλοί τρόποι. Ο κυριότερος είναι δύο:

α) Η μέθοδος της επουλώσεως, που φειδύλταν στον Λεκόντ ντε Νουβ. Για να θορύβει τη βιολογική ηλικία ενός ανθρώπου, δεν έχουμε παρά να προσέξουμε το χρόνο της επουλώσεως μιας πληγής. Κατά γενικό κανόνα, μια πληγή έκτασης 20 τετραγωνικών εκατοστών επουλώνεται:

Στην ηλικία των 10 χρόνων σε 20 ημέρες, στα 20 χρόνια σε 31 ημέρες, στα 50 σε 78 και στα 60 σε 100.

β) 'Αν, λοιπόν, μια παρόμοια πληγή, σ' έναν άνθρωπο που έχει χρονολογική ηλικία 50 χρόνων επουλώθηκε σε 100 ημέρες, θα συμπεράναμε ότι η βιολογική του ηλικία είναι 60 χρόνια. 'Αν, αντίθετα, στον ίδιο άνθρωπο η επουλώσι πραγματοποιήθηκε σε 31 ημέρες, θα συμπεράναμε ότι είναι πραγματικά 20 χρόνων. Κι' άς δείχνουν τα χαρτιά του 50.

6) Η μέθοδος του 'Αμερικανού Πήρλ, που προσδιορίζει κυρίως την πιθανή διάρκεια της ζωής ενός ατόμου. Ο Πήρλ άφριζει τις ηλικίες των γονέων και τις ηλικίες των αμέσων προγόνων. Έχουμε δηλαδή: ηλικία του πατέρα + ηλικία του παππού (από τον πατέρα) + ηλικία της γιαγιάς (από τον πατέρα) + ηλικία της μητέρας + ηλικία του παππού (από τη μητέρα) + ηλικία της γιαγιάς (από τη μητέρα). Το άθροισμα, το διαιρείς κατόπιν με το 6. Το πηλίον μας δείχνει την πιθανή διάρκεια της ζωής του ατόμου.

7) 'Αλλοι επιστήμονες υποδεικνύουν τη γενική εξέταση του οργανισμού μια φορά το χρόνο, έπειτα από τα 30. Η κατάσταση των διαφόρων οργάνων μας δείχνει την πραγματική ηλικία ενός ατόμου και την πιθανή διάρκεια της ζωής του.

4) Ο άνθρωπος μπορεί να εργάζεται σε προχωρημένη ηλικία: Μια πρόσφατη στατιστική που έγινε στη Γαλλία έδειξε ότι τα 70% των ανδρών εργάζονται ακόμη στα 65 χρόνια τους, 60% στα 70 και 45% στα 75. Η ίδια στατιστική έδειξε ότι οι άρρωστες διατηρούν άκμαες τις δυνάμεις τους επί μακρότερο χρόνο από τους ανθρώπους των πόλεων.

5) Υπάρχει ιδιαίτερη διατα για τους ηλικιωμένους:

Ο ηλικιωμένος χρειάζεται μικρό άθροισμα θρεπτικών. Έχει, αντίθετα, μεγάλη ανάγκη από βιταμίνες. 'Ετσι, οι γενικές γραμμές της διαίτης του πρέπει να είναι οι εξής: μεγάλες δόσεις από βιταμίνες, μέτριες δόσεις από πρωτεΐνες, πολύ μικρές δόσεις από αμινοξέα και σκασαρούχους τροφές. 'Ελάχιστη λίπη. Ο καθηγητής Μπιν συνιστά στους ηλικιωμένους 'ένα φάρμακο μιλώντας κι' ένα τένον λεμόνια.

6) Ποιά πράγματα πρέπει ν' αποφεύγει ο ηλικιωμένος;

Τα τέσσερα κυριότερα πράγματα, που πρέπει ν' αποφεύγει ο ηλικιωμένος είναι ο καπνός, το οινόπνευμα, η άσπνια κι' η δυσκοιλιότητα.

Ο δόκτωρ Ντεστρένι λέει ότι μετά τα 60 δεν πρέπει να κανονίσει κανείς περισσότερα από 4 ταξίδια την ημέρα και δεν πρέπει να την περισσότερο από ένα ποτήρι κρασί στο κάθε γεύμα. Καθόλου δε οινόπνευμα ποτέ.

Η άσπνια, εξ άλλου, εξαπλώνει τον οργανισμό και για τους γέροντες είναι θανάσιμη καταστροφική. Η δυσκοιλιότητα, τέλος, δηλητηριάζει βαθμιαία τον οργανισμό.

—Μαζι θα παί-
ζουμε «Τρα-
διάτα», Μαρ-
γαρίτα αυτή.
—Αρμάνδος έ-
γώ... είπε ο
υπάρχμα Μαθιός.

Ο ΠΕΡΡΟΥΚΙΕΡΗΣ του διαδού

Χ ΤΥΠΗΣΕ τρίτο κουδούνι.
Από κάτω από την ορχή-
στρα, άκουσθηκε έλαφρό το χτύπημα
της μπαγκέτας του μασέστρου από-
νω στο αναλόγιο, κι ύστερα ακολούθησε
ο μουσικός χείμαρρος της εισαγωγής!
«Τραδιάτα»... Ή πριμαντόνα περίμενε ντυ-
μένη με τη γραφική της τουαλέτα εποχής Λουδοβίκου—Φιλίπ-
που, βαμμένη χτυπητά για να άντεχέ το πρόσωπό της στο σάω-
μα των φώτων της ράμπας, νευρική λιγάκι—το τρακ είναι θεα-
τρική ευαισθησία και δεν αφήνει ανεπηρέαστους ούτε τους πολυ-
πειρους της σκηνης που έχουνε σίγουρο το χειροκρότημα κι' έξα-
σφαλισμένη την επιτυχία... Κι' από την άλλη μεριά της σκηνης
κούμπωνε, νευρικός κι' αυτός, τα γάντια του, ο τενόρος.
—Ανοίξε ή αυλαία κι' άρχισε ή παράσταση. Από τις πρώτες νό-
τες κορφώθηκε στη δεξιά κοιλίνα ο γερο-Μαθιός, ο περρουκιέρης
του θ'άσμου. Με αληθινή συγκίνηση παρακολουθούσε τις σκη-
νές, σιγοτραγουδώντας τις διάφορες άριες του έργου μαζί με τους
πρωταγωνιστές... Φαινότανε σά μαγεμένος!

Κι' όταν έπεσε ή αυλαία της πρώτης πράξεως, μαζί με τα χει-
ροκροτήματα του κόσμου από την πλατιά, άκουστήκανε και τα
δικά του από την κοιλίνα.

—Ανοίξε ή αυλαία, μιά, δύο, τρεις φορές, οί ήθοποιοί βγήκανε
να υποκλιθούμε μπροστά στον ένθουσιασμένο κόσμο, ανέθηκε κι'
ο μασέστρος και χειροκροτήθηκε κι' αυτός άναμέσά τους.

—Ήτανε μιά όμορφη παράσταση. Ο γερο-Μαθιός ο περρουκιέρης
την παρακολούθησε όλη με την ίδια συγκίνηση από την κοιλί-
να. Είπε τη Μαργαρίτα να αποχαιρετάει τον έρωτα και τη ζωή με
κείνο το σπαρτακτικό «Αντίο ντέλ πασσάτο», είδε τον Αρμάνδο
να πλημμυρίζει έξαλλη αγάπη και άσυγκράτητη άπελπισία, έ-
νοιωσε την έξοχη μουσική του Βέρντι να μπαίνει μέσα στον όργα-
νισμό του και να κυλάει σά φωτιά νεανική μέσα στις γεροντικές
φλέβες του. Κι' όταν έπεσε ή αυλαία της τετάρτης πράξεως, ο
γερο-Μαθιός έκλαιγε με δυνατά αναφυλλητά...

Τόν είδε ο τενόρος και τόν λυπήθηκε:

—Κλαίς, υπάρχμα-Μαθιέ;

—Έλαμπε όλόκληρος από το θρίαμβό του ο τενόρος μέσα στο
καρρό κοστούμι του Αρμάνδου...

—Ήτανε... πολύ... ωραία... ψιθύρισε ο περρουκιέρης άνάμεσα
στα άναφυλλητά του.

—Καλά, κι' επειδή ήτανε πολύ ωραία, υπάρχει λόγος να χτυ-
πιέσαι!...

Γέλασε μέσα στα δάκρυά του ο γερο-Μαθιός.

—Ξέρετε... δεν είναι μόνο το ωραίο σας παίξιμο που με συγ-
κίνησε, το γλυκό τραγούδι σας...

—Αλλά; Τι άλλο;

—Είναι κι' οί άναμνήσεις μου...

—Οί άναμνήσεις σου; Έχεις άναμνήσεις από την «Τραδιάτα»;

—Τίς πιο γλυκές της ζωής μου...

—Εμ, τότε πάμε να μου τίς πής...

Διαισθάνθηκε ο τενόρος ότι ο γερο-περρουκιέρης είχε ανάγκη
να μιλήσει, να ξεσπάσει. Πολλές φορές το ξεσπάσμα είναι ευεργε-
τικό κι' άνακουφίζει μιά βαρυφορτωμένη καρδιά.

Μπήκε στο καμρίνι του να ξεβαφτεί ο τενόρος κι' ύστερα πήρε

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΑ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ

έγκάρδια από το μπράτσο τόν περρουκιέρη:

—Πάμε τώρα να τὰ πιούμε έμεις και να τὰ πούμε! του ψιθύ-
ρισε εύθυμα.

Πήγανε και τὰ ήπιανε σέ μιά ταβερνούλα άπόμειρη όπου σύχνα-
ζε πάντα μεταμεσονύκτιος καλλιτεχνικός κόσμος. Ο τενόρος κέ-
ρασε γενναϊόδωρα το φτωχό περρουκιέρη—φαί, κρασί.

—Έτσι, λοιπόν... του είπε. Έχεις άναμνήσεις από την «Τρα-
διάτα»...

Το κρασί έλυσε τη γλώσσα του γερο-Μαθιού:

—Ήμουν τότε νέος... διηγήθηκε. Είχα όνειρα πολλά και τολ-
μηρά. Είχα και φωνή άρκετά καλή. Σπούδαζα μελοδοματική στο
Λυδειόν και έλπιζα να βγάλω τενόρος. Ή άγαπηνένη μου όπερα ή-
ταν ή «Τραδιάτα». Αυτήν είχα μάθει απ' έξω, το ρόλο του Αρ-
μάνδου δε βαριόμουν να παίζω—μόνος μου, μέσα στη φτωχική κα-
μαρούλα μου. Μεθούσα με τίς γλυκές μελωδίες του τόσο ανθρώ-
πινου αυτού έργου όπως μεθάει κανείς με δυνατό κρασί.

Γέμισε εύθυμα το ποτήρι του περρουκιέρη ο τενόρος:

—Νά, σαν κι' αυτό... του είπε.

Το ρούφηξε ως κάτω ο γέρος και
πλατάγισε τη γλώσσα του:

—Ακριβώς... συμφώνησε.

—Ξεκίνησες για τενόρος, λοιπόν.
Και πώς έγινες περρουκιέρης;...

—Ή τύχη το έφερε. Ή τύχη κι' ο
έρωτας: Άγαπούσα στο Λυδειό μιά
συμμαθήτριά του. Την αγαπούσα τρελλά... ο-
πως αγαπάει κανείς στα είκοσι του χρόνια.
Την αγαπούσα, κι' έφτιανα μαζί της τα τολ-
μηρά καλλιτεχνικά όνειρά μου: Μαζί θα παί-
ζαμε «Τραδιάτα», Μαργαρίτα αυτή, Αρμάν-
δος έγώ, μαζί θα παίρναμε τα χειροκροτήμα-
τα του κόσμου, μαζί θα γνωρίζαμε τη δόξα...
Όνειρα!

—Πού δε γίνανε πραγματικότητες...

—Όχι! γιατί σκοντάφανε άπάνω στην ά-
ναποδιά, την κακία της μοίρας: Ή Καίτη έ-
πεσε άρρωστη—φυματική! Την πήγανε σέ έ-
να σανατόριο κι' εκεί άρχισα να πηγαίνω έγώ
και να προσπαθώ να τη γιατρέψω με τόν έρω-
τά μου...

—Δηλαδή, παίζατε την «Τραδιάτα» έκ του
φυσικού.

—Έκ του φυσικού, μάλιστα. Φυματική ή
πριμαντόνα, άπελπισμένος ο τενόρος.

—Και το αποτέλεσμα;

—Όπως στην όπερα: Ή Μαργαρίτα πάλεψε, προσπάθησε να
νικήσει την άρρώστεια, δεν τὰ κατάφερε—και πέθανε! Ο Αρμάν-
δος έμεινε γεμάτος σπαραγμό μπροστά στην όμορφιά της που
είχε σβύσει. Έκλαψε, τὰ μάτια του καήκανε από τὰ δάκρυα... και
όρκίστηκε να μην τραγουδήσει πιά ποτέ...

Ο τενόρος ήτανε συγκινημένος από την άπλοϊκή αυτή διήγηση
του μεγάλου πόνου...

—Και τόν κράτησε τόν όρκο του;...

—Ήθελε και δεν ήθελε τόν κράτησε.

—Γιατί;

—Γιατί ο πόνος του τόν έρριξε στο πιωτό. Άρχισε να πίνει
για να ξεχάσει...

—Το πιωτό καταστρέφει τη φωνή.

—Και του φτωχού Αρμάνδου την έκαψε! Προσπάθησε να μη
κορίστας μιά και είχε διαγράψει την έλπίδα για πρωταγωνιστής.
Δε μπόρεσε—και κατάντησε περρουκιέρης!

Δυό δάκρυα καυτά πήρανε το δρόμο δυό ρυτίδων.

Ο τενόρος χτύπησε το γερό στην πλάτη:

—Μη στενοχωριέσαι, υπάρχμα Μαθιέ! του είπε. Έτσι είναι
ή ζωή... Για όλους, και για τους πιο δοξασμένους, υπάρχει με-
σουράνημα και ήλιοβασίλεμα.

—Ναί! μα έγώ δεν κατάφερα να μεσουρανήσω πριν βασιλέ-
ψω. Αυτό είναι το πικρό παράπονό μου...

Παράγγειλε κι' άλλο κρασί ο τενόρος και το ήπιε όλο ο περ-
ρουκιέρης.

—Έτσι, όταν σηκωθήκανε να φύγουνε, ο γέρος παραπατούσε.
Τραγουδούσε το «Αντίο ντέλ πασσάτο», σχεδόν εύθυμα.

Το κρασί που είχε κάψει τη φωνή του, είχε πνίξει και τίς όδυ-
νhrές άναμνήσεις του...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΕΝΟΡΚΩΝ

Μιά Αμερικανίδα, που είχε σκοτώσει ένα πεζό με τ'αυτοκίνητό
της, ζήτησε στη δική της να εξαιρεθεί μιά γυναίκα ένορκος, γιατί...
φορούσε ίδιο καπέλλο με το δικό της! Το πιο περιεργό δε είναι
ότι ο πρόεδρος του δικαστηρίου της έκανε αυτή τη χάρι.

ΈΞ άλλου, σέ κάποιο άγγλικό δικαστήριο, ένας ένορκος έβαλε
ξαφνικά τα γέλια... και δεν έννοούσε να σταματήσει! Ο πρόεδρος
τόν έκανε άυστηρότατες παρατηρήσεις, του κόκουν όμως... Στο
τέλος, εξακριβώθηκε ότι τὰ παράξενα εκείνα γέλια του δεν όφεί-
λονταν σέ έπιπολαϊότητα, αλλά σέ μιά ύστερική κρίση που είχε
πάθει! Τέλος, στην Υόρκη, ένας ένορκος ζήτησε να εξαιρεθεί,
γιατί... είχε καταπιεί ξαφνικά την ψεύτικη μασέλα του!

—Κλάκατε, πές άμέσως στους
κυριους από πάνω να κάνουν λί-
γη ήσυχία... Θέλουμε να κοιμη-
θούμε!...

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Δέχονται φερειδοίησι

Ο σωστός τρόπος καθαρισμού τους

«ΠΟΙΑ είναι τα συστατικά ενός γοητευτικού χαμόγελου;» ρώτησαν κάποιον ειδικό σ' αυτά τα ζητήματα.

Κι' εκείνος απάντησε: «Πενήντα τοίς εκατό λαμπρότητα και πενήντα τοίς εκατό ωραία δόντια». Δυστυχώς όμως, τα ωραία και άσπρα δόντια είναι τόσο σπάνια! Κι' αυτό, κυρίως γιατί οι περισσότερες γυναίκες δεν ξέρουν ή δε φροντίζουν να καθαρίζουν τα δόντια τους όπως πρέπει.

Ο σωστός τρόπος να χρησιμοποιήσετε την οδοντόβουρτσα σας είναι ο εξής: με κινήσεις όχι οριζόντιες, αλλά κατακόρυφες. Δε θα την πηγαίνετε δηλαδή κάθετα προς τα δόντια σας, όπως κάνουν οι περισσότεροι για εύκολια, αλλά κατά μήκος τους, από τα ούλα προς την κορυφή άκρη τους (ποτέ αντίθετως). Μ' άλλα λόγια, θα βουρτσίζετε μόνο προς τα πάνω τα δόντια της κάτω σιαγόνας σας και προς τα κάτω τα δόντια της άνω.

Ετσι, φεύγουν όλα τα υπολείμματα της τροφής, που είχαν μείνει ανάμεσα στα δόντια, ενώ συγχρόνως καλύτερη η κυκλοφορία του αίματος, ζωογονούνται τα ούλα και δεν τραδιούνται προς τα πίσω (όπως συμβαίνει τόσο συχνά στους ηλικιωμένους, που φαίνονται γι' αυτό σαν να έχουν δόντια υπερβολικά μακριά).

Κατά τον ίδιο τρόπο θα καθαρίσετε και την εσωτερική επιφάνεια των δοντιών. Δε θα ξεχάσετε δε και τους τραπεζίτες, που βρίσκονται στο βάθος του στόματος.

Άλλος βασικός κανόνας της περιποίησης των δοντιών είναι να τα καθαρίζετε με το βουρτσάκι, όχι μόνο το πρωί, αλλά και το βράδυ, πριν πλαγιάσετε, καθώς και ύστερα από κάθε φαγητό (εφόσον μπορείτε). Το πρωινό καθαρίσμα θα γίνεται μετά το πρόγευμα. Καί, μετά το βραδινό, δε θα φάτε πιά τίποτα, γιατί είναι καταστρεπτικό για τα δόντια να μένουν όλη τη νύχτα υπολείμματα τροφής ανάμεσά τους.

Η «ζωή» μιας οδοντόβουρτσας είναι 3-4 μήνες κατά μέσον όρον. Ύστερα πρέπει, πια να την αντικαταστήσετε με καινούργια. Άλλοι προτιμούν βουρτσάκι από τρίχες κι' άλλοι από νάυλον. Και τὰ μὲν καὶ τὰ δε εἶναι τὸ ἴδιο καλά, φτάνει νὰ ἔχουν οἱ τούφες τους ὅλες ἴσο μήκος καὶ νὰ μὴν εἶναι πάρα πολὺ σκληρές.

Γιὰ τὸ συνηθισμένο καθάρισμα τῶν δοντιῶν μεταχειρίζεστε μιὰ καλὴ οδοντόπαστα. Ἄν ἔχουν ὁμως λερωθῇ ὁ σχημα — ἀπ' τὸ κάπνισμα, κλπ. — χρησιμοποιήστε καλύτερα μιὰ οδοντόκωνι.

Ἄν φορᾶτε ψεύτικα δόντια, καθαρίζετε τὰ καλά με σαπουνάδα, κάθε μέρα, κι' ὕστερα βουρτάτε τὰ ἐπὶ 10 λεπτά τῆς ὥρας σὲ χλωρίνη, πού τὰ ἀσπρίζει.

Τὸ κιτρίνισμα τῶν δοντιῶν οφείλεται συνήθως στὸ πολὺ κάπνισμα. Μπορεῖτε ὥστόσο νὰ τὸ ἀποφύγετε, ἢ τοὐλάχιστον νὰ τὸ περιορίσετε, χρησιμοποιώντας πῖπα. Ἄν εἶναι πῖπα μὲ φίλτρο, τόσο τὸ καλύτερο.

Ἄλλα καὶ τὸ κραγιὸν τῶν χειλιῶν, ἂν βγαίνει συνεχῶς πάνω στὰ δόντια, μπορεῖ νὰ τὰ βάψῃ μόνιμα σιγά-σιγά. Γιὰ νὰ τὸ προλάβετε, μεταχειρίζεστε κραγιὸν ὅχι λιπαρὸ καὶ σκουπίζετε ἀμέσως τὰ σημάδια, πού ἀφίνει τυχὸν πάνω στὰ δόντια.

Νάχετε ὑπ' ὄψιν σας ὥστόσο ὅτι, στὶς μελαχρινές, τὰ δόντια φαίνονται πῶς ἄσπρα, ἀπὸ ἀντίθετο πρὸς τὸ σκούρο δέρμα τους. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει, ὅταν εἶναι πολὺ ἄσπρο τὸ δέρμα τοῦ προσώπου.

Ἡ αἰτία τοῦ χαλάσματος τῶν δοντιῶν εἶναι τὰ μικρόβια, πού εἰσχωροῦν στὶς ἀδιόρατες ρωγμὲς τοῦ σμάλτου, ἢ στὰ σημεία, ὅπου τὸ σμάλτο ἔχει μαλακώσει ἀπὸ τὰ ὀξέα, πού σχηματίζονται ἀπὸ τὶς ζυμώσεις τῶν ὑπολειμμάτων τῶν τροφῶν.

Γιὰ νὰ προλάβετε, λοιπόν, τὴν τερεθόνα καὶ νὰ διατηρήσετε γερὰ τὰ δόντια σας ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρόνια, ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ γλυκίσματα καὶ ζαχαρώδη (γιατὶ τὰ περισσότερα ὀξέα παράγονται ἀπὸ τὴ ζάχαρη) καὶ καθαρίζετε μ' ἐπιμέλεια τὰ δόντια σας ἐπειτὰ ἀπὸ κάθε φαγητό. Ἄν ὥστόσο δε σᾶς εἶναι δυνατόν αὐτό, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, τελειώνετε πάντα τὰ γευμάτῶν σας μ' ἕνα μῆλο, ἢ ξεπλένετε τὸ στόμα σας με ἄφθονο νερό.

Πηγαίνετε ταχτικά στὸν ὀδοντίατρο σας, κάθε 6 μῆνες τὸ λιγώτερο, γιὰ μιὰ γενικὴ εξέταση, ἔστω κι' ἂν δὲν ἔχετε ἀντιληφθῇ τὴν παραμικρὴ ἀνωμαλία ἢ βλάβη τῶν δοντιῶν σας.

Ἄν τὰ δόντια σας ἔχουν κίτρινες κηλίδες, προσπαθήστε νὰ τὶς βγάλετε, τρίτοντάς τις μὲ ψιλὸ ἀλάτι. Σὲ περίπτωσι, πού δε θὰ τὰ καταφέρετε, ζητήστε ἀπ' τὸν ὀδοντίατρο νὰ τὶς καθαρίσῃ.

Οἱ σύγχρονοι μέθοδοι τῆς ὀδοντιατρικῆς μποροῦν νὰ διορθώσουν τὰ στραβοφυτρωμένα δόντια, τὰ ὑπερβολικά μακριὰ κι' ἐκείνα, πού πετᾶνε μπροστὰ σὰ χαυλιόδοντες. Ἄλλοτε, οἱ «ὀρθοδοντικές» αὐτὲς ἐπεμβάσεις γίνονται μόνον στὰ παιδιὰ. Σήμερα ὁμως, μπορεῖ νὰ γίνουν καὶ στὰ 20 χρόνια, στὰ 25, ἢ καὶ ἀργότερα ἀκόμη.

Ταξίδια διαπλανητικά

Εἰδῶν - εἰδῶν πειράματα ἐπιστημονικὰ ταξίδια ἐτοιμάζουν διαπλανητικὰ κι' ἀρχίζουν οἱ γνωστότεροι οὐράνιοι πλανῆτες ὅταν κόσμος τὸν ἐπύγιο νὰ ἔλκουν σὰν μαγνήτες! Ταξίδια ὀνειρεύονται οἱ νέοι ἰδιαίτερος καὶ κάτοικοι γυρεύουν νὰ γίνουν κάποιον ἀστέρος, γιὰ τὸν ἀστέρι τ' ἀγνωστά, τὸς λέει ὁ λογισμὸς τους, ὅτι θ' ἀλλάξῃ ἡ τύχη τους καὶ οἱ ἀστερισμοὶ τους!

Ἀλλὰ μέσ' στὴ νεότητά τὴν ὀνειροπαρμένη δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ σφόδρα ἐρωτευμένοι καὶ γιὰ ταξίδια στὸ ἄπειρον δὲν δίνουν δεκαράκι, καὶ προτιμοῦν ρευθίζοντας νὰ δουν τὸ φεγγαράκι... Μαζὶ μὲ τῶν ὀνείρων τους τὴν κόρη νὰ ρευθίσουν καὶ κάθε νύχτα ὁμορφὴ καὶ νύχτα ξελογιάστρα νὰ ζοῦν μὲ τὴν ἐντύπωσι, ὅτι τοὺς κατεβάζουν κι' ἐμπρὸς τοὺς ἀραδιάζοντες τὸν «οὐρανὸ μὲ τ' ἀστρά!»

Ἦ ἀστέρι καὶ παρόμοια καθόλου δὲν σκοτίζονται κι' οἱ νέοι πὺν μὲ πλάσματα θεσπέσια σχετίζονται καὶ ζοῦν μὲ τὴν πεποίθησι, ὅτι καὶ πατοῦν στὸ χῶμα, πὺς εἶναι οἱ κυρίαρχοι καὶ τ' οὐρανοῦ ἀκόμα... Στὰ χέρια τους πιστεύουν πὺς ἔχουν «κάποιον ἀστέρι», ἀστέρι—ἀστέρι καὶ τοὺς, πὺν λάμπει, λέει, χλωμό καὶ ἂν θέλουν τὸ... δωρίζουν στ' ὠραίο τους τὸ ταῖρι, γιὰ νὰ στολίσῃ ἐπ' ἄπειρον, τὸν ἄσπρο του... λαμό!

Ἀπὸ τὴ γῆ δὲ φεύγουν καὶ ρούτι δὲν κουνᾶνε κι' αὐτοὶ πὺν γιὰ μιὰν ἀσπλάχη στενάζουν καὶ πο... (γὰνε καὶ νύχτες ἀξημέρωτες τὰ πῖγουν γιὰ χατῆρι της ἢ ξεμεροβραδιάζονται μπροστὰ στὸ παραθύρι της... Αὐτὴ 'ναι ἡ λατρεία τους κι' ὁ πόθος ὁ χρυφὸς τους, αὐτὴ 'ναι καὶ ὁ ἥλιος τους, αὐτὴ 'ναι καὶ τὸ φῶς τους, καὶ λέει ὁ καθένας τους, ὁσάκις τῆς κατάρει, πὺς εἶναι μέσ' στὸ σπῆτι της «τ' ἀστὴρ καὶ τὸ φεγγάρι»!

Ὑπάρχουν καὶ ἀμέτρητοι πεῖσοι, σ' αὐτὰ τὰ ἔτη, πὺν κᾶν γιὰ τὸ διάστημα δὲν βάθουνε σκελῆτι κι' οὐδέποτε θ' ἀφήσουν τὸν γῆνιο πλανῆτη γιὰ νὰ χαροῦν τὴν ἄννη τὸν χάους Ἀφροδίτη... Μὲ Ἀφροδίτες εὐτορες καὶ ζωντανὲς βεβαίως, ζητοῦν αὐτοὶ ν' ἀνοίξουνε παρτίδες ἀμοιβαίως, γιὰ νὰ σοῦ πὺν μ' εὐχέρεια καὶ μὲ ὑπερηφάνεια, πὺς καὶ στὴ γῆ μας τέσπονται μὲ πλάσματα... αἰθέρια κι' ἰδίως, ἀναγνώστες μου, μὲ σώματα... οὐράνια!

Γιὰ κατακτήσεις μέλλοντες διαπλανητικὲς καμιά δὲν ἔχουν ὀρεξί κι' ὑπάρχεις μερικὲς, πὺν χρόνια ὀνειρεύονται γαμήλιο στεφάνι καὶ ἀκόμη στὸν ὀρίζοντα γυμνὸς δὲν ἔφᾶνη... Στὸ φεγγαράκι τὸ λαμπρὸ δὲν θέλουν νὰ πατήσουν, ἀλλὰ μόνον ἕνα γαμπρὸ ζητοῦν νὰ κατακτήσουν, ἕνα γαμπρὸ πὺν τοὺς πολλοὺς καὶ μόνους τους θ' ἀπαλύνῃ καὶ νὰ γνωρίσουν τί θὰ πῇ τοῦ «μέλιτος... σελήνης»!

Ἀμφιβολία, τελικὰ κι' ἀντίρρησης δὲν μένει, πὺς θὰ βρεθοῦν καὶ ἀρκετοὶ καμμένοι παντρεμένοι, πὺν θὰ σοῦ πὺν πὺς θάβηλαν γὰ πάνε στὸ φεγγάρι, στὸν Κρόνο καὶ στὸν Ἄρη... Ἀφροδίτη Στὸν Γαλαξία νὰ βρεθοῦν, νὰ δουν τὴν Ἀφροδίτη τὴν Πούλια, τὸν Ἀνγερινὸ καὶ τὸν Ἀποσπερίτη, μᾶ... πεθερὰ τοὺς ἔλαχε στὸ σπῆτι νᾶγουν βάλει καὶ οὕτω πὺς κατέλθῃ στὴν... Ἀρκτο τὴ Μεγάλη!

Εἰσηγητὴς
Μη Τάκης ὁ Σουεργάνος Γ.

Ὠραίο κορίτσι...

+ Ὠραία δόντια...

= Ὠραίο χαμόγελο

Θα σε βοηθήσει

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΕΡΩΤΑΣ!

Η

οικογένεια του Τζών Χάρις ήταν έντελώς διαφορετική από την οικογένεια της Αντζέλας Μπράουν.

Ο πατέρας του Τζών ήταν λογιστής σε μια επιχείρηση, από τότε που είχε αρχίσει να εργάζεται, και ζούσε σαραντά χρόνια στο ίδιο σπίτι. Εκεί είχε μεγαλώσει η κ. Χάρις με τρία παιδιά τους, και δε θα τ' άλλαζε ούτε με παλάτι.

Ο πατέρας της Αντζέλας ήταν γεωλόγος εδώ και τριάντα χρόνια και δεν είχε μείνει ποτέ περισσότερο από εννιά ή δέκα μήνες, όχι μόνο στο ίδιο σπίτι, αλλά ούτε και στην ίδια πόλη. Φυσικά, η γυναίκα του κι' η κόρη του τον ακολουθούσαν στις αδιάκοπες περιπλανήσεις του.

Η Αντζέλα κι' ο Τζών έμοιαζαν καθέναν με τους γονείς του. Κι' όμως αγαπήθηκαν απ' την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους.

Ήταν εν' απόγευμα, που έβρεχε ασταμάτητα. Η Αντζέλα είχε κατέβει απρόσχετα απ' το πεζοδρόμιο κι' είχε πέσει μπροστά στις ρόδες του αυτοκινήτου του Τζών. Ευτυχώς, ο νέος πρόλαβε να σταματήσει εγκαίρως. Κατέβηκε, τυχώς, ο νέος πρόλαβε να σταματήσει την απρόσχετη κο-έξω φρενών, έτοιμος να τσακωθεί με την απρόσχετη κο-έξω, πέλλα. Αλλά τη βρήκε τόσο τρομαγμένη και τόσο όμορφη, που δε μπόρεσε παρά να τη ρωτήσει μήπως είχε χτυπήσει...

Εκείνη τον βεβαίωσε πως ήταν πολύ καλά. Αλλά το γόνατό της της πονούσε απ' το αυτοκίνητό του.

Πήγε μέχρι το σπίτι της με τ' αυτοκίνητό του. Δύο μέρες αργότερα, την επισκέφθηκε, τάχα για να μάθει πως πήγαινε το πόδι της. Στην πραγματικότητα όμως, ήθελε να τη δει και να μείνει για λίγο κοντά της.

Η Αντζέλα, το κατάλαβε και χάρηκε πολύ, γιατί τον εύρισκε κάτι περισσότερο από συμπαθητικό.

Από τότε, συναντιόνταν συχνά κι' έβγαιναν έξω μαζί. Πότε για ένα περίπατο, πότε για τόν κινηματογράφο, πότε για κάποιο κέντρο.

Ήταν η πρώτη φορά, που έρωτεύονταν κι' οι δυο πραγματικά, κι' αυτό τους έκανε δειλούς. Χίλιες φορές ο Τζών είχε προσπαθήσει να μιλήσει στην κοπέλλα για την αγάπη του, μα πάντα έκανε το θάρρος του την τελευταία στιγμή.

Και το ανέβαλλε για την επόμενη τους συνάντησι. Αλλά ούτε και τότε τολμούσε να της πη τιποτα περισσότερο από κουβέντες τελειώς άσχετες με το αίσθημά του.

Και η Αντζέλα όμως, ενώ περίμενε με τη στάσι ρωτική του εξομολόγησι, δεν την προκάουσε να την παρεξηγήσει, γιατί φοβόταν, ότι ο Τζών μπορούσε να την παρεξηγήσει, γιατί φοβόταν, ότι ο Τζών μπορούσε να την παρεξηγήσει, γιατί φοβόταν, ότι ο Τζών μπορούσε να την παρεξηγήσει...

Εν' απόγευμα, ο νέος πήγε την Αντζέλα να γνωρίσει τους γονείς του. Η έντυπωσι ήταν καλή κι' απ' τα δυο μέρη. Ξαφνικά όμως, ο κ. Χάρις ρώτησε:

— Και πού εργάζεστε, δεσποινίς;

— Πουθενά για την ώρα, απάντησε ξένοιαστα η κοπέλλα. Τσακώθηκα προχτές με τον προϊστάμενό μου και με απόλυσε. Ήμουν τρεις ολόκληρες βδομάδες σ' αυτό το γραφείο κι' είχα αρχίσει πιά να βαρύνω. Ποτέ δε μένω σε μια δουλειά περισσότερο από είκοσι μέρες!

Ο πατέρας του Τζών γούρλωσε τα μάτια του και ξεροκατάπιε...

— Καλά, και πως θα ζήσετε σ' όλη σας τη ζωή σ' ένα σπίτι, όταν θα παντρευτήτε; απώρησε.

— Ο άντρας μου κι' εγώ θα ταξιδεύουμε συνεχώς, όπως κάνουν κι' οι γονείς μου, απάντησε απέρριπτα η κοπέλλα.

Από κεί και πέρα, η ατμόσφαιρα πάγωσε.

Όταν έφυγε η Αντζέλα, ο κ. Χάρις είπε στο γιό του:

— Χαριτωμένη κοπέλλα, αλλά έχει πολύ άσπαστο χαρακτήρα. Δε θα γίνει καλή σύζυγος.

Δεν πρόσθεσε τίποτ' άλλο. Αλλά ο Τζών κατάλαβε πως δεν ενέκρινε την αγαπημένη του.

Η κ. Χάρις πήγε να παρατηρήσει, ότι στα νειάτα της της άρεσαν τα ταξίδια, και παρ' όλ' αυτά δε λυπότανε καθόλου, που είχε θυσιάσει τα όνειρά της για χάρι του άντρα της. Προτίμησε όμως να σωπάσει...

— Όσο για τον πατέρα της Αντζέλας, όταν γνώρισε το Τζών, δήλωσε:

— Καλό παιδί, αλλά πολύ «σπιτόγατος». Δε σου ταιριάζει, κορούλα μου.

Οι δυο νέοι πέρασαν εκείνο το βράδυ άγρυπνοι. Σκέφτονταν πως οι γονείς τους είχαν δίκιο, πως ήταν έντελώς διαφορετικοί χαρακτήρες και πως έπρεπε να χωρίσουν...

Τι σημασία είχε αν αγαπιόντουσαν, αφού είχαν διαλέξει

τόσο αντίθετους δρόμους στη ζωή τους; Πώς ήταν δυνατό να γίνουν ζευγάρι, όταν ο ένας ήθελε ν' αποκτήσει ένα ήσυχο σπίτι και πολλά παιδιά, ενώ η άλλη ζητούσε ταξίδια και περιπέτειες;

Συναντήθηκαν τ' άλλο απόγευμα κι' έκαναν ένα περίπατο στην έξοχη.

Ήταν στενοχωρημένοι, μα προσπαθούσαν να κρύβουν τη θλίψη τους και να κάνουν τους ξένοιαστους.

Μίλησαν για τη δουλειά του Τζών και για το ταξίδι, που θα έκανε η Αντζέλα με τους δικούς της στη Τζαμάικα.

— Θα είναι πολύ άραιο μέρος, τη βεβαίωσε ο Τζών με ψεύτικο ένθουσιασμό. Σε ζηλεύω που θα πας εκεί! Έγώ δε θα είχα ποτέ το θάρρος να ξεκινήσω για τόσο μακριά!

Η άκρογιάλια είναι όλο χρυσή άμμο και φοινικιές, συνέχισε η Αντζέλα. Γι' αυτό όνειρεύομαι πάντα να πάω στις Δυτικές Ίνδιες!...

Εμείναν για λίγο σιωπηλοί.

Γιατί δε πέφτω στην αγκαλιά του, να του πω πως τον λατρεύω; σκεφτόταν η Αντζέλα. Μα όχι, δε θα μπόρεσω ποτέ να τον κάνω ευτυχισμένο. Κι' αν ακόμα κατορθώσω να ζήσω για λίγο καιρό στο ίδιο σπίτι, στο τέλος θα πλήξω... και τότε θα πρέπει να χωρίσουμε!...

Γιατί δεν της ζητάω να μείνει κοντά μου, να γίνει γυναίκα μου; αναρωτιόταν ο Τζών. Μα όχι. Όσο κι' αν την αγαπάω, δε θα μπόρεσω ποτέ να την κάνω ευτυχισμένη!

Λίγο μετά το γάμο μας, θα καταλάβω, ότι παντρεύτηκε έναν άνθρωπο κοινό, χωρίς τίποτα το ιδιαίτερο, ενώ θα μπορούσε να έχω μια καλύτερη τύχη.

Κι' έτσι χώρισαν, στην πόρτα της Αντζέλας, μ' ένα απλό αντίο, σ' αδυ καλοί φίλοι, ενώ οι καρδιές τους λιώνανε απ' τον πόνο...

Τις επόμενες μέρες, ο Τζών δεν είχε διάθεση ούτε για δουλειά, ούτε για κουβέντα, ούτε για τίποτα. Όσο για την Αντζέλα, τα γαλανά της μάτια σκοτεινιάζαν, όταν έβλεπε τη μητέρα της να ετοιμάζει τα πράγματά της για το ταξίδι...

Και τί δε θάδινε για να σταματήσει το χρόνο, για να μείνει έστω και λίγες βδομάδες ακόμα στο Λονδίνο, κοντά στον καλό της! Οι δικοί της είχαν προσέξει την ταραχή και τον εκνευρισμό της, αλλά έκαναν πως δεν καταλάβαιναν τίποτα. Δεν ήταν από τους ανθρώπους, που θα μπορούσαν να επηρεάσουν στις αισθηματικές υποθέσεις των παιδιών τους, επηρεάζοντάς τα με τη γνώμη τους.

Τέλος, έφτασε η ώρα που θα φεύγαμε. Χωρίς να καταλάβει κι' η ίδια πως, η Αντζέλα βρέθηκε στην αίθουσα άναμνης του αεροδρομίου, καθισμένη ανάμεσα στους γονείς της. Το αεροπλάνο τους δε μπορούσε να ξεκινήσει ακόμα, γιατί είχε πέσει πηχτή ομίχλη.

Ξαφνικά, η κοπέλλα πετάχτηκε όρθια.

— Πάλεψα πολύ με τον εαυτό μου, αλλά νίκηθηκα, δήλωσε, πνιγμένη στα δακρύα. Η λογική μου λέει να σάς ακολουθήσω, αλλά η καρδιά μου δεν αντέχει στο χωρισμό.

Είναι κουτό να προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου πως μπορώ να κάνω και χωρίς αυτόν! Σας αγαπώ πολύ... αλλά ο Τζών είναι για μένα το πάλι! Δε θα φύγω!

Είδε μ' έκπληξι της τους γονείς της να κιττάζονται και να χαμογέλανε με κατανόηση.

Πήγαμε, κόρη μου, της είπε τρυφερά η μητέρα της. Αυτό έκανα κι' εγώ, όταν συνάντησα τον πατέρα σου. Αφού το σπίτι μου και τους δικούς μου, για να συμπερισταώ την τσιγγάνικη ζωή του.

Στην αρχή, ίσως να νοσταλγούσες λιγάκι τις περιπέτειες, που πέρασες μαζί μας. Γρήγορα όμως θα προσαρμοσθείς στο καινούργιο σου περιβάλλον, είτε κι' ο πατέρας της. Ο έρωτας θα σε βοηθήσει!

Η Αντζέλα τους φίλησε και τους δύο τρυφερά κι' έτρεξε προς την έξοδο.

Την άλλη στιγμή, βρισκόταν στην αγκαλιά του Τζών.

— Αγάπη μου! Μικρούλα μου! Μην κλάις... την παρακαλούσε ο νέος. Αποφάσισε να αρθώ μαζί σου στη Τζαμάικα... ή και στην άκρη του κόσμου, αν χρειαστεί! Δε μ' ενδιαφέρει τίποτ' άλλο από σένα.

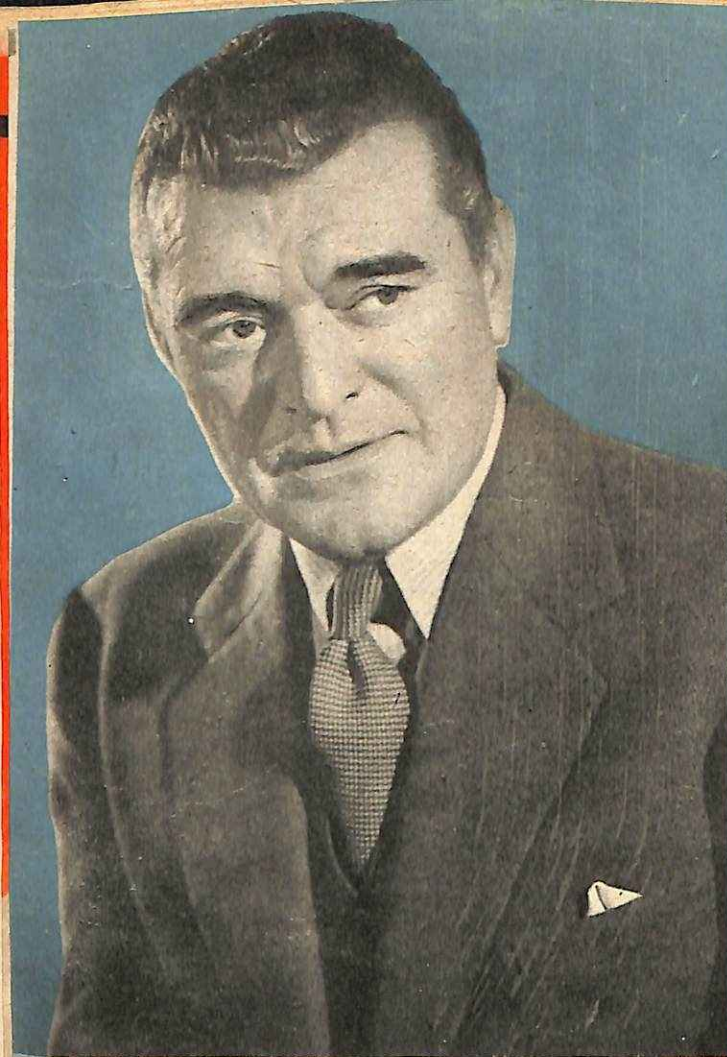
Δε θα χρειαστεί να κάνης κοιμιά θυσία, χρυσέ μου, μουρμούρισε η Αντζέλα, πνιγμένη από εύτυχια. Θα ζήσουμε σ' ένα ήσυχο σπίτι, όπως έχεις όνειρευτεί, και θα κάνουμε πολλά παιδιά!

Τα χείλια τους ενώθηκαν, σ' ένα διψασμένο φιλί.

Η μητέρα κι' ο πατέρας της Αντζέλας τους κίτταζαν στοργικά...

ΤΖΑΚ ΑΝΤΑΜΣ

Τα χείλη τους ενώθηκαν σ' ένα διψασμένο φιλί...

που άκουγε τὸ γυιό του νά μιλάει γιὰ αὐτό, νευρίαζε, ξερόδινε καὶ ἔλεγε θυμωμένος στὴ γυναίκα του:

— Πάρ'τον γρήγορα ἀπ' ἐδῶ γιατί θά ἀναγκαστώ νά τὸν δεί-
ρω... Ἡ θέσι του εἶναι στὴ παιδικὴ χωρὸδία τῆς ἐκκλησίας τοῦ
Ἁγίου Μιχαήλ κι' ἐκεῖ θά μείνῃ... Ὁνειρεύομαι νά τὸν δῶ μιά
μέρα ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἀνδρικής χωρὸδίας...

Μὰ ὁ μικρὸς Τζάκ ὅσο μεγάλωνε τόσο γινόταν καὶ πιὸ ἀπο-
φασιστικὸς. Γιὰ νά μὴ τὰ χαλάσῃ μετὰ τὸν πατέρα του πήγαινε
συχνὰ στὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐψάλιζε ἀλλὰ, συγχρόνως μετὰ τὴν ἀνοχὴ
τῆς μητέρας του, πήγαινε πιὸ συχνὰ καὶ στὰ διάφορα θεάτρα τοῦ
Λονδίνου ἀπὸ τὰ ὁποῖα πλούτιζε τὶς θεατρικὲς γνώσεις του.

Ὅταν ἔγινε 13 ἐτῶν μαλάκωσε τὸν πατέρα του καὶ μὲ τὴν
ἀδείαν του γράφτηκε σὲ μιά εἰδικὴ σχολὴ γιὰ παιδιὰ—ἡθοποιούς.
Φοιτῶντας ἀκόμη στὴ σχολὴ αὐτὴ, πήρε μέρος καὶ σὲ μιά θεατρι-
κὴ παράστασι, στὴν ὁποία διεκρίθη γιὰ τὸ ταλέντο του. Λίγο
ἀργότερα κάποιος φίλος τῆς οἰκογένειας τὸν παρουσίασε στὸ με-
γάλον συγγράφει Τζωρτζ Μπέρναρ Σῶ πού, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ
τὸ ταλέντο καὶ τὶς θεατρικὲς γνώσεις τοῦ νεαροῦ, τοῦ ἐμπιστεύ-
θηκε ἕνα μικρὸ ρόλο στὸ ἔργο του «Ἁγία Ἰωάννα», πού τὴν ἐπο-
χὴ ἐκείνην ἀνέβασε καὶ σκηνοθετοῦσε μόνος του σ' ἕνα θέατρο τοῦ
Λονδίνου. Κατόπιν ἔπαιξε μετὰ τὸν Λῶρενς Ὀλβίερ, νῆα ἀκόμη
τότε καὶ ἀσημὸ ἡθοποιό, στὸ ἔργο «Μπῶ Ζέστ» καὶ λίγο ἀργό-
τερα, σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν, ἐφευγε γιὰ τὴν Ἀμερική γιὰ νά παίξῃ
στὸ ἔργο «Τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου».

Στὴν Ἀμερική ἔμεινε μέχρι τὸ 1939 σημειώνοντας ἐπιτυχία
τόσο στὸ θέατρο ὅσο καὶ στὸν κινηματογράφο. Φτασμένος ἡθο-
ποιὸς πιά, ἐξαγύρισε στὸ Λονδίνο τὸ 1930 γιὰ νά ὑπηρετήσῃ
τὴν πατρίδα του ὡς ἀξιωματικὸς καὶ ἀπὸ τὸ 1945, ὅταν τελείωσε
πιά ὁ πόλεμος, ἐπέστρεψε στὴν Ἀμερική καὶ ἐγκαταστάθηκε ὀρι-
στικά στὸ Χόλλυγουντ.

Μόλις ἐξαγύρισε ἐκεῖ, γνωρίστηκε μετὰ πολλὰς γυναῖκες—στάρ,
νέες καὶ ὄριμες ἀνάμεσα στίς ὁποῖες διάλεξε μιά καὶ τὴν παν-
τρεύτηκε. Ἦταν ἡ Ἀμερικανίδα δραματικὴ ἡθοποιὸς Τζέσικα Τάν-
τη. Ὁ γάμος αὐτὸς ἔγινε ἀπὸ ἀμοιβαίαν φιλίαν καὶ ἐκτίμησι, ἀλλὰ
ἀπ' αὐτὸν ἔλειπε, τελείως τὸ αἶσθημα. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν κράτη-
σε πολὺ. Χώρισαν φιλικὰ καὶ ὁ καθένας ἀκολούθησε τὸ δρόμο
του. Στὸ μεταῶ τὸ ἄστρο τοῦ Χάκινς διαρκῶς καὶ ἐπιβαλλόταν
περισσότερο. Μετὰ τὴν ἱστορικὴ—θεαματικὴ ταινία «Ἡ χώρα τῶν
Φαραῶν», στὴν ὁποίαν εἶχε γιὰ σύντροφο τὴν Τζέσιν Κόλλινς καὶ
Φαραῶν, στὴν ὁποίαν εἶχε γιὰ σύντροφο τὴν Τζέσιν Κόλλινς καὶ
τὸν Ἑλληνα δραματικὸ ἡθοποιό Ἀλέξη Μικωτή, πρωταγωνίστησε
σὲ πολλὰς ἄλλες μικρότερες ἀξίας ταινίες κερδίζοντας φήμην καὶ
πολλὰ χρήματα.

Στὸ διάστημα ἀπὸ τὸ 1950 μέχρι σήμερα ταξίδεψε πολλὰς φο-
ρὲς στὴν Ἀγγλία, στὴν ὁποία βρῆκε τὴν ἀρκαίαν νά γυρίσῃ κατὰ
διαστήματα ἀρκετὰ φιλμ. Ἀλλὰ, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἦταν καὶ
εἶναι περιζήτητος ἀπὸ τὰ ἀγγλικά στούντιο καὶ ὅτι ἔχει παντρε-
υ

τὴ σὲ δεύτερο γάμο Ἀγγλίδα, προτιμᾷ
ὡστόσο τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου εἶναι ἐγκατε-
στημένος τώρα οἰκογενειακῶς.
— Τὸ Χόλλυγουντ εἶναι πραγματικὸς πα-
ράδεισος γιὰ κάθε καλλιτέχνη πού θέλει
νὰ ἐργαστῇ καὶ νὰ δημιουργήσῃ καριέρα...

συνηθίζει νά λέν συχνά.

ΤΖΩΝ ΦΙΛΙΠΣ

Κινηματογραφικὲς πεννιές

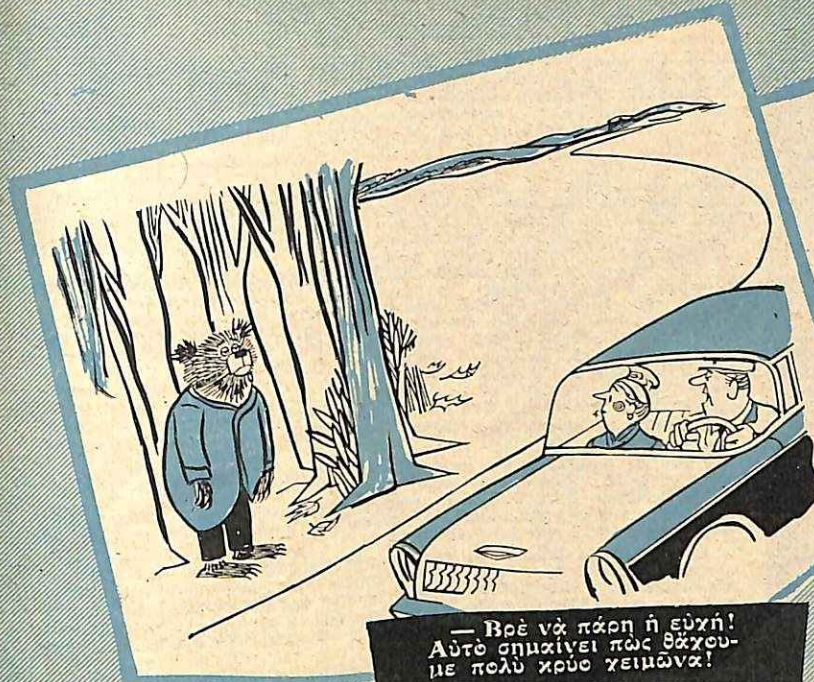
* Ὁ Τίνο Ρόσσι, πού ἔχει παχύνει πολὺ τελευταία, ἔδωσε μιά
ἐξηγήσι στὰ κιλά, πού προσετέθηκαν στὸ βάρος του: «Ξεκουρά-
ζομαι, εἶπε, 15 ὥρες τὸ 24ωρο».

* Στὸ νέο δεκάτομο γαλλικὸ λεξικὸ «Λαρούς», ἀποφασίστηκε
νὰ συμπεριληφθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτεχνῶν Ἐντὶθ Πιάφ, Ζυ-
λιὲτ Γκερέκ καὶ Σάρλ Τρενέ.

* Ἡ Τζίνα Λολομπρίτζινα ἔφτασε ἀεροπορικῶς στὸ Παρίσι,
γιὰ νά διαλέξῃ τὶς τουαλέττες, πού θά φορέσῃ στὸ νέο της φιλμ
«Ἡ μὴν μέσα στὸν κόσμον». Πρόκειται γιὰ τὴν ἱστορίαν ἑνὸς «κάλ-
γικέρλ», δεδομένου δὲ ὅτι τὸ φιλμ θά γυρῇ γιὰ λογαριασμὸ ἀ-
μερικανικῆς ἐταιρείας, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἡ ἀμερικανικὴ λο-
γοκρισία δίνει τὴν ἀδείαν νά γυριστῇ φιλμ μετὰ παρόμοιο θέμα. Στὸ
ἔργο αὐτὸ ἡ Τζίνα θά ἔχῃ γιὰ παρτεναίρ τοὺς Ἄντονι Φρανσιζό-
ζα καὶ Ἑρνεστ Μπρόγκκιν.

* Ἡ Κίμ Νόβας πούλησε τὴ βίλλα της στὸ Χόλλυγουντ, δι-
λώνοντας: «Γιὰ νά εἶναι κανεὶς πραγματικὰ δημιουργικὸς, πρέπει
νὰ ζῇ μέσα στὴ φτώχεια».

* Ἡ Σόνια Χένι, ἡ περίφημη στάρ καὶ παλαιὰ πρωταθλήτρια
τοῦ πατινάζ, χώρισε πρὸ ἡμερῶν τὸν τρίτο της σύζυγο, τὸ Νορ-
βηγὸ ἐφοπλιστὴ Ὀνστατ, τὸν ὁποῖον εἶχε παντρευτῇ τὸ 1956. Ἡ
Χένι ἐτοιμάζεται νά κἀν γιὰ μιά ἀκόμα φορὰ τὸ γύρο τοῦ κό-
σμου μετὰ μιά νέα ὑπερπεπιθώρησι πάνω στὸν πάγο.

— Βρε νά πάω ἡ εὐχή!
Αὐτὸ σημαίνει πὼς θά γου-
με πολὺ κρύο χειμῶνα!

— Ὁ πάω τὴν Ἑλέ-
νη στὸ σπίτι... Νουίξω
πὼς τὴν πείραξε ἡ πα-
γωνιά!...

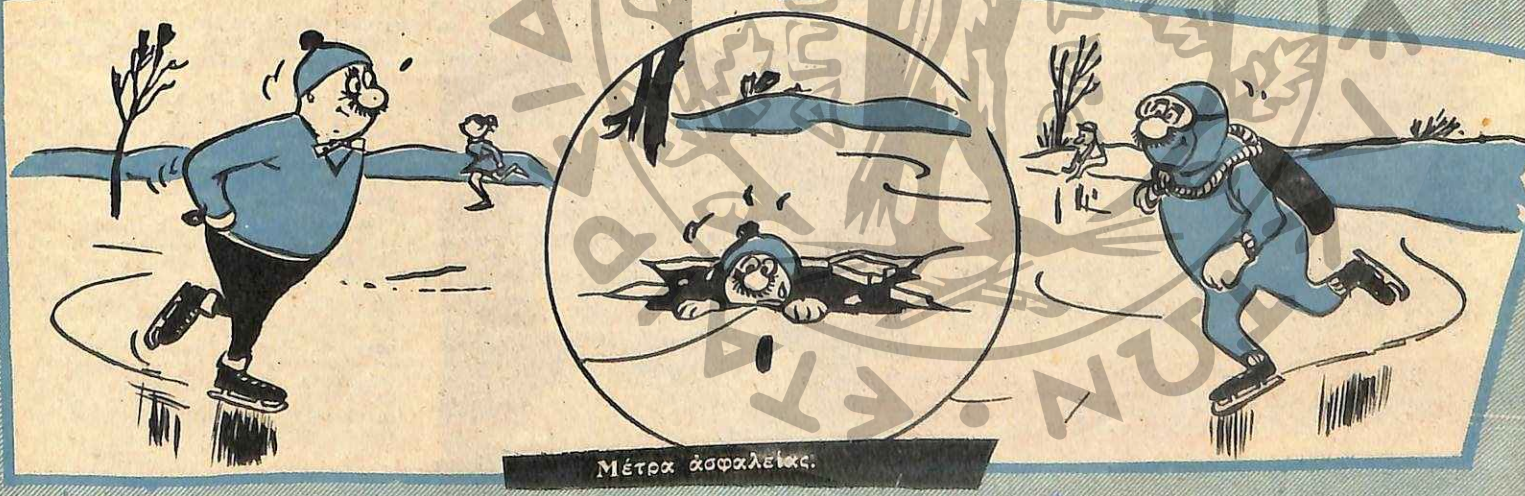
Χειμερινὰ Σπορ

— Κυρία Ἀγγλικά σου, ἐ-
σεῖς! Τί εὐχάριστη συνάν-
τησι!...

— Αὐτὰ θά πάω. Εἶναι θαύμα!

Μέτρα ἀσφαλείας:

Ὁ «δυναμικός» Ἀγγλὸς στάρ πού κατέκτησε τὸ Χόλλυγουντ

ΕΙΝΑΙ παλὸς ἡθοποιὸς μετὰ πολλὰς καὶ διάφορες ἐ-
πιτυχίες στὸ ἐνέργητικό του. Καὶ θά ἔμενε σχεδὸν
ἀγνωστος στὸ εὐρύ κοινὸ, μετὰ φίλους καὶ θαυμα-
στάς τοῦ ταλέντου του τοὺς ἐλάχιστους πιστοὺς του,
ἂν δὲ μεσολαβοῦσε μιά μεγάλη ταινία πού τὸν ἔκανε
πασίγνωστο. Ἦταν «Ἡ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Κβάι»,
στὴν ὁποία, μαζί μετὰ τὸν Ἀλέκ Γκίνες καὶ τὸν Γουί-
λιαμ Χόλντεν, κρατοῦσε πρωτεύοντα καὶ ἐξαιρετικὰ «δυ-
ναμικὸς» ρόλο, τὸ ρόλο τοῦ Ἀγγλοῦ ταγματάρχου «κομ-
μάντος» Γουόρντεν, πού θυσιάζεται γιὰ ἕνα σκοπὸ: νά
βοηθήσῃ μετὰ κάθε τρόπο στὴν ἀνατίναξιν τῆς γέφυρας
τοῦ ποταμοῦ Κβάι.

Ὁ ρόλος του στὸ φιλμ αὐτὸ μετὰ τὰ πολλὰ βραβεῖα,
ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς θαυμαστάς πού τοῦ ἔφερε,
ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ τῶν 300.000 δολλαρίων πού εἰ-
σέπραξε, τὸν ἔκανε νά κερδίσῃ κι' ἕνα προσωνύμιον βρα-
βεῖο Ὁσκαρ καὶ λίγο ἀργότερα, ἐπειτα ἀπὸ πρόσκλη-
σιν τῆς βασιλίσσας τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, ἕνα παρά-
σημο ἀξίας μαζί μ' ἕνα μικρὸ τίτλο εὐγενείας. Ὅλες αὐτὲς οἱ τι-
μὲς τὸν ἔκαναν μετὰ μιάς παγκόσμιας γνωστὸ καὶ δημοφιλὲς στάρ.
Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐμφανιστῇ στὴ «Γέφυρα» ἦταν ἀρκετὰ γνωστὸς καὶ
συμπληθεῖς — περισσότερο γιὰ τὴν ἥρεμην καὶ ἀδόρυβη ζωὴ πού
ἔκανε στὸ Χόλλυγουντ — ἀφοῦ εἶχε πάρει μέρος σὲ πολλὰς ἄλ-
λες ταινίες, πού οἱ περισσότερες ἀπὸ αὐτὰς εἶχαν γυριστῇ στὴν
Ἀμερική. Ἀπὸ τὶς ταινίες αὐτὰς ἀναφέρουμε τὴς «Τὸ μακρὸν χέ-
ρι» μετὰ τὴν Ντόροθι Ἀλυσσον, «Ἀπόσπασμα ἀμείσου δράσεως», μετὰ
τὴν Νταϊάν Φόστερ, «Ὁ κατάσκοπος μετὰ τὰ 2 πρόσωπα», μετὰ τὴν
Τζία Σκάλαν καὶ ἄλλες, πού ὅλες μαζί τοῦ χάρισαν σήμερα μιά
ἐξέχουσα θέσι. Ἀπόδειξι τῆς ἀξίας καὶ τοῦ πολυμορφοῦ ταλέντου
πού διαθέτει ὁ Χάκινς, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς με-
γαλύτερους Ἀμερικανικοὺς σκηνοθέτες ὁ γνωστὸς Γουίλιαμ Γου-
αίλνερ, τὸν κάλεσε πέρυσιν στὴ Ρώμη γιὰ νά τοῦ ἀναθέσῃ ἕναν
ἀπὸ τοὺς πρῆς μεγάλους ρόλους τῆς ταινίας του «Μπὲν Χούρ». Καὶ
ὅλοι οἱ «εἰδικοί» πιστεύουν ὅτι ἡ ἐπιτυχία του στὸ φιλμ αὐτὸ
θὰ σταθῇ μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὴν τῆς «Γέφυρας».

Ὁ Τζάκ Χάκινς — αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πραγματικὸ του ὄνομα —
γεννήθηκε στὸ Λονδίνο στίς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 1910 ἀπὸ πα-
τέρα δημοσίον ὑπάλληλο καὶ μητέρα καλλιτέχνην πού πιάσαν.

Ἀπὸ πολὺ μικρὸς ἀκόμη ὁ Τζάκ ἄρχισε νά δείχνῃ ἰδιαίτην
προσοχὴν πρὸς κάθε τι τὸ καλλιτεχνικὸ καὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ
παιδικὸ θέατρο. Κάθε φορὰ, μάλιστα πού ἐπέστρεφε ἀπὸ τέτοια
παράστασι δὲ δεχνοῦσε νά ἐπαναλαμβάνῃ στοὺς γονεῖς του:

— Ὅταν μεγαλώσω ἀκόμη λίγο θά γίνω κι' ἐγὼ ἡθοποιός.

Μοῦ ἀρέσει πάρα πολὺ τὸ θέατρο...

Μὰ ὁ πατέρας του, ἕνας ἀστυνόρος, πεισματάρης καὶ παλαιῶν
ιδεῶν Ἀγγλός, πού δὲν εἶχε πάει ποτὲ του σὲ θέατρο κάθε φορὰ

Αυτό το άγορακι, ηλικίας 2½ χρονών, παρουσίαζε μια εκπληκτική διανοητική καθυστέρηση, όπου το άποματρωνόταν απ' το ψυκρό και αδιάφορο περιβάλλον ενός ορφανοτροφείου. Ύστερα η νοσημοσύνη του εξελίχθηκε ραγδαία, κι' είναι σήμερα ένα υγιέστατο και έξυπνότερο παιδάκι.

στηλη, όπως είναι το κανονικό, γιατί είναι φραγμένος ο αγωγός απ' όπου έπρεπε να περάσουν. Έτσι, συγκεντρώνονται συνεχώς στο κρανίο και πιέζουν τον εγκέφαλο. Το κεφάλι εξογκώνεται από την εσωτερική πίεση, ενώ συγχρόνως οι εγκεφαλικοί ιστοί συμπιέζονται τόσο ώστε δε μπορούν πια να λειτουργήσουν κανονικά.

Ενώ άλλοτε η υδροκεφαλία έθεωρείτο ανίατη, τώρα μπορεί να θεραπευθεί με μια εγχείρηση. Το κρανίο του πάσχοντος συνδέεται με τη φλέβα του τραχήλου, μ' ένα πλαστικό σωλήνα που έχει βαλβίδες στις δύο άκρες του. Έτσι, το πλεονάζον υγρό εξέρχεται μέσα στο αίμα και διατηρείται σταθερή η πίεση μέσα στο κρανίο, ενώ οι βαλβίδες εμποδίζουν το αίμα της φλέβας να ανεβεί προς το κρανίο.

Ο σωλήνας αυτός, που επινοήθηκε πρό 3 ετών, έχει ήδη χρησιμοποιηθεί χιλιάδες φορές, σε διαφόρους τύπους εγχειρήσεων του εγκέφαλου, τόσο σε παιδιά όσο και σε ενήλικους. Προλαμβάνει τις βλάβες του εγκέφαλου, δε μπορεί όμως βέβαια να διορθώσει εκείνες που έχουν ήδη συμβεί.

Από τις ασθένειες της παιδικής ηλικίας που μπορεί να επηρεάσουν τον εγκέφαλο, η κοινότερη είναι η Ιλαρά.

Η ασθένεια αυτή δεν είναι συνήθως επικίνδυνη. Σε σπάνιες όμως περιπτώσεις ο ιός της μπορεί να μολύνει τον εγκέφαλο και να προκαλέσει εγκεφαλίτιδα και μόνιμες βλάβες.

Είναι δυνατόν βέβαια να προφυλαχθεί προσωρινά ένα παιδί από την Ιλαρά με μια ένεση γλαβουλίνης (ένος παραγώγου του ανθρώπινου αίματος, πλούσιου σε προστατευτικά αντισώματα). Άλλ' η προφύλαξη αυτή διαρκεί μόνο λίγες βδομάδες ή μήνες. Ύστερα χρειάζεται να επαναληφθεί η ένεση. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι η γλαβουλίνη είναι δυσχερής και ακριβή.

Γι' αυτό, οι γιατροί προτιμούν μια άλλη, μέση λύση: Χορηγούν στα παιδιά μια πολύ μικρή δόση γλαβουλίνης και φροντίζουν ύστερα να κολλήσει Ιλαρά από άλλα παιδιά. Παθαίνει τότε την ασθένεια, αλλά με πολύ ήπια και εξασθενημένη μορφή, ώστε εκμηδενίζεται ο κίνδυνος να εισχωρήσει ο ιός στον εγκέφαλο. Εξασφαλίζει δε πια αναστάσιμη απε-

Η καθυστέρηση της διανοητικής ανάπτυξης ενός παιδιού μπορεί να οφείλεται σε διάφορες αιτίες: 1) Σε μια κληρονομική πάθηση, όπως είναι η φαυλοκετονουρία (για την οποία γράψαμε λεπτομερώς στο προηγούμενο τεύχος μας). 2) Σε αναμαλίες που δημιουργήθηκαν κατά την έγκυμοσύνη. 3) Σε βλάβες κατά τον τοκετό. 4) Σε ασθένειες ή βλάβες που επήλθαν μετά τον τοκετό. 5) Σε τις συνθήκες με τις οποίες ανατράφηκε το παιδί.

Η Έπιστήμη λοιπόν έχει αρχίσει να σημειώνει προόδους και στα πέντε αυτά μέρη.

Μετά τη φαυλοκετονουρία, καταπολέμησε και δύο άλλες ανάλογες ασθένειες, οφειλόμενες σε έλλειψη ενζύμων. Η μία απ' αυτές λέγεται «γαλακτοσαιμία» και συνίσταται στην ανικανότητα του οργανισμού να χωρέσει το γαλακτοσάκχαρο (το σάκχαρο δηλαδή που υπάρχει στο γάλα). Η άλλη προκαλεί μια χημική ανωμαλία του οργανισμού που εκδηλώνεται με μια χαρακτηριστική όσμη των ούρων.

Κι' οι δύο αυτές προκλήσεις βλάβες στον εγκέφαλο, αν δε διαγνωσθούν και δεν καταπολεμηθούν εγκαίρως με μια κατάλληλη δίαιτα.

Άλλη αιτία σοβαρωτάτης διανοητικής καθυστέρησης είναι η κληρονομική σύφιλη. Μολογεί είναι γνωστή από αιώνες και προλαμβάνεται εύκολα, σημειώνει ωστόσο κάθε χρόνο χιλιάδες καινούργια θύματα.

Μεταδίδεται στο έμβρυο από τη μητέρα—ποτέ από τον πατέρα. Αποτελεί δε ένα ύπουλο κίνδυνο, γιατί μπορεί να μην έχει υποπευθεί καθόλου η μητέρα πως είναι μολυσμένη, και το παιδί να μην παρουσιάζει σημεία διανοητικής καθυστέρησης, παρά μόνο όταν έχει πια προχωρήσει αρκετά στα χρόνια.

Προσπαθώντας να ξελαϊφούν αυτή την ασθένεια, οι περισσότερες αμερικανικές Πολιτείες υποχρεώνουν τους γιατρούς να υποβάλλουν κάθε έγκυο σε εξέταση αίματος. «Αν τα αποτελέσματά της είναι θετικά, χορηγείται πενικιλίνη σε μεγάλες δόσεις στη μητέρα, για τη θεραπεία τόσο της ίδιας όσο και του εμβρύου. Έτσι, προλαμβάνονται κάθε χρόνο χιλιάδες περιπτώσεις διανοητικής καθυστέρησης».

Μάλιστα ένας διακεκριμένος γιατρός τονίζει ότι «κάθε γυναίκα πρέπει να επιμένει να εξετάζεται το αίμα της για σύφιλη, στην αρχή της έγκυμοσύνης της, έστω κι' αν δεν έχει κανένα λόγο να υποπτεύεται ότι πάσχει απ' αυτή την ασθένεια».

Απ' τις αναμαλίες που δημιουργούνται κατά την έγκυμοσύνη, η σπουδαιότερη και πιο κοινή οφείλεται στον ίον της έρυνθρας. Η εξανθηματική αυτή δερμάτωση είναι μια από τις ελαφρότερες παιδικές ασθένειες. Το παιδί που θα την πάθει, εξασφαλίζει σχεδόν πάντοτε ιαόσιο άνοσια απέναντί της. Ένώ όμως είναι τελείως ακίνδυνη για τον πάσχοντα, όταν συμβεί να προσβληθεί απ' αυτήν μια έγκυος, στην αρχή της κύησης, μπορεί κάποτε όχι πάντα—ό ιός της να προκαλέσει βλάβες στον εγκέφαλο του εμβρύου.

Σημειώτεον ότι δεν υπάρχει πολλαπλό έμβολο έναντι της έρυνθρας. Γι' αυτό, οι γιατροί τονίζουν σήμερα ότι τα κορίτσια πρέπει να επιδιώκουν οπωσδήποτε να πάθουν έρυνθρα κατά την παιδική ή την εφηβική ηλικία τους, ώστε να εξασφαλίσουν άνοσια και να μην έχουν πια φόβο να προσβληθούν από την ασθένεια κατά την έγκυμοσύνη τους.

Σε ελαττωματική διάπλαση του εμβρύου οφείλεται επίσης η υδροκεφαλία. Στην περίπτωση αυτή, το πλεονάζοντα υγρό που σχηματίζεται μέσα στο κρανίο, δε μπορούν να διοχετευθούν στη σπονδυλική

Το κοριτσάκι αυτό είναι 7 χρονών, κι' όμως έχει νοημοσύνη μωρού παιδιού, γιατί ο εγκέφαλός του έπαθε ανεπανόρθωτες βλάβες από τον Ιλαρά. Είναι κλεισμένο σ' ένα ειδικό άσυλο της Καλιφόρνιας.

Τὰ παιδιά

ΚΑΙ Η ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙ

ναντι αυτής της δερμάτωσης.

Πολλές όμως περιπτώσεις διανοητικής καθυστέρησης δεν προέρχονται από ασθένεια ή σωματικό ελάττωμα κληρονομικό ή επίκτητο. Ο εγκέφαλος των παιδιών αυτών δεν παρουσιάζει καμμία βλάβη. Η καθυστέρηση τους οφείλεται μόνο στις συνθήκες υπό τις οποίες πέρασαν τα πρώτα χρόνια της ζωής τους. Κι' όμως το περισσότερο απ' αυτά θα μπορούσαν να σωθούν, όπως συνέβη στην παρακάτω χαρακτηριστική περίπτωση που αναφέρει ένας διάσημος Αμερικανός ψυχίατρος.

Δύο κοριτσάκια βρέσκονταν από τη βρεφική ηλικία τους σ' ένα ορφανοτροφείο της Αϊόβα, όπου το πολυσύχολο προσωπικό φρόντιζε για όλες τις σωματικές ανάγκες τους, άλλ' όχι και για τις ψυχικές. Τους έλειπε λοιπόν η στοργή, το παιχνίδι, η τρυφερότητα που πρέπει να περιβάλλει κάθε μωρό. Στους 15 μήνες τους, ήσαν και τα δύο πολύ καθυστερημένα. Δε μπορούσαν να σταθούν όρθια ή να περπατήσουν, ούτε και προσπαθούσαν να το επιτύχουν. Όταν τους χαμογέλυσε κάποιος δεν ανταπέδιδαν το χαμόγελο, δεν έλεγαν καν τους απανθρους εκείνους ή τους που προηγούνταν από την ομάδα των μωρών.

Ευτυχώς γι' αυτά, έπειδη το άσυλο είχε πια γεμίσει από βρέφη, τα μετέφεραν σ' ένα άλλο κρατικό ίδρυμα, πια σχολή κοριτσιών με ορφανοτροφείο. Έζη μήνες άργότερα, τα δύο «ηλιόθια» παιδιά παρουσιάζαν μια σημαντική καλλιτέρεψη. Κι' έπειτα από άλλο ένα έτος είχαν φτάσει στην κανονική διανοητική ανάπτυξη των συνομηλίκων τους.

Πώς είχε συμβεί αυτό το «θαύμα»; Απλούστατα, οι μαθήτριες του σχολείου είχαν αγαπήσει τα δύο κοριτσάκια σαν δικά τους, τα χάρειυαν, τους μιλούσαν, τους έφτιναν απλά παιχνιδάκια. Ξυπνούσαν με κάθε τρόπο το μυαλό τους.

Όταν έγιναν 3 χρονών, τα υιοθέτησε ένα άντρώγυνο. Και, στο καινούργιο τους σπίτι, τα κοριτσάκια, λεγόμενα κι' αναπτύχθηκαν πια κανονικά.

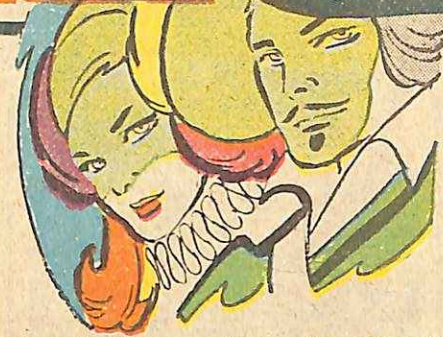
Σήμερα είναι δύο χαριτωμένες κι' έξυπνες κοπέλλες 20 χρονών. Αν όμως δεν είχαν την καλή τύχη να μεταφερθούν απ' το ορφανοτροφείο στη σχολή, τη ζωή σε κάποιο άσυλο ή ηλιόθια παιδιά.

Μήπως όμως ήταν συμπτώσεις αυτές οι δύο μεταμορφώσεις; Για να πεισθώ, ο ψυχίατρος που τις είχε παρακολουθήσει μετέφερε άλλα 11 βρέφη απ' το σπουδαίο και ψυχρά περιβάλλον του ορφανοτροφείου στη σχολή των κοριτσιών. Όλα αυτά λοιπόν, ενώ ως τότε ήταν καθυστερημένα διανοητικά, απέκτησαν κανονική νοημοσύνη. Αντίθετα, η διανοητική κατάσταση 12 άλλων παιδιών που έμειναν στο ορφανοτροφείο, χειροτέρευσε συνεχώς.

Ίστορικό περιπετειώδες μυθιστόρημα υπό ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ.

Ο Μπουριντάν κι' οι σύντροφοί του φεύγουν από την Αυλή των θαυμάτων, περνούν ανάμεσα από τους βασιλικούς τοξότες και φτάνουν στην οδό ορμαντέλ. Έκει, ο Μπουριντάν παραδίδει στον Στραγκιλντο ένα σημείωμα με το οποίο προσκαλεί για το ίδιο βράδυ τη βασίλισσα στον πύργο του Νέλ. Ο Στραγκιλντο παραδίδει αυτό το σημείωμα στη βασίλισσα, αλλά ταυτόχρονα ειδοποιεί το βασιλιά για την επικείμενη συνάντηση της Μαργαρίτας με τον Μπουριντάν. Ο Λουδοβίκος 10ος πηγαίνει στον πύργο του Νέλ και, κρυμμένος πίσω από μια πόρτα, ακούει ολόκληρη τη συζήτηση τους. Ο Μπουριντάν ζητάει από τη Μαργαρίτα να μεσολαβήσει για την απελευθέρωση του Μαρινύ, απειλώντας την ότι διαφορετικά θα παραδώσει στο βασιλιά το χειρόγραφο της Άννας ντε Ντραμάν, που περιέχουν τρομερές αποκλήψεις γι' αυτήν. Ο Λουδοβίκος 10ος μπαίνει απότομα στην αίθουσα, αλλά σωριάζεται λιπόθυμος από τη συγκίνηση του. Έτσι η Μαργαρίτα κατορθώνει να φύγει. Ο Μπουριντάν σκύβει πάνω στο λιποθυμώμενο βασιλιά και προσπαθεί να τον κάρη και να συνέλθει.

7ον Έβαλε το χέρι του στο στήθος του Λουδοβίκου. Η καρδιά του χτυπούσε.

— Δόξα σοι ο Θεός! ψιθύρισε ο Μπουριντάν. Ζή!

Ανασπώθηκε τότε κι' έφαγε ολόγυρα μήπως βρή λίγο νερό... Βρήκε εύτυχως μέσα σ' ένα μεγάλο ασπρόλευκο δοχείο κι' άρχισε να ραντίζει μ' αυτό το πρόσωπο του βασιλιά, που έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό κι' άνοιξε σε λίγο τα μάτια του.

Ο Μπουριντάν εξακολούθησε να του βρέχει το μέτωπο. Το βλέμμα του ήταν πλημμυρισμένο από συμπόνοια.

— Θάνατος, Μεγαλειότατε, του είπε σιγά. Σας έκαμα ένα μεγάλο κακό... το έγραψα κι' είμαι πολύ λυπημένος γι' αυτό... Θάδινα δέκα χρόνια από τη ζωή μου για να σας γλυτώσω απ' αυτή την περιπέτεια... Άλλα μην κάνετε έτσι. Η γυναικά αυτή δεν αξίζει την αγάπη σας. Είσαρτε νέος και θα βρήτε μια όμορφη και συνετή πριγκίπισσα, που θα σας παρηγορήσει... Μη σκεφτόσαστε πια την άπιστη βασίλισσα...

Ο βασιλιάς αναστέναξε. Καί, ξαφνικά, τα μάτια του πλημμύρισαν από δάκρυα.

— Δόξα σοι ο Θεός! είπε ο Μπουριντάν. Κλαίει... αυτό σημαίνει πως σώθηκε.

Έκείνη τη στιγμή, έφτα η όχθη στρατιωτών μπήκαν μέσα στην αίθουσα. Ο Ουγκος ντε Τρανκαβέλ, που τους διοικούσε, είδε το Μπουριντάν, που ήταν σκυμμένος πάνω στο βασιλιά και παρεήγησε τις προθέσεις του.

— Πιάστε αυτό τον άδλιο, που τόλμησε να σπρώξει το χέρι του πάνω στο βασιλιά! φώναξε.

Οι στρατιώτες ώρμησαν πάνω στο Μπουριντάν, τον έπιαναν, προτού προφτάσει ν' αντισταθεί και τον έπαιρναν προς τη σκάλα. Ο βασιλιάς συνέληξε σε λίγο κι' ο Τρανκαβέλ τον βοήθησε να καθίσει σε μια πολυθρόνα.

— Η... γυναίκα, που ήταν εδώ; ρώτησε ο Λουδοβίκος.

— Ο Μεγαλειότατος με είχε διατάξει να πιάσω οποιαδήποτε γυναίκα έβγαζε από τον πύργο, απάντησε ο Τρανκαβέλ. Η μόνη, λοιπόν, που βγήκε από τον πύργο, ήταν η βασίλισσα...

— Και τις άφησε να φύγει;

— Όχι... Οι διαταγές σας ήταν ρητές... Έστειλα με συνοδεία τη βασίλισσα στο Λούβρο και την άπομόνωσα στα διαμερίσματά της. Μήπως έκαμα σχήμα;

— Όχι, Τρανκαβέλ, απάντησε ο Λουδοβίκος. Έκαμες καλά.

Ο Λουδοβίκος 10ος, νευρικός και πεισματάρης, δεν άνεχόταν καμμία αντίρρηση γύρω του. Αυτή τη φορά, ωστόσο, η ληψή του ήταν τόσο μεγάλη, που δεν κατάφερε να πιάσει καμμία απόφαση. Έμεινε έτσι κάμποση ώρα βυθισμένος στις σκέψεις του.

— Αυτός ο νέος; ρώτησε τέλος.

— Ο Μπουριντάν, Μεγαλειότατε;

— Ναι...

— Τον πιάσαμε.

— Και τί άπόγινε;

— Περιμένω τις διαταγές σας.

— Να τον οδηγήσετε στο Τέμπλο!

— Προβλέποντας τη διαταγή σας, διέταξα τους στρατιώτες μου να τον πάνε εκεί.

— Όχι, είπε ο Λουδοβίκος, αλλέζοντας γνώμη. Να μου τον φέρετε στο Λούβρο!... Και προσέξετε καλά δε θέλω να πάθει τίποτα!...

Ο Τρανκαβέλ έφυγε άμέσως για να εκτελέσει τη βασιλική διαταγή.

Ο ΜΠΟΥΡΙΝΤΑΝ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

Ο Μπουριντάν, όπως είδαμε, δεν είχε προφτάσει να φέρη καμμία αντίσταση. Κι' άλλωστε, η σκηνή, που είχε προηγηθεί, τον είχε αναστατώσει κι' είχε παραλύσει τις δυνάμεις του... Συνήλθε, όμως, όταν βρέθηκε στον καθαρό αέρα κι' είδε τότε, ότι μόνον έξη στρατιώτες βρισκόταν ολόγυρά του. Οι υπόλοιποι από τους άνδρες που Τρανκαβέλ είχαν συνοδεύσει τη βασίλισσα στο Λούβρο, «Είναι έξη κι' είμαστε τέσσερις—σκέφτηκε ο Μπουριντάν. Έτσι, θα μπορούσαμε να τα βγάλουμε πέρα μαζί τους, χωρίς μεγάλη δυσκολία».

— Πού με πηγαίνει, καλόι μου φίλοι; ρώτησε έπειτα απ' αυτές τις σκέψεις.

— Στο Τέμπλο, απάντησε ένας από τους στρατιώτες.

— Θαμάσια! χωράτεψε ο Μπουριντάν. Στο Τέμπλο ή σ' άλλη φυλακή, το ίδιο μου κάνει.

— Ύστερα από μια στιγμή, έβγαλε το εγχειρίδιό του και με μια κερανοδόλο κίνησι χτύπησε τον ένα από τους φρουρούς.

— Λανσέλο... Μπουρράσκ... βοήθεια! φώναξε την ίδια στιγμή.

— Έδώ είμαστε! απάντησε ο Μπουρράσκ. Άπάνω τους, σύντροφοι!

Ο Γκυγιώμ Μπουρράσκ κι' ο Ρικέ Όντρου έκαναν μόνοι τους ένα δαιμονισμένο θό-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Της εποχής

Πάλι, ρε όρσο ποταπή, απ' το ρημάδι μας το σπίν—την κοριανό αβέρτα και στις βιτρίνες, σουλουλού, έχεις αρχίσει πρό πολλού, τά σουρτα και τά φέρτα...

Βόλτες μου κόβεις δηλαδή οδός Αιόλου και Σταδί—ή σε παρόδους άλλες και στο μυαλό σου κολλή—της εποχής τά ξεπουλή—κι' οι... φτηνιές οι μεγάλες!

Έκει τις ώρες σου περνάς κι' όταν στην κάμαρα γυρνάς για μάσα το βραδάκι, πόντους καινούργιους μου πετās και, με δυο λέξεις μου (Ζητάς καινούργιο... παραδ—κι!)

Μόκο λοιπόν; μία και (καλή κι' άλλη φορά για ξε—πουλή—μή μου ξαναμύλησες, γιατί δεν πρόκειται πο—(ως) βλάκας να γίνω και μι—(ως) και να μέ... ξεπουλή—(ως)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ρυβο, έτσι που οι στρατιώτες νομίζοντας πως είχαν να κάμουν με ολόκληρη συμμορία από ληστές, σκόρπισαν τρομαγμένοι.

— Βοήθεια... βοήθεια! άρχισαν να φωνάζουν.

Ο Μπουριντάν είχε βγάλει, στο μεταξύ, το ξίφος του και χτυπούσε εκείνους, που βρίσκονταν πιο κοντά, ενώ ο Μπουρράσκ κι' ο Όντρου όρμωσαν από τα πλάγια.

Στο τέλος, οι φρουροί χάθηκαν μέσα στον πύργο για να προφυλαχτούν.

— Έμπρός! φώναξε ο Μπουριντάν. Μη χάνουμε καιρό!

Μιά βάρκα βρισκόταν στην όχθη. Οι τρεις σύντροφοι πήδισαν μέσα σ' αυτήν κι' απομακρύνθηκαν γρήγορα.

Τότε μόνο ο Μπουριντάν πρόσεξε πως έλειπε ο Μπιγκρόν.

— Πού είναι ο Λανσέλο; ρώτησε.

— Έφυγε, ακολουθώντας τον Στραγκιλντο, απάντησε ο Μπουρράσκ. Θάρσθ να μās βρθ στο σπίτι με τις τριανταφυλλίες, μόλις τελειώσει μαζί του.

— Τι δουλειά έχει με το Στραγκιλντο;

— Αυτός ειδοποίησε το βασιλιά.

— Τον άδλιο! Βουχήθηκε ο Μπουριντάν.

«Αν πέρη στα χέρια μου, θα του κανονίσω για καλά το λογαριασμό του».

— Πρέπει να ξερης πως βρήκαμε σε μεγάλη άμηχανία, του έξηγησε ο Όντρου. Μόλις μπήκες στον πύργο, έφτασε ο βασιλιάς με κάμποσους στρατιώτες. Δεν ξέραμε αν έπρεπε να μπουέ κι' έμεις στον πύργο, ή να σε περιμένουμε απ' έξω. «Αν μπαίναμε, θα έπιταγούμε ίσως τη σύλληψή σου. «Αν μέναμε έξω, θα σ' άφινουμε μόνο στα χέρια των έχθρών σου... Στο τέλος, πήραμε την απόφασι να μπουέ στον πύργο. Άλλά, εκείνη τη στιγμή, σε είδαμε...

Βγήκαν σε λίγο στη δεξιά όχθη και πήραν το δρόμο, που έφερνε στο σπίτιάκι με τις τριανταφυλλίες.

Ο Μπουριντάν ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του. Η απόπειρά του να σώση τον πατέρα της Μυρτίλλης είχε άποτύχει. Και τώρα, έπειτα από όσα είχε μάθει ο βασιλιάς, ή τύχη του Μαρινύ είχε κριθεί όριστικά.

Ο Μπουριντάν σκεφτόταν ακόμη τον Γκυγιώμ και το Φίλιππο ν' Ωλναι. Δεν είχε πια καμμία ελπίδα, ότι θα κατάφερνε να σώση τους δυο φίλους του.

Οι τρεις σύντροφοι έφτασαν σε λίγο στο σπίτιάκι με τις τριανταφυλλίες, όπου ο Μπουριντάν τους άσπρήθηκε με λίγα λόγια την περιπέτεια του, χωρίς όμως, να μπη σε λεπτομέρειες.

— Θέλησα να σώσω τον Μαρινύ, είπε τελειώνοντας. Άλλά φοβάμαι, ότι έπιτάχυνα το τέλος του.

Είναι καιρός όμως, να ξαναγυρίσω στο Μπιγκρόν, που τον είδαμε ν' ακολουθί τον Στραγκιλντο.

Ο θηριοδασατής έτρεξε στο μέρος, όπου είχε άφισε τη βάρκα της βασιλίσσας, πήδησε μέσα σ' αυτήν κι' απομακρύνθηκε.

Κι' έφυγε! μούγκρισε ο Μπιγκρόν. Κι' έκαμα να ξαναγυρίσει στα βήματά του. Άλλά λίγο πιο κάτω είδε μια μικρή βάρκα, δεμένη στην όχθη με μια αλυσίδα.

Ο Μπιγκρόν, χωρίς να χάση καιρό, πήδησε μέσα στη βάρκα, έβγαλε την αλυσίδα και πήρε στα χέρια του τα κουτιά. Είχε χάσει, όμως, κάμποσα λεπτά κι' όταν έφτασε στην απέναντι όχθη, δεν είδε τον Στραγκιλντο...

«Άρχισε τότε να τρέχει προς το μέρος της οδού Φορμαντέλ. Και δεν έπιασε έξω στους υπολογισμούς του. Γιατί, έπειτα από λίγο, διέκρινε το θηριοδασατή, που προχωρούσε».

Ξαναγυρίσε στο θηριοτροφείο, ψιθύρισε ο Μπιγκρόν. Καλά το είχα σκεφτεί. Πραγματικά, ο Στραγκιλντο έφτασε σε λίγο στο θηριοτροφείο, άνοιξε την πόρτα και μπήκε.

— Δε θα είναι δύσκολο ίσως να σκορφαλώσω στον ταίχο και να πιάσω στην αυλή, σκέφτηκε ο Μπιγκρόν. Άλλά στο θηριοτροφείο ύπηρετούν καμμία δεκαπενταριά άνθρωποι, που, σ' ένα μυαλό του Στραγκιλντο, θα όρμησουν πάνω μου. Έτσι, αυτή να σκοτώσω εγώ τον Στραγκιλντο, θα με σκοτώσει αυτός... Και, βέβαια, αυτό δεν το θέλω... Άλλά γιατί ο Στραγκιλντο ξαναγύρισε στο θηριοτροφείο;

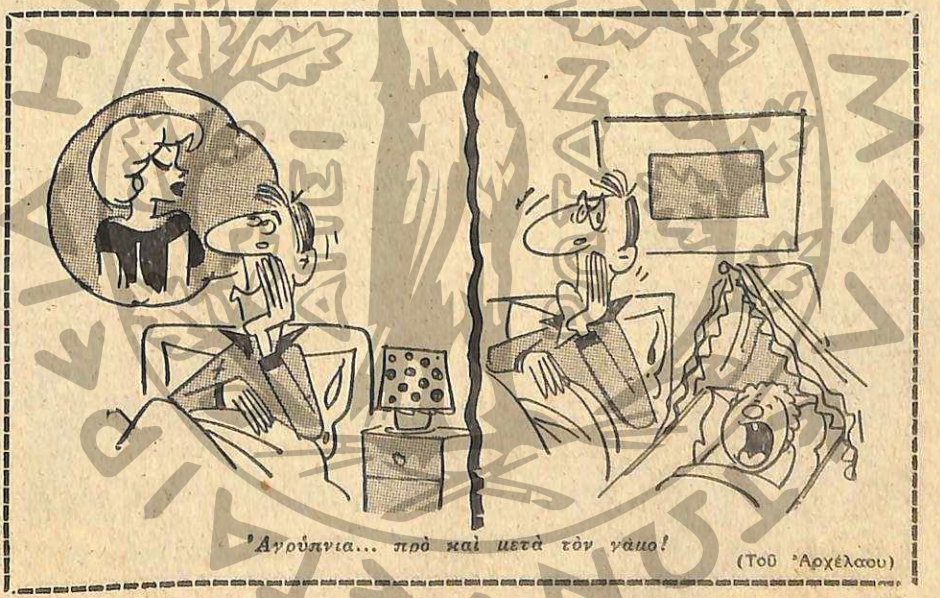
Ο θηριοδασατής είχε προδώσει τη βασιλίσα. Άλλά, προδίδοντας τη βασίλισσα, είχε σκάσει και το δικό του λάκκο. Γιατί

A black and white photograph of a donkey standing in a field, facing the camera. The donkey has large ears and a halter. The background is a simple, light-colored field.

ΤΟ ΓΑ-Ι-ΔΟΥΡΑΚΙ ΚΑΙ Η ΝΑΥΤΙΑ

‘Αποδείχθηκε πώς απ’ όλα τα ζώα, έκείνο που το περπάτημα πολύ ή θάλασσα, περισσότερο ακόμα κι από τον άνθρωπο, είναι ο δυστυχισμένος και περιφρονούμενος γαϊδουράκι. Πρό ημερών στη Φλόριντα των Η.Π.Α., κάποιος φόρτος πάνω στο γιούτ του ΐνα μικρό γαϊδουράκι κι’ ένα σκύλο για να τους μεταφέρει σε άλλο σημείο. ‘Η θαλσσοστοραρχή, που συνάντησαν στο δρόμο παρ’ όλην το στοιχίση τη ζωή στο γαϊδουράκι, που υπέφερε φοβερά και δολφάνερα. ‘Ο ίδιος κτητής στο γιούτ αναγκάστηκε να πλειυρίση σε μία παραλία και να αποδείσαση το γαϊδουράκι, το όποιο διαφορετική δέ θα ήφτανε ζωντανό στο τέρας του ταξιδιού. ‘Ενώ ο σκύλος συνέχισε το ταξίδι, πιο ευδιήθετος από κάθε άλλη ποσά.

45

Σενα Κομματάκι ΓΥΑΛΙ

ΕΝΩ ο γιατρός Μάουριτς Εσκυβε πάνω στο πτώμα, ο επιθεωρητής Μάξ Κάρετ άκουγε με προσοχή την αφήγηση του Τόνου Μπέρνερ.

Ο Τόνου Μπέρνερ ήταν ο υπηρέτης του πλουσίου εισοδηματίου "Άλμπερτ Τάνγκερ. Πριν από μερικά λεπτά, είχε μπει στο γραφείο του κυρίου του για να του κάνει γνωστό ότι οι τριανταφυλλίες είχαν ανθίσει στον κήπο. Άντικρυς, τότε ένα ανατριχιαστικό θέαμα. Ο Τάνγκερ ήταν πεσμένος μπρούμυτα στο πάτωμα, πλάι στην πολυθρόνα του γραφείου του. Το πρόσωπο και το στήθος του ήταν ματωμένα. Το αίμα είχε τρέξει από μια τρύπα, που βρισκόταν στο δεξιοί του κρόταφο. Λίγο πιο πέρα ήταν πεσμένη η Λίνα Λεφέμπρ, η γραμματέας του Τάνγκερ. Είχε τα μάτια κλειστά κι ο Τόνου τη νόμιζε κι' αυτή για πεθαιμένη. Άλλα καταλάβε: κατόπιν πώς είχε λιποθυμήσει μόνο.

— Κι' η νέα τι άπονη; ρώτησε ο επιθεωρητής Μάξ Κάρετ.

— Την πήγα στο διπλανό δωμάτιο, απάντησε ο Τόνου. Καταλαβαίνετε... στην κατάσταση που βρισκόταν... Έτρεξα κατόπιν να τηλεφωνήσω στην αστυνομία.

— Πειραξες τίποτα στο γραφείο;

— Είναι όλα στην ίδια θέση, όπως κι' όταν πρωτομπήκα εδώ.

— Είπες ότι η δεσποινίς Λεφέμπρ ήταν σωριασμένη κάτω λιποθυμή; — Αν βέβαιε, θα σάς εξηγήσω πώς έγιναν τα πράγματα, απάντησε ο υπηρέτης. Η δεσποινίς Λεφέμπρ, μπαίνοντας σήμερα το πρωί στο γραφείο, είδε τον "Άλμπερτ Τάνγκερ νεκρό. Σωριάστηκε τότε λιποθυμή...

— Το συμπέρασμα σου είναι ότι ο κύριός σου αυτοκτόνησε; ρώτησε ο επιθεωρητής.

— Και βέβαια, απάντησε ο Τόνου. Δε μ'ήκε κανένας στο σπίτι.

— Άλλα ποιά λόγο είχε ν' αυτοκτονήσει;

— Εγώ δεν ήξερα να είχε κανένα λόγο...

— Μήπως ήταν νευρικός... στενωχωρημένος;

— Κάθε άλλο. Φαινόταν μάλιστα πολύ χαρούμενος τον τελευταίο καιρό.

— Δεν είχε λοιπόν, λόγω ν' αυτοκτονήσει...

— Άγγιζες καθόλου τον άφεντή σου;

— Νομίζω ότι του έπιασα το χέρι, για να ιδω άν χτυπούσε ο σφυγμός του, απάντησε. Ήταν παγωμένο...

— Τι ώρα ήταν, όταν μπήκες εδώ;

— Νομίζω εννιά και τέταρτο... Μπορεί, όμως, να γελιέμαι μερικά λεπτά.

— Για να ήταν παγωμένο το χέρι του, θα πρέπει να είχε πεθάνει από αρκετή ώρα...

— Τουλάζονταν από μια ώρα αν όχι περισσότερα. Όταν είδα τον άφεντή μου, δεν έτρεχε πια αίμα από την πληγή που είχε στο κεφάλι.

Ο επιθεωρητής γύρισε στο γιατρό Μάουριτς, που ήταν σκυμμένος πάνω στο πτώμα.

— Γιατρέ, του είπε, θάβει να μου προσδιορίσετε ποτέ ακριβώς πέθανε ο Τάνγκερ.

Ο γιατρός σήκωσε αμέσως το κεφάλι του.

— Αυτό μπορεί να σάς το πω και τώρα απάντησε. Ο Τάνγκερ θα πρέπει να πέθανε πριν από τρεις ώρες, περίπου...

Ο επιθεωρητής κύτταξε το ρολόγι του.

— Η ώρα είναι δέκα και πέντε, είπε. Συνεπώς, πρέπει να υποθέσω ότι πέθανε γύρω στις έπτά...

— Από τις έπτά ως τις επτάμισι, προσδιόρισε ο γιατρός. Ο πυροβολισμός είναι από έπασφ.

Ο επιθεωρητής Εσκυβε και σήκωσε από το πάτωμα, πιάνοντας το από την κάννη, το πιστόλι που βρισκόταν πλάι στο νεκρό. Το διπλώσε κατόπιν στο μαντίλι του και φωνάζοντας έναν από τους αστυφύλακες που στέκονταν στην πόρτα, του το έδωσε και του είπε μερικές λέξεις. Ο αστυφύλακας έφυγε αμέσως.

— Ο Μάξ Κάρετ ξαναγύρισε στον Τόνου.

— Τι ώρα ήρθε σήμερα εδώ η δεσποινίς Λεφέμπρ; ρώτησε.

— Μά... κατά τις εννιά, όπως πάντα, απάντησε ο υπηρέτης.

— Εσύ της άνοιξες;

— Όχι, γιατί ήμουν απασχολημένος στον κήπο. Η δεσποινίς Λεφέμπρ είχε δικό της κλειδί για ν' άνοιξη την πόρτα. Της το είχε δώσει ο άφεντής μου για ευκολία.

— Την είδες, τουλάχιστον, να μπαίνει;

— Ούτε.

— Και δεν άκουσες ούτε το θόρυβο της σιδερένιας πόρτας;

— Ήμουν στην άκρη του κήπου κι' έβλεπα από το πρωί. Διαφορετικά, θ' άκουγα και τον πυροβολισμό.

— Ποιές ήταν οι σχέσεις του "Άλμπερτ Τάνγκερ με τη δεσποινίδα Λεφέμπρ;

— Ο άφεντής μου της είχε μεγάλη εμπιστοσύνη. Σ' αυτήν εμπιστευόταν όλες τις υποθέσεις του.

— Μήπως υπήρχαν άλλοι "δουlos σχέσεις μεταξύ τους;

— Άδυστον, φώναξε ο Τόνου. "Ο άφεντής μου ήταν πολύ μεγάλος...

Είγε περάσει τα εβδομήντα.

Ο Μάξ Κάρετ κάθισε σε μια πολυθρόνα, έβγαλε τη σημειωματάρει του κι' άνοιξε να γράφει. Μερικά λεπτά αργότερα, τον ζήτησαν στο τηλέφωνο. Σηκώθηκε αμέσως κι' έτοιξε στο χάλι. Μόλις σήκωσε το ακουστικό κι' άκουσε τις πρώτες λέξεις του συνομιλητού του, το πρόσωπό του πανέμορφα μιά δυνατή έκπληξη.

— Άδυστον, είπε. "Ο άφεντής μου αυτοκτόνησε δε φορούσε γάντια.

— Δεν έβου άν φορούσε γάντια ή όχι, απάντησε ο συνομιλητής του, που δεν ήταν άλλος από το διευθυντή της υπηρεσίας σημάνσεως. Το

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

μόνο που ξέρω είναι ότι πάνω στο περιστρόφο δεν υπάρχουν δακτυλικά αποτυπώματα. Τα υπόλοιπα είναι δική σου δουλειά.

Ο Μάξ Κάρετ απόθεσε το ακουστικό και ξαναγύρισε στο γραφείο. — Πού βρήκες τη δεσποινίδα Λεφέμπρ; ρώτησε τον Τόνου.

Ο υπηρέτης έδειξε ένα μέρος κοντά στην πόρτα. Η απόσταση από το τραπέζι ήταν ως τέσσερα μέτρα.

Ο επιθεωρητής πήγε εκεί κι' έμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές. — Μόλις η δεσποινίς Λίνα προχώρησε δυο ή τρία βήματα μέσα στο δωμάτιο, αντίκρυσε το πτώμα και σωριάστηκε λιποθυμή, είπε ο Τόνου.

— Άλλ' ο επιθεωρητής δεν άκουσε τα λόγια του. Είχε διακρίνει ένα γυαλιστερό πραγματάκι στο πάτωμα πλάι στην πολυθρόνα του γραφείου του Τάνγκερ. Έσκυψε αμέσως και το σήκωσε. Ήταν ένα κομμάτι γυαλι. Η κυριότητα του έδειχνε πως έπρεπε να προέρχεται από ρολόγι του κυρίου.

— Υποθέτω ότι η δεσποινίς Λεφέμπρ θα έχη συνέλθει, είπε ο επιθεωρητής.

— Και βέβαια, απάντησε ο Τόνου. Πέρασαν μαζί στο γειτονικό δωμάτιο. Η Λίνα Λεφέμπρ ήταν εξακουμένη μαζί στο γειτονικό δωμάτιο. Μόλις είδε τον επιθεωρητή, έκαμε ν' ανασηκωθεί.

— Μην ανησυχείτε, της είπε ο Μάξ Κάρετ πηγαίνοντας κοντά της. Μείνετε εκεί που βρίσκεστε...

Η Λίνα Λεφέμπρ ήταν πολύ όμορφη. Άρχισε αμέσως την αφήγηση της. Είχε πάει στο σπίτι κατά τις εννιά όπως, έκανε πάντα. Άνοιξε την πόρτα με το κλειδί που της είχε δώσει ο Τάνγκερ κι' έπειτα προχώρησε στο γραφείο...

Και, ξαφνικά, τον αντίκρισε νεκρό... Δε θυμόταν τίποτα άλλο, γιατί έχασε αμέσως τις αισθήσεις της.

Τα μάτια του επιθεωρητού είχαν σπλώσει στον καρπό του άριστερού της χεριού.

Χτυπούσε πέφτοντας; της ρώτησε.

— Πιθανόν, απάντησε η Λίνα. Δεν κατάλαθα τίποτα...

— Κι' είπατε ότι ήρθατε στις εννιά;

— Ίσως μερικά λεπτά αργότερα...

— Το ρολόγι σας, όμως λέει ότι ήρθατε στις έπτά...

Η Λίνα έχασε το χρώμα της. — Κυτάζετε, συνέχισε ο επιθεωρητής. "Έχει σταματήσει στις 7 κι' όχι 9, λεπτά... Και σταμάτησε, γιατί, όταν πέρασε κάτω χτυπούσε στο άριστερό χέρι. Από το χτύπημα, έσπασε το γυαλί του ρολογιού και σταμάτησαν οι δείχτες του...

Να ή αποδείξει...

Εξήγαγε ταυτόχρονα από την τσέπη του το κομματάκι το γυαλί που είχε βρή μέσα στο γραφείο.

— Δεν καταλαβαίνω τι θέλετε να πείτε, του είπα.

— Θα σάς το εξηγήσω απάντησε ο επιθεωρητής. "Ήρθατε εδώ κατά τις έπτά, πλησίασατε τον Τάνγκερ που καθόταν στο γραφείο του, βγάλατε από τη τσέπη σας ένα περιστρόφο που είχατε κρυμμένο εκεί, στριβίσατε την κάννη του στο δεξιοί κρόταφο του προϊσταμένου σας και πυροβολήσατε...

Περιμένετε κατόπιν κρυμμένη πίσω από το παράθυρο κι' όταν είδατε τον Τόνου ν' ανεβαίνει από τον κήπο σωριασμένη κάτω. Δεν προσέξατε, όμως ότι το ρολόγι σας είχε σταματήσει στις 7 και 8 λεπτά, που είναι η ώρα του εγκλήματός σας. Και θέλετε να σάς πω πώς έσπασε...

Μις Λίνα, δεν είσατε συνηθισμένη να κρατάτε όπλα. Το χέρι σας, λοιπόν, τραντάχτηκε από τον πυροβολισμό. Κι' όπως κρατούσατε το περιστρόφο κοντά στον κρόταφο του θύματός σας, το ρολόγι σας χτύπησε από το τσάνταγμα στο έζλο της πολυθρόνας του γραφείου. Έσπασε τότε το γυαλί του και σταμάτησαν οι δείχτες του.

Θέλετε ν' άστειυθείτε, κύριε επιθεωρητά, είπε η Λίνα με οδυνηρή φωνή.

— Μιλώ τουναντίον, πολύ σοβαρά και δε σάς κρύβω ότι σάς λυπάμαι, απάντησε ο επιθεωρητής κοιτώντας το κεφάλι του.

— Άλλα δεν έχετε αποδείξεις.

— Έχω περισσότερες από όσες χρειάζονται. Ποδά-ποδά το κομματάκι το γυαλί, που βρέθηκε στη θέση, όπου πέρασε για να παραστήσετε τη λιποθυμισμένη. Έπειτα το σταματημένο ρολόγι σας. Κι' μια άλλη ακόμη. Πάνω στο περιστρόφο με το οποίο σκότωσατε τον Τάνγκερ δε βρέθηκε το παραμικρό ίχνος από δακτυλικά αποτυπώματα, γιατί φορούσατε γάντια.

— Άν θέλετε να δώσετε κάποια αληθοφάνεια στην υπόθεση της αυτοκτονίας, έπρεπε να βάλετε το περιστρόφο στο χέρι του θύματός σας σε τόπο που τα δακτυλά του ν' αφήσουν πάνω σ' αυτό τα αποτυπώματά του. Άλλα σάς έλειψε το θάρρος...

Η Λίνα Λεφέμπρ έσπασε σε λυγμούς. "Υστερα από λίγο ομολόγησε το εγκλήμα της.

Είγε κίττανασσή ένα σημαντικό ποσό από τη διαχείριση της περιουσίας του Τάνγκερ και φοβόταν ότι ο προϊστάμενός της δε θ' άφαινε να την άνακολύψη.

ΟΥΓ'ΛΙΑΜ ΜΑΛΛΟΥΣ

Οι λωλάδες

ΤΗΡΕΣΕΡΑ

Στην ταβέρνα

ΑΠΟΚΡΗΣ, και μονάχα εγώ κι' ο "Άγγελος. Σ'τρατιά της πομείναμε κλεισμένοι μέσ' τα κλούκια μας. "Επιτέλους, θέλω να με πας σε μια ταβέρνα, να δώ φώσια, μουτούσιες, πεταλάκια, κουνουνοί, να χορέψω, να σπάσω κέφι, να μπό καρφι στο μάτι τω καρμίνι μου!... φώναζε με γινάτι η "Εφταλία. Κι' ο Φουκαράς ο Νικολάκης, ίσως ίσσεμής πήγε και ρεβερέδρισε ένα τραπέζι σε μια ταβέρνα.

Και τ' άλλο βράδυ μπαντανισμένη, παρφουμαρισμένη και σηματοστολισμένη η "Εφταλία με το Νικολάκη και την παρέα της ήκανε μια ταξοτουρξήδικη εισόδο. Κόσμος πήγαινε! Με κολαούζο το Νικολάκη και πολλά ζόρια προχωρούσαν στο τραπέζι πουχε διαλέξει, αλλά βρήκανε μιά μελαλδήδικη παρέα ενσταλαρισμένη.

— Περικαλώ, στραδομουτσουναίει και φωνάζει η "Εφταλία, το τραπέζι έμεις τόχουμε κλείσει από χτες.

Κι' από λόγο σε λόγο κόντεψε να μαλλιογδαρθούνε!

Αμέσως έτρεξε ο μάιτο και είπε: — Κυρία Φταλία μου, σάς ήβαλα άλλο.

Και σιγά σιγά, με το μαλακό, σπρώχνει το τραπέζι, ανθρώπους, χτυπήσανε κεφάλια, μπλεχτήκανε με καρεκλοπόδρα, είπανε δεξιά-εξωά «παρτίον» και τέλος φτάσανε με πολλά ζόρια σ' ένα τραπέζι πουχε πρέζε καρέγλες. Κι' έτσι κάσανε οι γυναικές κι' οι τρεις άντριοι μέινανε όλο-όλο, σάν στάτους. Εύτυχώς, τα στρουμέντα βάλανε μπρός κι' οι διπλανοί σηκώθηκαν να χορεύουνε. Τότε η "Εφταλία φώναξε στο άντριο της:

— Κάντε το κορόδο και καθίστε!... Δυστυχώς, σε λίγο αοριδάρανε ξανά οι διπλανοί και ζήτησαν μ' ούλο τ' άβραντινι τις καρέγλες τους. Κι' η "Εφταλία δήθεν ξαφνιασμένη τους είπε:

— Ποιές καρέγλες σας; Που τω βρήκατε; Σας τω χαρίσανε; Σας πσανε στη λοταρία; Σας τω άφησανε κληρονομία;

Και προσέθεσε κοφτά: — Καρέγλες δεν παίρνεται!...

Έκείνη την στιγμή τα γκροσόνια φορτωμένα μ' ένα τσαπέζι πλησίασαν. Κι' η "Εφταλία ξεφώνισε:

Καλέ, που πάτε; Δεν ύπάσχει τόπος. Κι' όμως το θαύμα γένηκε. Τα γκροσόνια καταφέρνανε να στρουγυλοκάσανε πλάι στη άκρη μιά παρέα. Τώρα το πως καθίσανε, άλλη ιστορία. Γι' αυτό η "Εφταλία άφρίζει και στριφογυρίζει κι' όταν γύρισε να βάλει το χέρι στην τσέπη του παντοφλιού της βρήκε ένα άλλο χέρι να πασπατεύει και ξεφώνισε:

— Τι ψαχουλεύεις, μαρέ; Κι' ήβγαλε το χέρι ένος μαντραχαλάτην τσέπη της που χορχάλευε.

— Δεν τόκανα μάτους, κ'ρά μου! "Οπως είμαστε κουλουβάχα, μπρεβέψαμε και τω τσέπες μας μουρμούρισε εκείνος.

Κι' ο Νικολάκης για να καλμήρη την "Εφταλία, της είπε:

— Βρέ γυναίκα, εδώ ήθαμε να γλεντήσουμε κι' όνι να τσακωθούμε!...

Και ζοο-ζορινα την πήρε να χορεύουνε. Κι' ο μαντραχαλάς, που την είχε άχτι για το ρεζιλίκι που τούκανε, γιουρούντζισε στην πίστα με την ντάα του και λάου λάου πήγε κοντά και τω ήβκα μιά κλωστή.

Μωρέ μωλάκι!... τώρα θα δις! Ξεφώνισε η "Εφταλία.

Άλλα και δεύτερη και τρίτη κλωστή ήσανε άσπανά στον άστράγαλο, που λωλάρε έμ' τον πόνο.

— Νικολάκη φώναξε. Κλώτα σπου βρης, να πόσις το αίμα μου πίσω!...

Και τότε άρχισε το κλωτοσφρόντι. Τίναζε ο Νικολάκης τω πόδαρες του. Κι' ο κόσμος ούλος ήκανε σείρι και παρακολουθούσε σκαμμένος στα γέλια την κλωτομαχία πουχε φινάλε να μπει στη μέση ένας πολιτισμένος κ'ι κακην κακώς να τους κουβαλήσει στο τμήμα.

Κι' η "Εφταλία την άλλη μέρα, ξεμαλλισμένη, μπανταρισμένη, με πρησμένα μάτια, ήλεγε εν κοντολογία στο μαχαλά:

— Μιά μικρή παρεήγησι είχαμε στην ταβέρνα μ' ένα μαντραχαλά. Κατά τα άλλα, περάσαμε πολύ όμορφα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

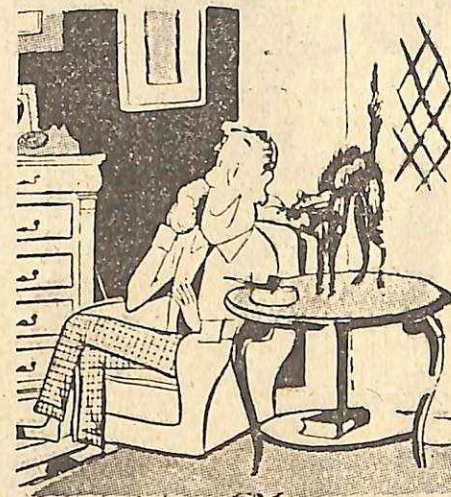
— Τα χαλάσαμε με το Φοσάκι κι' ήθα να καθαρίσω τα όνόματά μας!...

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

— Τα χαλάσαμε με το Φοσάκι κι' ήθα να καθαρίσω τα όνόματά μας!...

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

10 ΚΙΟΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

— Ένα τίποτα και το διαμέρισμα φαίνεται κίος σαν να κατοικείται!...

— Τα χαλάσαμε με το Φοσάκι κι' ήθα να καθαρίσω τα όνόματά μας!...

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Η ομάδα του

ΙΑΤΙ τόσο μελαγχολικός και στενωχωρημένος παρακαλώ; Γιατί αυτή η απελπισία κι' αυτό το πένθος στα κρεμασμένα μουτρα; Σου συνέβη μήπως κανένα οικογενειακό άτύχημα; Καμιά άπρόοπτη οικονομική καταστροφή ή πώση; Ή μήπως έχασες καμιά σοβαρή δική; Διότι το ύφος σου μαρτυρεί ότι κάτι το πολύ σοβαρό και πολύ δυσάρεστο σου έτυχε. Και πολύ άφινδιαστικό. Διότι έως χτες, καθώς ένθυμούμαι, ήσουν φιλομειδής, ευδιάθετος και είχες μάλιστα και κέφι να καταμυριάζεις. Τι συμβαίνει, λοιπόν;

— Τι; Πως; Τι; Για ξαναπες το. Έχασε η ομάδα σου; Ποιά ομάδα; Ποιά χρυσή μου; Για κανε το πιο λιανά το ζήτημα, γιατί δεν καταλαβαίνω. Τι; Πως; Τι; Η ποδοσφαιρική σου ομάδα; Έχεις μήπως καμιά ιδιόκτητη ομάδα ποδοσφαιριστών, η οποία παίζει για λογαριασμό σου; Όχι; Λοιπόν; Ποιά ομάδα; Χρυσή μου ανήρωπε;

— Α! Α! Α! Η ποδοσφαιρική ομάδα της οποίας είσαι όπα-όπα; Α! Έχουμε και τέτοια. Και έ-χασε, λοιπόν. Με τρία-δύο! Το! Το! Τι μου λές! Ώστε με τρία-δύο έχασε η ομάδα σου. Τρομερό. Και άδικες, γιατί είχε την υπεροχή. Άλλα τέλος έχασε, γιατί της έβαλαν γκολ γκολ και ο βαλόν το έν λόγω γκολ ήταν φοαίντ. Λάθος; Α! Όφραίντ. Με συγχωρείς, αλλά η μόρφωσι μου εί-ναι έλλιπής ως προς αυτό το θέμα. Όφραίντ, λοιπόν, και δεν το σφύρε-ό διαίτητής. Το! Το! Το! Ώστε συνέ-βη ένα τόσο καταπληκτικό γεγονός στον κόσμο και δε το ήπρω είδοι. Έ-χασε η ομάδα σου με τρία-δύο και με μεροληψία του διαίτητού κι' έγω άγνοώ το ιστορικό αυτό συμβάν. Τι να σου πω. Ντρέπομαι βαθύτατα, για την άγνοιά μου και δεν ξέρω πως ν' άπολογηθώ.

Τι είπες; Έχες την έντύπωση ότι ειρωνεύομαι; Τι να ειρωνευθώ βρέ άστείες τύπε; Να ειρωνευθώ πρέπει ή να σου κοπανήσω καμιά στην κεφαλά, που δεν ντρέπεσαι, 45 χρονών άνθρω-πος, να βάλεις κρέπια στο μούτρο σου και να πέφτεις σε μαύρη απελπισία, επειδή έχασε η ομάδα σου. Κρίμα και σε είχα σε πένινα γραμμωρίων έκτι-μποι μέχρι τινός. Που να ήξερα ότι οι-κογενειαρχης άνθρωπος, πηγαίνεις κ' έου στα γήπεδα και παρακολουθείς το κλωτοσκόφι και ξεαυρνίζεσαι και χειρονομείς και μουντζώνεις και συμ-πλέκεις και κορυβαντίες και είσα: μά-λιστα και «παράδοξ» μιας ομάδος! "Ο-παδες της κλωτριάς ο κύριος Φοσάκι-κης. "Ο όποιος, έπε δη έχασε η ομάδα του, έχει περιπέσει σε μαύρη θλίψη.

Όριστε. Η πτα της ομάδος σου έ-χει μεγάλη σημασία. Σάν τι σημασία κατασάει; Θ' άλλαξη μήπως η παγκόσμια κατάσταση, θα παρατηρή η κυβέρνη-σι, ή θα ύψωθούν αι τιμαι των τροφι-μων; Πως; Α! Η μεγάλη σημασία εί-ναι ότι η ομάδα σου δε μπαίνει στο πρωτάθλημα. Και μου το λες έτσι από-τομα καυμένε, χωρίς να λαμβάνεις ύπ-όψι σου ότι μπορεί η έθνηκή αυτή εί-δοι να με συντριφή. Έτσι τα λένε όποι να με συντριφή. Έτσι τα λένε αυτά τα πρόγνματα, χουε μου; Χωρίς αυτά τα πρόγνματα, χουε μου; Χωρίς ψυχολογική προετοιμασία. Τι είπες; Δεν έχες όρεξη για ειρωνείες; Μωρέ τι μου λές! Τι ήθελες, όπλαρος σου συμμετάσχω κι' έγω στο πένθος σου και να σου πω λόγους, συμπατριώτα, να χύσω και μαύρα δάκρυα επειδή έ-χασε η ομάδα σου και δε θα μπει στο πρωτάθλημα.

Αντί να μου χαθής από δω, έ-λαφρέ και σκαλέ τυπε. Χάσου είπα. Πά-ρε την κρεμασμένη μουτρακλα σου και πηγαίνε την άλλοι και να μην την ξαναδώ κατά μάτια μου. Άντι να αρπάξω κανέναν κεός γιούρτι και σε πασαλείψω. Που είχες δεν είχες κ' έ-κανες να συγχωθώ σήμερα στα καλά καθούμενα. Ούστ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

— Τα χαλάσαμε με το Φοσάκι κι' ήθα να καθαρίσω τα όνόματά μας!...

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

— Τα χαλάσαμε με το Φοσάκι κι' ήθα να καθαρίσω τα όνόματά μας!...

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

— Τα χαλάσαμε με το Φοσάκι κι' ήθα να καθαρίσω τα όνόματά μας!...

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

— Τα χαλάσαμε με το Φοσάκι κι' ήθα να καθαρίσω τα όνόματά μας!...

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

— Τα χαλάσαμε με το Φοσάκι κι' ήθα να καθαρίσω τα όνόματά μας!...

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

— Τα χαλάσαμε με το Φοσάκι κι' ήθα να καθαρίσω τα όνόματά μας!...

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

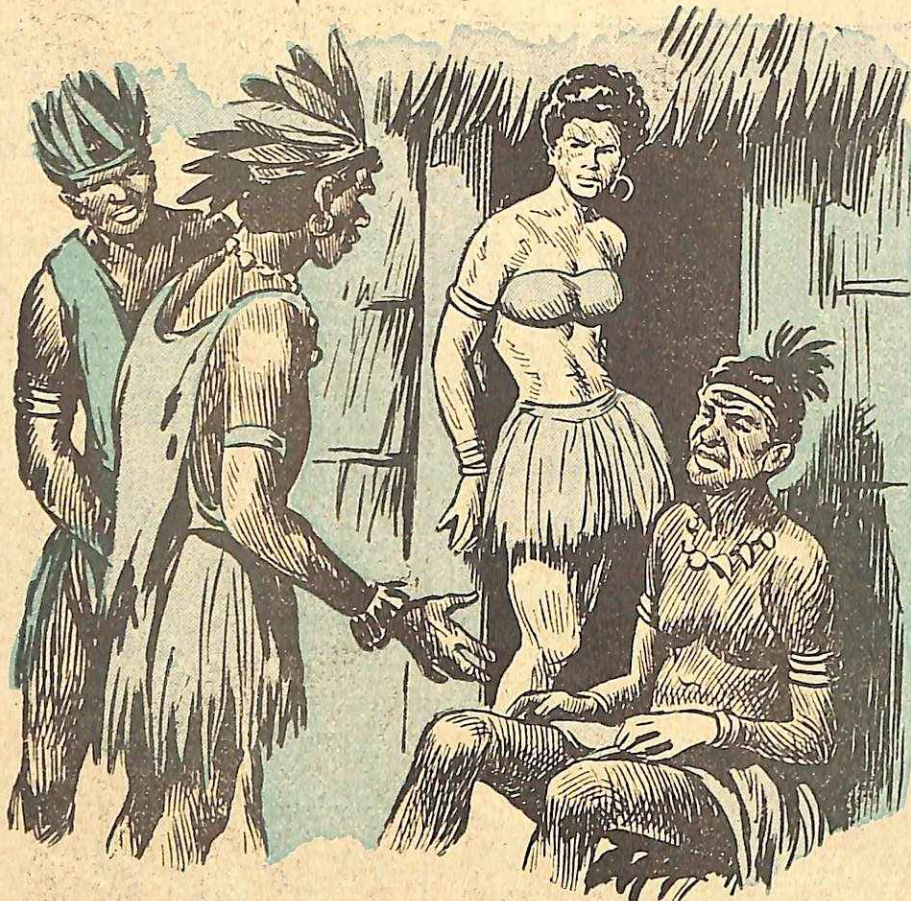
— Τα χαλάσαμε με το Φοσάκι κι' ήθα να καθαρίσω τα όνόματά μας!...

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

— Τα χαλάσαμε με το Φοσάκι κι' ήθα να καθαρίσω τα όνόματά μας!...

— Δουπόν, πεθερούλα μου, θα σου πω κάτι περίεργο. Άκόμη και η γάτα μας άναγνώρισε τή φωνή σου!...

— Τα χαλάσαμε με το Φοσάκι κι' ήθα να καθα

Πρώτος μίλησε ο Μαλατάρ, που εξύμνησε τα προτερήματά του και απαρίθμησε την περιουσία του...

Απ' το μικρό ξύλινο σπιτάκι όπου εικά εγκαταστάθη παρατηρούσα τους δυο νέους ιθαγενείς, το Μαλατάρ και τον 'Αμπκαμπέ, που κρυβόνταν πίσω απ' το μεγάλο μπαμπού κι' έστεκαν εκεί ώρες ολόκληρες με τη ματιά τους κορφωμένη σε μια μικρή καλύβα που βρισκότανε μερικά μέτρα πιο πέρα. Καμιά φορά παίρνανε το θάρρος να φτάσουν ως έξω απ' αυτή την καλύβα και να ρίξουνε μια βιαστική ματιά στο εσωτερικό της. Τό κοθημερινό αυτό παιχνίδι είχε κινήσει την περιέργειά μου. Κατάλαβα αμέσως το λόγο του, όταν έμαθα ότι έμενε στην καλύβα μια χαριτωμένη κοπέλλα, η Ζαμπιτού.

Ο Μαλατάρ κι' ο 'Αμπκαμπέ την αγαπούσαν, χωρίς να υποπτεύονται τίποτα ο ένας για τον άλλο. Μάλιστα, τους ένωσε μια στενή φιλία. Και κάτι περισσότερο: Είχαν κλείσει μεταξύ τους τη συνηθισμένη σύμβαση, που τους υποχρέωνε να φέρνω-ται ο ένας στον άλλο σαν αδελφοί.

Μια μέρα, ο Μαλατάρ — έπειτα από πολλές ερωτήσεις που του έκανα για να κατανοήσω τη δυσπιστία που υπάρχει εμ-φωτη σε κάθε ιθαγενή — μου εξομολογή-θηκε:

— 'Η Ζαμπιτού μ' αρέσει και θα την έ-κανα εύφορο γυναικά μου. Έτσι, θα-παίρνα στην κατοχή μου τα τρία δόντια του καρναρί που της χάρισε ο αδελφός της και το κολλίε από πολύχρωμα κογγύ-λια που μαζέψαμε ένα-ένα ο πατέρας της στην κοίτη του ποταμού Σουγιού.

Τα μάτια μου γυάλιζαν από απληστία, καθώς τάλεγε αυτά. Φαίνεται πως τα τρία δόντια του καρναρί και το κολλίε από κογγύ-λια είχαν μεγάλη αξία για τους απλοί-κους αυτούς ιθαγενείς.

Ο 'Αμπκαμπέ μου είπε πάλι, απαντών-τας στις ερωτήσεις μου:

— 'Αγαπάω τη Ζαμπιτού, και τίποτα δε θα με κάνει να τη χάσω!

— Κι' αν αυτή αγαπούσε άλλον...

— Θα τον σκότωνε τότε και βάπτεψα στο ποτάμι να πνιγεί!

Ήταν ο τύπος του ρομαντικού έρωτευ-μένου, που αγαπάει με την καρδιά του και δε βλέπει μπροστά του τίποτ' άλλο από την αγάπη του.

καρδιά της ΖΑΜΠΙΤΟΥ

Ήμουν τώρα κατατοπισμέ-νος: Ο Μαλατάρ ήθελε γυναι-κα του τη Ζαμπιτού, για να πά-ρη στην κατοχή του τα τρία δόντια του καρναρί και το περιδέραιο με τα κογγύλια. Ο 'Αμπκαμπέ την αγαπού-σε αληθινά. Ήταν δε ο πιο νέος κι' ο πιο δυνατός απ' τους δυο.

Μά δε μπορούσε, βέβαια, να κρατήσει αιώνα το παιχνίδι τους. Μια μέρα, συναν-τήθηκαν μπροστά στο σπίτι της Ζαμπιτού και τα κατάλαβαν αμέσως όλα.

Η σκηνή που επακολούθησε μεταξύ τους, ήταν τρομερή. 'Αλληλοβρίζονταν και κατη-γορούσαν ο ένας τον άλλο πως είχε προδώ-σει την ιερή φιλία που τους ένωσε. Ήταν έτοιμοι δε να λύσουν με τα χέρια τη δια-φορά τους αν δεν έμπαινε στη μέση κά-ποιος, για να τους συμβουλέψει να ζητή-σουν να παντρευτούνε τη Ζαμπιτού, αντί να ξεσκίσουν ο ένας τις σάρκες του άλλου. Έ-κείνη θάκανε την εκλογή της.

Οι δυο νεοί ήρευσαν αμέσως. Καθένας τους ήταν βέβαιος για την επιτυχία του. Και γι' αυτό βράκαν σωστή τη συμβουλή.

Την άλλη μέρα, έκαναν επίσημα την αί-τησή τους.

Παρουσιάστηκαν μαζί στην καλύβα στο-λισμένοι με φτερά, με δερμάτα αγριμιών και με διάφορα κογγύλια, που αποτελούσαν ότι πολυτελέστερο είχαν να επιδείξουνε.

Πρώτος μίλησε ο Μαλατάρ. Έξυμνησε τα προτερήματά του. 'Απαρίθμησε την πε-ριουσία του — που την αποτελούσαν λίγα κι' ασήμαντα πράγματα — και δήλωσε στο τέλος πως ήταν αποφασισμένος να κά-νη γυναίκα του τη Ζαμπιτού.

Ο 'Αμπκαμπέ ήταν πιο λιγλόλογος. Δε μίλησε ούτε για τα προτερήματά του, ούτε για την ανύπαρκτη περιουσία του. Είπε μο-νάχα πως αγαπούσε τη Ζαμπιτού και πως κανένας άλλος δε θα μπορούσε να την κάνει

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

εύτυχισμένη, όσο αυτός.

Συγχρόνως κτύπησε την κοπέλλα με μια ματιά που δεν έπρεπε να της άφηνε καμ-μια αμφιβολία για τα αισθήματά του.

Ο φύλαρχος, που τους είχε συνοδεύει σ' αυτή την επίσημη επίσκεψη, άφισε να περά-ση άκερη ώρα, κι' ύστερα ρώτησε τον πα-τέρα και την κόρη ποιόν απ' τους δυο προ-τιμούσαν.

— 'Εγώ θέλω τον 'Αμπκαμπέ! απάντη-σε αμέσως η Ζαμπιτού.

— Κι' εγώ δε θα σου δώσω άλλον απ' το Μαλατάρ, δήλωσε ο πατέρας της.

Η κοπέλλα απέβηπε στα αισθήματά. 'Ενώ ο πατέρας της υπολόγιζε στα τρία ασήμαντα νομίσματα που του είχε τάξει κουφά ο Μαλατάρ για να πετύχει τη συ-γκατάθεσή του.

Οι δυο αντίπαλοι αγριοκτύπαζαν και πό-λι ο ένας τον άλλο. Δεν είχε κανονιστή το ζήτημά τους...

— Δε μένει παρά ν' αποταθούμε στο μά-γο, τους είπε ο φύλαρχος. Αυτός θα λύση τη διαφορά.

Μά ο μάγος δεν έδωσε την απάντησή του. Χρειάστηκαν τρεις ολόκληρες βδομάδες, ώσ-που ν' αποφασισί να μιλήσει.

Τέλος, είπε στους δυο αντίζηλους:

— Μ' όλες τις προσευχές μου και τα εδάρια μου, το Μεγάλο Πνεύμα ανιέται να μου δώσει μια απάντησι που θέλανε τη διαφορά σας.

— Τι πρέπει να γίνει λοιπόν;

— Να ζητήσετε τη λύσι στο «μογιάρ».

Το «μογιάρ» ήταν ένα είδος μπόξε, που το συνήθιζαν πολύ οι ιθαγενείς, όταν είχαν να λύσουν κάποια σπουδαία διαφορά. Ο νικητής κέρδιζε την υπόθεσι.

Ο Μαλατάρ στράφηκε στον 'Αμπκαμπέ.

— Δε σε φοβάμαι, του είπε.

— Θα σε κώω θυω να με φοβηθείς, α-πάντησε εκείνος.

Το «μογιάρ» μεταξύ του Μαλατάρ και του 'Αμπκαμπέ ορίστηκε για την άλλη βδομάδα. 'Απ' το πρωί της ημέρας εκεί-νης τα τὰμ-τὰμ χτυπούσαν αδιάκοπα σ' ό-λη την περιοχή. Γιατί έπρεπε να μεταδο-θί σε όλους η μεγάλη είδησι, για ναθούν να παρακολουθήσουν τον αγώνα.

Ο Μαλατάρ κι' ο 'Αμπκαμπέ μπήκαν στο στίβο, μεγαλόπρεποι μέσα στην πο-λεμική εμφάνισή τους.

Τα τὰμ-τὰμ σταμάτησαν αμέσως.

Ο μάγος της φυλής έκανε τότε μια επί-κλησι προς τις άόρατες δυνάμεις, παρα-καλώντας τις ναθούν να παρασταθούν στον αγώνα και να βοηθήσουν τους δυο αντιπάλους ανάλογα με την αξία και τα προτερήματά του καθενός.

Ύστερα από μερικά λεπτά, άρχισε ο α-γώνας.

Στην αρχή, η ύπεροχη ήταν με το μέ-ρος του Μαλατάρ. Το μέρος που ένοιωθε τώρα για τον 'Αμπκαμπέ, τον έκανε μα-νιώδη.

Αλλά η όρμη του ξεατιμίσθηκε πολύ γρή-γορα. Κι' όταν άρχισε την επίθεσή του, ο εύνικτος κι' ευλύγιτος 'Αμπκαμπέ, ο άλ-λος δε υπόφερε ν' άντιστάθη περισσότερο: Σωριάστηκε χάμω, ανίσθητος απ' τα χτυ-πήματά του.

Ο αγώνας είχε κριθεί.

Το πλήθος που παρακολουθούσε το «μο-γιάρ», ούρλιαζε απ' τη χαρά του. Και τα τὰμ-τὰμ ξανάρχισαν να χτυπάνε διαμυνι-σμένα.

Μέσα στην γενική αυτή κοσμοχαλασιά, μια άσπρη σιλουέτα ώρμησε μέσα στο στίβο.

Ήταν η Ζαμπιτού, που ερχόταν να φι-λήσει τα χέρια και τα γόνατά του νικητή.

Αυτό σήμαινε πως ήταν δική του για πάντα.

E. MONTIZON

ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΙ

ΙΣΕΛΔΑ ΚΑΙ ΓΙΛΒΕΡΤΟΣ

ΔΕΚΑ ολόκληρα χρόνια, η ξαθή 'Ιζέλδα πε-ρίμενε τον άραβωνιστικό της και το θείο της να επιστρέψουν από τις Σταυροφορίες. Είχαν φύγει μαζί, για να πολεμήσουν ενάντια στους μελωμύκη άπιστους της Αιγύπτου. Μά είχαν όλοι γυρίσει, εκτός από τα δύο αγαπημένα της: Τον κόμη Γιλβέρτο 'Αγκεράν και το δούκα Γουλιέλμο Βίλλαρ-πρόσπα: Τον κόμη Γιλβέρτο 'Αγκεράν και το δούκα Γουλιέλμο Βίλλαρ-πρόσπα. Μέσα στον πύργο της, στην Καλαμάτα, η πεντάμορφη νέα ζούσε μόνη, ζωη και απομονωμένη. Μοναδική της σύντροφος ήταν η γρή-μια ζωή και ο έφημος Τριστάνος. Η 'Ιζέλδα ανέβαινε συχνά στις έ-της θάγια και ο έφημος Τριστάνος. Η 'Ιζέλδα ανέβαινε συχνά στις έ-της θάγια και ο έφημος Τριστάνος. Η 'Ιζέλδα ανέβαινε συχνά στις έ-της θάγια και ο έφημος Τριστάνος.

— Υπομονή, μικρή μου δεσποινί! της έλεγε από τη σκοπιά του ένας γέρος στρατιώτης. Όλα έρχονται σε κείνον που ξέρει να περιμένει. Μάλιστα νύχτιανε, πήγαινε και καθόταν σιμά στο τζάκι του κούτανα της. Έ-θναζε ένα μικρό μενταγιόν που κρεμόταν στο λαιμό της, το άνοιγε και θυ-ζόταν σε μελαγχολικές σκέψεις. Τη στιγμή που ο θεός της έφευγε για τις Σταυροφορίες, μαζί με τον πιστό σίλο του 'Αγκεράν, έσπασε στα δυο το μιά χρυσή θέσα. Το ένα κομμάτι το έφερε για τον εαυτό του. Το άλλο το έβαλε μέσα στο μενταγιόν της άνηψιάς του. Η 'Ιζέλδα κτύπαζε συχνά το έβαλε μέσα στο μενταγιόν της άνηψιάς του. Η 'Ιζέλδα κτύπαζε συχνά το έβαλε μέσα στο μενταγιόν της άνηψιάς του. Η 'Ιζέλδα κτύπαζε συχνά το έβαλε μέσα στο μενταγιόν της άνηψιάς του.

— Άνοιχτε, άγριοι! φώναζε μια φωνή απ' έξω. Θ' αφήσετε ακόμη πολλή ώρα τον κύριο σας, μπρος στην κλειστή πόρτα του πύργου του. Ο πατέρας Τριστάνος άνοιξε μια μικρή θυρίδα. Κι' επειδή ήταν σχεδόν τυφλός, είπε:

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άνοιχτε, άγριοι! φώναζε μια φωνή απ' έξω. Θ' αφήσετε ακόμη πολλή ώρα τον κύριο σας, μπρος στην κλειστή πόρτα του πύργου του. Ο πατέρας Τριστάνος άνοιξε μια μικρή θυρίδα. Κι' επειδή ήταν σχεδόν τυφλός, είπε:

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Άν είσαι ο εύνγενής πυργοδοσπότης που περιμένουμε, πρότει να έχης το μισό του δαχτυλιδιού, που κρύβει η άνηψιά σου στο μενταγιόν της.

— Μά το σατανά! φώναζε εύνθυμα. Δεν ήξερα πως είχα την εύντυχια να μελοποιηθώ τα κατο-θέματά μου.

Γελούσε, αλλά μια θάβια ουτίδα αύλακνε το μέτωπό του. Ο τρα-γουδιστής άρχισε τότε την άνηψιά του με καθόσια φωνή:

— Εύντυχισμένοι που γυρίζαν στον πύργο τους, στην Καλαμάτα, ο δού-κας Γουλιέλμος Βίλλαρπρόσπος και ο κόμης Γιλδέστος 'Αγκεράν, είχαν προη-γηθεί από τη συνοδεία τους και κάλπαιζαν σ' ένα στενό, άγκυρα σε δυο θούνα. Ξαφού ένας ζητιάς κουρελιασμένος παρουσιάστηκε μπροστά τους, «σταθήτε, εύνγενικοί μου άρχοντες», τους φώναζε. «Λυπήθητε τον έν Χριστώ αδελφό σας. Κυττάξτε πως μ' έκαναν οι Σαρακηνή και ένας από τους δυο σας, άς με πάρη στα καπούλια του άλόγου του».

Ο πυργοδοσπότης έκανε μια νεοική κινήσι.

— 'Η ιστορία αυτή είναι μονότονη, τον διέκοψε. Διηγήσου μας κάτι καλύτερο...

Δεν πρόλαβε ν' αποτελειώση τη φράσι του, όταν άκούστηκε από το θά-θος της αίθουσας η φωνή του γέρου φρουρού:

— Φοβάσαι τη συνέχεια, εύνγενέστατε; Άφρη τον τραγουδιστή να συ-νεχίση.

Ο πυργοδοσπότης τον κτύπαζε άγρια. Άναγκάστηκε ώστόσο να σωπά-ση κι' ο τροβαδούρος εξακολούθησε:

— Ο Γουλιέλμος δέχτηκε να τον πάρη μαζί του. Στο δρόμο όμως, ενώ ο 'Αγκεράν προχωρούσε άμείριμος μπροστά, ο ζητιάς θύηκε την εύκαι-ρία κι' έκλεισε το σπαθί του δούκα. Πήδησε έπειτα στη γη και με άπαινώ-γα γυμνίσματα, έριξε κάτω τον εύνγενή άρχοντα. Τού πήρε κατόπιν την πανο-πλία, τα ρούχα και το άλόγό του κι' έφυγε...

Ο κακόμογος παρέσυρε μαζί του όσους όπλοφόρους συνάντησε και ύστερα από πολλούς μής, έ-φρασε στον πύργο του θύματος του. Έκει, χωρίς στο μισό δαχτυλίδι που θύηκε πάνω στο δούκα, πήρε τη θέσι του...

Ο πυργοδοσπότης είχε σηκωθεί κατακίτρινος τώρα. Οι σύντροφοί του τον κυτούσαν κατάπληκτοι. Μά άτάραχος ο τραγουδιστής, συμπλήρωσε:

— 'Η ιστορία μου δεν τελείωσε ακόμη. Λέπει το συμπέρασμα.

Κι' ενώ με το ένα του χέρι άπέσπασε την ψεύτικη γενειάδα, με το άλλο έσυρε ένα σπαθί κάτω από το μακρύ του μανδύα.

— Ο δούκας Γουλιέλμος Βίλλαρπρόσπος δεν πέθανε! φώναζε. Βρίσκε-ται στην Κρόρ! 'Εγώ είμαι ο κόμης 'Αγκεράν, που τον βοήθησε να σωθί και ήρθα εδώ να εξακαλώσω την υπόθεσι. Μαζί μου ένω ολόκληρο στρατό. Έμπρός, δολοφόνι!... Ύπερασπίσου τον εαυτό σου, γιατί δε θέλω να σε κρεμάσω...

Την ίδια όμως στιγμή, ο γέρο φρουρός που είχε πλησιάσει άπαρατήρη-τος τον ψευτοδούκα, σήκωσε το έφος του και του το θύβισε στο στήθος.

— Άθλιε! είπε. Μόνο από το χέρι μου έσπεπε να πεθάνης, γιατί ποτέ δεν πίστεψα πως ήσουν ο πραγματικός μας κύριος. Όπως βλέπεις, μικρή μου, — συμπλήρωσε γυρίζοντας στην 'Ιζέλδα — όλα έρχονται σ' όποιον ξέρει να περιμένει...

Μά η πεντάμορφη πυργοδοσπαινα της Καλαμάτας δεν τον άκουε πιά. Είχε γυίσει στην άγκαλιά του άσπρημένου της Γιλβέρτου κι' έκλεινε εύν-τυχισμένη. Εύντυχισμένη για πάντα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

— Έγινε πολύ όμορφη! είπε ο δούκας, κυττάζοντας την 'Ιζέλδα.

«ΕΝΑ ΦΙΔΙ μ' έτρωγε ζωντανή!»

Η τρομερή περιπέτεια μιας
γυναίκας στη ζούγκλα της
Αυστραλίας

«Ένας δυνατός πόνος με έ-
πληξε. Και, στο φώς του ηλεκ-
τρικού φαναριού μου, είδα ένα
μεγάλο μαύρο πύθωνα, που μ' έ-
τρωγε ζωντανή!»

Είται αρχίζει την αφήγηση της
παράξενης και ανατριχιαστικής
περιπέτειάς της η Αυστραλή "Ελι
Ντίκ, στο τελευταίο τεύχος ενός
αγγλικού περιοδικού.

Ο άντρας της κι' αυτή είχαν
πάει να επισκεφτούν κάτι φίλους
τους, στη βόρεια Κουηναλάνδη,
και γυρίζαν από εκεί στην πόλη
Κέρνς όπου μένουν.

Τη δεύτερη μέρα λοιπόν, πρὸς
τὸ βράδυ, έβλεπε κάποια μικρή
βλάστηση 'αυτοκίνητο τους κι' α-
ποφάσισαν να κατασκηνώσουν γιά
τη νύχτα στο ύπαιθρο.

Μόλις είχαν ξεπλώσει από φυ-
σκωμένα λαστιγμένα στρώματά
τους, ξαναπίσσε τη νέα γυναί-
κα ένας πονόδοντας πού τη βο-
σάνιζε από μέρες. Γιά να μπορέ-
σει λοιπόν να ησυχάσει, πήρε ασπι-
ρίνη και δυο υπνωτικά χάπια. Σε
λίγο, είχε αποκοιμηθῆ βαθεία.

Ξαφνικά, στη μέση της νύχτας,
την ξύπνησε ένας σουβέλης πόν-
ος. "Ανοίξε τα μάτια της, αλλά
δὲ διακρίνει τίποτε στα σκοτεινά.

Τὸ δέξιό της πόδι πονούσε φο-
βερά! Προσπάθησε νὰ τὸ τραβή-
ξει, ἀλλὰ τὸ αὐθόανηκε ἀνὰ πια-
σμένο σὲ δόκανο, βαρύ, ἀσκή-
το... Παγωμένη ἀπ' τὸν τρόμο, ψα-
χούλεψε δίπλα της, βρήκε τὸ η-
λεκτρικὸ φανάρι της καὶ τ' ἀνα-
ψε. Κι' ἀνέκρουσε τότε ἕνα θά-
μα φρικτὸ: ἕνα μαύρο πύθωνα,
χοντρὸ σὰν μπράστο ἀνδρῶπινο,
ἐνῆμιστο μέτρο μακριὰ ἀπ' τὸ πρό-
σωπὸ της! Τὸ φίδι εἶχε καταπιῇ
τὸ πόδι της, ὡς τὸν ἀστράγαλό
καὶ τὴν κύτταξε μὲ τὰ μακρὰ μά-
τια του! Ἡ δύστυχισμένη γυναι-
κα ἔμπηξε ἕνα σπαρακτικὸ οὐρ-
λιασμα καὶ λιποθύμησε.

Ὅταν συνήλθε, ὁ Χάρρυ, ὁ
ἀντρας της τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει
καὶ τὴς ἔλεγε ἐνθουσιαστικά:

— Μὴ φοβάσαι. Ἐλὶ! Μείνε ἀ-
κίνητη καὶ μὴν τὸ κυττάξεις! Δὲν
εἶναι φαρμακερό!

Ἐκείνη δὲν κατάφερε νὰ τοῦ
ἀπαντήσει.

— Βγάλ' τοί!... Βγάλ' τὸ γρή-
γοραί!... τραύλιζε ἐπιτέλους. Τρά-
βησέ τοί!...

Δὲ μπορῶ νὰ τὸ τραβήξω.
Τὰ δόντια του εἶναι σὰν τοῦ καρ-
χάρια, γυρισμένα πρὸς τὰ μέσα.
Θὰ πονοῦσε πάρα πολὺ...Θὰ φέρω
τὸ τσεκούρι καὶ θὰ τὸ κόψω.

Ἡ "Ελι καταλάβαινε πὺς δὲ
θὰ μπορούσε ν' ἀντέξει γιά πολὺ
ἀκόμη. Ἐνοῶσε τὸ στόμα τοῦ
πύθωνος νὰ κουνιέται σπασμωδικά
πάνω στὸ δὲρμα της. Καὶ τὴς φαί-
νότανε πὺς ἀνέβαινε ὀλοένα ψη-
λότερα...

Ὁ Χάρρυ ξαναγύρισε, φέρνον-
τας τὸ τσεκούρι.

— Μὴν κουνιέσαι, εἶπε στὴ γυ-
αίκα του. Θὰ τὸ κόψω, λίγο πρὶν
κάτω ἀπὸ κεῖ πὺς ἔχουνε φτάσει
τὰ δόντυλα τοῦ ποδιοῦ σου.

Ἡ "Ελι δὲν ἔκανε τὴν παραμυ-
κρὴ κίνησι. Ἐκρούε τὸ κεφάλι της
στὸ μπράτσο της.

Ἄκουσε τὸν πνιχτὸ κρόττο τῆς
τσεκουριάς.

— Τὸ σκότωσα! φώναξε ὁ Χάρρυ.
Ἡ γυναίκα τοῦ ἀνασηκώθηκε
τότε κι' εἶδε τὸ ἀποκεφαλισμένον
φίδι νὰ σπαρασσάει στὸ χῶμα. Τὸ
κεφάλι ἔμενε ἀκόμη κολλημένο
στὸ πόδι της.

Μ' ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι, ὁ
Χάρρυ γύρισε προσεχτικά στὰ δυὸ
τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ καὶ τὸ ἐ-
κόλλησε ἀπ' τὸ πόδι τῆς γυναίκας
του.

Τὴν ἑξῆς μέρα, ὁ Χάρρυ τὴν
πήγε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Κέρνς,
ὅπου τὴς κάνανε ἐνέσεις ἀντιτε-
τανικοῦ ὁροῦ καὶ πενικιλίνης.
Οἱ πληγὲς τῆς γυμναζήθηκαν γρή-
γορα. Ποτὲ ὡστόσο δὲ θὰ σθαινό-
απ' τὴ μνήμη τῆς ἡ ἀνάμνησις τῆς
φοβερῆς ἐκείνης νύχτας, πὺς ἔ-
νας πύθων προσπάθησε νὰ τὴν κα-
ταβροχθήσει ζωντανή!

Τὸ μέλλον
δὲν μοῦ
χαμογελά πιά

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ COLGATE ΜΕ GARDOL ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

Μόνον ἡ ὀδοντοκρέμα ΚΟΛΓΚΕΪ περιέχει ΓΚΑΡΝΤΟΛ
ἐνα πατενταρισμένο αὐσθητικὸ πού δημιουργεῖ μιά
ἀόρατη ἀσπίδα γύρω ἀπὸ τὰ δόντια καὶ καταπολεμᾷ τὴν
τερηδόνα ὅλη τὴν ἡμέρα.

Βουρτίζοντας τὰ δόντια σας μὲ ὀδοντοκρέμα ΚΟΛΓΚΕΪ
μὲ ΓΚΑΡΝΤΟΛ ἀποφεύγετε τὴν κακοσμία τοῦ στόματος
καὶ προλαμβάνετε τὴν τερηδόνα.

Σὲ τί διαφέρουν ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ Φύσι τίς ἔχει εὐνοήσει

ΕΧΕΤΕ τὴν περιέργεια νὰ μάθε-
τε μερικὲς ἀπὸ τίς φυσιολογικὲς
διαφορὲς πού παρουσιάζουν τὰ
δύο φύλα; Θὰ τίς βρθεῖ στὶς πα-
ρακάτω ἐρωτοποικίες.

1) Ἡ γυναίκα εἶναι ὑψίστερη
ἀπ' τὸν ἄνδρα; — Ναι, γιατί ἔχει
σὲ διπλάσια ποσότητα τίς ὁρμόνες
πού ἐξασφαλίζουν τὴν ὑγεία. Πρό-
κειται γιά ἕνα μέτρο προνοίας τῆς
Φύσεως, πού θεωρεῖ τὴν ὑγεία τῆς
γυναίκας σπουδαιότερη ἀπὸ τοῦ ἄν-
δρα, γιά τὴ διαίτησι τὸν εἶδος.
Οἱ ὁρμόνες αὐτὲς γίνονται ἀκόμη
περισσότερες κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη.
Ἐκεῖ παρατηρεῖται ἔξ ὅλων ὅτι οἱ
γυναῖκες πού δὲν ἔκαναν παιδιὰ,
εἶναι νευρικότερες καὶ λιγώτερο
καλὰ ἱσορροπημένες.

2) Ἡ γυναίκα εἶναι πρὶν ἐξυπνὴ
ἀπ' τὸν ἄνδρα; — Ἐκατομμύρια
«τέσταις» πού ἔγιναν μέσα στὴν τελευ-
ταία 35 εἰς, δὲν ἔχουν ἀποδείξει
καμιά διαφορά νοημοσύνης μεταξὺ
τῶν δύο φύλων. Εἶναι διαπιστωμένο
ὡστόσο ὅτι οἱ ἄνδρες ὑπερτεροῦν
στὰ μαθηματικά καὶ στὰ τεχνικά,
ἐνῶ οἱ γυναῖκες στὶς ἐξέσεις νῆδους
καὶ στὴ φιλολογία.

3) Ἡ γυναίκα κοιτάζει περισσό-
τερο ἀπ' τὸν ἄνδρα; — Οἱ ἀσθητοὶ
δίνουν τὴν ἀπάντησι. Μία παντρεμέ-
νη γυναίκα, μὲ οἰκονομία ἀπὸ 6
ἀτομα, μέσα σὲ 20 χρόνια πρέπει:
Νὰ φιλήσῃ 45.000 φορές τοὺς δι-
κόους της (ἕνα αἰὶν τὴν ἡμέρα στὸν
καθῆνα), νὰ καθαρίσῃ 87.600 πα-
τάτες, νὰ μαντέψῃ 10.400 πράξεις,
νὰ στρώσῃ 29.200 κρεβάτια, ν' ἀ-
λείψῃ μὲ δούτιρο 175.000 φέτες
ψωμί, κλπ. Μ' ἄλλα λόγια, οἱ γυ-
ναῖκες τοῦ νοικοκυριοῦ ἀπασχολοῦν
τίς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας
της. Ἐνῶ ἄνδρας δοκιμάσει νὰ κάνει
ὅλες αὐτὲς τίς δουλειὲς ἐπὶ μιά ὁδο-
μάδα. Ἐπεὶ λοιπὸν κατόπιν, μὲ νιο-
ποιο: «Ἐπὶ τὸς καταλαβαίνω γιατί ἡ
θεοὶ Πρὸνοια ἔδωσε νῆδους μόνο
στὸς ἄνδρες. Καμιά νοικοκυρά δὲ
θὰ προλάβει...» νὰ ἐπιρρίψῃ!

4) Ἐχουν οἱ γυναῖκες καλλίτερη
ἀκοή; — Ἀρ' ὅτου ἀρχίσι ἡ σε-
ξουαλικὴ ἀνάπτυξίς τους, τὰ κορί-
τσια ἀκούει τίς ὑψηλές μουσικὲς νό-
τες καλλίτερα ἀπ' τοὺς ἄνδρες, ἐνῶ
τ' ἀγόρια ἀκούει καλλίτερα τίς γα-
μπλές.

5) Ἐχουν πρὶν ἀνεπτυγμένη τὴν
ἀσθησι τῆς ἀφίς; — Αὐτὸ δείχνουν
ὅλες οἱ παρατηρήσεις. Εἶναι ἐπίσης
μεγαλειότερη ἡ εὐαισθησία τους στὸν
πόνον, κι' ὅμως ἀντέχουν σ' αὐτὸν
περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄνδρες.

6) Ἐχουν καλλίτερη ὁφρασι; —
Ναι. Αὐτὸ δικὸς ὀφείλεται στὸ ὅτι
πίνουν καὶ καπνίζουν λιγώτερο.

7) Ἐχουν καλλίτερη ὁφρασι; —
Γὰ θηλυκά μαρὰ ἀντὶ τῆς ζωῆς.
Τέσταις στὰ χρώματα. Ἐπίσης οἱ γυ-
ναῖκες μποροῦν νὰ διαβάσουν γρη-
γορώτερα ἀπ' τοὺς ἄνδρες. Συνέ-
ργονται διὰ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὰ μάτια
τους ἀπ' τὸ θάμπεμα πού τοὺς προ-
καλεῖ ἕνα δυνατό φῶς.

8) Ποιοὶ χρειάζονται περισσό-
τερο τὸ σωματικὸν ἔργο, οἱ ἄνδρες ἢ
οἱ γυναῖκες; — Εἶναι γενικά παρα-
δεδομένο ὅτι οἱ ἄνδρες ἔχουν ἰσχυ-
ρότερες ἐρωτικές ὁρμὲς. Διπλάσιοι
ἄνδρες παρὰ γυναῖκες διενεργοῦν
κυττάρωντας τὸ ἀντίθετο φύλο. Οἱ
ἐρωτικὲς ἱστορίες ἐρεθίζουν ὀκτα-
πλάσιους ἄνδρες παρὰ γυναῖκες.
Ἀκόμα κι' ὅταν ὁ πόθος στὴ γυναι-
κα φτάσῃ στὸ κορύφωμά του, εἶναι
ἡ ἄλλαν ὁρμὴ καὶ παρὰ ἐρωτικὴς.
Ἐνα μεγάλο ποσοστὸ γυναικῶν ὀρ-
σκε δυσάρεστες τίς πρώτες ἡμέρες
τοῦ γάμου, ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ ἀποψι.

9) Μπορεῖ ν' ἀντέξῃ ὁ ἄνδρας
στὸν ἀπόλομο νεύραρον μὲ μιά γυ-
ναίκα; — Ὁχι. Ὁ ἀδίκωπος αὐ-
τὸς πόλεμος, πού ἐκπλῆττει στὴ
γκρίνια, στὰ τεχνάσματα, στὴν ἐι-
ρωνεία, στὸ σαρκασμὸ, στὴς δηκτι-
κὲς συγκρίσεις, εἶναι ἕνα ἀπείρο-
στο μαστῆριο γιά τὸν ἀνυπεράσπι-
στο ἄνδρα. Ἐκεῖ ἀποδείχθη ἄλλω-
στε ὅτι τὸ γυναικεῖο λεξιλόγιον εἶ-
ναι πλουσιότερο. Κι' ὅσοι, ἡ γυ-
ναίκα μιλάει πρὶν νοήματα. Τέλος, ἡ
φωνή της εἶναι δέστερη καὶ διαπε-
ραστικότερη, γιατί ἔχει φωνητικὲς
νορδὲς πανώτερες καὶ κατὰ 65%
κοιτώτερες ἀπὸ τίς ἀνδρικές.

Οἱ ἐπιτυχίες πού εἶχε ὁ Μαρσέλ
στὸ ὥραιο φύλο ἦταν κάτι ἀ-
φάνταστο, ἀπίστευτο, κατα-
πληκτικόν...

— Κατὰ μάς εἶπες τώρα! ὅτι
μουρμουρίζουν μερικὸι ζηλοφθό-
νοι, ἀναγνώστες μου, πού συνέ-
πεσε νὰ μὴν εἶναι καὶ πολὺ τυχε-
ροὶ στὸ ζήτημα αὐτό. Ὅταν εἶ-
ναι κατεῖς κομψὸς, ὥρατος καὶ ἑ-
ξυπνός...

Καὶ ὅμως, ὁ Μαρσέλ δὲν ἦ-
ταν οὔτε κομψός, οὔτε ὥρατος, οὔ-
τε καὶ φημιζόταν γιά τὴν ἑκτα-
κτη ἐξυπνάδα του. Ἐίχε ὅμως, ἑ-
να ἄλλο χάρισμα, πού συγκινεῖ ἐ-
ξαιρετικά, φαίνεται, κάθε γυναι-
κεῖα ψυχὴ: Ἦταν γεννιιδώδης.
Ἀπλοχερὴς καὶ ἀνοιχτοχερὴς. Κου-
δωνότα!

Ὅταν μὴν γυναικα...νέα, φυσι-
κά καὶ ὥρατα, αὐτὸ ν' ἀκούγε-
ται!—τὸ ἔλεγε πὺς λαχτάρασε
κάτι, ἕνα μπριμπελό, ἕνα στολίδι,
ἀκόμα κι' ἕνα μπιζὺ ὁ Μαρσέλ
ἔκανε τὸν κόπο ἀνὰ κάτω, γιά
νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία της.

Μὰ πᾶς τὰ κατῆρνε, μὲ τὸ
μικρὸ μισθὸ πού ἔπαιρνε καὶ χω-
ρὶς νὰ ἔχει καμιά περιουσία, χω-
ρὶς καὶ τὴν εὐχάριστη προοπτικὴ
νὰ κληρονομήσῃ ἕνα πλοῖστο
θεῖο!

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀπασχολοῦ-
σε σοβαρὰ τὸν Μωρίς, τὸν καλύ-
τερό του φίλο. Μὰ τοῦ κάκου ἔ-
σπεζε τὸ κεφάλι του γιά νὰ βρῇ
μιά λύσι τοῦ αἰνιγματος.

Δὲ μοῦ λές κι' ἐμένα πὺς τὰ
οἰκονομὰς τόσα λεπτά; ρωτοῦσε
συχνὰ τὸν Μαρσέλ. Ἐγὼ δὲ μπο-
ρῶ νὰ πᾶρω ὅτε μὴν κατακτιθῶ...
νὰ τὴν προσφέρω δὲ κάποιον πού...
φιλοδοκᾷ νὰ τὴν κατακτιθῶ...
Κι' εἰς ἐξοργιστικὲς ὁλες σου τίς
φιληνάδες...μὴπως εἶναι μὴ καὶ
δύο;—μὲ τὰ δῶρα πού τοὺς κά-
νεις... Πᾶς τὰ κατῆρνε; Στὴν
ἴδια ἐπιχείρησι δουλεύουμε, τὰ ἱ-
δια λεπτά παίρνουμε... Καὶ ἔχω
καλὰ πὺς δὲ μάς περισσεύει ν'
ἀγοράσουμε οὔτε μιά γραβάτα
κάθε τρεῖς μῆνες.

— Αὐτὸ εἶναι δικὸ μου μυστικόν!
Τὴν ἀπάντησι αὐτὴν ἔδινε πάν-
τα ὁ Μαρσέλ στὸ φίλο του τὸ Μω-
ρίς, ἀποφεύγοντας περισσότερες
ἐξηγήσεις.

Κάθε ἔξυπνος ἀναγνώστης—καὶ
κολακεύομαι νὰ πιστεύω ὅτι ὅλοι
οἱ ἀναγνώστες μου εἶναι ἔξυπνοι
— θὰ ἔχη ἤδη μαντέψῃ ὅτι ὁ
Μαρσέλ συνεπλήρωνε τὰ κενὰ τοῦ
ἀναιμικοῦ προϋπολογισμοῦ του,
προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσῃ τίς
ἐπιθυμίες μιάς ὥρατης ὑπάρχειας,
μὲ διάφορα μικροσάπτες.

Αὐτοῦμαι πολὺ, μὰ εἰμοὶ ὑπο-
χρεωμένος νὰ κάνω τὴν ὁδυνή
ἐξομολόγησι πὺς ὁ Μαρσέλ δὲν
ἦταν καὶ πολὺ ἀσθηρὸς σὲ ζητή-
ματα ἠθικῆς. Φρόνιζε μονάχα, ὅ-
ταν διέπραττε καμιά παράβασι
τοῦ ποινικοῦ κώδικος, νὰ εἶναι βέ-
βαιος 101 τοὺλάχιστον τοῖς ἑκοτὶ
γιά τὴν ἀτιμωρίαν του.

Μιά μέρα, συνέπεσε νὰ γνωρί-
σῃ μαζί μὲ τὸ Μωρίς, στὸ γρα-
φεῖο πού δουλεύανε, μιά γοητευ-
τικὴ κοπέλλα τὴ Ζινέτ Καλαί.
Καὶ, κατὰ σύμπτωσι, τὴν ἐρωτεύ-
θηκαν καὶ οἱ δύο. Μὲ τὴ διαφορά
ὅτι ὁ Μαρσέλ εἶχε ταμπηθῇ γιά
καλὰ—καὶ γιά πρώτη φορὰ στὴ
ζωή του—μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, τὰ
γαλὰνα μάτια καὶ τὴν ἀνσηκη-
μένη μυτίτσα τῆς Ζινέτ.

Γιά νὰ καταλάβῃ πόσο σοδα-
ρὴ ἦταν ἡ κατάσταση τοῦ, ἀρκεῖ
νὰ σὰς πᾶ ὅτι εἶχε πάρει τὴν ἀ-
πόφασι νὰ τὴν ζητήσῃ σὲ γάμο.
Διότι εἶται τέλεια στὴν δοξανα-
νικὴ σταδιοδρομία του. Ἀνάλωσι
ἦταν καὶ ἡ περιπτῶσι τοῦ Μωρίς.
Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι αὐτὸς δὲν δια-
τηροῦσε καμιά ἐλπίδα ἀπὸ τὴν
στιγμὴ πού διελπιστώσε τὸ ἐνδια-
φέρον τοῦ φίλου του γιά τὴν Ζινέτ.

Ἡ Ζινέτ πῆγαινε τακτικά στὸ
γραφεῖο γιά νὰ συνηνομήσῃ μὲ τὸν
προϊστάμενον γιά ἕνα ζήτημα κτη-
ματικῆς φύσεως. Ὑποτί, καθό-
τανε καὶ συζητοῦσε λίγο μὲ τὸν
Μαρσέλ καὶ τὸν Μωρίς.

Ἐνα ἀπόγευμα μεταξὺ ἁλλων,
τοὺς εἶπε:

— Πρὶν ἔρθω ἐδῶ, πέρασα ἀπὸ
τὸ νέο κατάστημα «Σικ Ἰντελ» καὶ
εἶδα κάτι κλίπς, τρέλλα! Πο-
τέ μου δὲν εἶδα τόσο ὥρατα, τό-
σο πρωτότυπα κλίπς!

Ὁ Μαρσέλ ἀρπάξε ἀπὸ τὰ μαλ-
λιά τὴν εὐκαιρία πού τοῦ παρου-
σιάζονταν.

ΤΥΧΕΡΟΣ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, δεσποινίς
Ζιντέ, τῆς εἶπε, νὰ σας προσφέρω
ἕνα τέτοιο κλίπς, ἀφοῦ σὰς ἀρε-
σουν τόσο πολὺ...

— Ὁ! κύριε Μαρσέλ δὲν ξέρω
ἀν πρέπει νὰ τὸ δεχθῶ! Ψιθύρισε
ἡ Ζινέτ, χρησιμίζοντας τὰ μάτια.

— Καὶ ἀν σὰς παρακαλοῦσα νὰ
τὸ δεχθῆτε ὡς... δῶρο ἀρραβώ-
νων; ἐπέμεινε ὁ Μαρσέλ, ἀγκα-
λιάζοντας τὴ γοητευτικὴ ὑπαρξί
μὲ περιφλεγγὴ βλέμματος.

— Τότε... διαφέρει! Ψιθύρισε ἡ
Ζινέτ κοκκινίζοντας ἀπὸ εὐτυχία.

Θεωροῦμε περὶττὸ νὰ προσθέ-
σουμε ὅτι, στὸ μεταξύ, ὁ Μωρίς,
πού εἶχε παρακολουθεῖ τὴ συ-
ζητήσι αὐτὴν, πρσινίσε ἀπὸ τὸ
κακὸ του γιά τὴν καινωρύγια ἐ-
πιτυχία τοῦ φίλου του.

Τὸ ἀπόγευμα, μόλις ἔκλεισε τὸ
γραφεῖο κι' ἐνῶ ὁ Μωρίς τραβό-
σε περίλυπος καὶ μελαγχολικός
γιά τὸ σπῆτι του, ὁ Μαρσέλ ἔτρε-
χε στὸ «Σικ Ἰντελ». Στὴν τσέ-
πη του εἶχε ἀκριβῶς ὅσα τοῦ

χρειάζονταν ν' ἀγοράσῃ ἕνα κου-
τί ὀδοντοφυλίδος. Αὐτὴ, ὅμως,
ἡ μικρολεπτομέρεια δὲν τὸν ἀπα-
σχολοῦσε καὶ πολὺ.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ καὶ ἀφοῦ ἀ-
πεθαύμασε ἀπὸ μακριὰ μερικὰ
κλίπς, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπο
νὰ ρωτήσῃ νὰ μάθῃ τὴν τιμὴ
τους, ἀνέμιχθη μὲ τοὺς ἄλλους πε-
λάτες, περιμένοντας μιά καλὴ ἐμ-
πνευσὶ καὶ τὴν κατάλληλη εὐκαι-
ρία... ν' ἀποκτήσῃ ἡ ἀγαπημένη
του τὸ δῶρο τῶν ἀρραβόνων
τους.

Σὲ λίγο, τράσῃξε τὴν προσο-
χή του μιά κοντὴ καὶ εὐσῶμη κυ-
ρία, τυλιγμένη σ' ἕνα παλτὸ ἀπὸ
ἀσφρακὰ, μὲ μεγάλες τσέπες. Φαι-
νόταν ἐπαρχιώτισσα.

Ἡ ὑπάλληλος εἶχε ἀραδιάσει
μπροστά της μιά στίβα ἀπὸ διά-
φορες κασσετίνες μὲ κλίπς, καρ-
φίτες, πανταφί. Ἐκείνη, ὅμως,
διστασε νὰ κάνῃ ἐκλογή.

— Δὲν ξέρω τί νὰ διαλέξω... ἔ-
λεγε. Θέλω κάτι καλὸ—δὲ μ' ἐν-
διαφέρει ἡ τιμὴ—νὰ τὸ κάνω δῶ-

ρο σὲ μιά ἀνεψιά μου, πού δὲ μέ-
νει στὸ Παρίσι... Αὐτὸ τὸ κλίπς,
ἐπὶ παραδείγματι, μ' ἐνθουσιάζει.
Ἄς εἶναι, θὰ σκεφθῶ ἀπόψε καὶ
θὰ ξαναπερῶ αὐριο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὴν πλησία-
σε ὁ Μαρσέλ, ἀκούμπησε σχεδόν
κοντὰ της, ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὰ
μπιζὺ πού ἦταν ἀραδιασμένα στὴ
βιτρίνα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ δια-
λέξῃ κι' αὐτὸς κατὶ πῆρε μὲ τα-
χυδακτυλογρικὴ ταχύτητα—χωρὶς
νὰ τὸν ἀντιληφθῇ ἡ ἐξαίρετη ὑ-
πάλληλος—τὸ κλίπς πού εἶχε ἐν-
θουσιάζει τὴν εὐσῶμη κυρία καί...
τὸ ἐρίξε μέσα στὴν τσέπη τοῦ
παλτοῦ της...

Ὡς ἐδῶ, ὅλα πῆγαινε καλὰ.
Ὅταν ἔφυγε, τὴν κυρία, τὴν ἀκο-
λόθησε... καὶ μόλις ἔφτασαν σὲ
μιά τοποθεσία χωρὶς πολὺν κό-
πο, καταλήλῃ γιά μιά ἐμπιστευ-
τικὴ συνομιλία, τὴν πλησίασε καὶ
τῆς εἶπε μὲ μεγάλῃ σεβασμότητα:
— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου.
Ἀστυνομία...

Ἡ κυρία γύρισε καὶ τὸν κύτ-
ταξε σὰν χαμένη.

— Ὅταν εἶδετε, βέβαια, νὰ μὴν
ἔχετε δουλεῖα μαζί μας... Δυστυ-
χῶς γιά αὐτὸ... σὰς εἶδα...

Μὰ εἰδαστε; φώναξε ἡ κυρία.
Καὶ τί μὲ εἶδате νὰ κάνω;...

— Μὴ φωνάζετε ἔτσι, κυρία μου!
Ψιθύρισε ὁ Μαρσέλ, ρίχνοντας γύ-
ρω του τρομαγμένα βλέμματα,
μὴν τυχόν εἶχαν προκαλέσει τὴν
προσοχή κανενὸς περιεργοῦ διασα-
τή. Εἶναι προτιμώτερο γιά σας νὰ
μὴ δημιογρηθῇ ζήτημα...

— Μὰ... δὲν καταλαβαίνω τί θέ-
λετε νὰ μοῦ πῆτε...

— Εἶναι περὶττον ν' ἀνησυχῆτε...
Φαίνεται πού καθὼς πρέπει κυ-
ρία... Ἄν δὲν κάνω λάθος, αὐτὴ
θα εἶναι ἡ πρώτη σας... ἀφηρη-
μάδα... Σὰς εἶδα νὰ τὰ μάτια
μου νὰ παίρνουνε κάτι ἀπὸ τὸ κα-
τάστημα... καὶ νὰ τὸ βάζετε στὴν
τσέπη σας...

Ἡ κυρία ἔκωσε μηχανικά τὸ
χερὶ της στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ
της κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα
κλίπς. Ἐμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ
στόμα.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτὸ!
τραύλιζε ὅταν συνήρθε. Σὰς πα-
ρακάλλω νὰ πιστέψετε ὅτι δὲν ἔ-
ρω πὺς βρήκατε στὴν τσέπη μου
αὐτό...

— Εἰμαι καλός, κυρία μου, εἶ-
πε ὁ Μαρσέλ, μὲ ἄπειρη μακροθυ-
μία καὶ δὲ θέλω νὰ σὰς ἐκθῶσα,
νὰ δώσω συνέχισι στὴν λυπηρὰ αὐ-
τὴν ἱστορία... Μὲ τὴν ἀδεία σας,
θὰ πᾶρω τὸ κλίπς αὐτὸ καὶ θὰ τὸ
ἐπιστρέψω στὸ κατάστημα... Σὰς
συνιστᾷ νὰ μὴν τὸ ξανακάνετε
αὐτό...

ΑΝΥΠΟΦΟΡΟΣ ΠΟΝΟΣ

Πολλοί πόνοι υποφέρονται. Όμως ο πόνος του δοντιού είναι πραγματικά ανυπόφορος. Ξέρετε, ότι τις πιο πολλές φορές έσείς είστε η αιτία για αυτόν τον πόνο; Η αμέλεια σας να τα περιποιήσετε να τα διατηρήσετε καθαρά, να συμβουλευθείτε με την πρώτη ενόχληση άμεσα τον δοντιολόγο, σας οδηγεί στις δυσάρεστες συνέπειες. Γιατί είναι αποδεδειγμένο ότι κατά κανόνα προσβάλλονται τα άκαθάρτα, τα άπρωστα, τα δόντια. Προστατέψτε τα δόντια σας με "Οδοντόπαστα Νιόβα". Λίγη στο βούρτσάκι σας το πρωί και το βράδυ αρκεί για να διατηρήσετε τα δόντια σας εντελώς καθαρά, λαμπρά, εμψανίσιμα και πρό πάντων γερά. Η "Οδοντόπαστα Νιόβα" έχει ένα λεπτό άρωμα που κάνει την αναπνοή σας δροσερή κι ευχάριστη. Διαλύει όλα τα υπολείμματα των τροφών και απομακρύνει τελείως την στοματική κοιλότητα. Είναι ένα ανεγνώριστο προϊόν που παρασκευάζεται από τον Οίκο Beiersdorf της Γερμανίας. Πωλείται παντού σε αλυσινάρι μικρά των 30 γρ. και μεγάλα των 65 γρ. που είναι και οικονομικότερα.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΤΟΥ 49 - Τηλ. 614 869

Ο Ιατρός ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τώως έπιμελήτης Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗΣ» δεχεται επίσκεψεις καθ' έλάχιστην 11-1 και 5-7 μ. μ. και επί συνεντεύξει. Τας άπόρους δωρεάν έκαστην Τέτάρτην.

ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ;
Πάρτε
Alka-Seltzer
"Αλκα Σελτσερ"

Διαλύστε 1-2 δισκία σ' ένα ποτήρι νερό και πιείτε το σπινθηρίζον διάλυμα. Το "Αλκα-Σελτσερ" απομακρύνει άμεσα τον πονοκέφαλο.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Επέστρεψε από το Παρίσι β-στερα από έξιμηνο άπουσία η VISAGISTE κ. Δόμνα Σαρκοπούλου Διευθύντρια του Επιστημονικού Ινστιτούτου Αισθητικής Σαρκπούλου Ερμού 21, Τηλ. 20.887. Η διακεκριμένη Αισθητικός θέτει στη διάθεση των Έλληνίδων τις νέες μεθόδους αισθητικής, νέα μηχανήματα, καλλυντικά, μακιγιάζ 1960 κλπ.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΛΕΙΠΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ακρωτών 98 - Αμφικλούς 1
Δεχτεί καθ' έκαστην 10-12 πμ. 4-7 πμ και επί συνεντεύξει.
Τηλεφώνων 010 760

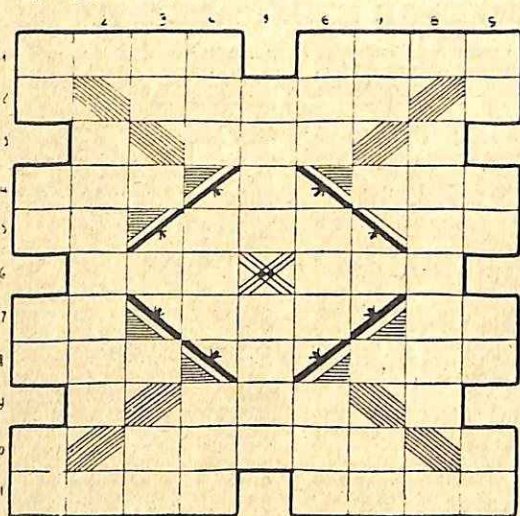
ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Συλλογικό σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να θέσετε ένα μόνο γράμμα μέσα στο κάθε τετραγωνίδιο, θα τοποθετήσετε μία ολοκληρωμένη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Περιόφημη όπερα. — Γυναικείο εσώρουχο.
- 2) Συνοδεύει συχνά τον ύπλο πυρετό.
- 3) Κάτι πολύτιμο.

- 4) Συνθέτης πολλών επιτυχιών (επών.). — Ο οίνος της Άγιας Μεταλήψεως.
- 5) Ωραίο λουλούδι. — Δέ λείπει από κανένα στρατιωτικό μαγειρείο. — Το δίνουν στους έξεταζομένους για λύσι η ανάπτυξη.
- 6) Λατρεύονται ακόμα από πολλές φυλές αγρίων. — Έπικάλυψη μιας επιφανείας με κερί.
- 7) Το δεύτερο ήμισυ του ψευδωνύμου μιας γνωστής στάρ του έλαφου μουσικού μας θεάτρου. — Έκτιούσε την περιουσία των πολιτών στην άραγια Ρώμης. — Θράσος, ανάλειδα (γαλλ.).
- 8) Ένας μεγάλος ζωγράφος της ζωγραφισες γυν. — Ζή και εργάζεται στην ύπαιθρο.
- 9) Προκαλεί σε μία χώρα μεγάλες άνωμαλίες.
- 10) Συνκέντρωση προσώπων ή πραγμάτων από δω κι' από κεί.
- 11) Δεν τη λείει ο έξυμνος. — Άγώνισμα δρόμου (δημοτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Άνέξοδη έξασφάλια ταγάρου. — Άμα άρχιση να κλάει δόσκολα στασιατά. — Έπικίνδυνο δίκιο μαγαζί. — Το...: άδίκως.
- 2) Φαίνεται παράξενη και άπίστευτη.
- 3) Λέει που άρρσει πολύ στά μωρά. — Χρονικό έπίγραμμα της δημοτικής.
- 4) Άνατάραξ (δημοτ.). — Ένα από τά πολλά που θα έρθε στην Άλγιν. — Μας είναι πιο γνωστή ως άγκινάρα.
- 5) Η κατοικος μιας Ιταλικής μεγαλοπόλεως. — Δέ λείπει από κανένα έργοστάσιο.
- 6) Άντικείμενο φρονιδός και μελέτης. — Θριαμβευτής. — Συγκέντρωση.
- 7) ...θόσας: μουσικός δρος. — Στεριά.
- 8) Κατάρες (δημοτ.).
- 9) Το μικρό δνοια νέας στάρ του κινηματογράφου μας. — Το πιο άγαπημένο πρόσωπο. — Ρίο...: Ποταμός της Β. Άμερικής, που χύνεται στο Ρίο Γκράντε. — Μεγάλο ποτάμι της Β. Σιθρίας.

Ποιά από τις τρεις:

Από τις τρεις άπαντήσεις, που συνοδεύουν καθέμια από τις κάτωθι έρωτήσεις, η μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να τη βρείτε διαγράφοντας τις δυο λανθασμένες.
1) Σε ποιά ήπειρο θοισκονται τά Άππαλάγια Όρη; — Στην Εύρώπη — Στην Άσία — Στην Άμερική.
2) Ποιού λαού ήταν άσχηγος ο Άλάρικος; — Τών Ούννων — Τών Βσιγιόθων — Τών Φοάγκων.
3) Πο ά σημεινή χώρα καταλαμβάνει τά έδάφη που άνηκαν στην άσολία Βασιλεία; — Τό Ιράν — Η Υπεριορδανία — Τό κράτος του Ισραήλ.

- 4) Ποιά είναι σε έκτασι ή μεγαλύτερη από τις Ην. Πολιτείες της Άμερικής; — Τό Τέξας — Η Άλαμπάμα — Η Άλάσκα.
- 5) Τό 1798 ύπήρχε Δόγη στην Βενετία; — Ναι — Η Βενετία ήταν τότε προσωρινά χωρίς Δόγη — Όχι, ο τελευταίος Δόγης πέθανε τό 1797.
- 6) Μεταξύ Βελγίου, Γαλλίας, Ιταλίας και Όλλανδίας, ποιές σημαίες των κρατών αυτών έχουν τά ίδια χρώματα; — Τού Βελγίου και της Όλλανδίας — Τού Βελγίου και της Ιταλίας — Της Γαλλίας και της Όλλανδίας.
- 7) Τά έραχία κύματα στο ραδιόφωνο ύπολογίζονται από...: — 1 μέχρι 10 μέτρα — Από 1 μέχρι 45 μέτρα — Από 10 μέχρι 150 μέτρα.
- 8) Σε ποιά χώρα γενήθηκε και έζησε ο συγγραφέας του έργου «Κόδο Βάντις», Έρρίκος Σιέγκρεντ; — Στη Ρωσία — Στην Πολωνία — Στη Γερμανία.
- 9) Ποιός ζωγράφος θεωρείται ο ιδρυτής του φουτουρισμού; — Ο Μαρινέτι — Ο Πिकासό — Ο Νταλί.
- 10) Ποιού έδρσαν πρώτοι, τό 1500, το μαροκινό λιμάνι της Καταμπλάνκας; — Οι Γάλλοι — Οι Ισπανοί — Οι Πορτογάλοι.

Δέκα νέα έλληνικά φίλμ

Ένας συνοικιακός κινηματογράφος, που έπρόκειτο να προβάλει δέκα νέα έλληνικά φίλμ, άνέθεσε σε μία διαφημιστική έταιρεία την κατασκευή μιας φωτεινής έπιγραφής, με τους δέκα αυτούς τίτλους. Δυστυχώς όμως τό θράθυ ή έγκατάσταση έπαθε κάποια θλάση και άναψαν μόνο τά μισά γράμματα, παρουσιάζοντας τό ακόλουθο παράξενο θέαμα:

- 1) Ο - Υ - Ι - Σ - Α - Α - Ε - Α - Α - Σ - Υ.
- 2) Ο - Η - Ι - Ε - Γ - Ν - Α - Ω - Λ - Γ - Ο - Ι - Ε - Ε - Τ - Σ.
- 3) Λ - Γ - Ο - Ι - Ε - Ε - Τ - Σ.
- 4) - Υ - Π - Υ - Ι - Α.
- 5) Ν - Π - Ε - Ρ - Σ - Α - Α - Α - Α.
- 6) Ο - Υ - Ο - Γ - Κ - Α - Ο - Ο - Π - Ρ - Δ - Ι - Ο.
- 7) Ε - Α - Β - Α - Α - Κ - Ι - Ι - Ο - Α.
- 8) Λ - Ζ - Τ - Σ - Α - Ε.
- 9) Κ - Υ - Τ - Α - Ω.
- 10) Α - Σ - Α - Κ - Λ - Ν - Κ.

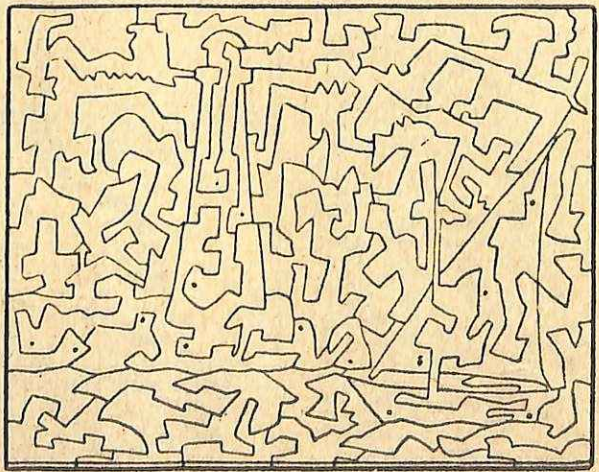
Δεδομένου ότι κάθε παύλα αντιπροσωπεύει ένα στυμμένο γράμμα, δέ θα έυκολογητέ να βρήτε τους τίτλους των δέκα αυτών έλληνικών φίλμ.

Μακινικό γρέμμα

Άλλάζοντας ένα γράμμα σε καθέμια των κάτωθι λέξεων μ' ένα άλλο, πάντοτε τό ίδιο, πρέπει να σχηματίσετε Ισάριθμες λέξεις με έντελως διαφορετική σημασία:

- 1) Άρσης, 2) Γύρος, 3) Πός, 4) Έρρανος, 5) Τόπος, 6) Δράμα, 7) Φάρα, 8) Πόντος, 9) Κρόνος, 10) Πήληξ.

Όλοι ζωγράφοι

Πάρτε ένα όσο τό δυνατόν πιο μαύρο μολύβι και μαυρίστε μ' αυτό τά μικρά σχήματα του σχεδίου μας, που περιέχουν μαύρη κουκκίδα. Άν δέν κάνετε κανένα λάθος, τότε θα διαπιστώσετε με κατάρληξη πως έχετε ένα ταλέντο ζωγράφου, που πιθανόν ν' άνωούσατε. Προσέξτε όμως, δέν πρέπει να έπεκταθήτε πέραν των γραμμών, ούτε και να παραλείψετε να μαυρίσετε έστω και τμήμα έπιφανείας, που πρέπει αποσπώποτε να μαυριστή.

Οι λύσεις στη σελ. 64

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Πανουργιά 5: Δέ υπορώ με βεβαιότητα να σας πώ από μακρυά για τί άκριώς πρόκειται. Πιθανώς μία άδεια έντερική λοίμωξη ή άδεια άμοιβαδική δυσεντερία ή λαμβλίας κλπ. τά οποία θα άποδίδουν ή μικροβιολογική εξέταση των κοπράνων. Έφόσον αυτό για άποιοδήποτε λόγο δέν είναι εύκολο να γίνει άμέσως, τότε θα ήμαστε χωρίς τον φάρμακον Dioquin tabl. ή Entegraf tabl. σύμφωνα με την άδηνία και θα μού βαναγκάσει άποτελέσματα.

Μ. Α., Σ ά μ ο: Δέ μού γράφετε με ποιά φάρμακα κάμιατε θεραπεία μέχρι σήμερα. Υπόχουν και κυκλοφορούν πολλά στη διάθεση των γιατρών, ώστε να έξυπνοτούνται έλες οι προτιμήσεις. Έγώ θα σας συστήσω τό Bedon amp. των 1000y ή τό Dodes έπίσης των 1000y. Άν τό άποτέλεσμα δέν είναι ικανοποιητικό, τότε θα έφορμάσετε τη φαρμακευτική άγωγή με διαδοχικές έσορ βέβαια ύπάρχει μηχανήμα στο μέρος που μένετε.

Ε. Τ. Ε.: Με αυτά του μού περιγράφετε μόνο, δέν έχω τό δυνατότητα να σας πώ τί γνώμη μου με πεποίθηση. Ο ειδικός σωματιολόγος, που σας παρακολούθησε, είναι άφοροδιατρός. Κατ' άρχή, σ' αυτή την περίπτωση, ο γάμος δέν άποκλείεται, ύπό ώρισμένες όμως προϋποθέσεις, έργαστηριακά άποδεδειγμένες.

Ο. Π., 102: Τόσο για την πρώτη, όσο και για τη δεύτερη περίπτωση δέ μπορεί νάχω γνώμη από μακρυά. Πρόπει να σας δώ γιατρό.

Χ. 45: Τόν έπιμονο βήχα είναι πολλές οι αίτιες που τον προκαλούν. Γι' αυτό μόνο ο γιατρός θα δέξει άσση τόν άρρωστο είναι σε θέσι να καθορίσει και την άκολουθήση θεραπευτική άγωγή. Άν πράγματι πρόκειται για τό συνηθισμένο βήχα (των καπνιστών), τότε θα κάμει χρήση του φαρμάκου Tosase κατά την έσώκλειστη άδηνία. Θα έχετε καλά άποτελέσματα.

Ε. Κ. 10: Έφόσον δέ μπορεί να πάρη τό ρευστό με τό κουτάλι, θα κάμει χρήση του φαρμάκου Adevit σύμφωνα με την έσώκλειστη άδηνία. Τροφή καθαρή και έπιμελημένη και τό καλοκαιρι άλλαγή κλίματος.

Άνα γυνάστρι: Τό καλύτερο είναι να σας παρακολουθή ένας γιατρός από καιρού σε καιρό, ο άποιος θα σας καθορίσει την έκάστοτε διαιτητική άγωγή, καθώς και τά φάρμακα. Προς τό παρόν θα παίρνετε τό φάρμακο Angioton.

Άνα γυνάστρι Δ. 40: Υπάρχει άσφαλγία ρευματική, όπως έπίσης και άσφουοαλγία που έχουν για τόν πάσχοντα τις ίδιες σχεδόν εκδηλώσεις και μόνο ο γιατρός είναι σε θέσι να τις χαρακτηρίσει με άκρίβεια, όποτε και ή έφαρμοσθησμένη θεραπευτική άγωγή θα είναι ή ένδεικνυόμενη. Άν θέλετε, θα κάμει 10 ένώσεις FORTICYLATE μία ήμερησίως ένδοφλεβίως και έντρίδη με L-piment forte. Άν δέν έχετε άποτέλεσμα, τότε θα κάμει 12 ένώσεις Βε-δός Β12 1000y ή έπίσης 12 ένώσεις ένδομυϊκάς Dodes composés. Άσφαλώς θα έχετε άποτελέσματα.

Κ. Φ.: Τό που άφείλεται ή έν λόγω κατάσταση θα τό διαπιστώσει ή μικροβιολογική εξέταση των κοπράνων, ή οποία και θα πρέπει να γίνει έπιστημονικά. Πρόχει ή γνώμη άπό έλπτο διαιτητική άγωγή, φαρμακευτικός τό Entegraf tabl και τό Entegrafine κατά την άδηνία.

Άν τ ι γ υ ν η: Τό περιστατικό, που μού περιγράφετε είναι της άμοιβαδικής δυσεντερίας ή άποιος και πρέπει να σας έξετάσει. Μπορεί με μέχρι τότε να κάμει χρήση του φαρμάκου Pass-neuro ή Atarax Liq.

Β α σ ι λ ι σ μ έ ν η ζ ω ή: Όταν άνατρέξετε στην περασμένη σας ζωή, (σύμφωνα με τό ιστορικό που μού περιγράφετε) θα βρείτε τις κύριες αίτιες της σημερινής σας κατάστασης. Σήμερα, όμως, έκείνο που ένδιαφέρει είναι να βελτιωθεί ή τούλάχιστον να σταματήσει τό κακό. Έφόσον δέ μπορείτε να πάτε στο γιατρό, θα άκολουθήσετε τά κάτωθι: Άν άδημο και μέχρι άποτέλεσματος κατά την κρίσι σας θα κάνετε 15 ένώσεις Teston ή Aregonf των 25 Mg. 2 την έβδομάδα ένδομυϊκάς και στά μεσοδιαστήματα 3 καταπνοία ήμερησίως από τό ίδιο με τις ένώσεις φάρμακο.

Α. Α.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μάτια καστανά Α + Η: Λόγω του θέματος δέ μπορεί να σας γράψω περισσότερα από τί στήλη

Απαντήσεις έπιστολών

αυτή. Άποστείλατε διάβωσι για να σας καταποτίσω λεπτομερώς.

Άπελπισμένη Β. Β. Β.: Έν τ ά ύ θ α: Είναι άπαραίτητη μία λεπτομερής γυναικολογική εξέταση. Όσο για τά άλλα έντολικά συμπτώματα, ή θεραπεία είναι κυρίως τοπική και θα έδαρτη από τη γυναικολογική εξέταση που σας συνιστώ. Για την προσωρινή βελτίωση της κατάστασας, θα κάμει καθημερινή έξωτερική τοπική καθάρση με ένα κουτάλι της κουπόδας από τό φάρμακο Soli on Nylmetale μέσα σ' ένα κίλο νερό. Σε συνέχεια θα έπαλείψετε με την άλοιφή Demipac de. Η θεραπεία θα συνεχιστή έπί διακετυθήμερο και θα έπαυληθή κατά τόν ίδιο τρόπο μετά τη λήσι της περιόδου.

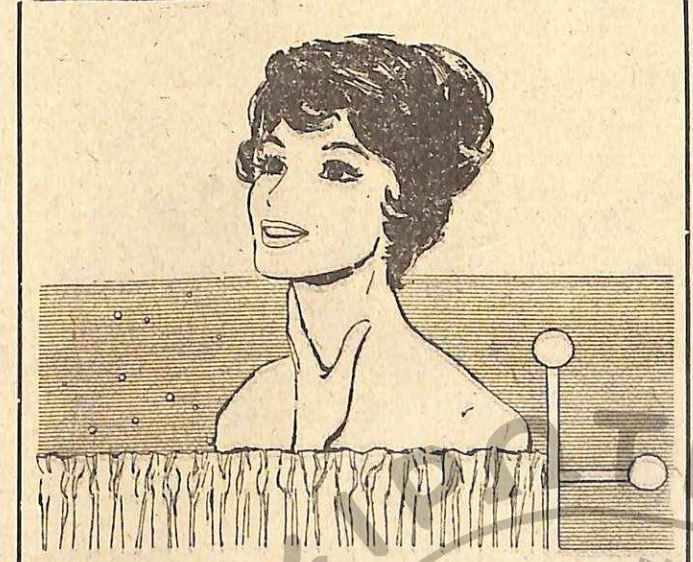
Μ — Π — Μ, Σ τ ί γ μ α: Τό φαινόμενο αυτό παρατηρείται συχνά σε πολλές γυναίκες. Για τό άλλο ζήτημα, θα παίρνη μετά τη λήσι της περιόδου, έξη χάπια την ήμερα από τό φάρμακο Tabl. Thelygen No 1

Πασα. Η θεραπεία θα συνεχιστή έπί τρίμηνο.

Φ Π Α Ρ Ι Σ Η: Είμαι ικανοποιημένος από τά άποτέσματα της θεραπείας. Η καθύστερη και ή έμφάνιση μικρής ποσότητας σπληνών για την ύπαρξη έγκυμοσύνης. Πρό πάσης άναγροφης φαρμάκων σας συνιστώ να υποβλήστε σε γυναικολογική εξέταση.

Κ. Α. Ε. 26. Π ύ ρ γ ο: Όλα τά συμπτώματα και ή άκαταστασία φανερώνουν άνεπάρκεια των ωοθηκών. Μετά τη λήσι της περιόδου θα κάμει πέντε ένώσεις — μία κάθε δυο ήμέρες — από τό φάρμακο Amp. Femipipon των 5 mg. Όκτώ δέ ήμέρες πρδ της άναμενόμενης θα κάμει δυο ένώσεις — μία άνα δυο ήμέρες — από τό φάρμακο Amp. Lutonit των 2 mg. Καθ' όλη τη διάρκεια του μηνός θα παίρνετε τρία χάπια την ήμερα από τό φάρμακο Tabl. EVIT. Η θεραπεία θα συνεχισή έπί τρίμηνο.

Κ ρ υ φ ή έ λ π ί δ α. Ν α υ.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Έχει διαπιστωθή από έπιστημονικές έρευνες, ότι άποφασιστικός παράγων για την νεανική φρεσκάδα και άποφασιστικότητα του δέρματος είναι ή περιεκτικότητα του εις ύγρον. Με την πάροδο όμως του χρόνου τό δέρμα δέν καταρδώνει μόνο του ν' άσκρατή την ποσότητα του ύγρου που χρειάζεται, και άρχίζει να διψά. Πρώτη ένδειξη είναι οι μικρές ρυτίδες γύρω από τά μάτια και τό στόμα.

Μοναδική λύσις...

...είναι ή κρέμα NIVEA που σας παρέχει την δυνατότητα να έξουδετερώνετε αυτό τό μειονέκτημα. Τά ύγρο-δημιουργά συστατικά της κρέμας NIVEA δίνουν στο δέρμα νά πιη και άποκαθίσταν την Ισορροπία του ύγρου, (αναδίνοντας έτσι στο δέρμα την φρεσκάδα και την όμορφιά του).

Δοκιμάστε και εσείς

Με την τακτική χρήση της κρέμας NIVEA έχετε την δυνατότητα νά μιά εύκολη και άποτελεσματική κόυρα όμορφιάς.

Κρέμα NIVEA

Όταν μετριοειρήσει συστηματικά κάθε δράδυ κρέμα NIVEA, παρέχετε στο δέρμα σας μία πραγματική εύρεσία.

Τό διασμένο δέρμα άπορροφά με άπληστία τά θρεπτικά και ύγρο-δημιουργά συστατικά που του δίνει ή κρέμα NIVEA. Έτσι, (αναπαίρνει) τό χαμένο ύγρό του, τρέφεται και γίνεται πάλι φρεσκό και άνθηρό με ύψιστο ροδό χρώμα.

Μάτια καστανά Α + Η: Λόγω του θέματος δέ μπορεί να σας γράψω περισσότερα από τί στήλη

π α κ τ ο: Η μελέτη των πυρετο-διαγραμμάτων δέ με ικανοποιεί άκόμη. Θα συνεχίσω τη θεραπεία σας έπί τετράμηνο ως έξης: Τόν πρώτο μήνα, μετά τη λήσι της περιόδου, θα κάμει τέσσερις ένώσεις — μία κάθε δυο ήμέρες — από τό φάρμακο Amp. Primaphan των 1000 μονάδων. Όκτώ δέ ήμέρες πρδ της άναμενόμενης, θα κάμει τρεις ένώσεις — μία κάθε δυο ήμέρες — από τό φάρμακο Amp. Lutonit των 2 mg. Καθ' όλη τη διάρκεια του μηνός θα παίρνετε τρία χάπια Tabl. EVIT. Τό δεύτερο μήνα θα άκολουθήσετε την ίδια θεραπεία με τί διαφορά ότι θα άντικαταστήσετε τις ένώσεις Primaphan με τέσσερις ένώσεις Amp. Ovornol B. των 50.000 μονάδων (μία κάθε δυο ήμέρες). Τόν τρίτο μήνα θα έπαναλάβετε τη θεραπεία του πρώτου μηνός και τόν τέταρτο μήνα θα έπαναλάβετε τη θεραπεία του δεύτερου μηνός. Καθ' όλο τό διάστημα της θεραπείας θα έσολογούσσετε τη λήψη της θερμότητας του σώματος.

Α. Λ. Α. Ρ. Α. C. A. I. R. O: Λόγω του θέματος, άπάντω λεπτομερώς στη διεύθυνση που μού γράφετε.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Ν. Ρ. Α. U. S. T. R. A. L. I. A.: Μόνο με βιταμίνες και βοηθητικές ένώσεις δέν είναι δυνατό να ύποχωρήσουν τά καταστάσεις σαν τη δική σας. Τά έντονα φαινόμενα θα ύποχωρήσουν μόνο με συστηματική ύποθεραπεία σε νευρολογική κλινική. Η διάρκεια της νευρολογίας σας είναι 2 έτών. Έσο' δσον αυτό δέ σας είναι άσπαστο, να πάρειτε Tabl. Notman 25 mg. No 100, από τρία ήμερησίως μετά τό φαγητό, άφού έξοσσετε από μικρές δόσεις και συνεχώς τις αύξάνετε.

L. P. L. I. N. D. I. A. N. A. — U. S. A.: Δέν είναι ή πάθησή αυτή καθ' έαυτή, αλλά ο φόβος μήπως παρασχεθούν τά συμπτώματα, που σας άπασχολούν και συγκεντρώνουν τον ψυχισμό σας. Πάσχετε από ψυχονευρωσι και αυτή πρέπει να θεραπευστεί. Δέν πρέπει ν' άποδίδετε ένωριστή σημείωση στα έπί μέρους συμπτώματα. Όλα αυτά θα ύποχωρήσουν με τό γράσι και με την πρόποσα θεραπεία. Να συνεχίσετε τη θεραπεία με SERPASIL συνεχώς έπί ένα τρίμηνο άκόμη. Οι άοδίες, τό άγχος, τά κλάματα άποσώπαστε θα ύποχωρήσουν. Έπίσης ο τόνος των χεριών θα ύποχωρήσει. Πρέπει έξ άλλου να συμβιβασθήτε με την κατάσταση σας άποσώπαστε και να ήν άποδίδετε μεγάλη σημασία σε δευτερεύουσες σημασίες έντολμάτων.

Α. Ν. Μ. Κ. Ι. λ. κ. ι. ε.: Να συνεχίσετε Tabl. Triphon 4 mg. από τρία ήμερησίως έπί μισόν. Παράλληλα να ήνουν Amp. Testonf. Depot de 100 mg. No 6 έβδομηνός κάθε έικοσι ήμέρες. Να γίνει εξέταση αίματος για λευκά, έρυθρά και τύπον. Άν ύπόσχη διαταραχή στο αίμα, να διακόψετε άμέσως τη θεραπεία και να με ένημερώσετε με ένα αντίγραφο της εξέτασας. Μετά τό τέλος των ένώσεων να πάρειτε Tabl. 17 — Κέτον s f. No 2, από τρία ήμερησίως μετά τό φαγητό.

Κ υ ρ ί α Β α σ ι λ ι κ ο ύ λ α. Κ ο ζ α ν η: Υπάρχει τό προηγούμενο της νοσηλείας του συζύγου σας σε νευρολογική κλινική. Τελευταία άππειροσθή ν' αυτοκτονήσει δυο φορές, διασώθηκε την τελευταία φορά με τρία έξωφλεβίως ένδοφλεβίως έπί τρεις ώρες διαδοχικές έκδοχολόγους. Τη άρρώστια που πάρα μόνο ότι έπρόκειτο κατά κρίσεις. Πολλό θα με βοηθούσε ή διαγνώση των γιατρών κατά τη νοσηλεία του σε κλινική. Είναι άνάγκη να ήνουν διάφορες έξέτασεις και κυρίως ηλεκτροεγκεφαλογράφημα. Έφόσον όμως ύπάρχει κίνδυνος και για τη ζωή του, λόγω τάσεων αυτοκτονίας, να ταν φέρετε για νοσηλεία στην κλινική, όπου θα ήνουν άλες οι εξέτασεις και θα έφαρμάσει ή πρόποσα θεραπεία.

Π. Π. Α. ε. μ. ε. σ. δ. — Κ. ύ. π. ο. υ.: Για όλες τις σημερινές έντολές έυδύνεται ή έγκεφαλική διαταραχή του παρελθόντος. Πρέπει να γίνει ηλεκτροεγκεφαλογράφημα, για να διαπιστωθή μήπως οι αλλοιώσεις του εγκεφάλου είναι άρρωτικές. Έπειτα άνάγκη νοσηλείας σε νευρολογική κλινική έπί μισόν, για να ύποχωρήσουν οι ψυχικές άνωμαλίες, που σας βασανίζουν. Προς τό παρόν, να πάρετε Tabl. Sparin 50 mg. No 100, από τρία ήμερησίως μετά τό φαγητό.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Οι έρασιτέχνες είναι επικίνδυνοι

ΜΙΑ επικίνδυνη μανία έχει κυριέψει την Αμερική, τους τελευταίους μήνες: η μόδα των ύπνωτιστικών πειραμάτων, αυτών δηλαδή που γίνονται όχι από ειδικούς γιατρούς για θεραπευτικούς σκοπούς, αλλά από αδέξιους έρασιτέχνες για διασκέδαση στα πάρτυ και στις συγκεντρώσεις.

Έχουν ιδρυθεί μάλιστα και «σχολές ύπνωτισμού», από διαφόρους επιτηδείς που φροντίζουν να εκμεταλλευθούν αυτή τη μόδα για να κερδοσκοπήσουν. Τα δίδακτρα για όλη τη σειρά των μαθημάτων κυμαίνονται γύρω απ' τα 50—60 δολάρια.

Μπορεί όμως και να διδαχθεί τον ύπνωτισμό και... δι' άλλη λογοαφίας, πληρώνοντας πολύ λιγότερα!

Πάντως, με οποιοδήποτε τρόπο κι αν έμαθε ένας έρασιτέχνης την τεχνική του ύπνωτισμού, αποτελεί μία σοβαρή απειλή, γιατί παίζει ένα επικίνδυνο παιχνίδι με το πνεύμα των άλλων ανθρώπων.

Να τι γράσει ο Νευρολόγος ψυχιατρικός δόκτωρ Μίλτον Κλάιν, για μία χαρακτηριστική περίπτωση που τον απασχόλησε τελευταίως:

«Η μίς Χ ήθελε σε μένα, σταλμένη από τον οικογενειακό γιατρό της. Είχε λάβει μέρος σ' ένα πάρτυ, στο οποίο επέδειξε τις ικανότητές του κάποιος έρασιτέχνης ύπνωτιστής. Αφού λοιπόν η μίς Χ αρνήθηκε στην άρχη επιτέλους την καταφέρνα να δεχτεί να ύπνωτισθώ.

«Πράγματι ο ύπνωτιστής την κοίμισε και της υπέβαλε την ιδέα πως ήταν 2 χρονών κοριτσάκι. Συνέπεια αυτής της υποβολής ήταν να πάθη ακράτεια ούρων και κοπράνων. Τόσο σοβαρό δε ήταν ότι αυτό συνευίσθηκε κι' όταν ακόμη ξύπνησε. Ο αδέξιος ύπνωτιστής δεν είχε άσκατες γνώσεις ώστε να την απαλλάξει τελείως από την υποβολή εκείνη και τα αποτελέσματά της, κι' έτσι εξακολούθησε να «βρέχεται» και να «λερώνεται» σαν μωρό παιδί!

«Επί μερικές μέρες, έλιπιζε πως θα σταματούσε μόνο του αυτό το κακό. Βλέποντας όμως ότι συνεχίζονταν κατόπιν στο γιατρό, με έντονη αγωνία. Κι' εκείνος την έστειλε σε μένα.

«Την ξαναύπνωτισα τότε, για να θυμηθεί τελείως και να μου εξηγήσει ότι είχε συμβεί την προηγούμενη φορά. Με την κατάλληλη δε θεωραία, αποκατέστησε τις κανονικές λειτουργίες της».

«Έε' άλλο ο δόκτωρ Χέρμπερτ Σπίγκελ, διακεκριμένος Αμερικανός ψυχίατρος κι' αυτός, περιγράφει διάφορα είδη ψυχολογικών «σοκ» που μπορεί να προκαλέσει στο μέντιουμ ένας έρασιτέχνης ύπνωτιστής.

Κατά τη γνώμη του, μιά από τις σοβαρότερες συνέπειες του ύπνωτισμού στα χέρια ενός έρασιτέχνη είναι η ταπεινότητα που νοιώθει κατόπιν το μέντιουμ γιατί έμαθε όλος ο κόσμος τα «ιδιαιτέρά» του.

«Υποθέστε πως έχετε να κάμνετε μ' ένα αντοόγυνο που δεν τα πηγαίνει πολύ καλά, αλλά κατορθώνει πάντως να διατηρήσει το δεσμό του γάμου — λέει ο δόκτωρ Σπίγκελ. «Ο σύζυγος ύπνωτίζεται σ' ένα πάρτυ και, ενώ βρίσκεται στην κατάσταση αυτή, εκδηλώνει έντονα αισθήματα κατά της γυναίκας του που δεν τα είχε εκφράσει ποτέ ως τότε. Τό βάθος της έχθρας αυτής που κρύβει μέσα του, αλλά και στους συγκεντρωμένους φίλους και γνωστούς.

«Κι' οι αποκαλύψεις αυτές οδηγούν σε ρήξη και σε διαζύγιο, πράγμα που δε θα συνέβαινε ποτέ αν ο σύζυγος δεν είχε την ατυχία ιδέα να ύπνωτισθό στο πάρτυ απ' τον έρασιτέχνη».

«Η χρησιμοποίηση της ύπνωτιστικής υποβολής για τον εξαναγκασμό ενός ανθρώπου να φανερώνει μπροστά σε μιά δολοκλήρη συντροφιά κάτι για το οποίο ντρέπεται κατά βάθος, αποτελεί αληθινή... δυνωμυτία!

«Φαντασθήτε — λέει ο δόκτωρ Σπίγκελ — ένα νέο άντρα που έχει μιά κάποια τάση να «γυναικοφέρν», αλλά την κατέπνιξε πάντα. «Η τάσις αυτή τον ένοχλει βαθιά και τον ταράζει.

«Ένας έρασιτέχνης λοιπόν τον ύπνωτίζει και του υποβάλλει την ιδέα πως δεν είναι άντρας αλλά μιά περίφημη γυναίκα. Τό μέγεθος της ψυχικής βλάβης, που μπορεί να του προκαλέσει αυτό το φαινομενικά άθωο «παιχνίδι», είναι ανυπολόγιστο».

«Ας πάρουμε τώρα την περίπτωση που ο ύπνωτιστής έμπρεάζει την κανονική λειτουργία των αισθήσεων τού μέντιουμ.

«Φαντασθήτε — λέει ο δόκτωρ Σπίγκελ — ένα νέο άντρα που έχει μιά κάποια τάση να «γυναικοφέρν», αλλά την κατέπνιξε πάντα. «Η τάσις αυτή τον ένοχλει βαθιά και τον ταράζει.

«Ένας έρασιτέχνης λοιπόν τον ύπνωτίζει και του υποβάλλει την ιδέα πως δεν είναι άντρας αλλά μιά περίφημη γυναίκα. Τό μέγεθος της ψυχικής βλάβης, που μπορεί να του προκαλέσει αυτό το φαινομενικά άθωο «παιχνίδι», είναι ανυπολόγιστο».

«Ας πάρουμε τώρα την περίπτωση που ο ύπνωτιστής έμπρεάζει την κανονική λειτουργία των αισθήσεων τού μέντιουμ.

«Φαντασθήτε — λέει ο δόκτωρ Σπίγκελ — ένα νέο άντρα που έχει μιά κάποια τάση να «γυναικοφέρν», αλλά την κατέπνιξε πάντα. «Η τάσις αυτή τον ένοχλει βαθιά και τον ταράζει.

«Ένας έρασιτέχνης λοιπόν τον ύπνωτίζει και του υποβάλλει την ιδέα πως δεν είναι άντρας αλλά μιά περίφημη γυναίκα. Τό μέγεθος της ψυχικής βλάβης, που μπορεί να του προκαλέσει αυτό το φαινομενικά άθωο «παιχνίδι», είναι ανυπολόγιστο».

«Ας πάρουμε τώρα την περίπτωση που ο ύπνωτιστής έμπρεάζει την κανονική λειτουργία των αισθήσεων τού μέντιουμ.

«Φαντασθήτε — λέει ο δόκτωρ Σπίγκελ — ένα νέο άντρα που έχει μιά κάποια τάση να «γυναικοφέρν», αλλά την κατέπνιξε πάντα. «Η τάσις αυτή τον ένοχλει βαθιά και τον ταράζει.

«Ένας έρασιτέχνης λοιπόν τον ύπνωτίζει και του υποβάλλει την ιδέα πως δεν είναι άντρας αλλά μιά περίφημη γυναίκα. Τό μέγεθος της ψυχικής βλάβης, που μπορεί να του προκαλέσει αυτό το φαινομενικά άθωο «παιχνίδι», είναι ανυπολόγιστο».

«Ας πάρουμε τώρα την περίπτωση που ο ύπνωτιστής έμπρεάζει την κανονική λειτουργία των αισθήσεων τού μέντιουμ.

«Φαντασθήτε — λέει ο δόκτωρ Σπίγκελ — ένα νέο άντρα που έχει μιά κάποια τάση να «γυναικοφέρν», αλλά την κατέπνιξε πάντα. «Η τάσις αυτή τον ένοχλει βαθιά και τον ταράζει.

«Ένας έρασιτέχνης λοιπόν τον ύπνωτίζει και του υποβάλλει την ιδέα πως δεν είναι άντρας αλλά μιά περίφημη γυναίκα. Τό μέγεθος της ψυχικής βλάβης, που μπορεί να του προκαλέσει αυτό το φαινομενικά άθωο «παιχνίδι», είναι ανυπολόγιστο».

«Ας πάρουμε τώρα την περίπτωση που ο ύπνωτιστής έμπρεάζει την κανονική λειτουργία των αισθήσεων τού μέντιουμ.

Για να δείξη την... αξία του, λέει στον ύπνωτισμένο: «Όταν επιπνήσης, θα μπορείς ν' ακούς όλους τους άλλους ήχους, όχι όμως και τα κορναρίσματα των αυτοκινήτων».

Τον ευπνείει ύστερα και διασκεδάζει τη συντροφιά κορναρώντας στ' αυτιά του, χωρίς εκείνος ν' ακούη καθόλου το δυνατό αυτό ήχο.

Δυστυχώς όμως ξεχνάει κατόπιν να τον απαλλάξη απ' αυτή τη μεθυστική υποβολή της «έκλεκτικής κωφώσεως». Έτσι ο άνθρωπος αυτός, φεύγοντας απ' το πάρτυ, διασχίζει ένα δρόμο, δεν ακούει ένα αυτοκίνητο που περνάει και βρίσκεται κάτω απ' τους τροχούς του!

Τό «παιχνίδι», που φαινόταν άθωο κατέληξε σ' ένα τραγικό δυστύχημα!

Ο δόκτωρ Λώρενς Κούμπι, καθηγητής της ψυχιατρικής στο πανεπιστήμιο τού Γκέιλ, τονίζει ότι «ο ύπνωτιστής γιατρός έχει μιά ευθύνη απέναντι της επιστήμης, που λείπει τελείως από τον έρασιτέχνη καθώς και από τον επαγγελματία που δίνει παραστάσεις στα θέατρα».

Η τελευταία αυτή κατηγορία των ύπνωτιστών μεταχειρίζεται συχνά μιά πολύ επικίνδυνη μέθοδο, για να ύπνωτισή αμέσως τὰ μέντιουμ. Την επιπνέουν πρό ετών οι Αμερικανοί Τζων Κάλνερτ και Χουμπερτ Γουόλερ, στηρίζεται δε όχι σε ψυχολογικά, αλλά σ' ένα σωματικό «τρύκ».

Με μιά σειρά από γρήγορες κινήσεις, ο ύπνωτιστής πιέζει για λίγο και σχεδόν ανεπαίσθητα ώρισμένα νευρικά και κυκλοφορικά κέντρα. Ύστερα, με άλλες κινήσεις πιέζει τὸ κρανίον τού μέντιουμ κοντά στους λοβούς των αυτιών, ενώ συγχρόνως τὸ πιπιρίζει τη διαταγή να κοιμηθῇ.

Τό αποτέλεσμα είναι συνήθως να πέσει τὸ μέντιουμ σχεδόν αμέσως σε καταλήψια — ή τουλάχιστον σε μιά κατάσταση παρόμοια με την καταλήψια.

Η μέθοδος φαίνεται αλάσθηστη, στα χέρια όμως ενός ύπνωτιστού δίχως μεγάλη πείρα μπορεί να φέρη τὸ θάνατο τού μέντιουμ!

Πράγματι, αν η πείρα συνεχισθῇ μερικές στιγμές παραπάνω, ή αν τὸ μέντιουμ δεν είναι καλά στην ύγεία του, μπορεί να προκληθῇ βλάβες στὸν ἐγκέφαλο κι' άλλες καταστροφικές συνέπειες.

Όταν λοιπόν δῆτε σε μιά παράσταση ύπνωτιστὸν τὸ μέντιουμ να λυγίζει και να πέφτει ξαφνικά πρὸς τα πίσω σε μιά καρέκλα, υποδείτε νάσαστε σχεδόν βέβαιοι πὸς ὁ ύπνωτιστής χρησιμοποίησε αὐτή την επικίνδυνη μέθοδο, ή κάποια παραλλαγή της.

Πόση διαφορά από τὴν ἥρεση, καταπραυντική και «ευαλακή» μέθοδο που χρησιμοποιοῦν οἱ ψυχίατροι, οἱ ιαετιήρες ή οἱ ὁδοντίατροι, όταν ύπνωτίζουν κάποιον για ἱατρικούς λόγους!

Αὐτοὶ φροντίζουν να μὴν κακοπάθῃ καθόλου ὁ ύπνωτιζόμενος σωματικά ή ψυχικά.

Γι' αὐτό, ἄλλωστε, ἐνὶ τὰ θύματα τὸν ύπνωτιστὸν τὸν θεάτρου εἶναι παραγμένα και ἱαλισμένα όταν συνέρχονται ἀπὸ τὴν καταλήψια, οἱ ύπνωτιζόμενοι ἀπὸ γιατροὺς εὐπνέει συνήθως φρέσκοι και ἐκκούραστοι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ γιατροὶ ύπνωτισταὶ κάνουν θαύματα.

Ὑπνωτιζόμενοι ἀπὸ γιατροὺς εὐπνέει συνήθως φρέσκοι και ἐκκούραστοι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ γιατροὶ ύπνωτισταὶ κάνουν θαύματα.

Ὑπνωτιζόμενοι ἀπὸ γιατροὺς εὐπνέει συνήθως φρέσκοι και ἐκκούραστοι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ γιατροὶ ύπνωτισταὶ κάνουν θαύματα.

Ὑπνωτιζόμενοι ἀπὸ γιατροὺς εὐπνέει συνήθως φρέσκοι και ἐκκούραστοι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ γιατροὶ ύπνωτισταὶ κάνουν θαύματα.

Ὑπνωτιζόμενοι ἀπὸ γιατροὺς εὐπνέει συνήθως φρέσκοι και ἐκκούραστοι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ γιατροὶ ύπνωτισταὶ κάνουν θαύματα.

Ὑπνωτιζόμενοι ἀπὸ γιατροὺς εὐπνέει συνήθως φρέσκοι και ἐκκούραστοι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ γιατροὶ ύπνωτισταὶ κάνουν θαύματα.

Ὑπνωτιζόμενοι ἀπὸ γιατροὺς εὐπνέει συνήθως φρέσκοι και ἐκκούραστοι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ γιατροὶ ύπνωτισταὶ κάνουν θαύματα.

Κάτω ἀπὸ ΤΗΝ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΛΟΙ ήσαν στη γειτονία, ότι η Πίτσα ήταν ανεψιά της κυρίας Καλλέργη κι' απορούσαν πως μιά τόσο καθώς πρέπει και πλούσια κυρία δεν έδειχνε την παραμικρή στοργή για τὸ κοριτσάκι της αδελφής της.

Η Πίτσα ήταν ένα όμορφο ξανθό κορίτσι, ηλικίας δέκα ετών, που ζούσε τη ζωή μιάς μικρής υπηρέτριας, γιατί έτσι απαιτούσε η θεία της. Δεν ήθελε καν να τη φωνάζει ή μικρή «θεία». «Ήθελε να τη λη εκυρία».

Τό μικρό κοριτσάκι ήταν υπάκουο κι' υπομονετικό, μα δε μπορούσε να ξεφύγει έντελώς από τὰ νύχτα της θείας της, που ξεσπούσαν πολλές φορές πάνω της.

Η μικρή τότε την κυττάζε με άπορία και δεν έκλαιγε. Ξεσπούσε όμως σε λυγμούς, όταν άργα τὴ νύχτα έπειτα από τὴ δουλειά της κοιμόναις, πήγαινε να κλειστή στο μικρό δωμάτιό της.

Μιά λευκή σκουφίτσα σκέπαζε τὸ ξανθό κεφαλάκι της και μιά ποδίτσα τὰ παλιά φορεματάκια της.

Έτσι την έβλεπε οἱ γείτονες τὴν Πίτσα, ἐδῶ και τρία χρόνια, όταν ή κυρία Καλλέργη την έφερε μαζί της από κάποια άλλη πόλι στην πρωτεύουσα κι' όταν άγόρασε εκείνο τὸ δωρόφο σπῆτι σε μιά παρόδο της ὁδοῦ Πατησίων.

Σε λίγες μέρες, όταν επιπλάθηκε και συγυρίστηκε τὸ σπῆτι, οἱ γείτονες είδαν κάποιο ἡλικιωμένο κύριο να μπαίνει στο σπῆτι και, σε λίγες μέρες, τὴν κυρία Καλλέργη να βγαίνει στολισμένη νύφη, με μερικούς συγγενείς και να επιστρέφει με τὸν άνδρα της στο σπίτι.

Η ζωή από τότε άρχισε κανονικά. Ο σύζυγος έφευγε τὸ πρωί για τὴ δουλειά του. Ήταν διευθυντής σε κάποια εταιρεία. Εκείνη πάλι, για να κωνήσει, έπαιρνε μαζί της τὴ μικρή κι' έβγαζαν από γειτονιά. Αὐτὸ έγινε κανένα μήνα κι' έπειτα έδωγαν να κωνήσει ή μικρή, μόνη της.

Έτσι έμαθε ή γειτονιά πως ή κυρία Καλλέργη ήταν πολύ πλούσια, από άρχοντική οίκογένεια έπαρχίας, που παντρεύτηκε έναν άνδρα πενηνταπέντε χρόνων, αλλά με καλή θέσι στην Αθήνα, ενώ εκείνη είχε ξεπεράσει τὰ σαράντα.

Αὐτὰ δλα βγήκαν από συμπεράσματα και υποθέσεις της γειτονιάς, μα ή πραγματικότητα δε βρισκόταν και πολύ μακριά από τὸ φαντασία τους.

Η κυρία Καλλέργη ὡστόσο δεν έπιασε σέγες με καμμία από τὴς γειτονισσές της. Στο σπῆτι της όμως έχονταν διάφοροι φίλοι και συνάδελφοι τού άνδρα της.

Η Ιστορία, λοιπόν, τού κοριτσιού και της κυρίας Καλλέργη ήταν περίεργη και δε θα τὴ μάθαινε κανείς, οὔτε ὁ άντρας της, αν δεν παρουσιαζόταν απρόοπτα μιά μέρα ὁ πατέρας της Πίτσας και αν δεν πάθαινε ξαφνικά συγκοπή ή κυρία Καλλέργη. Δε θα γινόταν, μάλιστα, γνωστή, γιατί ή Ιστορία αὐτή άρχισε σε μιά πόλι της Θράκης, όπου ξετυλίχτηκε και τὸ δράμα της οίκογένειάς τους.

Σ' αὐτή, λοιπόν, τὴ μακρινή έπαρχιακή πόλι, ζούσαν δύο αδελφές, ή Αγγαία και ή Ισμήνη. Η Ισμήνη ήταν δέκα χρόνια μικρότερη από τὴν αδελφή της. Δεν ήταν πολύ όμορφη, αλλά είχε δύο μαύρα φλογερά μάτια και μακριές ξανθές πλεξούδες.

Η Αγγαία, όμως, ή μεγαλύτερη, ήταν πολύ όμορφη. Τόξερε και καμάρωνε γι' αὐτό. Ένοιωσε πῶς, όταν έδωγαν περίπατο με τὴ μικρότερη αδελφή της, ὅλοι οἱ νέοι δούμαζαν τὴν ὁμορφιά της και στέκονταν να τὴ δουν, ή να τὴς πετάξουν κανένα παίραγμα, που τὴν έκανε να κοκκινίζει, αλλά και να χαμογελά από ευχαρίστησι...

Ήταν μόνες οἱ δύο αδελφές. Τὴ μεγάλη περιουσία τους διαχειριζόταν ένας αδελφός τού πατέρα τους. Μα ή Αγγαία, που καταλάβαινε πῶς πολλά από τὴ μικρή αδελφή της, δεν ήταν ευχαριστημένη απ' αὐτή τὴ διαχείρισι. Γι' αὐτό, διάλεγε και ξεδίάλεγε ἀνάμεσα στους νέους, που τὴς προέβλεπαν να βρὴ τὸν κατάλληλο, για να τὸν παραδώσει αὐτὴ τὴ διαχείρισι.

Η Ισμήνη δεν καταλάβαινε από αὐτὰ τὰ πράγματα και περνούσε τις ὥρες της με τὴ μόδιστρα, τὴν καπελλού.

Τὸ μῆος της Αγγαίας για τὸ παιδί ήταν μεγάλο, μα δε μπορούσε και να τὸ σκευασή! Ήταν τὸ παιδί τὴς αδελφής της.

Τὰ χρόνια περνούσαν, τὸ κοριτσάκι μεγάλωνε, αλλά μεγάλωνε κι' αὐτὴ ὥστου, στο τέλος, δέχτηκε ένα προξενιά και ἤθε στην Αθήνα.

Έτσι παντρεύτηκε και ή Αγγαία, μα ή Πίτσα παρέμεινε τὸ παραπεταμένο παιδί, τὸ παιδί που τὴς κόστισε δέκα χρόνια νεότητας, τὸ παιδί που δημιούργησε τὸ μεγάλο δράμα σὴ ζωή της.

Και θα συνεχίζονταν αὐτὴ ή Ιστορία, αν ὁ Πάνος, πῶχε σταλή για μεγάλο χρονικό διάστημα στο εξωτερικό από τὴν Τραπεζά του, δεν αναζητούσε τὴν αγαπημένη του Ισμήνη. Πῆγε να τὴ βρὴ στο σπῆτι της, ἐκεῖ όμως συνάντησε τὸ διαχειριστὴ αδελφὸ τού πατέρα της, που τὸν εξιστόρησε ὅλη τὴν τραγῳδία. Απὸ κείνον έμαθε και τὴ νέα διέλευσι της Αγγαίας και πῶς να τὴ βρὴ στην Αθήνα.

Τὴ βρῆκε, λοιπόν, κι' έμειναν μιά ὥρα μαζί. Όταν έφυγε, όμως, ὁ Πάνος κρατούσε και τὴν Πίτσα από τὸ χεράκι. Όταν βῆκε από τὸ σπῆτι με τὴ μικρή, ή Αγγαία δεν άνδρεξε. Τὴν έπνιξε ὁ ἀναμνηστὴς και οἱ τῶρες κι' έπεσε νεκρὴ από συγκοπή, ἐκεῖ στο παραθύρο, καθώς τὸς έβλεπε να φεύγει...

Αὐτὸ τὸν άνδρα τὸν διάλεξε ἐγὼ και δε θα μὸν τὸν πάρης!

Εἶναι πολὺ άργά! τὴς δήλωσε ή Ισμήνη. Σ' ένα μήνα πρέπει να παντρευτοῦμε.

Η Αγγαία τότε λιποθύησε κι' από ἐκείνο τὸ βράδυ, έμεινε πολλές μέρες στο κρεβάτι.

Τὴν ἐπομένη έλαβε ένα σημεῖωμα από τὸν Πάνο, που τὴν πληροφορούσε, ότι έφευγε ἀεροπορικῶς για τὴν Αθήνα και ὅτι από ἐκεῖ θα τὴ ζητοῦσε ἐπίσημα από τὴ μεγάλη αδελφή της.

Αὐτὴ τὴν ἀπρόσπτη ἀναχώρησι δεν τὴν είχε καθόλου ὑπολογίσει ή Ισμήνη και γι' αὐτὸ δεν τὸν είχε πῆ τίποτα για τὸ παιδί, που ένοιωσε στὰ σπλάγχνα της. Έε' άλλου, αφού είχαν αποφασίσει τὸ γάμο τους σ' ένα μήνα; Δίσταζε, λοιπόν, τώρα να τὸν γράψῃ. Τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασι, όταν σηκώθηκε από τὸ κρεβάτι ή αδελφή της, να τὸν γράψῃ, όχι όμως και τὸ μυστικό της. Εκείνος τὴς ἀπάντησε αμέσως, μα τόσο αὐτὸ τὸ γράμμα, ὅσο και τ' άλλα, που τὴς είχε γράψει ἀργότερα, τὰ έπαιρνε ή Αγγαία και δεν τὴς τῶδνε.

Έφτασε ή ἡμέρα τού τοκετοῦ. Ο Πάνος δεν ήθερε τίποτα κι' ή Αγγαία μετέφερε τὴν Ισμήνη σε μιά κλινική μιάς γειτονικῆς πόλεως, όπου ἐγέννησε τὴν Παναγιώτισσα. Εκείνη όμως πῆθανε!

Τὸ μῆος της Αγγαίας για τὸ παιδί ήταν μεγάλο, μα δε μπορούσε και να τὸ σκευασή! Ήταν τὸ παιδί τὴς αδελφής της.

Τὰ χρόνια περνούσαν, τὸ κοριτσάκι μεγάλωνε, αλλά μεγάλωνε κι' αὐτὴ ὥστου, στο τέλος, δέχτηκε ένα προξενιά και ἤθε στην Αθήνα.

Έτσι παντρεύτηκε και ή Αγγαία, μα ή Πίτσα παρέμεινε τὸ παραπεταμένο παιδί, τὸ παιδί που τὴς κόστισε δέκα χρόνια νεότητας, τὸ παιδί που δημιούργησε τὸ μεγάλο δράμα σὴ ζωή της.

Και θα συνεχίζονταν αὐτὴ ή Ιστορία, αν ὁ Πάνος, πῶχε σταλή για μεγάλο χρονικό διάστημα στο εξωτερικό από τὴν Τραπεζά του, δεν αναζητούσε τὴν αγαπημένη του Ισμήνη. Πῆγε να τὴ βρὴ στο σπῆτι της, ἐκεῖ όμως συνάντησε τὸ διαχειριστὴ αδελφὸ τού πατέρα της, που τὸν εξιστόρησε ὅλη τὴν τραγῳδία. Απὸ κείνον έμαθε και τὴ νέα διέλευσι της Αγγαίας και πῶς να τὴ βρὴ στην Αθήνα.

Τὴ βρῆκε, λοιπόν, κι' έμειναν μιά ὥρα μαζί. Όταν έφυγε, όμως, ὁ Πάνος κρατούσε και τὴν Πίτσα από τὸ χεράκι. Όταν βῆκε από τὸ σπῆτι με τὴ μικρή, ή Αγγαία δεν άνδρεξε. Τὴν έπνιξε ὁ ἀναμνηστὴς και οἱ τῶρες κι' έπεσε νεκρὴ από συγκοπή, ἐκεῖ στο παραθύρο, καθώς τὸς έβλεπε να φεύγει...

Ο έρασιτέχνης ύπνωτιστής κοίμισε τὴ νέα και τὴς υπέβαλε τὴν ιδέα ὅτι ήταν 2 χρονῶν κοριτσάκι...

Από τὴ βερόντα, ή Αγγαία είδε τὴν Ισμήνη και τὸν Πάνο να φιλιούνται.

*#*σελές*της*γυναίκας*

ΟΙ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΜΙΑΣΑΜΕ πολλές φορές για την αντίθεσι, που παρουσιάζει η εφετηνή γραμμή της σιλουέτας. Την αντίθεσι αυτή τη βλέπουμε σε κάθε είδος ντυσίματος, τόσο στην απλή καθημερινή εμφάνισι, όσο και στα απογευματινά άμμιγιέ και ακόμη και στα βραδυνά. Σ' αυτά τα τελευταία, μάλιστα, η αντίθεσι μεταξύ της μίας γραμμής και της άλλης είναι πιο έντονη.

Έχουμε π. χ. για μία βραδυή εμφάνισι την έντελως ίσια γραμμή, που αν ξεφύγει κάπως από την ευθύγραμμία, είναι μόνο για να στενέψει ακόμη περισσότερο προς τα κάτω.

Σε μία βελούδινη δηλαδή τουαλέττα, που αποτελείται από ένα ολόσωμο φουρώ με ευθύγραμμο οριζόντιο ντεκολτέ συγκρατημένο στους ώμους με δύο μπρετέλλες, βλέπουμε το φουρώ να στενεύει αίσθητά προς τα κάτω, τόσο που στο βάδισμα να διαφαίνονται τα γόνατα.

Ιστένεμα αυτό γίνεται ακόμη πιο καταφανές μ' ένα μπουγιονέ από σάτεν. Άρκετά φαρδύ. Αυτό γαρνίρει το φουρώ λίγο ψηλότερα από τα γόνατα.

νάς. Καθώς ξέρουμε, η εφετηνή μόδα έδωσε στα λαϊνά μία ιδιαίτερη θέσι. Δε μας φαίνεται πια παράξενο, που τα βλέπουμε σε άμμιγιέ εμφάνισεις.

Η γραμμή, την οποία συμβουλεύει η μόδα γι' αυτά τα άμμιγιέ ντε-πιές, είναι η ευθύγραμμη, με την τουαλέττα στον τύπο φουρώ. Δεν έχει τίποτα στη μέση, που να διακόπτει την ευθύγραμμία και ακόμη και το κουμπωμα είναι ευθύγραμμο.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ-ΦΟΡΕΜΑ

Κάτι που είναι πολύ της μόδας έφετος είναι το φόρεμα, που έχει και το όμοιομορφο επανωφόρι του σε τύπο σπορτίφ. Γίνεται από ένα από τα μωδάτα λαϊνά, μονόχρωμα ή φανταζι. Αν θέλουμε να χρησιμοποιούμε το σύνολο και γι' απογευματινή έξοδο, τότε προτιμήσουμε το μονόχρωμο λαϊνά. Τα φανταζι είναι πιο πολύ πρωϊνά. Στους σπορτίφ αυτούς συνδυασμούς, το πιο χαρακτηριστικό σημείο είναι οι τσέπες, που με κάποια πάντα ιδιοτροπία, κατορθώνουν να προσδώσουν μία νεωτερικότητα σκερτσάκι εμφάνισι.

Ένα παρόμοιο σύνολο από μωδάτο λαϊνάς μπές, μας παρουσιάζει σ' ένα πολύ κομψό μοντέλο του ο παρισινός οίκος Κριστιάν Ντιόρ.

Το φόρεμα έχει μία πολύ απλή γραμμή με το κοράς του, που καταλήγοντας στη μέση σε ελεύθερες πένες, σχηματίζει ένα ελαφρό μπουφάν, ενώ η φούστα, προσδίδοντας κι' αυτή με ελεύθερες πένες μία σχετική άνεσι στους γοφούς, συνεχίζεται τελείως ευθύγραμμη ως κάτω. Μία ζώνη, μάλλον στενή, από το ίδιο ύφασμα, κουμπώνει μπροστά μ' ένα κουμπί, σά συνεχίσει του κουμπώματος του κοράς.

Τα μανίκια του φορέματος, ελαφρώς χαμηλά στους ώμους, είναι λίγο μακρύτερα από το συνήθισμένο μακρός των τρουά-κάρ.

Το χαρακτηριστικό σκερτσό του φορέματος είναι, αφ' ενός οι τσέπες, που στολίζουν το κοράς, εξωτερικές μακρόστενες, με κρυφό ράψιμο και με κουμπότρυπα και κουμπί, για να κουμπώνουν στο επάνω άκρο, αφ' ετέρου ένας γούνινος γιακάς χωρίς τσέπες, που στολίζει το φόρεμα. Ο λαϊμός έχει στρογγυλό τελείωμα.

ΤΟ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Όπως είπαμε, το απλό και κομψό αυτό φόρεμα έχει για συμπλήρωμα το όμοιομορφο επανωφόρι, για ν' αποτελέσει το ντε-πιές της μόδας. Ευθύγραμμο κι' αυτό, εμφανίζει ωστόσο μία άνετη γραμμή, που αρχίζει από τους ώμους. Είναι έντελως σκέτο και ριχτό. Κουμπώνει με μία σειρά κουμπιά από πάνω ως κάτω κι' έχει μανίκια ελαφρώς μακρύτερα κι' αυτά χαμηλά στους ώμους, άρκετά άνετα όμως και σε μακρός σαν του φορέματος. Φυσικά, έχουμε και στο επανωφόρι τσέπες, όπως και στο φόρεμα, με τη διαφορά, ότι εδώ είναι τέσσερες και όχι δύο. Δύο ψηλά, στο ίδιο σχήμα με του φορέματος, αλλά λίγο μεγαλύτερες, και δύο πιο χαμηλά, αμέσως κάτω από τη μέση, τοποθετημένες αντίθετα, δηλαδή έτσι που το άνοιγμά τους να έρχεται πλαγίως. Και εδώ η κάθε τσέπη κουμπώνει μ' ένα κουμπί.

Ο γιακάς του φορέματος γίνεται από γούνα και είναι, όπως είπαμε, προσθετός. Έτσι χρησιμοποιείται και σά γιακάς επανωφοριού.

Η δλη εμφάνισι είναι ιδιαίτερα κομψή και σύμφωνη προς την τελευταία λέξι της μόδας, ιδίως αν συνοδεύεται και με μία γούνινη τσάκα ή ένα σκερτσάκι μπουφάν.

ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΣΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Ισ' άμορφα βελούδα με τη στιλνή και τόσο απλή τους εμφάνισι, δεν είναι μόνο ένα από τα ωραιότερα ύφασματα για βραδυνές πολυτελείς τουαλέττες, αλλά χρησιμοποιούνται και στα ντε-πιές φούστας και βέστας ή ολοκληρωτά φορέματα και βέστας.

Αριστερά: Βραδυή βελούδινη τουαλέττα σε κόψι φουρώ. Γαρνίρεται πάνω από τα γόνατα με μπουγιονέ σάτεν. Δεξιά: Άμμιγιέ τουαλέττα από μπουαρέ με ραβδώσεις.

Για αντίθεσι σ' αυτή την κοντυλένια γραμμή έχουμε τις τουαλέττες με την έντελως έβαζε εμφάνισι.

Ένα ωραιότατο τέτοιο μοντέλο μας παρουσιάζει ένα φόρεμα με διπλή φούστα από μεταξωτό μπουαρέ, που ποικίλλεται με ραβδώσεις από σάτεν.

Η βασική φούστα είναι άρκετά φαρδιά, αλλά το φάρδος τονίζεται ακόμη πιο πολύ με μία δεύτερη φούστα, που είναι κατά ένα τρίτο μακρύτερη από την πρώτη και σουρωτή γύρω από τη μέση, σχηματίζοντας έτσι την καθαρώς έβαζε γραμμή.

Το κοράς αυτού του κομψού μοντέλου σχηματίζει ντεκολτέ σε σχήμα «μπατά», με κοντά κιμονό μανίκια. Μία ζώνη από σκέτο σάτεν μ' ένα κόσμημα στο πλάι συμπληρώνει τη χαριτωμένη αυτή εμφάνισι.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΕΜΦΑΝΙΣΙ ΜΕ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Κοντά στις αυτότελες άμμιγιέ τουαλέττες έχουμε συγχρόνως τα άμμιγιέ ντε-πιές, που συνδυάζουν την κομψότητα και το πρακτικό πνεύμα.

Πραγματικά, η δλοτέλα λουσατή τουαλέττα με το μεγάλο ντεκολτέ στην πλάτη και κλειστό μπροστά, είναι κατάλληλη για οποιαδήποτε βραδυή συγκέντρωσι. Συνοδεύεται από μία όμοιομορφη βέστα, ευθύγραμμη και ριχτή, που προσδίδει στο σύνολο μία απλούστερη εμφάνισι. Έτσι μπορείτε το ίδιο αυτό άμμιγιέ σύνολο να το χρησιμοποιήσετε και σε μία απογευματινή συγκέντρωσι.

Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε για ένα τέτοιο σύνολο το βελούδο ή το σάτεν, ή και συνδυασμό των δύο, όπως παρουσιάζονται έφετος ωραία υφάσματα, που έχουν φόντο σάτεν και σκορπισμένα πάνω βελούδινα σχέδια, συνήθως άνθη. Χρησιμοποιείται όμως πολύ και το λαμέ και τα λεπτά λαϊνά.

Επανωφόρι ευθύγραμμο που φοριέται με όμοιο φόρεμα.

Αριστερά: Σύνολο από βελούδο, που η βέστα του αχμηατίζει πίσω άφθονες σούρες. Δεξιά: Κλασικό ντε-πιές από σάτεν με βελούδινα σταμπαρίσματα.

Λευκά. Πάνω σ' αυτά τα σταμπαρίσματα είναι ποικιλόχρωμα και μάλιστα σε ζωηρούς τόνους.

Η χρησιμοποίησι των σταμπατών σέρς σε απογευματινά φορέματα εφάρμοζει την άνετη γραμμή.

Θα δοίμε τουαλεττίτσες από σταμπατά σέρς, με κιμονό κοράς, τα οποία σχηματίζουν γύρω στο λαμό άκτινωειδείς πτυχές, που τελειώνουν σε φάσα.

Στη μέση μία ζώνη από καστόρι σ' ένα από τα χρώματα, που κυριαρχεί στο σέρς. Είναι ντραπριστή ή ίσια, ανάλογα με το τι πάει στη σιλουέττα σας.

ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΛΑΙΝΑΖ

Τα περισσότερα λαϊνάς έφετος είναι σταμπατά και πολλά απ' αυτά με σταμπαρίσματα βελούτε.

Αυτός ο τύπος των σταμπατών χρησιμοποείται πιο πολύ σε άπλες τουαλεττίτσες, που έχουν σεμιάς γραμμή.

Είναι εξαιρετικώς εφάρμοστες, γιατί είναι ζεστές, άπαλές και εύκολοφότερες. Σ' αυτό το τελευταίο συντελεί η απλή γραμμή, που ακολουθούν.

Ο λαϊμός τους είναι συνήθως στρογγυλός. Τα μανίκια, ζαπινέ ή με μανικολάβρι, έχουν μακρός κατά τι κοντότερο από τρουά-κάρ.

Οι φούστες τους έχουν ελεύθερες πιέτες ή τσακιστές, ή πιασμένες σ' ένα σημείο. Έχουν όμως και μία κουφοτή πίσω και μία μπροστά, όπoταν στις πλαινές ραφές μπαίνουν οι τσέπες.

ΑΠΛΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η μόδα στα παιδικά φορέματα επιδιώκει πιο πολύ παρά ποτέ την απλότητα. Τη βλέπουμε, τόσο στην κόψι των διαφόρων παιδικών μοντέλων, όσο και στα στολίσια τους. Είναι πάντα περιορισμένα, προορίζονται για καθημερινή χρήση. Τα κοτλέ βελούδα, οι μονόχρωμες φανέλλες, οι καντριγιέ φανέλλες και οι σκατσέλικες είναι τα ύφασματα, που θεωρούνται κατάλληλα για τα παιδιά, για την καθημερινή τους ζωή, χωρίς όμως ν' αποκλείονται και τα σταμπατά λαϊνάς σε άνοιχτούς τόνους.

Η ΚΟΨΙ ΠΡΕΝΣΕΣ

Με αυτή την ονομασία προσδιορίζουμε τα παιδικά φορέματα, που είναι έντελως ριχτά από πάνω ως κάτω, χωρίς να διακόπτονται με ζώνη ούτε να υπογραμμίζεται η μέση τους. Αυτά τα ριχτά φουσανάκια σχηματίζουν κάποτε ένα μικρό νομπί, που περιορίζεται μόνο στους ώμους. Έκονεται στο φόρεμα με σουρίτσες. Οι πλαινές ραφές σχηματίζουν κλός. Έτσι το σύνολο παρουσιάζει την έβαζε γραμμή.

Κοντά ή μακριά μανίκια, κατεβαστό γιακαδάκι με μία κορδέλλα φιάγκο ή γραβάτα, και ή μικρούλα είναι απλά και κομψά ντυμένα.

Ένα άλλο σκερτσό στην κόψι πρενσές είναι να περιορίζεται το πλάτος στο άνω μέρος με λεπτιές πιέτες, αντί σούρες. Είναι πιασμένες λίγο ψηλότερα από τη μέση κι' έπειτα το παιδικό φόρεμα άποκτά όλο το φάρδος.

ΚΟΥΜΠΩΜΑ ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΩΣ ΚΑΤΩ

Πολύ της μόδας είναι, έξ' άλλου, για τα καθημερινά φορέματα το σκέτο μπουσατάκι, που ένώνεται στη σουρωτή φουστίτσα και κουμπώνει, συνεχίζοντας σ' όλο το μήκος του φορέματος. Μία στενή ζώνη από δέρμα ή ύφασμα κι' ένα κατεβαστό γιακαδάκι συμπληρώνουν το σύνολο.

ΕΞΕΜΕΡΑΛΛΑ

ΤΟ ΣΕΡΣ ΞΑΝΑΡΧΕΤΑΙ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

Είναι καιρός ασφαλώς που δεν είχαμε άκουσι ν' αναφέρεται αυτό το ύφασμα, έν τούτοις, ξανάρχεται σήμερα στην πρώτη γραμμή, μαζί με τα λαϊνάς. Ίσως όμως να μη το άναγνωρίζουμε με τη νέα του εμφάνισι. Έχει τα πιο ιδιότροπα σταμπαρίσματα. Και γι' αυτό, ενώ ήταν ένα απλό ύφασμα άλλοτε, τώρα χρησιμοποιείται για τα πιο άμμιγιέ φορέματα. Ιδιαίτερως μωδάτα είναι τα σέρς με άνοιχτόχρωμα φόντα, ακόμη και

1) Φορεματάκι σε γραμμή πρενσές. 2) Κόψι επίσης πρενσές με πιαστές πιέτες. 3) Άπλο φορεματάκι με κουμπωμα πάνω σε φάσα. 4) Φορεματάκι με σουρωτό λαμό και μανίκια φούσκες. 5) Φόρεμα με εφάρμοστο μπουσατάκι και σουρωτή φούστα. 6) Δούστα γαρνιρισμένη με νερόν.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

νατό μου, της έλεγε. 'Αλλά' εγώ δεν τους βλέπω σαν έχθρους και το μόνο που εύχομαι είναι να σταματήσουν αυτός ο αλληλοσπαράγμος... Γιατί νάμαστε χωρισμένοι σε δυο στρατόπεδα, αφού ζούμε μέσα στην ίδια πόλη κι' έχουμε τα ίδια συμφέροντα; Το φανάρι κάθε μέρα στους δικούς μου. 'Αλλά το μόνο που κατάφερα ως σήμερα είναι να με βλέπουν με 'υποπο τομάτι. Δεν απελπίζομαι, όμως. 'Υπάρχουν κι' άλλοι πολλοί που εύχονται την ήρεμια.

— 'Η αγάπη είχε χωθή τώρα και στην καρδιά της 'Ιμελδης. Καί μία μέρα μίλησε γι' αυτήν στην τροφό της, που την έβλεπε σαν μητέρα. Καλόβολη ή γρήα δέχτηκε τότε να φιλοξενη τους δυο αγαπημένους στον κήπο του σπιτιού της. 'Εκεί μέσα, μπορούσαν να κουβεντιάσουν όση ώρα ήθελαν, χωρίς το φόβο να τους 'ιδη κανείς.

— 'Αλλά' όλες οι προσπάθειες που έκανε ο νεαρός Τζερεμεί για να συμφιλιώσει τους δικούς του με τους Λαμπερτάτσι δεν έφεραν αποτέλεσμα. Οι δυο αγαπημένοι κατάλαβαν τότε ότι δεν είχαν ελπίδα να ενώθούν ποτέ. Κι' έτσι, αποφάσισαν να φύγουν στη Φλωρεντία.

— 'Ορκίσου μου, ότι, μόλις περάσουμε τα σύνορα της Βολωνίας, θα βρης άμέσως έναν παπά για να μάς ενώσει, είπε η 'Ιμελδη στον αγαπημένο της.

— Το είχα σκεφτή προτού μου το ζητήσεις, απάντησε ο Βονιφάτιος.

— Ο νεαρός Τζερεμεί προπαρσκέυαζε άμέσως τη φυγή. 'Ενα βράδυ, θάπαινε την 'Ιμελδη από το σπίτι της γρήας τροφού και θάφευγαν ανάμεσα από τα χωράφια. Λίγο πιο κάτω, θα τους περίμεναν καμμία είκοσαριά καβαλλάρηδες που θα τους συνόδευαν ως τη Φλωρεντία.

— 'Αλλοίμονο, όμως, το μυστικό τους είχε πιά προδοθή. Καί, καθώς ο Βονιφάτιος πήγαινε στο σπίτι της γρήας τροφού για να πάρη την αγαπημένη του, είδε τρεις ανθρώπους να τρέχουν προς το μέρος του.

— 'Ηταν οι τρεις αδελφοί της 'Ιμελδης. Ο Βονιφάτιος μόλις πρόφτασε να τραβήξη το ξίφος του.

ΟΙ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ

της Βολωνίας

— Δώστε μου για σύζυγο την αδελφή σας κι' ως τρέξιμο ν' αναγγειλάμε στη Βολωνία ότι οι δυο οικογένειές μας συμφιλιώθηκαν, τους φώναζε.

— Πέθανε, σκύλε! του απάντησαν κι' οι τρεις Λαμπερτάτσι μ' ένα στόμα.

Και ρίχτηκαν πάνω του με τα ξίφη τους.

— 'Αλλά' ο Βονιφάτιος ήταν δεινός εφομαχός κι' οι αντίπαλοί του φοβήθηκαν πως θα δυσκολευόνταν να τ' αβγάσουν πέσα μαζί του. 'Ενας από τους Λαμπερτάτσι γλύστρησε τότε πίσω του και τον χτύπησε μ' ένα έγχειρίδιο στη ράχη. Ο νεαρός Τζερεμεί σωριάστηκε άμέσως κάτω.

Την ίδια στιγμή, ακούστηκε μια σπαρρακτική κραυγή κι' η 'Ιμελδη, βγαίνοντας από το σπίτι, έτρεξε κοντά στον αγαπημένο της.

— Άκουσε τότε τον αδελφό της που είχε χτυπήσει το Βονιφάτιο, να λήη στους δυο άλλους:

— Δεν του χρειάζεται τίποτ' άλλο. Τον χτύπησε με το δηλητηριασμένο έγχειρίδιο και δεν β' άργηση να πεθάνη...

Οι τρεις Λαμπερτάτσι έφυγαν άμέσως, για να συναντήσουν τους ανθρώπους τους, που τους περίμεναν πιο πέρα ανάμεσα στα δέντρα. 'Αλλά κι' οι οπαδοί του Βονιφάτιου είχαν ακούσει το θόρυβο κι' έτρεξαν επίσης. 'Επαικολούθησε τότε μια τρομερή συμπλοκή με αρκετά θύματα κι' από τα δύο μέρη.

— Ο Βονιφάτιος έκανε ολόένα δυνάμεις.

— Άκουσε τα λόγια του αδελφού σου, είπε στην 'Ιμελδη. 'Ο θάνατός με παραστέκει... 'Αλλά' είναι μεγάλη εύτυχία για μένα το ότι θα πεθάνω στην αγκαλιά σου...

— 'Αλλά δε θα πεθάνης μόνος σου, απάντησε η νέα. Θάρθω κι' εγώ μαζί σου...

Καί, σκύβοντας, άρχισε να βυζαίνει με τα χείλη της το αίμα που έτρεχε από την πληγή του. Το δηλητήριο χωνόταν έτσι και στις δικές της φλέβες... Λίγη ώρα αργότερα, οι δυο αγαπημένοι ξεμύχισαν ο ένας πλάι στον άλλον.

Οι Λαμπερτάτσι κι' οι Τζερεμεί συμφιλιώθηκαν τότε κι' οι γονείς των δυο αγαπημένων αποφάσισαν να τους παντρεύουν νεκρούς. Τους έθαψαν κατόπιν μέσα σ' έναν κοινό τάφο, που έχτισαν στο μέρος όπου είχαν πεθάνει.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΓΟΥΕ'ΙΝΤ ΜΙΛΛΕΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

— 'Ο φάρου μένει με τη Μάρτζετ μερικές μέρες στην καλύβα του βουνού, ώπου να συνέλθω και να ξαναβρῶ τις δυνάμεις μου. 'Ο άμοιβαίος έρωτάς τους γιγαντώνεται σιγά-σιγά, στο υποδελτικό αυτό περιβάλλον. 'Η Μάρτζετ τον περιποιείται με αφοσίωση. Τον εξηγεί δε πως αυτή είχε τηλεγραφήσει στο σερβίρ να τον σταματήσει, ύστερα όμως είχε μετανοήσει κι' είχε τρέξει να τον βοηθήσει. Του όμολογεί επίσης πως δεν άναυσε ποτέ τον Κλέλ πραγματικά. 'Ατόσο, προσπαθεί και πάλι να τον πείσει να μὴ τὸν σκοτώσει, για να μὴ γίνῃ ἐγκληματίας. Στο τέλος, δε μπορούν πια κι' οι δυο τους να συγκρατηθούν και χαιρώνται τὸν έρωτά τους. 'Επειτα απ' αυτό, ἡ Μάρτζετ δέχεται πια να βοηθήσει τὸ φάρου να ξαναβρῇ τὸν Κλέλ. Του δίνει λοιπόν ένα διαφημιστικό έντυπο που βρῆκε στην κάμαρα της Τερέζας Τάυλερ, κι' απ' αυτό μαντεύει εκείνος ότι ἡ συμφορία κρύβεται στο ἀπέραντο ἐθνικό πάρκο τὸ Γέλλουστον. Πηγαίνουν πράγματι εκεί με τ' αυτοκίνητό τους και ζητᾶνε πληροφορίες ἀπὸ ένα δασοφύλακα.

— Τὸς άρᾶσε ἡ ψυχία, ἐξηγῆσε ὁ φάρου. Θάναί τώρα μὰς ἐκπλῆξῃ γι' αὐτούς, πὺν δὲ μάς δύνει ἁσφικὰ! 'Έβαλε μπροστά τὴ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου, ἐνὼ ὁ δασοφύλακας ἔλεγε: — Σημειώστε ὅτι, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, δὲν ὑπάρχει κανεὶς σχεδόν, ἀκόμα καὶ σὲ μεγάλα κέντρα κατασκηνώσεως... Για νὰ τοὺς βρῆτε, δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀκολουθήσετε αὐτὸ τὸ δρόμο ὡς τὴ Μεγάλῃ Βελανιδιά. 'Επειτα θὰ μπῆτε σὲ μίαν παράδο, πὺν τραβᾶει πρὸς τὸ βουνό.

Καί τοὺς ἀποχαιρέτησε με μίαν φιλικὴ χειρονομία. — 'Ο φάρου σφάριξε, συλλογισμένος. 'Η Μάρτζετ τὸ πρόσεξε καὶ τὸν ρώτησε: — Δὲν εἶσ' εὐχαριστημένος, Τζάκομπ; Κι' ὅμως τὰ πράγματα πᾶνε ὅπως τάδελες. — Ναι, βέβαια... πρόσφερε ἐκείνος. Σκεπτόμενος ἀπλῶς... Τί σκεπτότανε; Δὲν τὸ ἔρε οὐτε κι' ὁ ἴδιος... 'Εδῶ καὶ μερικὲς στιγμῆς, εἶχε βυθιστῇ σὲ μίαν ἀκαθόριστὴ ὀλῆν. 'Ηταν ἄραγε προαισθημα;

Προσπάθησε νὰ γελᾷση κι' ἔσφιξε τὸ χερί της Μάρτζετ. Τῆς διηγήθηκε ὕστερα ἕνα χιουμοριστικό ἀνέκδοτο. — Πιο πέρα συνάντησαν μίαν μαύρη ἀσκαύδα, πὺν ζήτησαν στήν ἀκρὴ τοῦ δρόμου, μαζὶ με τὰ δυο μικρά της. Σταμάτησαν μερικὰ λεπτά, γιὰ νὰ κυτᾶσουν τὰ ζῶα. Κι' ὁ φάρου μίλησε γιὰ τὰ θη-

λοι καλὰ τὴ φυσιογνωμία του, δὲ μπορούσε νὰ παρουσιάσεται ἐστὶ φανερὰ. Θὰ εἶχε πᾶσι κι' αὐτὸς στήν κατασκηνώσι, ἀλλὰ κρυφὰ απ' τὴν ὑπηρεσία τοῦ πάρκου.

— Πρέπει νάμιν παρᾶνοι τύποι! συνέχισε ὁ δασοφύλακας. 'Εκεί πὺν κατασκηνῶσαν, δὲν ἔχουνε τὴν παραμικρὴ ἀνεστ... οὐτε καν νερό! Πρέπει δὲ νὰ κάνουν 35 χιλιόμετρα δρόμο, γιὰ νὰ βροῦνε ν' ἀγοράσουν καυσόξυλα.

— Τὸς άρᾶσε ἡ ψυχία, ἐξηγῆσε ὁ φάρου. Θάναί τώρα μὰς ἐκπλῆξῃ γι' αὐτούς, πὺν δὲ μάς δύνει ἁσφικὰ! 'Έβαλε μπροστά τὴ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου, ἐνὼ ὁ δασοφύλακας ἔλεγε:

— Σημειώστε ὅτι, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, δὲν ὑπάρχει κανεὶς σχεδόν, ἀκόμα καὶ σὲ μεγάλα κέντρα κατασκηνώσεως... Για νὰ τοὺς βρῆτε, δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀκολουθήσετε αὐτὸ τὸ δρόμο ὡς τὴ Μεγάλῃ Βελανιδιά. 'Επειτα θὰ μπῆτε σὲ μίαν παράδο, πὺν τραβᾶει πρὸς τὸ βουνό.

Καί τοὺς ἀποχαιρέτησε με μίαν φιλικὴ χειρονομία.

— 'Ο φάρου σφάριξε, συλλογισμένος. 'Η Μάρτζετ τὸ πρόσεξε καὶ τὸν ρώτησε: — Δὲν εἶσ' εὐχαριστημένος, Τζάκομπ; Κι' ὅμως τὰ πράγματα πᾶνε ὅπως τάδελες.

— Ναι, βέβαια... πρόσφερε ἐκείνος. Σκεπτόμενος ἀπλῶς... Τί σκεπτότανε; Δὲν τὸ ἔρε οὐτε κι' ὁ ἴδιος... 'Εδῶ καὶ μερικὲς στιγμῆς, εἶχε βυθιστῇ σὲ μίαν ἀκαθόριστὴ ὀλῆν. 'Ηταν ἄραγε προαισθημα;

Προσπάθησε νὰ γελᾷση κι' ἔσφιξε τὸ χερί της Μάρτζετ. Τῆς διηγήθηκε ὕστερα ἕνα χιουμοριστικό ἀνέκδοτο.

Πιο πέρα συνάντησαν μίαν μαύρη ἀσκαύδα, πὺν ζήτησαν στήν ἀκρὴ τοῦ δρόμου, μαζὶ με τὰ δυο μικρά της. Σταμάτησαν μερικὰ λεπτά, γιὰ νὰ κυτᾶσουν τὰ ζῶα. Κι' ὁ φάρου μίλησε γιὰ τὰ θη-

ρία καί τ' ἄλλα ἀγρίμια πὺν μπάινανε μέσα στήν πόλιν τοῦ Ναϊρόμπι, απ' τὴν γειτονικὴ ζούγκλα.

— Τ' ἀπογνῶ, μπορεὶ νὰ κάνει κανεὶς ἕνα μικρὸ περίπατο με τ' αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ τὰ δῇ πὺν τρῶνε... ἔξω, καμνηπαρδαλεῖς, γαζέλες, ἀκόμα καὶ λιοντάρια κάποτε.

— Τί ὑπέροχο πὺν θάναί τὸ θέμα.

— Θὰ τὸ δῆς καὶ σὺ μία μέρα.

— 'Η Μάρτζετ κατσούφιασε. — Ναι, μία μέρα... πρόσφερε ἀφηρημένα. Κάποτε... Μὰ δὲ θάταν καλύτερα νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ τώρα ἁμέσως...

Πρὸς τὸ μεσημέρι, πήραν τὸ δρόμο τῆς Μεγάλῃς Βελανιδιάς, πὺν ἀνέβαινε σὰν φίδι ἀνάμεσα σὲ μίαν περιοχή ὀρεινὴ καὶ δασωμένη. Δὲ συναντήσαν ἄλλα αὐτοκίνητα.

— 'Εδῶ κι' ἐκεῖ, ὑπῆρχε ἀκόμα χιόνι, ἀλυτό. Τὸ κρῦο ἦταν τσουχτερό.

— 'Είδαν ἀπὸ μακρὰ μίαν χαράδρα γεμάτη κίτρινες πέτρες, κι' ὕστερα τὸν ὄγκο τοῦ βουνοῦ Οὐάσμπορν, στεφανωμένο με χιόνι, πὺν θύμισε σὲ τὸν φάρου τὸ Κιλιμάντζαρο τῆς Ἀφρικῆς.

— 'Ο καθὼς ἔβλεπε, αὐτὸ τὸ πανόραμα τὸν βράσανε καὶ τὸν δέντρων, ὅλα φέρονε σὲ τὸν φάρου μίαν εὐχάριστη διέγερσι, πὺν δὲν εὕρισκε ὅμως καμμία ἀπῆχσι σὲ τὴ Μάρτζετ.

Τέλος, φτᾶσαν σ' ἕνα καρρόδρομο, πὺν ξεκινούσε απ' τὸν ἀμαζιτὸ δρόμο καὶ τραβοῦσε πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ σὲ ὕψος 3 χιλιάδων μέτρων. 'Ο φάρου ἄρχισε τὸ ἀνέβασμα τῆς ἀποτομῆς ἀνηφορίας, ὡς τὴ στιγμή πὺν ἔκρινε πὺν δὲν ἦταν πρόνιμο νὰ προχωρήσῃ περισσότερο. Δὲ θὰ βρισκότανε πια μακρὰ ἡ κατασκηνώσι, ὅπου ὑπολόγιζε νὰ βρῇ τὸ Μπόκοκ.

— Βγῆκε απ' τὸ δρόμο κι' ἔκρυψε τὸ αὐτοκίνητο πίσω απ' τὰ ἔλατα. 'Αλλάξε ρούχα, ἐνὼ ἡ Μάρτζετ

φρόντιζε γιὰ τὸ πρόγευμά τους.

Τὴ φίλησε, πρὶν νὰ φύγῃ. — 'Εκείνη σφίχτηκε πάνω του. 'Υστερα τὴν κυτᾶσε πὺν ἀποκακρῶνται μέσα σὲ δάσος.

— 'Ο φάρου προχώρησε ἴσια μπροστὰ, ἀρκετὲς ἑκατοντάδες μέτρα, γυρίζοντας τὴν πλάτη τοῦ πρὸς τὸ δρόμο, κι' ὕστερα ξανα-νεβῆκε πρὸς τὴν ἴδια διευθύνσι. 'Ο προορισμός του ἦταν ἕνας λαφὸς χαμηλότερος απ' τὸ Οὐάσμπορν, πὺν ὕψωνότανε δίπλα σὲ μίαν ὄρεα. 'Απ' τὸ παρατηρητήριο αὐτό, ἦταν βέβαιος πὺν δὲ μπορούσε νὰ ἐπιβλέπῃ σχεδὸν ὅλη τὴ γύρω ἐκτασί καὶ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κατασκηνώσι, χωρίς νὰ τὸν δύνει.

— 'Είχε πάρει μαζί του μόνον τὸ μακρὸ κυνηγετικό μαχαίρι του καὶ τὰ κιάλια του.

— 'Η ὀλοκάβαρη ἀτμόσφαιρα τοῦ βουνοῦ ἔδινε μίαν ἀπατηλὴν ἰδέαν τὸν ἀποστάσεων. 'Ετσι, ὅταν ὁ φάρου ἔφτασε ἐπὶ τῆς κορυφῆς, πὺν ἀπὸ τὸν κόντεψε πια νὰ βρῇ τὴν ἀπῆχσι.

Σύρθηκε με προφύλαξι ὡς ἕνα μικρὸ ὄρεο, σὲ μίαν ἐκτετατὴν πεδιάδα τοῦ λόφου, καί, πεσμένος με τὴν κοιλία, ἄρχισε νὰ ἐξερευνᾷ με τὰ κιάλια τὴν γύρω ἐκτασί.

Βρῆκε ἁμέσως τὴν κορυφὴ τῆς συμφορίας Μπόκοκ.

— 'Η κατασκηνώσι, βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω τῆς ἐγκατεστημένης ἑνῆς μικροσκοπικῆς ἔσφα- τῆς τριγυρισμένη ἀπὸ πέτρα, ἔλα- τα καὶ πυκνὸς θάμνος, στὸς πρόποδες τοῦ λόφου. Τὴν ἀποτελοῦσαν δυὸ σκῆπες κακοστημένες, στὴ βόρεια ἀκρὴ τοῦ ἔσφατου. Στὴ νότια σταδμεύαν δυὸ αὐτοκίνητα, ἔτοιμα νὰ ξεκινήσουν ἀμέσως σὲ περίεργη κίνησιν. Τὸ ἕνα απ' αὐτὰ ἦταν ἡ μπλε Μπαϊκ τοῦ Ὀλγκιστιν.

— 'Ο φάρου ἀναστράφηκε μ' ἀνακούφισιν. Σκούπισε τοὺς φακούς απ' τὰ κιάλια του καὶ κυτᾶσε πάλι.

Οἱ συμφορίτες εἶχαν στήθει πολὺ ἄσχημα τῆς σκῆπης τους. Μὰ ὁ φάρου δὲν εἶχε καθόλου σκοποὺ νὰ τοὺς δῇ καθήματα κατασκηνώσεως. 'Εβλεπε νὰ βρῇ ἄνθρω- πους, σὲ τὸ ὀπτικό πεδίο του.

— 'Ο Μπόκοκ εἶχε βάλει φάρου ἕναν ἄντρα κοντὸ, ὀλισσμένο με κυνηγετικό ντουέσι, πὺν καπνίζε συνεχῶς, με τὰ χείλη του κολλημένα σὲ μίαν πατρίνι πὺν ὀδηγούσε απ' τὸ δρόμο στήν κατασκηνώσι. Σίγουρα δὲν περιέμενε ἐπὶ τῆς ἀπὸ ὕψους.

— 'Ο φάρου ἀναγνώρισε ἐκείνους τὸ Σάμ 'Ογκιστιν καὶ τὸν κορτσοπεσπότην του. 'Εκείνος εἶχε τὴν σιλουέτα τῆς Τερέζας Τάυλερ, πὺν περιπλανιόταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στήν κατασκηνώσι. Φαινόταν ὅτι ἡ μοναξιά τὴν βάραινε ἀνυπόφορα.

— 'Υπῆρχε ἀκόμα ἕνας ἄντρας, ἐσπλωμένος κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. 'Αλλ' ἡ σκιά κι' ἡ ἀπόστασι δὲν ἐπιτρέπανε σὲ τὸν φάρου νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ χαρακτηριστικά του. Πάντως, δὲν ἦταν ἀρετὰ φίλος, ὅσο ὁ Κλέλ Μπόκοκ.

— Μένανε οἱ δυὸ σκῆπες. 'Η μία φαίνόταν ἀδειανή. 'Απ' τὴν ἰσο- δο ὅμως τῆς ἄλλης, ὁ φάρου ἔβλεπε τὰ πόδια καὶ τὰ πορτογαλὰ ἐνὲς ἀνθρώπου πεσμένου μπροστά.

— Μένανε οἱ δυὸ σκῆπες. 'Η μία φαίνόταν ἀδειανή. 'Απ' τὴν ἰσο- δο ὅμως τῆς ἄλλης, ὁ φάρου ἔβλεπε τὰ πόδια καὶ τὰ πορτογαλὰ ἐνὲς ἀνθρώπου πεσμένου μπροστά.

— Μένανε οἱ δυὸ σκῆπες. 'Η μία φαίνόταν ἀδειανή. 'Απ' τὴν ἰσο- δο ὅμως τῆς ἄλλης, ὁ φάρου ἔβλεπε τὰ πόδια καὶ τὰ πορτογαλὰ ἐνὲς ἀνθρώπου πεσμένου μπροστά.

— Μένανε οἱ δυὸ σκῆπες. 'Η μία φαίνόταν ἀδειανή. 'Απ' τὴν ἰσο- δο ὅμως τῆς ἄλλης, ὁ φάρου ἔβλεπε τὰ πόδια καὶ τὰ πορτογαλὰ ἐνὲς ἀνθρώπου πεσμένου μπροστά.

σι. 'Ο Φάρου έβλεπε με στενοχωρία πώς δε θ' άργουσε να σκοτεινιάσει.

Είχε σχεδόν πεποιθίσει ότι ό άνθρωπος στη σκηνή ήταν ό Μπόκοκ — σ' άναρώσων ίσως ακόμα άπ' τό τραύμα του. 'Ο Μπόκοκ ήταν τό μόνο μέλος της συμμορίας που δε θά τολμούσε πιθανότατα να βγύ άπ' την κατασκήνωσι. 'Ο Ντουκόνε, ό «καθηγητής» Νικ Μέλικ ή κάποιος άλλος λιγότερο γνωστός μπορούσε ν' άπομακρυνθώ, να πάη για τρόφιμα.

«Όχι όμως ό Μπόκοκ. Πώς ήθελε ό Φάρου να δώ τό πρόσωπο του ανθρώπου που κυνηγούσε! Τό θύμα του βρισκόταν εκεί, μέσα σ' εκείνη τη σκηνή, μερικάς εκατοντάδες μέτρα χαμηλότερα...

Ναι, μά δεν ήταν ακόμα άπόλυτα βέβαιος γι' αυτό! 'Η νύχτα πού έφτανε γοργά, δε θά τον άφινε να πεισθώ...

«Άφισε τό κιόλια του, άπογοητευμένος. Δέ ν'νότανε τίποτα για σήμερα... Έπρεπε να βώ ένα τρόπο να βγάλλω άπ' τη σκηνή τό Μπόκοκ, αλλά χωρίς να προκαλέσω τίς ιπνύνσεις της συμμορίας του... Αυτό σκεπτότανε, καθώς ξανακατέβαινε άπ' τό παρατηρητήριο του.

Είχε σκοτεινιάσει πιά τελείως, όταν έφτασε στο μέρος που είχε άφισε τη Λίνκολν. 'Η Μάρτζετ τον περίμενε, κουλουριασμένη στο έπιπός κάθισμα. Είχε μία έκφραση, άγνώστη.

— Τί έγινε, Τζάκομπ;... ρώτησε.

— Δέ βεβαιώθηκα ακόμα! Αύριο...

ΙΗ'

Δευτέρα 14 Μαΐου, μέση μέρι.

Πέρασαν τη νύχτα σ' ένα σπιτάκι του Μάουθ Χοτ Σπρίνγκς, της «πρωτεύουσας» του πάρκου, βορεια άπ' τό βουνό Ούσμπορν.

Τό άλλο πρωί, ξεκίνησαν άπό πολύ νωρίς και φτάσανε πάλι στη Μεγάλη Βελανιδιά. Ξαναείδαν τίς κομικές μυούρες άρκούδες, μερικά έλάφια και λίγα γερικά δούβαλια, πολύ μακριά.

Τό μεσημέρι, είχαν φτάσει στο μέρος όπου σταθμεύσανε τό προηγούμενο άπόγεμα. Στη διαδρομή, ή Μάρτζετ σφίγγότανε στοργικά πάνω στο Φάρου, αλλά χωρίς να μιλά πολύ.

Όταν πέρασε εκείνος στο πίσω μέρος, για ν' άνοιξη τη θήκη των τουφεκιών, τον ρώτησε διστακτικά:

— Τζάκομπ... Θά τους έπιτεθώ όλομύαχος;

Ό Φάρου διασκέδασε με την άνησυχη έκφρασί της.

— Είμαι, κυνηγός, άγάπη μου, άπάντησε. Όχι ήρωας. Δέ διακινδυνεύω άνώφελα... και δεν έχω σκοπό να τους έπιτεθώ!

Έβγαλε άπ' τό όπλοστάσιό του ένα τόξο και μία φαρέτρα και πρόσθεσε:

— Αυτά τάκλεψα σήμερα τό πρωί, την ώρα που κοιμόσουν άκόμα, άπ' τό γήπεδο τοξοβολίας που βρίσκεται πίσω άπ' τό μεγάλο ξενοδοχείο που δεν άνοίξε ακόμα. Θά παραστήσω σήμερα τό Ρουμπίν των Δασών!

— Δεν καταλαβαίνω!

— Θά σου εξήγησω ύστερα... Δεν είναι για σήμερα τό μεγάλο κυνήγι! 'Υποσχέθηκα στο Στένις να τον προσκαλέσω σ' αυτό...

Κρέμασε άπ' τον ώμο του τό τόξο και τη φαρέτρα, νοιώθοντας την έντύπωσι πώς γινόταν λίγο γελοία στα μάτια της νέας γυναίκας. Και βεβαιώθηκε πώς ήταν καλά δουλωμένη ή υποτίλια με τη βελόνα, που είχε κρύψει στην πίσω τσέπη του.

— Πρέπει πρώτα να πεισθώ ότι ό Κλέλ βρίσκεται πραγματικά μέσα στη σκηνή, πρόσθεσε. Δεν πιστεύω παρά ό,τι βλέπω με τό μάτια μου... Πρέπει να τον κάνω να βγύ άπό κεί, χωρίς να ύποψιαστή. Δέ θά με φιλήσεις τώρα;

Η νέα γυναίκα, ύπάκουη, τον άγκάλιασε και τού πρόσφερε τό χέιλιά της.

Ό Φάρου κατάλαβε άπ' τους χτύπους της καρδιάς της πώς ήταν φοβισμένη, και της έδωσε ένα άτελειωτό φιλή, ελπίζοντας να την καθυψάσει έτσι.

Αναρωτήθηκε μία στιγμή μήπως τό ύποσυνείδητό του τον έ-

καζε ν' άναβάλλη να κανονίσει τους λογαριασμούς του με τό Μπόκοκ. Τον κυνηγούσε άραγε μ' όλο του τό ζήλο;

Γιατί ή κατάσταση ήταν άλλόκοτη... 'Η τρυφερότης πού του χάριζε τώρα ή Μάρτζετ, άνηκε άλλ-

ποτε στον Κλέλ Μπόκοκ.

Προσπάθησε να διώξη αυτές τίς σκέψεις του και γύρισε να φύγη, αφού έδωσε στη Μάρτζετ ένα τελευταίο φιλή, σχεδόν άγριο.

Σήμερα ό καιρός ήταν λίγο πιο ζεστός. 'Ο Φάρου βρήκε πιο εύκολα τό δρόμο.

Όταν έφτασε στο παρατηρητήριο του, τό ρολόι του έδειχνε 1½. Έπρεσε χάρμα μπρούμυτα κι' έξετάσε άπό ψηλά την κατασκήνωσι.

Ό φουρρός βρισκότανε στην ίδια θέση, όπως και χτές. Άπ' τό ντουφεκί του και τό μικρό του άναστήμα, ό Φάρου νόμισε πώς άναγνώρισε τον 'Ηγκαν, τον «Ποντικό».

Τό ντουφεκί άκούμπουσε σ' ένα έλατο κι' ό ιδιοκτήτης του σέ άλλο.

Ό κυνηγός χαμογέλασε. Τό περίμενε πώς θάταν έτσι χαλαρωμένη ή επίδωξι, μετά τό φαγητό.

Ό Σάμ 'Ηγκυστιν κι' ένας τρίτος παίζανε χαρτιά, καθισμένοι στη σκιά της Μπουκ. 'Ο σύντροφος αυτός του 'Ηγκυστιν πρέπει νάταν ό «καθηγητής» Νικ Μέλικ.

Η Τερέζα δε φαίνότανε πούθενά. Μονάχα ένα ζευγάρι κάλτσες της κρέμονταν σ' ένα σκονί για στέγνωμα.

Η βρώμικη κι' άκατάστατη κατασκήνωσι ήταν γεμάτη μυγες. Η μία άπ' τίς σκηνές ήταν άδεισμη και πάλι. Κι' άπ' την είσοδο της άλλης φαίνονταν τό ίδια άντρίκια πόδια.

Ένα άεράκι δρόσιζε τό δρόχο όπου ήταν ξαπλωμένος ό Φάρου.

Ό κυνηγός σύρθηκε μακριότερα, ως ένα σημείο που δε φαίνονταν άπό την κατασκήνωσι, κι' έτοιμάσε τό τόξο του. Διάλεξε ένα ψηλό δέντρο, που βρισκότανε σ' άρκετη άπόστασι, χαμηλότερα, και τούριζε μερικά βέλη για νά εξασκηθώ.

Έκανε όμως ένα μορφασμό άπογοητεύσεως, διαπιστώνοντας ότι βρισκότανε πολύ μακριά άπ' τό κρησφύγετο του Μπόκοκ και θά δυσκολευότανε να πειχί τό στόχο του...

Κατέβηκε άναγκαστικά χαμηλότερα, με χίλιες προφυλάξεις, με τ' ατί τεντωμένο.

Σταμάτησε ένατό μέτρα πάνω άπ' την κατασκήνωσι, πίσω άπό ένα βράχο. Ήταν επικίνδυνα προχωρημένη αυτή ή θέση του. Βασίζονταν όμως στο στοιχείο του αίφνιδιασμού.

Δεν τούμενε παρά ένα βέλος στη φαρέτρα. Μά δε χρειαζόταν άλλο—ούτε και θάχε άλλωστε τον καιρό να ριέη και δεύτερο!

Έβγαλε τό μαντήλι του, τόδεσε γερά στην άκρη του βέλους και τό μούσκεψε με μπενζίνη. Βεβαιώθηκε με μία ματιά πώς όλοι στην κατασκήνωσι ήταν άκόμα άύποπτοι, κι' έβαλε φωτιά στο μαντήλι. Άμέσως ύστερα, έβαλε τό βέλος στο τόξο, σηκώθηκε και τό έκασενδόνισε.

Έπειτα έπρεσε μπρούμυτα πέρα τό κιόλια και σύρθηκε λίγο πιο μπροστά, για να βλέπη. Δοκίμασε τότε ακόμα μία άπογοητεύσι. Κανείς δεν είχε κουνηθώ, στην κατασκήνωσι.

Είχε σημαδέψει με τό βέλος ένα σωρό άπό ξερόχορτα, πίσω άπ' την κατοικημένη σκηνή. Δεν έβλεπε όμως με τό κιόλια του φλόγες ούτε καπνό.

Έπνιξε μία βλαστήμια και στράφηκε για ν' άπομακρυνθώ.

— Σάμ! 'Ε, Σάμ!...

Η ξαφνική αυτή κραυγή έκανε τό Φάρου να ξαναγυρίσει στη θέση του. Είδε τότε πώς τό ξερό χαμόκλαδο είχαν άναψή μεμιάς. Δεν άόγησε να πάρη φωτιά κι' ή σκηνή.

Ό 'Ηγκαν είχε άσπάξει τό ντουφεκί του και ούρλιαζε, ενώ ό 'Ηγκυστιν κι' ό «καθηγητής» ηγαλιόερχονταν οαστισμένοι, προσπαθώντας να πάρουν μία άπόφασι...

Ό Φάρου, ένθουσιασμένος, έστρεψε τό κιόλια του προς την είσοδο της σκηνής. Τά πόδια κουνηθηκαν έπιτέλους. Και πετάχτηκε έξω ένας άντρας μισόγυμνος. Κύταξε γύρω του...

Μεμιάς πάγωσε τό χαμόγελο στα χέιλιά του Φάρου. Δεν ήταν ό Μπόκοκ, ό άνθρωπος αυτός πού είχε τόσο πασχίσει για να τον βγάλλω άπ' τη σκηνή! Είχε σιλουέτα πηθήκου, πεδαρά μάγουλα και φαλακρό κεφάλι. Ήταν ό Βίτο Ντουκόνε.

Τό κορμί του ήταν κόκκινο, και μένο άπ' τον ήλιο, κι' άλειμένο με κάποια άλοιφή πού γυάλιζε. Γι' αυτό δεν έβγαίνε καθόλου άπ' τη σκηνή, ώσπου να γίνη καλά.

Ό Φάρου άναγκάστηκε να παραδεχθώ την ώμη πραγματικότητα: Είχε άνακαλύψει τη συμμορία του Μπόκοκ. 'Αλλά, ό άρχηγός της δε βρισκότανε μαζί της!

Πάντως, δεν ήταν τώρα κατάλληλη ή στιγμή για συλλογισμούς και ύποθέσεις. Έπρεπε να φύγη τό γρηγορότερο!

Άκούσε τίς φωνές των ληστών, άνόμεσα στα τριξίματα της φωτιάς...

Ήταν πιθανό να ύποψιαστούν πώς ή πυρκαγιά δεν ήταν τυχαία, και ν' άναζητήσουνε τον έμφορητή.

Ό Φάρου άποτραβήχτηκε γρήγορα σ' ένα μέρος όπου δε μπορούσαν να τον δουνε. Καθώς όμως έκανε τό γύρο ενός μεγάλου βράχου, βρήκε ξαφνικά άντιμέτωπος με την Τερέζα Τάυλερ, πού τον κύτταξε κατάπληκτη.

Έμειναν κι' οι δύο άκίνητοι για ένα λεπτό. Η Τερέζα φορούσε ένα πράσινο σορτ κι' ένα σουτιέν κι' ήταν γονατισμένη μπροστά σέ μία μεγάλη λεκάνη με σαπουνάδα. Είχε έρθει, εκεί για να κάνει ήλιοθεραπεία και να λούση τά μαλλιά της.

Τά χέρια της μένανε βουτηγμένα στους άφρούς. Μόνο τά χέιλιά της σάλευαν.

Άνοιξε διάπλοτο τό στόμα της κι' έμπηξε έπιτέλους μία διαπεραστική φωνή, πού άντήχησε σ' αυτή του Φάρου σαν τη σάλπιγγα της Δευτέρας Παρουσίας...

Κι' ώστόσο αυτή ή κραυγή του έσωσε τη ζωή. Γιατί ή Τερέζα

άόναξε, προτού άρπάξει ένα ρεβόλβερ κρυμμένο κάτω άπό μία πετσέτα, δίπλα της. Κι' έτσι πρόλαβε εκείνος να πηδήσει πλάγια και ν' άποφύγη τη σφαίρα, πού σφύριζε σ' αυτή του.

Ύστερα άρπάξε τό μπράτσο της Τερέζας, για να κάνει να παρεκκλινή ή δεύτερη σφαίρα της.

Άρχισαν οι δύο τους μία μανιασμένη πάλη για την κατοχή του όπλου. Ό Φάρου δέχτηκε στα μάτια τη σαπουνάδα, πού τον στράβωσε.

Η άντίπαλός του σπάραζε, γρατζούνισε, δάγκανε...

Ένώ εκείνος ψαχούλευε για να της πιάση τό μπράτσο, σκόνταψε στη λεκάνη με τό νερό, κι' έπεσαν κι' οι δύο άνάσκαλα.

Μία τρίτη πιστολιά άντήχησε, κι' ό Φάρου αισθανθηκε ένα κάψιμο στο στήθος.

Νόμισε στην άρχή πώς είχε χτυπή άπ' τη σφαίρα. Ύστερα παρατήρησε πώς ή Τερέζα δε φώναζε πια και πώς έμενε άκίνητη, πεσμένη άπάνω του.

Ανακάθισε τότε, κρατώντας τη νέα γυναίκα πάνω στα γόνατά του. Σκούπισε τη σαπουνάδα άπ' τά μάτια του και είδε τό αίμα πού άνάβλυζε σαν συντριβάνι κάτω άπ' τον άριστερό μαστό της Τερέζας και κυλούσε ως τά πόδια της.

Τό ρεβόλβερ της είχε πέσει πιθανότατα στο κενό.

— Πληγώθηκε, Τζάκομπ, μουρμούρισε εκείνη.

Η έκφρασι των γαλανών ματιών της ήταν έκπληκτη και άγανακτισμένη συγχρόως. Ψαχούλεψε τό στήθος της, ενώ τό κεφάλι της έγερνε στον ώμο της.

— Θά μού άφίση σημάδι;... πρόσθεσε μ' άνησυχία.

Δεν καταλάβαινε πόσο σοβαρό ήταν τό τραύμα της. Ό θάνατος δεν ύπήρχε στο πρόγραμμά της.

Ήταν κάτι τό φυσικό για τον Κλέλ Μπόκοκ, τό Φάρου ή όποιοδήποτε άλλο, όχι όμως γι' αυτήν.

«Έκλεισε τά μάτια της, μουρμουρίζοντας:

— Τί κουρασμένη πού είμαι! Θέλω να κοιμηθώ.

Κι' ύστερα άφισε την τελευταία πνοή της.

Ό Φάρου δε μπορούσε να κινηθώ. Ήταν ή δεύτερη φορά πού την κρατούσε πάνω στα γόνατά του, και δε χωρούσε στο μυαλό του πώς είχε πεθάνει...

Τέλος, τράβηξε τά πόδια του κάτω άπ' τό κορμί της, τά έλευθέρωσε και την ξάπλωσε μαλακά πάνω στον ήλιοπυρμένο βράχο.

— Δεν έφταιγα εγώ... τραύλισε.

Αναστατώθηκε, βλέποντας τά χέρια του πού τρέμανε και πού είχαν λερωθώ άπό αίματα.

Σηκώθηκε και γύρισε άλλου τη ματιά του.

Την ίδια στιγμή, λίγο έλειψε να δεχθώ στο κεφάλι τά σκάγια ενός κυνηγετικού όπλου.

10'

Δευτέρα 14 Μαΐου, ώρα 2½ τ' άπόγεμα.

Ό Φάρου έχασε τη νεκρή, τον Κλέλ Μπόκοκ, κάθε άλλο πράγμα άπ' την άμεση ασφάλεια του. Χώθηκε μέσα στους θάμνους κι' άπομακρύνθηκε με τά τέσσερα άπ' τό μέρος όπου είχε πέσει ή ντουφεκιά.

Η ψιλή φωνή του 'Ηγκαν ούρλιασε θριαμβευτικά, πίσω του: — Την έφαγε, τό κτήνος! Τον χτύπησα!

Κυνήγησε τον! άπάντησε άπό χαμηλά μία άλλη φωνή, βαρεία και βραχνιασμένη. Θά τον κυκλώσουμε και θά τον τσακώσουμε!

Μά ό Φάρου προχωρούσε προς την άντίθετη διεύθυνσι, προς την κορυφή τό λόφου, γλυστρώνοντας άνάμεσα στην κοντή αλλά πυκνή βλάστησι, όσο μπορούσε πιο άδύρκα.

Όταν βρήκε προσωρινά άσφαλισμένος πίσω άπό μία τεράστια πέτρα, έπίπεδη και γυρτή,

κύτταξε με προφύλαξι προς τά πίσω. Είκοσι μέτρα χαμηλότερα, ό 'Ηγκαν άνέβαινε με κόπο, με τό όπλο του στο χέρι. Ένα κακό χαμόγελο στράβωσε τά λεπτά του χέιλια, ενώ τά μάτια του ψάχνανε, σκάλιζαν δόγυρα.

Ό Φάρου έννοιωσε ένα ρίγος τρόμου, βλέποντας να πλησιάζει αυτό τό λυσσασμένο σκυλί.

Έβγαλε άπ' τη θήκη του τό κυνηγετικό μαχαίρι του. Ένα σκάγι του είχε γδαρεί τό μέτωπο. Λίγο αίμα κυλούσε άπ' τη μικρή πληγή ως τό στόμα του.

Η γεύσι του τούφερε μία έκδικητική λύσσα. Άγρίεψε, κυριεύθηκε κι' αυτός άπό φονική μανία, σαν τον τοξικομανή πού τον κυνηγούσε.

Είδε ύστερα τους τρεις άλλους — τό Ντουκόνε, τον 'Ηγκυστιν και τον «καθηγητή» — παραταγμένους στους πρόποδες του λόφου. Είχαν πάρει τέτοιες θέσεις, ώστε να του κοψουν την ύποχώρησι. Ήταν άδύνατο πιά να κατεβή άπ' τό λόφο. Για να φτάση δε είχε την πλάγια του βουνού, έπρεπε να διασχίση μία μεγάλη γυμνή έκτασι.

Είχε πιστή στην παγίδα, μόνος άπέναντι σέ τέσσερες όπλισμένους άντρες. Έπρεπε ν' άντιμετωπίση με τό μαχαίρι του μονάχα ένα κυνηγετικό όπλο και τρία πιστολία. Ήταν ίσως συχαμέρες ύαινες οι άντίπαλοί του. Είχε δη όμως πολλές φορές ύαινες να κατατροπώνουν μία λεοπαρδάλι...

Ζούσε τώρα μ' ένα γοργότερο ρυθμό. Σπάνια είχε νοιώσει τέτοια έξαψι... Η σωτηρία του κρεμόταν άποκλειστικά άπ' την πονηρία πού θάδειχνε στα λίγα έπόμενα λεπτά...

Απ' τη σκηνή πού καιγότανε, κάτω στο ξέφωτο, άνέβαινε μία στήλη καπνού. Θά την πρόσχαν άσφαλώς οι φύλακες πού φουρτούσαν στην κορυφή του βουνού...

Αλλά ή βοήθεια θάφτανε πολύ άργά.

Τό πρόσωπο μένει πάντα έυτεδεδειμένο!

- Γι' αυτό έχει ανάγκη τώρα τον χειμώνα άπό την προστασία και την άναπλαστική επίδραση της Λανολίνης Μελπάν.
- Κάτι τό θαυμάσιο συμβαίνει, όταν περιποιησθε τακτικά τό δέρμα σας με Λανολίνη Μελπάν.
- Χάρis στα ΕΝΥΔΡΑ-ΜΟΡΙΑ του EXTRAIT PURIFIE A LA LANOLINE, πού περιέχει, άνεφοδιάζει τό δέρμα με τά ΥΓΡΑ και τά τροφονωτικά συστατικά πού χρειάζεται, τό άνανεώνει και τό διατηρεί άπαλό, τρυφερό, βελούδινο.

ΜΕΛΠΑΝ

Μία πραγματική εύλογία για τό δέρμα,

«Όχι θιά άνοστα φαγητά

- ✓ ΣΤΟ ΠΙΛΑΦΙ
- ✓ ΣΤΙΣ ΣΟΥΠΕΣ
- ✓ ΣΤΑ ΟΣΠΡΙΑ
- ✓ ΣΤΑ ΖΥΜΑΡΙΚΑ

Ρίξτε 1 κύβο ζωμού κόττας Κνόρρ

Knorr - ΕΛΒΕΤΙΑΣ
ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ ΣΑΣ ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΠΙΟ ΝΟΣΤΙΜΟ

Κάμελ-KIT
Τό κουτί πού περιέχει τά όννεργα για τό γυάλισμα των παπουτσιών

ΣΤΙΛΒΩΜΑ Κάμελ ΤΡΕΦΕΙ, ΣΥΝΤΗΡΕΙ, ΦΡΕΣΚΑΡΕΙ ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Η έκτασι εξαρτάτο απ' αυτόν με-χαλά...

Ο Ήγκαν πλησίαζε πάντα. Ο Φάρου ξανάχισε το αδόρυδο σκαρφάλωμα κι' άφισε εύκολα πίσω το γκάνγκστερ, που άνοιγε δρόμο ανάμεσα στα βάρτα με το ντουφεκί του. Όταν έφτασε στην κορφή, ξανακούτταξε προς τα κάτω. Ο Ήγκαν άποτέλουσε πάντα την πιο άμεση απειλή. Ο Ντουκόνε κι' οι δύο σύντροφοί του είχαν άρχισι κι' αυτοί ν' άνεβαίνον στην πλαγιά, άλλ' όλοι μαζί, σαν να φοβόντανε να χωριστούνε.

Ο Φάρου κατάλαβε ξαφνικά ό-τι κανένα μέλος της συμμορίας δεν ήξερε πως ήταν άσπλος.

Πως να το ξέρουν, αυτοί; Είχαν άκούσει τις πιστολιές της Τερέζας, άλλ' άφισαν δέ βρισκόνταν μπροστά, ήταν φυσικό να νομίζουν πως είχε όπλο κι' ο Φάρου.

«Φοβούνται να προχωρήσουν» — έλεγε ο Φάρου με το νου του. Θέ-λουνε να πυροβολήσω πρώτος».

Αυτή η σκέψι τούφερε μια ευ-πνευσί. Άνασηκώθηκε, ξεπρόβαλε απ' τους θάμνους ως τη μέση, έ-πίτηδες για να τόν δούνε. Και ξανακουτήκε άμέσως, ενώ οι άν-τίπαλοί του πυροβολούσαν όλοι προς το μέρος του. Ύστερα άν-τήχησαν φωνές και σύρλασμα, ως ότου ο Ντουκόνε τους διάτα-ξε όλους να σωπάσουνε.

Ο Φάρου ξανάπασε μπρούμυ-τα κι' άρχισε να ξανακατεβαίνει την ανατολική πλαγιά. «Έτσι ά-πομακρύνονται απ' τον Ήγκαν και πλησίαζε τους τρεις άλλους.

Απ' αυτή την πλευρά, το έδα-φος ήταν πιο άνώμαλο κι' η βλά-στησι πιο πυκνή, σε ώριμένα δέ-μερη ψηλότερη από ένα μπόι.

Ο Φάρου κούτταξε δεξιά κι' άριστερα, αναζητώντας μια γού-δα κατάλληλη για το σχέδιό του. Τη βρήκε στη μέση περίπου της πλαγιάς. Ήταν ένα χαντάκι όχι πολύ βαθύ, γεμάτο θάμνους πυ-κνούς.

Οι γκάνγκστερς, ύπακούοντας στη διαταγή του Ντουκόνε, δέ-μιλούσανε. Άλλ' οι κινήσεις τους ήταν τόσο άδύες, ώστε ο Φάρου καταλάβαινε πού βρισκό-νταν, χωρίς να τους βλέπει. Ούτε κι' εκείνοι τον βλέπανε. Και—το σπουδαίο ότερο για το σχέδιό του—είχε καταστρώσει ο Φάρου—δέν βλέπανε επίσης ο ένας τον άλλο.

Ο Φάρου έβγαλε γρήγορα το χακί ποκάμισό του. Ένα μικρό έλατο, ως 2 μέτρα ψηλό, φώτω-νε μέσα στο χαντάκι, δύο βήμα-τα μακριά απ' το σημείο όπου ήταν κουμμένος.

Με τον κίνδυνο να τόν δούνε, σηκώθηκε, άρπασε την κορφή του δέντρου και ξανάπασε χάιμ, λυ-ζώντας το λεπτό κορμό ως το έδαφος. Πάτησε την άκρη του με μια μεγάλη πέτρα, έτσι ώστε να σηματοδοτήσει το έλατο ένα είδος τό-ξου.

Τόντισε με το ποκάμισό του και το κουμπώσει. Ή παγίδα εί-χε στήθει.

Ξαπλώθηκε τότε μπρούμυτα μέ-σα στο χαντάκι και περίμενε, κρα-τώντας στο χέρι του ένα στρου-γυλό βότσαλο.

Τρ έξιματα κλαδιών τον προει-δ-ποίησαν ότι πλησίαζαν ο Ντου-κόνε, ο Ήγκαν κι' ο Νικ Μέ-λιν. Απ' την άλλη πλευρά, πολύ πιο κοντά του, άκουγε τόν Ήγκαν που προχωρούσε με περισσότερη προσφ-λ-λει, αλλά προδιδόνταν από τη λαγνισμένη ανάσα του.

Ο Φάρου περίμενε άκόμα, τεντώνοντας τ' αυτί του και προς τις δύο διεξιβύνσεις συγχρόνως. Άπο-ούσε πως οι γκάνγκστερς δέν έλάνονταν άκόμα μετωπί τους.

Τέλος, όταν έφανε πως είχαν πλη-σίσει άκετά, πέταξε το βό-τσαλό του με δύναμι πάνω στην πέτρα που συγκροτούσε την κο-ρυφή του έλατου.

Τα δέντρο, έλει-ο-ρωμένο, άνα-σ-ό-κε μισός. Τα ψηλότερα κι' όσα του, τα υπήνεον με το ποκάμισό του Φάρου, ξεπετά-χ-ον σκεδέν μπροστά στη μύ-τη του Ήγκαν.

Συνέβη τότε το άναπόφευκτο: Πάνω στην έξασί του, ο Ήγκαν έρριξε τρεις ντουφεκές στη σει-ρά, στην τύχη όλες, προς το μέ-ρος που βρισκόνταν οι τρεις συν-τροφοί του. Κι' εκείνοι απάντη-σαν με τα δικά τους όπλα.

Ο Φάρου προσευχότανε σιω-πηλά, με το πρόσωπο κολλημένο στη γη...

Οι πυροβολισμοί σταμάτησαν άπότομα όπως είχαν άρχισι.

Ύστερα, μέσα στη σιωπή, ά-κούστηκε ένα βουγητό και το σύρσιμο ενός κορμιού άνάμεσα στα χαμόκλαδα, ψηλότερα απ' το

Φάρου. Αυτός άνασήκωσε το κε-φάλι του, βγήκε απ' το χαντάκι κι' άπομακρύνθηκε έξοντας προς το μέρος απ' όπου είχε φύγει ο Ήγκαν.

Βρήκε πρώτα τόν Ήγκαν, τιν-πεσμένον άνάσκελα πάνω σ' ένα θάμνο που λυγίξε απ' το βάρος του. Τού έλειπε το ένα μάγουλο κι' ένα κομμάτι απ' το κρανίο. Το μυστακόκι του όμως είχε μείνει άνέπαφο...

Ο Φάρου δέν ένοιωσε κομμιά συγκίνηση ξεσφίγγοντας τα δά-χτυλα του νεκρού για να πάρη το πιστόλι του, που τού το είχε

πάρει ο Ήγκαν στην Σικάγο.

Μερικά βήματα πιο πέρα, ο Βίτο Ντουκόνε, είχε κυλιστή χάρ-μα, σφίγγοντας με το ένα χέρι το πλευρό του. Ή τριχυτή πλα-τη του άναταραζόταν απ' τους πόνους και το σέρτ του ήταν βα-μένο στο αίμα. Κρατούσε άκόμα στο χέρι του ένα μεγάλο πιστόλι.

Δέν έδωσε όμως κομμιά προσο-χή στο Φάρου, γιατί είχε κλεί-σει τα μάτια του για ν' άνιχνέη καλλίτερα στόν πόνο.

—Άσε το ρεβόλβερ σου, τόν διατάξε ο Φάρου.

—Ναι, ναι, καλά... Ίσι, Θεέ μου!

—Πού είν' ο άλλος;

—Ο καθηγητής; Τάσκασε...

Ο Ντουκόνε τολαντεύοντανε εμπρός—πίσω, σαν μια μεγάλη ροζ άοκώδα, ψιμένη απ' τόν ή-λιο, και ουμυρούσε Ιταλικές λέ-ξεις. Ο Φάρου σύρθηκε πιδ κον-τά του και τού πήρε το πιστόλι.

Ύστερα σηκώθηκε και κούττα-ξε γύρω του. Είδε, κοντά στην κορυφή του λόφου, τόν Ήγκαν που προχωρούσε πάντα, με κόπο. Είχε παρατήσει το ντουφεκί του και φαίνονταν πως νοούσαν τα πόδια του.

Στην αντίθετη διεύθυνσι, κάτω χαμηλά, ο Φάρου είδε τόν «κα-θηγητή». Αυτός είχε τα πόδια του έν τόξει, γιατί έτρεχε με ταχύτη-τα άπίστευτη για τήν ηλικία του, σκοντάβοντας κάπου—κά-που στις πέτρες και στους θά-μνους. Βισκότανε να φύγη το γρηγορότερο απ' το πεδίο της μάχης. Γύριζε στην κατασκή-νωσι.

Ο Φάρου πλησίασε πάλι το Ντουκόνε.

—Είσαι βαρεία χτυπημένος; τόν ρώτησε.

—Έτσι μου φαίνεται. Μά θα τη γλυτώσω. Πάντα τη γλυτώνω έγω από εσάς τους άστυνομι-κούς.

—Λάθος κάνεις. Δέν είμαι ά-στυνομικός. Δέν ήθελα έγω φα-στρίες. Έστis κάνατε τήν άσ-χή... Και τ' άποτέλ-σμα ήταν να σκοτωθήτε άναμεταξύ σας!

—Ξεφορτώσου με!... μούγκρι-σε ο γκάνγκστερ άνάμεσα στα δόντια του.

—Πού είναι ο Κλέλ Μπόκοκ;

—Κούττασε να τόν βρης μονά-χος σου.

Ο Φάρου τόν γτύπησε ξαφνι-κά στο πρόσωπο με τη λαβή του πιστολιού του.

—Μίλα γρήγορα! γαύνισε. Μή με νοσομερά! Πού είν' ο Κλέλ Μπόκοκ; Στο Λιτλ Τζού-μπε;

—Αν ήξερα πού είναι, δέν θα μούλιν'α τόσο σ' αυτή τήν έρη-μιά! Ούτε κι' καταλαβαίνω τί είν' αυτό το Τζούμπε... Το μά-νη πού έζω, είναι πώς ένω να δώ το Μπόκοκ από τότε που κά-νουμε μαζί εκείνη τη δουλειά, στο «Λιτλ»... Τάσκασε με το δει-κτρο αυτόκινητο, παίρνοντας κι' όλα τα λεφτά που βάρκε στο Α-σσυροφυλάκιο. «Όλα! Δέν μάς άφισε παρά πεντα-δεκάδες.

—Χι! Αυτό έξηγει πολλά πράγματα... Έπί παραδείγμα-τι, γιατί ληστεύατε ύστερ' από λίγο κι' άλλες τράπεζες, στο Μι-σούρι και στη Μοντάνα.

—Μά ναί, είπαμε μείνει ά-πέντατοι. Μας τήν έφερε έν-τιμο το κάβαμα απ' τη Γερμανία. Πή-σε ένα σωρό λεφτά, πάνω από 100 χιλιάδες, όπως γράφανε οι έφημερδες. «Όλα δικά του!

«Ο Κοέμ προσπάθησε να τόν ξετριπύσει, πλευρίζοντας τις δύο γυναίκες του—γιατί είχε παν-τευστή δύο φορές ο κατεργάρας! Ύστερα όμως έπαθε έ-ο δυστύ-νημα. Κι' ο Ήγκαν ήθε εδó, μαζί με τήν... γυναίκα για να μάς βοηθήση να βρούμε το Μπό-κοκ όταν θα ήσανέκανε λίγο τα πράγματα, και να πάρουμε το μετρίκό μας.

Ο Ντουκόνε έτρεσε γάμω. Το σάβλο του ήταν άνακατεμένο με αίμα. Βλεπόντας το, γλαυ-νι-σε και κούτταξε ν' άπελπίσει το Φά-ρου.

—Βλέπεις τ' έπαθα; τραύλι-

σε. Νομίζω πως ξόφλησα κι' έ-γώ...

Ο Φάρου σηκώθηκε.

—Θά σου στείλω άμέσως βλ-ήθεια, ύποσχέθηκε.

Ο Ντουκόνε ξανάφτυσε πολλές φορές. Τώρα έβγαζε σκετό αίμα.

—Εσύ είσαι καλό παιδί, είπε στο Φάρου. Δός μου πίσω το πιστόλι μου...

—Άσε τις βλακείες, τόν έ-κοψε εκείνος.

—Άκουσέ με! Κούτταξε τί στύνω! Όσπου νάρθουν να με βρουνε, θα τάχω τινάξει... Δός μου το πιστόλι μου. Προφάνω ά-κόμα να συγγίσω αυτό το σκου-ληκι, τόν Ήγκαν! Αυτό μονάχα σου ζητάω...

Ο Φάρου δάγκασε τα χείλια του. Θυμήθηκε τήν θύα πελάτισ-σα που σκότωσε ο Ήγκαν δίχως λόγο, στην Τράπεζα του «Λιτλ»... Κι' έκανε στο Ντουκόνε τήν τελευταία χάρι που τού ζή-τούσε πριν πεθάνη: Πέταξε δίπλα του το πιστόλι του.

Ύστερα στράφηκε κι' άπομα-κρύνθηκε, χωρίς να κούτταξη πίσω του.

Κατέβηκε γρήγορα προς τήν κατασκήνωσι.

Όταν έφτασε εκεί, οι σκηνές εί-χαν καή πιά κι' ο «καθηγητής» εί-χε φύγει με τη μπλε Μπουί. Ο Φάρου άκουσε το θόρυβο του άυ-τοκινήτου που άπομακρύνον-τανε, στις «κορδέλλες» του δρό-μου.

Σχεδόν άμέσως, άκούστηκε έ-νας ήχος από σειρήνες. Οι δασο-φύλακες είχαν έπιστημένη τη μι-κρή πυρκαγιά, κι' έρχονταν εκεί μια περίπολος.

Δέν είχε κομμιά διάθεσι ο Φά-ρου να χρησιμέψη για μάρτυς! Χώθηκε λοιπόν στο δάσος, τρέχον-τας παράλληλα προς το δρόμο και φροντίζοντας να μη τόν δούνε.

Οι σειρήνες πέρασαν κι' άπο-μακρύνθηκαν. Ύστερα από μερι-κές στιγμές, πλησίασε έν' άλλο άυτόκινητο στην άνηφορία. Ο Φάρου φοβήθηκε μήπως ήταν η Μάρτζετ, που είχε ξεκινήσει για να τόν βρη.

Άλλ' ήταν μονάχα η μπλε Μπουί, που ξαναγύριζε. Ο Νικ Μέλιν καθότανε στο πίσω μέρος, άνάμεσα σε δύο όπλισμένους φύ-λακες, με τήν άπελπίσιζα ζωγα-

ρισμένη στο πρόσωπό του.

Τώρα δέν άπόμεινε παρά ο άρ-γής της συμμορίας, ο Κλέλ Μπόκοκ. Μά αυτός κρυβότανε κά-που, με τη λεία του, περιμένον-τας πάντα τόν κυνηγό...

Ο Φάρου τάχυνε το βήμα του, για να ξαναγυρίση στο μέ-ρος όπου είχε άφισι τη Μάρ-τζετ με τη Λίνκολν. Ήταν βέ-βαιος—δίχως να ξέρη το γιατί—ότι το κυνήγι πλησίαζε στο τέλος του...

Μακριά πίσω του, προς τήν κορφή του λόφου, το μεγάλο πι-στόλι του Ντουκόνε βρόντησε δύο φορές άπανωτά. Ύστερα άπλώθη-κε πάλι ήρεμιά.

Κ'

Δευτέρα 14 Μαΐου
Έως Πέμπτη 17 Μαΐου.

Ασ' ότου φύγανε απ' το έ-θνικό πάρκο του Γέλλουστον, ά-δηγούσε τ' άυτόκινητο η Μάρ-τζετ. Ο Φάρου μισοκοιμότανε δίπλα της.

Ξύπνησε το σούρουπο, ξαφνια-σμένος. Η Μάρτζετ τόν κουνού-σε μαλακά με το δεξιό της χέρι, ένó με τ' άλλο κρατούσε το βό-λάν.

—Έχεις εφιάλτες, Τζάκομπ, τού είπε.

LABORATOIRES BIOLOGIQUES «ARVAL» S. A. - SION (SUISSE)

—«Όχι, όχι... Άσε με να κοι-μηθώ!

—Μά ναί, χουσέ μου, είχες έ-σφαλές, Φάνοξες πως δέν έρται-γες έσύ... Τί σημαίνει αυτό, Τζάκομπ;

—Κουταμάρε...

Ο Φάρου γύρισε απ' τήν άλ-λη μεριά και ξανάκλεισε τα μά-τια του.

Έβλεπε με τη φαντασία του το πρόσωπο της Τερέζας Τάυλερ, τήν παιδιάστικη κατόπληξί της μπρο-στά στο θάνατο...

Ποτέ άλλοτε δέν είχε πεθάνει κανείς στα χέρια του. Και τώρα δέν κατόρθωνε να ξεχάση—μολο-νόντι σκεπτόταν ο ίδιος πως ή-ταν ήττη και φοβιτάριος.

«Δέν τη σκότωσες έσύ—έλεγε στον εαυτό του. Ο μόνος άνθρω-πος που θα ήσουν ίκανός έσύ να σκοτώσης, δέν είναι πιά άνθρω-πος πραγματικός. Ο Κλέλ Μπό-κοκ δέν είναι παρά ένα άγριο ζώο! Όλοι θέλουνε το άνατό-του... και θα τόν κρεμούσαν ά-παρόδότη. Μή το σκέπτεσαι πιά!

Έσφιξε τις γροθίες του και κατάφερε ν' άποκοιμηθι πάλι...

Το βράδυ, στην κάουρα τους, στο ξενοδοχείο του Σάλτ Λέιν Σίτυ, έβγαλε απ' τη βαλίτσα του το μεγάλο χάρτη τών Ήνωμένων

Πολιτειών. Σημάδεψε διάφορες ά-νομασίες, τη μια μετά τήν άλλη: «Λιτλ»... Γουέικρος, Σικάγο, Χάογκσβ, Γέλλουστον...

Άκούμπησε ύστερα τους άγκώ-νες του πάνω στο τραπέζι και χα-ράξε σιγά-σιγά ένα κυκλό στην κάτω άριστερη γωνία του χάρτη: Ήταν η έρημος του Μοχαβέ, ό-που είχε έρραση άλλοτε ο Μπό-κοκ ως γεωλόγος για τή «Σταν-ταρ Όιλ».

Εβεία, δέν ήταν άληθινά γεω-λόγος. Είχε γράψει αυτό το ψέμ-μα στη μητέρα του, για να τήε κάνη έντύπως.

Ήταν όμως βέβαια ότι είχε δουλέψει σε κάποιο πετρελαιοφό-ρο κοίτασμα της περιφέρειας του Μπάρτοου.

Η Μάρτζετ στεκότανε πίσω απ' το Φάρου, κούτταζοντας πάνω απ' τόν ώμο του.

—Τί σε κάνει να υποθέτης πως βρισκαίτε μέσα σ' αυτό τόν κύ-κλο; τόν ρώτησε.

—Η έλπίδα, η διάσπηση... κι' έγω δέν έζωω ακριβώς! Προπά-ντων η λογική σκέψι. Πρέπει να κρυβείται κάπου στο ύπαιθρο, άλ-λά σε μέρος γνωστό του. Άφού ήταν άλλοτε μέλος μιας άποστο-λής που έψαχνε για πετρελαιο, θα τού δόθηκε η ευκαιρία να έ-ξερενηση ένα κομμάτι αυτής της έρημου.

«Θυμάμαι δέ τήν πληροφορία ό-τι τόν είχαν δει πρό δύο έβδο-μάδων να διασχίζει μόνος του τήν Αριζόνα. Τήν πέρασα τότε τήν άολούμπα, σαν τόσες άλλες... Μά η ήμερομηνία ήταν σωστή. Και τώρα πού έζωω πως ταξεί-δευε μονάχος...

—Δέν παραιτείσαι λοιπόν απ' το σχέδιό σου;

—Όχι, βέβαια.

Άφού σώπασε μια στιγμή, ο Φάρου άναστήναξε, ξαναδιπλώ-σε το χάρτη του και χαμονέλασε στη νέα γυναίκα.

—Μπορεί να κάνω λάθος... πρόσθεσε. Θα σπάσω ίσως τα μούτρα μου, μια μέρα... θ' άπο-τύχω! Μά, ως τότε, δέν έννοώ να παραιτηθώ.

—Όχι, δέν κάνεις λάθος, ψι-θύρισε η Μάρτζετ με άχνωμη φω-νή. Θάβηλα όμως νάκανες λά-θος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος

ΠΑΥΣΙΠΟΝΟΝ
ΑΝΑΛΓΗΤΙΚΟΝ
ΑΝΤΙΠΥΡΕΤΙΚΟΝ
ΑΝΤΙΝΕΥΡΑΛΓΙΚΟΝ

Τον ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟ

ΠΑΡΤΕ
2 ΑΣΠΡΟ

Ανακουφίζει από τούς πόνους.

ΤΑ ΓΝΩΣΤΑ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑΣ

Lait Velouté

Lait Demaquillant

Cold-Cream

Αριστον τανυτικόν του δέρματος προ-ληπτικόν των ρυτίδων, χρησιμοποιού-μενον πρό της πούδρας.

Καθαρίζει άπαλύνει και τονώνει το δερ-μα. Άπαραίτητον διά τόν καθαρισμόν του δέρματος.

Ειδική λιπαρά τροφονοτική κρέμα διά έληρα και εύαίσθητα δέρματα.

ΠΟΛΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΦΛΕΙΑ
εις έσφαγιαμένα μόνον φιαλίδια φέροντα ταινίαν γνησιότητος

ΕΓΓΕΚΡΙΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΝΩΤ. ΥΓΕΙΟΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Μισήσε
καμιά
για βολοφωρία
Φουντουκίου

Μια οδαρχει
Η ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΦΟΥΝΤΟΥΚΙΟΥ

ION

ΠΡΟΪΟΝ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΠΑΣΚΕΤ ΜΠΩΛ

Μιά προσπάθεια για την αναζωογόνησή του

Ένα από τ' αθλήματα στα όποια δόξαση συμμετοχή η Ελλάς για τους Ολυμπιακούς Αγώνες, που θα γίνουν τον χρόνο τούτο στη Ρώμη, είναι και το μπάσκετ μπάλ. Η συμμετοχή μας στο μπάσκετ έχει πραγματοποιηθεί και σε προηγούμενες Ολυμπιάδες.

Είναι, όμως, γεγονός ότι στους προηγούμενους Ολυμπιακούς Αγώνες, και συγκεκριμένα στους 15ους που έγιναν στο Λονδίνο, το ελληνικό μπάσκετ βρισκόταν στην ακμή του κι είχε τις καλύτερες διεισδύσεις εμφανίσεις απ' όλα τ' άλλα σπορ, που καλλιεργούνται στον τόπο μας. Από τότε, το μπάσκετ, μέχρι περίπου ακολούθησε την κατιούσα. Δύο διάδοχοι που έλαμπαν, τον αθλητισμό αυτό, πρώτα ο Παναθηναϊκός κι ύστερα ο Πανελλήνιος, που το δόνησε στο υψηλότερο σημείο προόδου.

Εκπαιδευτική αποτελούσε τις βάσεις της εθνικής ομάδας. Η ομάδα του Πανελληνίου με τους διεθνείς αθλητές της Αρ. Ρουμπάνη, Στεφανίδη, Μανιά, Παπαδόπουλο και Χολέβα, διαλύθηκε γιατί τρεις απ' αυτούς έφυγαν σε διάφορα μέρη του εξωτερικού - Ρουμπάνης, Στεφανίδης, Μανιάς - κι οι άλλοι δύο, αφού έπαιξαν για λίγο ακόμη διάστημα, άπελκυσαν τη διεθνή τους δράση.

Η διάλυση της ομάδας του Πανελληνίου ήταν η «χαριστική βολή» για το ελληνικό μπάσκετ. Από τότε άρχισε η σταθερή πτώση του. Και το άλλο, ακριβώς στην χώρα μας, ωστόσο, από τότε, με το όποιο είχαμε γνωρίσει τις πιο λαμπρές διεισδύσεις επιτυχίας μας, έφτασε σε τόσο χαμηλό σημείο, ώστε να υφίσταται συνεχώς, όπως σ' όλες τις διεθνείς αναμετρήσεις του.

Την κρίση αυτή αντιμετώπισαν κυρίως τα σωματεία και όχι το κράτος ή οι ανώτερες αθλητικές αρχές.

Και αρχή αναζητήθηκαν νέα ταλέντα. Και πράγματι βρέθηκαν μερικά. Ύστερα έγινε προσπάθεια χρησιμοποίησης ειδικευμένων προπονητών και εντατικότερης προετοιμασίας των παικτών. Τέλος βελτιώθηκαν σημαντικά τα υπάρχοντα γήπεδα και δημιουργήθηκαν και άλλα νέα. Έτσι με την «άντηπιση» αυτή ο κατήφορος σταμάτησε και από διετίας, ιδίως δε από περυσί, το ελληνικό μπάσκετ άρχισε πάλι ν' ανασταίνει. Σίγαι, αλλά σταθερά.

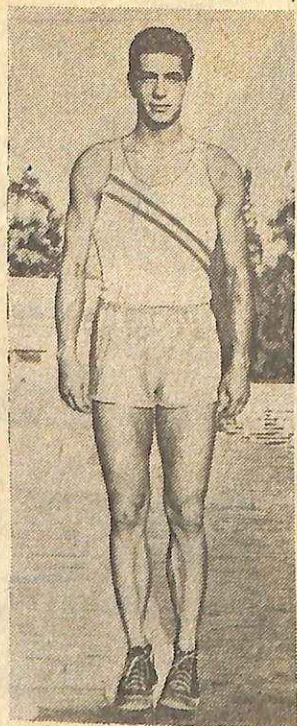
Η σημερινή μας εθνική ομάδα του μπάσκετ περιλαμβάνει, πάντως, ικανούς παίκτες. Από τους κάπως παλαιότερους ξεχωρίζουν ο άσος Χρηστάκης και οι «διεισδυτές» Πουλακίδης, Μουρούζης, Γιάννης Σπανούδης, Κουκόπουλος, Φιλίππου, Τσουλάρης. Τις πιο νεοτικές «ελπίδες» από τους νέους αποτελούν οι Τσίκας του Εθνικού, Αμνικάνος της ΑΕΚ, Οικονόμου και Στάλιος του ΠΑΟΚ, Πετράκης του Τρίτωνος, Φιλίππου του Μύλωνος, Αλμπράντης του Σπάρτη, Κοντοβούνης του Παγκρατίου, Μπουσδρόου του Άρεως Θεσσαλονίκης κ. ά.

Όλοι αυτοί οι παίκτες θ' αποτελέσουν την προοιμιακή

μας ομάδα, που θα προετοιμασθεί για τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Το κακό είναι ότι ακόμη δεν υπάρχει κανένα συγκεκριμένο πρόγραμμα προετοιμασίας. Το μόνο που λέγεται είναι ότι θα έρθει ειδικός ξένος προπονητής για την προετοιμασία της ομάδας. Έξ' άλλου, συζητείται η μετακίνηση του εφ' επείγουσας προετοιμασίας (ήταν άρξηση στις 8 του μηνός αυτού και ανέβληθη) με σκοπό την καλύτερη προετοιμασία των παικτών. Μ' αυτή την άποψη, όμως, δε θα συμφωνήσουμε καθόλου. Δεν νομίζουμε ότι η μετακίνηση του πρωταθλήματος θα ωφελήσει. Απ' έναντις οι αγώνες του πρωταθλήματος θ' αποτελέσουν την καλύτερη προπόνηση των παικτών, που παράλληλα μπορούν ν' ακολουθούν και το ειδικό πρόγραμμα που θα εφευρεθεί ο ξένος προπονητής, αν έρθει.

Η βελτίωση των γηπέδων μπάσκετ αποτελεί ένα από τα ευχάριστα σημεία που ήρθαν σε αντίθεση με τη μελαγχολία που έφερε η πτώση του αθλητισμού. Κι' ακόμη η προσπάθεια αυτή απέτελεσε ένα από τα σπουδαιότερα «φάρμακα» για τη θεραπεία της ασθένειας που παρουσίαζε το μπάσκετ. Με τη βελτίωση των εγκαταστάσεων προσελκύνθηκαν παίκτες και θεαταί, οι αγώνες έπληθυναν σχετικά και γενικά η παροχή κάποιων ανέσεων ωφέλησε.

Σήμερα η πρωτεύουσα διαθέτει και το πρώτο «κλειστό» γήπεδο μπάσκετ. Δημιουργός του ο Παναθηναϊκός. Το «πρωτό» βρίσκεται κάτω από τη

Ο θαυμασμός Έλληνα μπασκετμπολίστα. Άντ. Χρηστάκης αποτελεί σήμερα την πρώτη μονάδα, στον τόπο μας, του ωραίου αυτού σπορ.

νέα εξέδρα του Παναθηναϊκού και έχει θέσεις για 1500 θεατές. Φυσικά, ο αριθμός αυτός είναι μικρός. Ωστόσο το έργο συμπλήρωσε ένα μεγάλο κενό που υπήρχε. Έξ' άλλου, ανακατασκευάστηκαν τελείως ώστε να πάρουν καινούργια μορφή - πολύ φυσικά καλύτερη και εξοπλιστικότερη από την προηγούμενη - τα γήπεδα του Σπάρτη και του Πανελληνίου, ενώ ο Ολυμπιακός έκανε καινούργιο γήπεδο, δίπλα στο παλαιό.

Η τελευταία κίνηση που δημιουργήθηκε στο μπάσκετ ήταν το «τουρνουά Πανελληνίου» που οργανώθηκε μ' επιτυχία από τον όμιλο σύλλογο. Ύστερα από μια σειρά καλών αγώνων, που ώρισε από αυτούς παρουσιάστηκε ζωηρότατο ενδιαφέρον, νικητής του τουρνουά αυτόν αναδείχθηκε ο Παναθηναϊκός, που σήμερα διαθέτει και την καλύτερη ομάδα. Βασικοί παίκτες του είναι οι Κουκόπουλος, Τσουλάρης, Αμνικάνος, Βασιλακόπουλος και Καρακίδης. Η ομάδα του Παναθηναϊκού παρουσιάζεται καλά προπονημένη, πολύ πειθαρχημένη και σημαντικά τεχνική. Είναι μια ομάδα που δίνει έλπίδες ότι θα συμβάλει αποφασιστικά στην αναγέννηση του ελληνικού μπάσκετ.

Στο τελευταίο αυτό θα συμβάλουν, φυσικά, και οι καλές ομάδες: Ολυμπιακός, ΑΕΚ, Σπάρτη και Πανελλήνιος, που ισοδυναμούν όλες στη δεύτερη θέση του «τουρνουά». Κοντά σ' αυτές έρχονται και το Παγκράτι, ο Ιωνικός κι ο Εθνικός. Ο τελευταίος παρουσιάζει εξαιρετική ομάδα, που πρέπει να θεωρηθεί από τα «φάρμακα» στο πρωτάθλημα, αν διεξαχθεί.

Εκτός, όμως, απ' όλα αυτά που ερχονται σαν ευχάριστες αντιθέσεις εν σχέσει με την προηγουμένη πτώση του μπάσκετ, υπάρχει δυστυχώς και κάποιο λυπηρό σημείο, που αν διορθωθεί τότε θα είναι πιο ασφαλές και γρήγορη η ανόδος του ωραίου αυτού σπορ.

Το σημείο αυτό βρίσκεται στην πλευρά των υπευθύνων άρχων. Είπαμε παραπάνω ότι η ιδιαιτεριότητα πρωτοβουλία ήταν εκείνη, που αγωνίστηκε ζαλά για να φέρει το μπάσκετ σε κάποια προκοπή. Στην προσπάθεια αυτή δεν συμπεριελάμβαναν και ο ΣΕΓΑΣ, στον οποίο υπάγεται το μπάσκετ. Ούτε πρόγραμμα αναζωογόνησής του βγήκε από εκεί, ούτε τα μέσα παρασχέθηκαν. Ιδιαίτερα χαρακτηριστικό είναι ότι στον περυσινό πρωτοπολισμό του ΣΕΓΑΣ, επί 6½ εκατομμυρίων δραχμών, το αναφερόμενο για το μπάσκετ κονδύλι ήταν 50 χιλιάδες δραχμές! Αυτό δείχνει ότι η προλαμπόμενη του άρχη έθεώρησε το αθλημα αυτό σαν εντελώς «αμελητέα ποσότητα».

Μ' ακριβώς γι' αυτό το λόγο θα πρέπει οριστικά να πραγματοποιηθεί κάτι που από καιρό συζητείται: Η ανεξαρτητοποίηση του μπάσκετ. Η δημιουργία δηλαδή ανεξαρτήτου Ομοσπονδίας Μπάσκετ Μπώλ, όπως συμβαίνει με το ποδόσφαιρο, την κολύμβηση, την πυγμαχία, τα βαλάνια και άλλα σπορ. Όλα αυτά τα αθλήματα άρ' ότου αποκτήσαν την «αυτονομία» τους και την ανεξαρτητοποίησή τους, αυτόματα άναβαν προδοί, ανεξαρτητοποίησαν και τους και δημιουργήσαν καινούργιους άσους.

Γεγονός είναι ότι η ιδιαιτεριότητα πρωτοβουλία συνεχίζει ακόμα τη προσπάθειά της για την αναζωογόνηση του ελληνικού μπάσκετ. Στην προσπάθεια αυτή άς την βοηθήσουν το κράτος και ο ΣΕΓΑΣ. Και τότε σίγουρα θα εναρμονιστούν άσους διεθνείς επιτυχίας μας, όπως και κατά το παρελθόν.

Α. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλεγικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΤΡΑΒΙΑΤΑ - ΜΕΣΟΦΟΡΙ. 2) ΠΑΡΑΜΑΛΙΟΤΗ. 3) ΜΑΛΑΜΑ. 4) ΜΩΡΑΚΗΣ. 5) ΑΝΑΜΑ. 6) ΡΟΔΟ - ΚΑΖΑΝΙ - ΘΕΜΑ. 7) ΕΟΑΝΑ - ΚΗΡΜΑ. 8) ΚΑΛΟ. 9) ΤΙΜΗΤΗΣ - ΤΟΥΠΕ. 10) ΜΑΓΙΑ - ΧΩΡΙΚΟΣ. 11) ΚΙΝΗΜΑ. 12) ΑΝΑΜΑΖΩΣΗ. 13) ΚΟΥΤΑΜΑΡΑ - ΜΑΡΑΘΩΝΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΤΡΑΚΑ - ΜΩΡΟ - ΚΑΜΑ - ΚΑΚΟΥ. 2) ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΑ. 3) ΑΠΑ - ΑΜΑ. 4) ΤΑΡΑΜΑ - ΚΑΝΑΤΙ - ΚΙΝΑΡΑ. 5) ΜΙΛΑΝΕΖΑ - ΜΗΧΑΝΗΜΑ. 6) ΜΕΛΗΜΑ - ΝΙΚΗΤΗΣ - ΜΑΖΩΜΑ. 7) ΣΟΤΟ - ΞΗΡΑ. 8) ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΥΡΙΑ. 9) ΡΙΚΑ - ΜΑΜΑ - ΠΕΚΟΣ - ΛΕΝΑΣ.

Ποιά από τις τρεις:

1) Πρόκειται για μία μεγάλη δροσερά της Β. Αμερικής μήκους 2.000 χιλιομέτρων. 2) Των Βησιγώτων. 3) Το Ιράκ. 4) Η Αλάσκα. 5) Όχι. 6) Τελευταίος Δόγης Α. Μαλιν πέθανε το 1797. 7) Της Γαλλίας και της Ολλανδίας (τά ίδια χρώματα, αλλά σε διαφορετική κατάσταση). 8) Από 10 μέχρι 150 (από 1 μέχρι 10 είναι τα υπερσώματα). 9) Στην Πολωνία (1846-1916). 10) Ο Μαρινέττι. 11) Οι Πορτογάλοι.

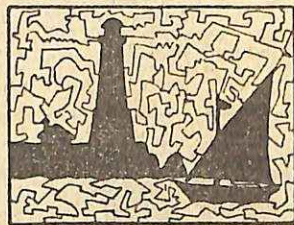
Δέκα νέα ελληνικά φίλμ

1) «Ο Θύμιος τάκανε θάλασσα». 2) «Το νησί των γενναίων». 3) «Λύκος ο λεβέντης». 4) «Μπουμπουλίνα». 5) «Νά πεβερνός να μάλαμα». 6) «Το έβλο δέηκε από τον Παράδεισο». 7) «Ένας ελάκος και μύσος». 8) «Η Αλζα τσάκασε». 9) «Κρυστάλλω». 10) «Λαός και Κολωνάκι».

Μαγικό νράμμυ

Με το «Κ»: 1) Κρής. 2) Κύρος. 3) Κώς. 4) Κράνος. 5) Τάκος. 6) Κόπος. 7) Κράμ. 8) Φάκα. 9) Κρόκος. 10) Κτήσις.

Όλοι ζωνάροι

Το σκίτσο μας δείχνει καθαρά το σκίτσο, που πρέπει να εμφανιστεί μετά το μυστήριο.

Η λύσις του υπ' αριθ. 783 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ - ΟΛΒΟΣ. 2) ΜΕΛΗ - ΕΡΙΦΙΑ - ΠΑΡΤΥ. 3) ΠΙΑ - ΤΑΥΤΗ - ΝΑΤ - ΕΑΜ. 4) ΕΠ - ΒΑΡΕΑ - ΑΤΛΑΣ - ΝΟ. 5) ΡΩΜΥΛΟΣ - ΠΝΕΥΣΤΑ. 6) ΑΡΗΣ - ΚΑΤ - ΣΙΑΓΩΝ. 7) ΡΗΤΩΡ - ΚΑΡΙΜ - ΑΛΑΤΙ. 8) ΝΟΜΟΤΑΓΗΣ - Α. ΠΙΑ. 9) ΛΕΚ - ΝΑΝΑ - ΟΝΟΣ - ΑΤΙ. 10) ΙΣΟΝ - ΤΙΤΑΝΙΚΟΣ. 11) ΑΙΝΤΑ - ΣΑΝΟΣ - ΦΑΡΣΑ. 12) ΚΑΤΙΝΑ - ΣΙΣ - ΤΙΜΩ. 13) ΑΝΑΜΕΣΑ - ΑΡΣΙΝΟΗ. 14) ΥΠ - ΑΝΗΚΩ - ΑΝΑΜΑ - ΠΜ. 15) ΡΑΣ - ΙΝΑ - ΑΛΕΚΑ - ΝΤΕ. 16) ΑΒΑΝΑ - ΤΑΜΑΤΑ - ΣΑΑΡ. 17) ΣΑΛΟΣ - ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΜΠΕΡ - ΛΙΑΚΟΥΡΑΣ. 2) ΛΕΙΠΩ - ΗΓΕΣΙΑ - ΛΑΒΑ. 3) ΕΛΛ - ΜΑΤ - ΚΟΝΤΑ - ΣΑΛ. 4) ΕΗ - ΒΥΡΩΝ - ΝΤΙΝΑ - ΝΟ. 5) ΤΑΛΗΡΟΝ - ΑΝΑΝΙΑΣ. 6) ΝΕΑΡΟΣ - ΜΑΤ - ΑΜΗΝ. 7) ΔΡΥΣ - ΚΟΝΙΣ - ΕΚΑΤΗ. 8) ΡΙΤΑ - ΚΑΤΑΤΑΣΣΩ. 9) ΑΦΗ - ΠΑΡΑ - ΑΝΙΑ - ΑΜΑ. 10) ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ - ΑΛΑΝ. 11) ΣΑΝΤΕ - ΜΗΝΙΣ - ΑΝΕΤΑ. 12) ΑΛΥΣ - ΣΟΚ - ΤΡΑΚΑΣ. 13) ΟΠΤΑΣΙΑ - ΣΟΦΙΣΜΑ. 14) ΛΑ - ΣΤΑΛΑ - ΣΑΜΙΑ - ΣΑ. 15) ΒΡΕ - ΑΓΑΠΑ - ΡΩΝ - ΝΑΣ. 16) ΟΤΑΝ - ΤΙΤΙΣ - ΟΠΤΑΙ. 17) ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ - ΗΜΕΡΑ.

Ανατολίτικο ΧΙΘΥΜΟΙ

Γκιαβέρης του πασά

ΚΑΠΟΤΕ ο Ναστραβίν βρέθηκε χωρίς να το καταλάβει καλά-καλά, γκιαβέρης (υπάσπιστής) του καϊμακάρη της Προύσας Ταλαάτ πασά!...

—Μεγάλο πόστο, Χότζα εφέντημ!... του λέγανε οι φίλοι του. Μά έκενος κουνούσε το κεφάλι του κι' απαντούσε στενοχωρημένος: —Μωρέ, απ' ό το ποσάμουνάτε έσεις, έγω δέν σκαμπάω γρύ!... Μπελάδες και σκελάρια έχω, χωρίς να το θέλν ή καρδιά μου...

—Αμ' τότε γιατί έγι- νες γκιαβέρης, τζάνουμ; —Έγώ τό ήθελα! Ήρ- θα να υπηρέτησά φαν- τάρς κι' ένα πρωινό με ήσαν απ' το λόχο και με έφεραν στο κονάκι του πασά... Η φρεντία του με κράτησε για να με δοκιμάσν κάμποσες ήμέ- ρες κι' ένα πρωινό ήμ- εις: «Κές χαζήρ έλ (έ- λα, έτοιμάσου) Ναστρα- βίν!... Από σήμερα θά- σαι ό γκιαβέρης μου!... —Και λίγο τόχεις να- σαι γκιαβέρης του καϊ- μακάρη από κεί που βο- λόδερνες για ένα κοιμά- τι ψωμί; του έπαν ό φίλοι του.

Μά ό Χότζας, που δέν φόργε ποτέ του για μεγαλεία, άναστάνε έλλη μια φορά κι' άποκρίθηκε: —Μωρέ είστε δλοι σας μιόστρελλοι... Έγώ είχα την ήσυχια μου και την ήχ:σα. Κι' έλεγε την αλήθεια ό Ναστραβίν, γιατί απ' το πρωί ως το βράδυ, μέσα στο κονάκι του πασά έπρεπε να ήν τα μάτια του δεκατέσσερα, να είναι ευγενικός στους με- γάλους, εύστηρος στους άποκατιανούς κι' άφοσιμένος στον εφέντη του.

Μά σαν τέλειωσε ό πόλεμος κι' άρχισαν ό στρατιώτες να γυρνάν στα σπίτια τους, νόμισε πως τέλειωσαν τα βάσανά του. —Ίσ' Αλλάχ!... Νά γυρίσω γρήγορα πίσω στο χωριό μου και χαρίζω όλα τα με- γαλεία του κόσμου... έλεγε από μέσα του. Και πείριε από στήν ήν στήν ήν να τον φωνάξν ό πασάς. Αλλά ό καιρός πε- ρνούσε κι' ό Τολαάτ δέν έλεγε ν' άφήσν έ- λευθερό το Ναστραβίν Χότζα.

—Έδώ καλά κάθσαι, τζάνουμ... Γκια- βέρης του καϊμακάρη είσαι... Όλες ό πόρτες άνοιχτές είναι για σένα στην Πρού- σα... Τι να πς να κάμης στο χωριό σου; του έλεε μια μέρα στο τσίμης να του ζή- τηση να τον άπολύσν.

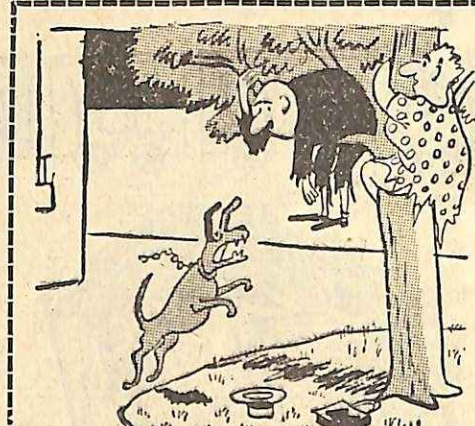
—Δέν λέω, πασά μου, κοντά στην άφεν- τία σου πέσσα σαν άγας κι' ούτε μου φά- νη πως είχαμε πόλεμο και σκατωμούς... Μά νοστάλγησα βλέπεις το χωριό μου και τους δικούς μου... έλεε δειλά ό Χότζας. —Ό πασάς όμως δέν ήθελε ν' άκούσν πε- ρισσότερα.

—Αντε πόσε μια άδεια είκοσι ήμερών να πς στο χωριό σου και να γυρίσν πάλι κοντά μου, γιατί άλλότως θά σου πάρω το κεφάλι!... του έλεε και τον έδιωξε. —Ό Χότζας, ήρνε την άδεια και ήγνε τρέ- χοντας στο χωριό του. Έκεί τον περιέμεναν όλοι στην πλατεία για να τον καμαρώσουν και πρώτος ό Ιμάμης που έβγαλε και λόγο. Μά ό Ναστραβίν, άντι να εύχαριστήσν, ήγνε και κούφτηκε στο κονάκι του.

—Τι έπαδες μωρέ Χότζα, κι' είσαι κα- κόκεφος; Δέ βλέπεις έμένα που λάμψω απ' τη χαρά μου; τούπε η γυναίκα του. Κι' ό Χότζας, άποκρίθηκε: —Ήξερα πόσο ήσαν φαντασμένη, μωρέ γυναίκα, αλλά ότι θά χαϊρόσουν που θά λείπω από κοντά σου, για να ήν μονάχα να περπατήσνεις στο χωριό, ποτέ μου δέν τό περιμένα!...

—Έτσι άπογοητευμένος ό Ναστραβίν από την έλαφρομυαλία της Φατίμης, σπρώχθηκε μια ώρα άρχύτερα κι' έφυγε απ' το χωριό. —Μωρέ, έσύ έκανες σαν τρελλός να πς στο χωριό σου και τώρα γυρνάς πριν τε- λείωσν ή άδεια σου; άπόρησε ό καϊμακά- ρης μόλις τον είδε.

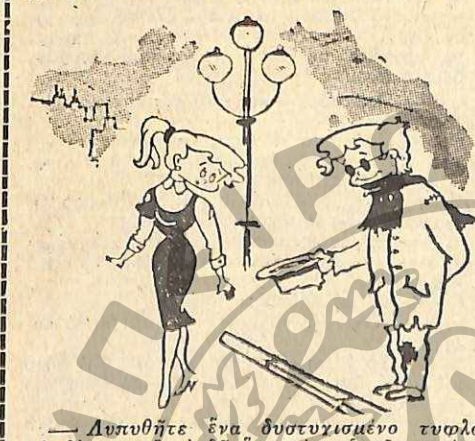
Κι' ό Χότζας άποκρίθηκε: —Είχες δικιο, πασά μου... Γκιαβέρης της άφεντίας σου είμν!... Όλες ό πόρτες άνοιχτές είναι για μένα στην Προύσα... Γιατί, λοιπόν να μένω περισσότερο στο χωριό μου; Αφού εκεί, ούτε ή πόρτα του σπιτιού μου δέν είναι καλά-καλά άνοιχτή για μένα... Την ήρνε η γυναίκα του στην πλατή της και φέρονε βόλτα το χωριό ι- στωρώντας τα μεγαλεία του άντρός της!...

—Είναι ή πρώτη μερα που τον ήήσαμε και δέ μας γνωρίζει άκόμη!

—Τι είν' αυτό; Είναι ή σούπα για το πρώτο δεκαπενθήμερο του Φεβρουαρίου!

—Δυστυχώς, ένα δυστυχισμένο τυφλό, που δέ μπορεί να δή ένα τόσο ωραίο... τι σαν και σά!...

—Είναι ό άποραβωνιστικός μου... Θέλει να δή ό ίδιος κατά πόσον μπορεί να έγη εμ- πιστούνν στον κύριο!...

Τά βάσανα του ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ή Πόνη

ΖΩΗ μου με Σουρπούτσα, άναγνώστη έ- φέντη, μαρτύριο έίνε. Ακόμα σαμπά- ταν κανταρ γκρινιάζει, με τοιτορίζει σά ντονέρ κεμπάπ, με έεροφνέει, γιαδρούμ. Ίτς να τσαχπινέψω, να μπερμπαντέμ ντέν μπορώ.

—Ουλέν, Καραμπέτ, που τά πς; ρωτάει έμένα και ξυγίζει και έαφρίζει μούτρα της κάτε φορά που τσάρκα τέλω να βγώ ζουπε- λήκι, ζαμπαραλί και νάπο.

—Γι' αυτό, τόρα, που Πόνη, σορόπι, και- νούργια γκόμενα βρήκα, ίστερ ίστεμς γύ- ρω να φύω, λιγάκι από ίσπιτι μου. Και, μέρα-νύ- χτα, καφάσι μου ζουλού- σα, καλά να βρώ. Γι' αυτό, ντοκτορ κούράντε μας ήγνα συμβουλεύηκα. —Βρε γιαδρούμ, είπα άπελπισμένος, τσάκ χαστα είμαι, ύποφέρω!

—Από τί ύποφέρεις; ρώτησε ντοκτορ-εφέντης. —Από Σουρπούτσα όναίκα μου ύποφέρω. —Όστε δέν είσαι άρ- ρωστος; —Βρε γιαδρούμ, ντο- κτορ-εφέντη, μικρό άρρώ- στεία είν' αυτή... Παντί- ρας μαρτύριο πάντα φέρ- νει όλες άρρώστες, μπερμπάντε.

Νευρασθένεια, ρευματικά, νε- φρά, πέτρα-μέτρα, κίρρωσι-τσιρρωσι, δύ- κους-λόγκους, φειγούς και τσούρα-τσιούρα χασταλήκια σε κάθε όργανισμό, που τριάν- τα χρόνια ζή με μια τζαμαμπέτα σερετά, όπως Σουρπούτσα όναίκα μου.

—Μά, Καραμπέτ-εφέντη, έχεις δικιο; άλ- λά έγω τί μπορώ να σου κάνω; —Νά με σώσης να την ξεφορτωθώ λι- γάκι!...

—Δηλαδή; Νά την ξεπατηρήσν τη Σουρ- πούτσα σου;... Γίνεται ποτέ!... —Ντοκτορ-εφέντη, μπράκ γκεδεζέληκι ρι- τζά έντέριμ! Έγκώ αύριο με Σουρπούτσα μου τάρτω, και σ' ό τα βιζιάρης έμένα και θά ήν μια σοβαρή άρρώστεια πως έכו. —Υ- στερα, με άλλο ντοκτορ, νοσούλο θά κά- νης και, τέλω, θα γυρίσν από Σουρπού- τσα ταχίνι Ερώτην να στέλνν έμένα.

—Τέλος πάντων, μπούνα όλοσού! έλεε ό γιατρός. Και, την άλλη μερα, αυτό τέατρο- στο γιατρέιο παίξαμε, μπροστά Σουρπούτσα, τον άπελπισμένο, μερακλαντισμένο ήκανα. Και, με σβουμένη φωνή, ήλεγα και ψευτοκλάγα: —Σουρπούτσα, κοιούμ, τά πετάνω!... Εύτς αυτή στρίγγλα άρνάκι γέννης. Και συγκινημένη και περμαμένη έλεε: —Έγκώ ντέν σ' άφήω να πετάνης! Όκι, μπερμπάντε Λόντρα-Παρίσι μαζί σου τάρτω! —Όκι, γιαδρούμ! φώναζε. Γιατί έζοντα μελά, πολλά είναι.

Κι' έτσι, άναγνώστη-εφέντη, μπρ' κάτς γκούν-σόνρα με ντάκρως άποκατετάσσα Σουρπούτσα μου και για το λιμάνι τράβηξα. Όπως ντογρόρ Λεωφόρο Συγγρού ταξί ή- τρεχε, ίστερ-ίστεμς σωφέρ μουσικό ήκασα: —Ουλέν σωφέρ-εφέντη, όκι Πειραιά! Κα- λάντρι τά πάμε!... —Έκεί, άναγνώστη-εφέντη, με έελογίστικα σκέρτα μέρες και νυχτες μ' αυτή Πόνη σο- ρόπι, περνούσα. Όμως, ίπρωτες βράντο, από πλάιό μας ντωμάτιο, μια πολύ γωστή άγριοφανάρα άκουσε να λήξ. —Ουλέν, έτσι όλοι άντροί είσαστε!... —Αμάν, αμάν! αυτή Σουρπούτσα όναί- κα μου είναι!...

Κι' ή άγριοφανάρα έακολούτησε: —Ήλεγα να ντοφής άποκατετάσσα Καραμπέτ, άντρος μου, που Λόντρα-Παρίσι ήγνε, για να παντρώσν έμένα, μπή μου, λέβεντι μου, άμα και σ' ίντιος είσαι!...

Τότες, άντρίκο μου φιλότιμο, ναμουςί πλη- γώθηκε, άίμας κεφάλι μου άνάβηκε. Ήτρε- ξα λαρούγκι τη νύ φώ, να τη σκατώσν!... Όμως, έκεί μέρα, Σουρπούτσα μου, ό- λομόναχ ή βρήκα, μ' ένα σπάλκι στο χέρι. —Ουλέν, μακαρά, ζαμπαρα! Καραμπέτ! ξεφώνισε ούτανάνα!... Μέρς τόρα σε πα- ρακαλούτς, Κι' έτσι σήμερα άχι μου για να βγάλω, σκέφτηκα αυτή φάρα να ήαίλω και μάδους μονάχι μου μιλούσα!...

Κι' εύτς κλάτεις, έζωλο, κατακεφαλίες, καρεγλίες, μέσος πατρινί έίνε. Κι' έτσι, άναγνώστη-εφέντη, έγκώ απ' το πολύ έζωλο μπλέ μασέν είναι κι' αυτή γκό- μενά μου Πόνη, τότι έίνε. —Ότου άλλάξ μπελάνδεριν.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η χρυσή χύτρα

ΕΝΑ βράδυ στην 'Αφρική το τ'αμ-τάμ έδινε κι' επαινοε στο Τικαζό. Κάτω απ' τ'ό φως των πυρών οι γυναίκες του χωριού αποτεινόνταν το φαγητό τους, ενώ γύρω τους χόρευαν τα μικρά κορίτσια. Οι άντρες είχαν φύγει όλοι για να κυνηγήσουν ελέφαντες. Ο' απουσίαζανε όλο το μήνα, κι' ήταν τώρα η σειρά των γυναικών να φούλανε το χωριό και να φροντίζουν για όλα.

Η γρηά Μμετάρα, εαπλωμένη σε μία ψάθα, χαμογελούσε βλέποντας τα κορίτσια κια να χορεύουν και τ' αγόρια να χτυπάνε μ' όλη τους τη δύναμη τα τ'αμ-τάμ.

Ακόμα και το φεγγάρι, που είχε ξεπεράσει τώρα τις κορφές του δάσους, φαινόταν να κυττάζει τις μικρές χορεύτριες και ν' ακούη τα τ'αμ-τάμ του Τικαζό...

—Νά ή μεγάλη μητέρα! είπε μία απ' τις γυναίκες, δείχνοντας το φεγγάρι. Οι μικρές μπορούν να σταματήσουν το χορό.

—Ναί, τα κακά πνεύματα δε μπορούν ν' αντέξουν στη λάμψη της, πρόσθεσε μία άλλη. Δεν είμαστε πια μόνες.

Οι μικρές κάνανε ένα τελευταίο γύρο, τ' αγόρια χτύπησαν άλλη μία φορά τα τ'αμ-τάμ κι' ύστερα σάπασαν όλα.

Μμετάρα, είπε τότε ένα απ' τα κοριτσάκια, διηγήσου μας μία ιστορία του παλαιού καιρού!

Η γρηά με τα κάτασπρα υαλλιά ήξερε πολλές ιστορίες. Και δε χρειάστηκε να την παρακαλέσουνε πολύ για να διηγηθεί μία απ' αυτές.

—Αυτό έγινε — άρχισε να λέη — στο Τιναζό πριν από πενήτακόσιες μεγάλες βροχές. Ζούσε τότε μία κοπέλλα υπάκουη και δυστυχισμένη και μία ήλικια μένη γυναίκα που ήταν πάντα θυωμένη.

Η νέα λεγόνταν Μιμίνα, η γρηά Ταταραμπού. Μένανε στην ίδια καλύβα. Η Ταταραμπού είχε αγοράσει τη Μιμίνα, για να την έχη για σκλάβο. Αν δεν εκτελούσε άμέσως τις διαταγές της, την έδερε με ένα σκονινί με πολλούς κόμπους.

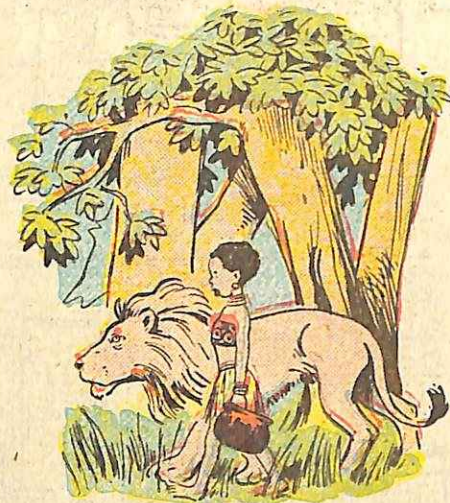
Μα τώρα η Μιμίνα είχε μεγαλώσει πια κι' αγαπούσε τον Ταταριπί, το γιο του αρχηγού της φυλής, που την αγαπούσε κι' αυτός. Μα δε μπορούσαν να ενωθούν, γιατί η Μιμίνα ήταν φτωχή κι' η Ταταραμπού, παρ' όλα τα παρακάλια της, δε θέλησε να της δώσει τα λίγα χάλκινα νομίσματα που χρειαζότανε για να τα δώσει στον πατέρα του αγαπημένου της, όπως είναι η συνήθεια στο Τιναζό.

Απεναντίας μάλιστα, η Ταταραμπού αποφάσισε ν' απαλλάξη μιά και καλή απ' την κοπέλλα, για να γλυτώση απ' τα παρακάλια της και να μην ακούη τα κλάματά της. Της είπε λοιπόν, ένα βράδυ:

—Μιμίνα, πήγαινε να πλύνεις αυτή τη χύτρα στο ποτάμι.

—Μητέρα, θα πάω αύριο, πρωί-πρωί, απάντησε η σκλάβο.

—Δε θα πάς αύριο αλλά τώρα άμέ-

Το μεγάλο λιοντάρι και η μικρή Μιμίνα περπάτησαν όλη τη νύχτα πλάι-πλάι, λέγοντας διάφορες ιστορίες...

—Επρεπε νάχης φύγει κι' όλος!

—Κι' η γρηά έλεγε με το νου της: «Τα λιοντάρια του δάσους θα την κατασπαράξουνε, ώσπου να στάση στο ποτάμι. Μα, κι' αν φτάση ως εκεί, θα την φάνε οι κροκόδειλοι. Δε θα τη βλέπω πια μπροστά μου και δε θ' ακούω την κλαυδιερική φωνή της!»

—Ετσι, η Μιμίνα έφυγε, παίρνοντας μαζί της τη βαρεία χύτρα. Δεν είχε όμως κανει εκατό βήματα μέσα στο δάσος, όταν είδε εαφνικά μπροστά της ένα μεγάλο κίτρινο λιοντάρι, με ώραια χαιτή που την ανάδευε ο άνεμος της νύχτας.

—Πού πάς, μικρή; τη ρώτησε το λιοντάρι.

—Πάω στο ποτάμι, να πλύνω τη χύτρα της Ταταραμπού απάντησε η Μιμίνα.

—Ξέρεις ποιος είμ' εγώ;

—Είσαι το μεγάλο και πανίσχυρο λιοντάρι, ο βασιλιάς της ζούγκλας.

—Κι' έχεις ακούσει τί λένε για μένα;

—Ναί, έχω ακούσει πως ρωτάς τα κακά κορίτσια.

—Δε με φοβάσαι λοιπόν;

—Όχι, γιατί εγώ δεν είμαι κακό κορίτσι.

—Το ξέρω, είπε το λιοντάρι. Γι' αυτό κι' εγώ, αντί να σε φάω, θα σε βοηθήσω να κουβαλήσης τη χύτρα σου ως το ποτάμι...

—Εμπρός, ακούμπησε την πάνω στη ράχη μου.

Το μεγάλο κίτρινο λιοντάρι κι' η μικρή Μιμίνα περπάτησαν όλη τη νύχτα πλάι-πλάι λέγοντας διάφορες ιστορίες. Στο τέλος, η μικρή εκμυστηρεύθηκε στο φίλο της τη μεγάλη αγάπη της για τον Ταταριπί.

—Όταν οι κροκόδειλοι του ποταμού είδαν αυτό το παράξενο ζευγάρι, τη μικρή νέα και το μεγάλο λιοντάρι, άνοιξαν διά-

πλατα τα ρύγχη τους. Τόσο παράξενο τους φάνηκε...

—Σας φέρνω μία μικρή κοπέλλα, που έρχεται να πλύνη τη χύτρα της στο ποτάμι, τους είπε το λιοντάρι. Προσέχτε την, γιατί την έχω στην προστασία μου.

—Οι κροκόδειλοι προθυμοποιήθηκαν άμέσως να εξυπηρετήσουνε το βασιλιά της ζούγκλας κι' έβαλαν όλα τους τα δυνατά για να πλύνουν μονάχοι τους τη χύτρα. Βλέποντας αυτό το θέαμα, η Μιμίνα χτύπησε τα χέρια της χαρούμενα.

—Τί καλοί που είναι οι κροκόδειλοι! είπε.

—Το λιοντάρι, πιδό πέρα, χαμογελούσε κάτω απ' τα μουστάκια του...

—Όταν πλύθηκε η χύτρα, οι κροκόδειλοι τη φέρανε πίσω και την άρρισαν στην όχθη του ποταμού.

—Μα δεν είν' αυτή η χύτρα μου! είπε η μικρή. Η δική μου ήταν χωματένια ενώ αυτή εδώ είναι από καθαρό γουστόφι!

—Είναι η χύτρα σου, Μιμίνα, απάντησαν οι κροκόδειλοι. Την πλύνουμε τόσο καλά, που το γούστα της έγινε χρυσόφι.

—Είν' όμως πολύ βαρεία τώρα και δε μπορώ να τη σηκώσω, είπε η κοπέλλα.

—Θα σε βοηθήσω εγώ, προσφέρθηκε το λιοντάρι.

—Η Μιμίνα ευχαρίστησε μέσα απ' την καρδιά της τους κροκόδειλους κι' ύστερα πήρε το δρόμο του χωριού, μαζί με το μεγάλο σύντροφό της.

—Κατά το μεσημέρι ξεκουράστηκαν λίγο. Και, πριν βραδύσει, φτάσανε μπροστά στο μικρό χωριό.

—Βλέποντας το λιοντάρι, γυναίκες και παιδιά κατατρομάζαν και τρέσανε να κουνήτοινε. Το λιοντάρι σταμάτησε στην είσοδο του χωριού.

—Είναι περιττό να σε συνοδέψω πιδό πολύ, είπε στην κοπέλλα. Είναι λίγος τώρα ο δρόμος και θα μπορούσες να κουβαλήσεις μόνη σου τη χύτρα. Πρόσεξε όμως τούτο: Δεν είν' ανάγκη να γυρίσης πια στην καλύβα της Ταταραμπού. Σ' όποια καλύβα κι' αν χτυπήσει, θα σου άνοιξουνε πρόθυμα και θα σε δεχτούνε με χαρά.

—Υστερα την αποχαιρέτησε κι' έφυγε.

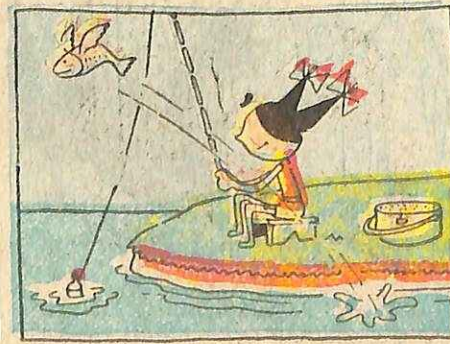
—Η Μιμίνα είχε απομείνει τώρα στη μέση του δρόμου κι' έσπαζε το κεφαλάκι της για να βοή σε ποιά καλύβα θα πήγαινε...

Στο τέλος πήρε την απόφασή της. Και, σηκώνοντας τη χύτρα στους ώμους της, τράβηξε πρδς την καλύβα του Ταταριπί, του αγαπημένου της.

—Ο νέος γύρισε σ' ένα μήνα απ' το κυνήγι, κι' η χαρά του ήταν μεγάλη όταν είδε τη μικρή Μιμίνα να τον περιμένει. Παντρεύτηκαν σε λίγο κι' έζησαν ευτυχισμένοι, όσοι κανένα άλλο ζευγάρι πάνω στη γη.

—Όσο για τη γρηά Ταταραμπού, πέθανε μόλις τριμσε. Μα κανείς δε λυπήθηκε για το θάνατό της γιατί ήταν μία κακή και μοχθηρή γυναίκα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η Ζωίτσα και τα.. χελιδονόψαρα

Συγκινητικό παιδικό μυθιστόρημα υπό Λ. ΝΤΕ ΚΕΡΑΝΝΥ

Η ΜΙΚΡΗ

ΑΓΓΩΣΤΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο θεός του Φίλιππου, υποχωρώντας στα παρακάλια του, τον άφινε να περάση τη νύχτα του στο φάρο και να βοηθήση το φοροφύλακα. 'Αλλ' η γρηά-Γκώτ κατορθώνει να ποτίση με ναρκωτικό το φοροφύλακα, ώστε ν' άφιση αμέσως το φάρο και να γάση έτσι τη θέσι του. Θέλει να τον εκδικηθή, αδιαφορώντας για τα παρακάλια που θα ναυαγήσουνε στους βράχους. Η Θυμιούλα είδοποιεί γι' αυτό το Φίλιππο, ενώ η 'Ιουλιανή τρέχει κοντά στον πατέρα της.

Μόλις πρόφθρε τη λέξη «άναψε», για φωνή του ξεφύγε:

—Ο φάρος!

—Ναί, «κάλα» που το θυμήθηκες! είπε η μικρή 'Αγγωστή, και τα ματιά της γέμισαν δάκρυα. Η γρηά Γκώτ για να εκδικηθή το φοροφύλακα, θέλησε να τον κάνει να γάση τη θέσι του, έμπορρίζοντας τον να εκπληρώση τις υποχρεώσεις του. Ξέρω πως αυτό το είχε στο νου της από καρό.

—Μα είναι τρομερό! είπε ο Φίλιππος.

—Υπάρχει κατ' ακόμα πιο τρομερό. Όταν σκεφθή κανείς τις χιλιάδες ζωές που μπορεί να χαθούν εξ αιτίας του οδούματος του φάρου, σε μία νύχτα σκοτεινή και φουρτούνιασμένη, όπως αυτή... Γι' αυτό τρέφα.

—Εσύ;

—Ναί, είπε η κοπέλλα άπλά. Η 'Ιουλιανή δε μπορεί να παραστή τον πατέρα της και το σύντροφό του εξ αιτίας της γ' κωτ...

Ο Φίλιππος πεταχτηκε.

—Θαρρείς πως η γρηά-Γκώτ θα ήταν ικανή...

Η Θυμιούλα κοκκίνισε εαφνικά. Και φάνηκε σαν να μετάνιωσεν για τα λόγια της. 'Αλλά ο Φίλιππος κατάλαβε πως ύστερ' απο τον πυροβολισμό, που έρριξαν στο Μουριέ, έχασε κάθε εμπιστοσύνη στους κατοίκους της άπαισις καλύβας.

—Μα τι μπορείς να κάνης; τη ρώτησε.

—Δε με βεβαίωσε πολλές φορές πως είσαι ικανός ν' αναψής το φάρο;

—Το πιστεύω, μα...

—Θα πάρουμε τον Πέτρο, τη θραγκίσκα και το μωρό, γιατί θα πέθαιναν από το φόβο τους εδώ. Κι' έπειτα θα κάνουμε ό,τι μπορούμε, με τη βοήθεια του θεού!

—Τον παρακαλούσα κι' εγώ μ' όλη μου την καρδιά όταν έμεινες. Ξέρεις, Θυμιούλα, πως είσαι γενναία; πρόσθεσε με ύψος θαυμασμό, που έφερε για πρώτη φορά ένα χαμόγελο στα χείλη της κοπέλλας.

—Δεν έχει όμως την ίδια γνώνμη και η Γκώτ, που με φωνάζει δειλή, όταν άρνούμαι να τη βοηθήσω στις νυκτερινές επιχειρήσεις της. Γρήγορα, Φίλιππε, ας πάμε. Νυχτώνει και θα ήμουν άσυχνηρη αν συνέβαιναν εξ αιτίας μου δυστυχήματα και ναυαγία στη θάλασσα.

Η φωνή της έτρεψε. Στη σχετική προτροπή της, η θραγκίσκα, που η παρουσία της την εμπύκλωσε πολύ, τύλιξε τον Πέτρο μ' ένα μεγάλο επανωφόρι και του έβαλε το μωρό στα χέρια. Έπειτα η μικρή συντροφία πήρε το δρόμο του φάρου.

—Γρήγορα! Γρήγορα! παρακαλούσε η Θυμιούλα.

Κατέδωκαν τη σκάλα σκεδόν τρέχοντας, φτίνοντας στο φανάρι, που η λάμψη του απλωνόταν σε μεγάλη απόσταση, η Θυμιούλα έβγαλε μία φωνή χαράς.

Τα φώτα άναθαν ένα-ένα εκεί ψηλά σαν άστέρια. Είχαν σωθή. 'Αν ο Φίλιππος δειχνόταν πάντα έτσι στο ύψος της απόσταλς του, μπορούσε να γλυτώση ακόμα πολλές ανθρώπινες ζωές, μαζί με την τιμή του Μουριέ.

ΙΒ'

ΟΠΟΥ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

Γονατισμένη άναμεσα στ' ασάλευτα κορμιά του πατέρα της και του φαζιόλ, η 'Ιουλιανή πέσσε σκληρές στιγμές αγωνίας. Της είχε κάνει μεγάλη εντύπωση η παραγγελία της Θυμιούλας: «Να μην τους αφήσετε καθόλου εξ αιτίας της Γκώτ», και δε τολμούσε να βγί από την καλύβα.

Αλλά και η Θυμιούλα την είχε διαβεβαίωσε πως με τη βοήθεια του Φίλιππου, θα μπορούσε να την αντικαταστήση στο φάρο. Η 'Ιουλιανή ήξερε βέβαια το θάρρος και την επιδεξιότητα της μικρής 'Α-

γγωστής. Φοβόταν ωστόσο μήπως το παιδί δε σταθή στο ύψος της απόσταλς του. 'Εξ άλλου, αν κι' εκείνη είχε υπερασπισθή τον εαυτό της, μια ύποψια δάγκανε καποτε την καρδιά της.

—Ίως, συλλογίζονταν, όλα αυτά δεν είναι παρά μία ελεεινή κωμωδία, όπου η Θυμιούλα παίζει το ρόλο της προσπαθώντας να απομακρύνη από το φάρο τόσο έμένα, όσο και τον πατέρα μου...

Αλλ' έδωσε από την αρχή αυτή την ιδέα, γιατί θυμήθηκε χιλίες περιπτώσεις, που η Θυμιούλα είχε δώσει δείγματα γ'α την ευθύτητα και τη σοβαρότητα της. 'Όσο, οι ένοχλητικές σκέψεις δεν άργούσαν να ξαναγυρίσουν.

—'Υστερ' από μία φρικτή άδημονία, είδε ν' αναδούν ο ένας ύστερ' από τον άλλο, όλοι οι φάροι της άκτς. Μονάχα ένας έμενε σβυστός.

Χωρίς να συλλογιστή τίποτ' άλλο, παρά την επαγγελματική της υποχρέωση, η νέα φίλος στο μέτωπο τον πατέρα της και κίνησε να βγί. 'Αλλα τη στιγμή που θα δρασκελίζε το κατώφλ, μία κραυγή χαράς ξεφύγε από τη στήθε της.

Εκεί πάνω, στην απόκρημνη άκτ, μία λάμψη φώτισε μέσα στο σκοτάδι. Η Θυμιούλα είχε κρατήσει την υπόσχεσή της. Ο φάρος έλαμπε σε όλη του τη δόξα!

—Ενών η 'Ιουλιανή βασανιζόταν από τις άγνουχίες και τους φόβους της, ο κ. Σαρσέν από την άλλη μεριά είχε παραδοθή κι' αυτός σε σοβαρές σκέψεις.

Βλέποντας την καταιγίδα να δ'πλασιάζη την έντασή της και να απειλή να μεταβληθή τη νύχτα σε άληθινό κυκλώνα, άρχισε να μετανιώνει για την άδεια που είχε δώσει στον άνεψιό του.

Φοβόταν μήπως το θέαμα μιάς θαλασσοταραχής στ' ανοιχτά νερά πείραζε πολύ τα νεύρα του παιδιού. Γι' αυτό αποφάσισε στο τέλος του δείπνου να πάρ' οφού φοροφύλακα και να ξαναφέρη το Φίλιππο στο σπίτι του, αν το έκρινε αναγκαίο.

Βάδιζε γρηγορά, προσπαθώντας να σκεπάση με την κουκούλα τ' αυτιά του, για να μην τον ξεκουφάνη ο πάταγος που σηκωνόταν τριγύρω του. Τό φως του φάρου τον οδηγούσε.

Από καιρό σε καιρό παραξενευόταν για τις άλλοκοτες ιδιοτροπίες του φανάρου. Οι διαδοχές της σκιάς και του φωτός δεν είχαν τη συνθημιμένη τους κανονικότητα.

«Μήπως κωδώναν εκεί μέσα τα φαντάσματα, όπως πίστευε η Σολάνς;» σκέφτηκε γελώντας.

Η ευθυμία του όμως χάθηκε, όταν χτύπησε την πόρτα του σπιτιού του φοροφύλακα και δεν πήρε καμία απάντηση.

—Πού έχουν τρυπώσει, λοιπόν;...

Χτύπησε ξανά με τα πόδια και τα χέρια, φώναζε, ξελαρυνόστηκε, κούνησε δυνατά το λουκετό και προσπάθησε να κυττάσει...

Η γενναία κοπέλλα ήταν από εκείνες, που δεν όπισθοχωρούν μπρος σε καμία δυσκολία. 'Αφού σκέφτηκε κάμποσες στιγμές, είπε στη θραγκίσκα ν' αποθέση την κουκλά της άπάνω σ' ένα σωρό από ρούχα.

—Επειτα κάλεσε το Φίλιππο και τον Πέτρο: —'Αφού το φανάρι δεν γυρίζει μονάχο του, φώναζε, θα το κάνουμε έμεις να γυρίσει...

Εκείνος δεν της ζήτησε εξηγήσεις. Και πειθήνια, πήραν τη θέσι που τους έδειξε.

—Ένα... δύο... τρία... μέτρησε η Θυμιούλα.

Ο Πέτρος κι' η θραγκίσκα είχαν βοηθήσει συχνά τον πατέρα τους στη βάρκα. Ο ζωονόμος άερας της έκρηγας τους είχε δυναμώσει άρκετ'. Και αυτή τη δύναμη την είχε τώρα στη διάθεσή της η μικρή 'Αγγωστή. Όσο για το Φίλιππο, άναλογα με την ήλικία του, ήταν κι' αυτός δυνατός.

Η βαρεία μηχανή στην αρχή έφερε αντίσταση. Έπειτα όμως άρχισε σιγά-σιγά να υποχωρή.

Μία δολέκληρη ώρα, τα τέσσερα θαρραλέα παιδιά έμειναν στη θέσι τους, άδ'άφορα για τον άερα που σούρλισε ολόγυρά τους και την υποχώρη βροντή του κεραυνού, που η μεγάλη του φωνή άνακατόνταν με το μούγκισμα των κυμάτων.

—Δεν είχαν παρά μόνο μία σκέψη στο μυαλό τους. Μέσα στα χέρια τους κρατούσαν την τυχρή όλων των καρδιών που, τη φουθερή εκείνη νύχτα, θα περνούσαν από ένα στενό γεμάτο σκεφάλους.

Εύκολα λοιπόν θα κατάλαθε κανείς με

—Δεν έχανα τίποτα κακό, μαμά! 'Ηθελα απλώς να διατηρήσω μερικά υπάλληλους από χιόνι για το καλοκαίρι!

πόση καρδιά τα φτωχά παιδιά υποδέχτηκαν τον έρχομό του κ. Σαρσέν.

Με λίγα λόγια, ο πατέρας της Σολάνζ καταπολεπούσε στην κατάσταση. Πολύ συγκινημένος, αγκάλιασε τρυφερά τη θυμωμένη, την ήρωίδα της περιπέτειας. "Επειδή, επιδεινώτερος από τον άνεμό του, έβαλε το μπλε-μπλε να κινείται. Και ανάνηψε στα παιδιά, πως θα πήγαινε να πάρει τη θεία της 'Ιουλιάνα και να τη στείλει κοντά τους."

— Δεν θ' άνοιγώ ίσως να γυρίσω κι' ενώ ο ίδιος, πρόσθεσε. "Όσο αυτό δε θα το κάνω, παρά όταν βεβαιωθεί νή την ασφάλεια του Μουριέ και του θαζιάλ..."

Αφήνοντας τους μικρούς να ξεκουραστούν, ξανάπρε το δρόμο μέσα στην καταιγίδα, που γινόταν όλοένα και πιο άγρια.

Τη στιγμή που ζύγωνε στην καλύβα, είδε να φανεώνονται κάτι ακιές, μέσ' στην ομίχλη.

— Ποιοί είναι εκεί; φώναξε ο πυργοδεσπότης.

— Πάρε! Έσείε, κύριε Σαρσέν; ακούστηκε μια φωνή που την αναγνώρισε.

Ήταν ένας από τους τελινωφύλακες που υπηρέτουσαν υπό τις διαταγές του θαζιάλ.

— Μήπως έχετε να συναντήσετε πουθενά τον προϊστάμενό μας; πρόσθεσε. Τον ζητούμε και δεν τον βρίσκουμε...

Πριν ο πατέρας της Σολάνζ δει καιρό ν' αποκοινηθεί, παρουσιάστηκε στην πόρτα της καλύβης η 'Ιουλιάνα.

— Έδώ είναι ο θαζιάλ, είπε, μαζί με τον πατέρα μου...

— Πληγωμένος;

— Όχι.

Η κοπέλλα κούταξε τον Σαρσέν με ανησυχία, ρωτώντας τον εαυτό της, αν έπρεπε να του κάνει γνωστό τα παράξενα περιστατικά της βραδιάς. "Εκείνος της έφωτιζε το χέρι."

— Τάδερα όλα, της είπε με χαμηλωμένη φωνή. "Εσκόμω από το φάρο, όπου οδός περμένουν. Ο πατέρας σου θα πρέπει ν' ανάβει κάθε τόσο κερί στη θυμωύλα, για το μεγάλο καλό που του έκανε. Αφήνω όμως τα παιδιά να σου διηγηθούν τα κατορθώματά της. Δεν σου τ'άβω ενώ. Μπορείς να είσαι ήσυχη για την τύχη του θαζιάλ και του Μουριέ. Οι δυο γενναίοι αυτοί άνθρωποι δε θα πάθουν τίποτα."

Και πρόσθεσε:

— Στο μεταξύ, ενώ κι' ο άσχημός τους θ' αρχίσουν ν' αναζητούμε τη γηρά Γκώτ.

— Φυλακίστε καλά! Είναι τόσο κακιά!

Ο κ. Σαρσέν χαμογέλασε.

Αφού βεβαιώθηκε πως ήταν εύκολο να ξυπνήσει τους δυο άντρες, που φαινονταν βυθισμένοι σε νάρκη, πήρε κατά μέρος το φύλακα, που του είχε πρωτομιλήσει και που ήξερε το θάρος του και την εξυπνάδα του. Τον πληροφόρησε με λίγα λόγια για όσα είχαν συμβεί. Και συμπεριφέροντας του είπε:

— Η γνώμη μου είναι ν' αφήσετε εδώ δυο από τους συντρόφους σας με το σκοπό ν' απομονώσουν την γηρά Γκώτ σε περίπτωση που θα είχε την τάλην να παρουσιάσει. Έμεις θα πάρουμε τους άλλους και θα πάμε στην καλύβα της γηράς. Τα στοιχεία που την επιβαρύνουν είναι αρκετά σοβαρά και υποχρεών να στοιχίσουν μια νόμιμη κατηγορία εναντίον της...

Ο φύλακας ύψαυσε ποδόθυμα στη γνώμη του κυρίου Σαρσέν. Και η μικρή συντροφιά πήρε δρόμο.

Η βροχή έταξε στα ρούχα τους κι' ο άερας σφύριζε όλοένα δυνατότερα. Κάτω από την λιγοστή λάμψη των φώτων, το σπιτάκι φαινόταν βυθισμένο σε πένθος! Η πόρτα και το παράθυρο ήταν άνοχτά.

Ο κ. Σαρσέν θυμήθηκε την προειδοποίηση της 'Ιουλιάνας. Και προχώρησε μέσα μ' ένα ελαφρύ καρδιοχτύπι, θεωρώντας υποχρέωσή του να παραδώσει στη δικαιοσύνη εκείνη τη γηρά, για να έλευθερώσει για πάντα τη θυμωύλα από τα χέρια της.

Μόλις, λοιπόν, μπήκε, άρχισε μαζί με τους φύλακες να ψάχνει και ανακάλυψε την καταραμένη, απ' όπου είδαμε στην αρχή να παρουσιάζονται οι γυιοί της Γκώτ.

Ο κ. Σαρσέν κούνησε εκεί μέσα μαζί με τρεις άλλους, κρατώντας ένα φανάρι στο ένα χέρι κι' ένα πιστόλι στο άλλο. Ένας άλλος φύλακας ανάλαβε να φυλάει την είσοδο του σπιτιού.

...Κάθε γυναίκα μπορεί να αποκτήσει τα ωραιότερα λαμπερά μάτια.

★ Η Κρέμα βλεφαρίδων "Sabrina".

μεγαλύνει και δυναμώνει τις αδύνατες κοιλές και ομαρμένες θ λ ε φ α ρ ι δ ε ς

★ Τ ο ρ ι μ μ ε λ ς "Sabrina".

διατηρεί τις βλεφαρίδες γυρισμένες προς τα επάνω καθ' όλην την διάρκεια της ημέρας

★ Τό μολύβι φρυδιών "Sabrina".

συμπληρώνει την γοητσία της γυναικείας ομορφιάς σας.

★ Μάτια λαμπερά σαν αστέρια

μέ

Sabrina

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

ΣΩΣΤΕ τα λευκά σας από τις σκουριές. Έξασφαινούνται όλες με το

ΦΕΡΡΟΥΜΕΣ

Γερμανικών προϊόν

Πωλείται στα Φαρμακεία και στα καταστήματα οικιακής χρήσεως σε χαμηλή τιμή.

(Αντ): Π. Α. ΚΑΛΛΙΑΚΜΑΝΗΣ

Σανταρόζα 16. Τηλ. 22,855

ΤΗΛ. 612-010

100 %

ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΗ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ Βίμαστε θανατώνονται

Η υπερτριχία θεραπεύεται ΗΡΑΚΛΕΙΟΥΣ ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΚΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΡΧΗΜΑΤΕΣ ΕΥΤΕΛΕΣ - ΛΕΚΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΟΗ - ΤΡΙΧΟΤΟΝΗ ΠΑΝΑΔΕΞ-ΑΚΗΜΕΣ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

ΚΑΤΑΡΧΗΜΑΤΕΣ ΕΥΤΕΛΕΣ - ΛΕΚΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΟΗ - ΤΡΙΧΟΤΟΝΗ ΠΑΝΑΔΕΞ-ΑΚΗΜΕΣ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

ΚΑΤΑΡΧΗΜΑΤΕΣ ΕΥΤΕΛΕΣ - ΛΕΚΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΟΗ - ΤΡΙΧΟΤΟΝΗ ΠΑΝΑΔΕΞ-ΑΚΗΜΕΣ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

ΚΑΤΑΡΧΗΜΑΤΕΣ ΕΥΤΕΛΕΣ - ΛΕΚΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΟΗ - ΤΡΙΧΟΤΟΝΗ ΠΑΝΑΔΕΞ-ΑΚΗΜΕΣ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

ΚΑΤΑΡΧΗΜΑΤΕΣ ΕΥΤΕΛΕΣ - ΛΕΚΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΟΗ - ΤΡΙΧΟΤΟΝΗ ΠΑΝΑΔΕΞ-ΑΚΗΜΕΣ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

ΚΑΤΑΡΧΗΜΑΤΕΣ ΕΥΤΕΛΕΣ - ΛΕΚΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΟΗ - ΤΡΙΧΟΤΟΝΗ ΠΑΝΑΔΕΞ-ΑΚΗΜΕΣ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

ΚΑΤΑΡΧΗΜΑΤΕΣ ΕΥΤΕΛΕΣ - ΛΕΚΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΟΗ - ΤΡΙΧΟΤΟΝΗ ΠΑΝΑΔΕΞ-ΑΚΗΜΕΣ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

ΚΑΤΑΡΧΗΜΑΤΕΣ ΕΥΤΕΛΕΣ - ΛΕΚΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΟΗ - ΤΡΙΧΟΤΟΝΗ ΠΑΝΑΔΕΞ-ΑΚΗΜΕΣ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

ΚΑΤΑΡΧΗΜΑΤΕΣ ΕΥΤΕΛΕΣ - ΛΕΚΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΟΗ - ΤΡΙΧΟΤΟΝΗ ΠΑΝΑΔΕΞ-ΑΚΗΜΕΣ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

ΚΑΤΑΡΧΗΜΑΤΕΣ ΕΥΤΕΛΕΣ - ΛΕΚΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΟΗ - ΤΡΙΧΟΤΟΝΗ ΠΑΝΑΔΕΞ-ΑΚΗΜΕΣ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

ΚΑΤΑΡΧΗΜΑΤΕΣ ΕΥΤΕΛΕΣ - ΛΕΚΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΟΗ - ΤΡΙΧΟΤΟΝΗ ΠΑΝΑΔΕΞ-ΑΚΗΜΕΣ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

Η καταραμένη συγκοινωνούσε μ' ένα θαλάσσιο όπλο, που είχε γίνει σε εποχή παλιότερη από εκείνη που χτίστηκε το σπίτι. Ο κύριος Σαρσέν, που ανακατευόταν αρκετά με την αρχαιολογία, σκημάτιζε τη γνώμη πως το υπόγειο αυτό αποτελούσε μέρος κάποιοι παλιού χιρίδιου, που καταστράφηκε απ' τον καιρό.

Η τύχη θα το είχε φέρει, χωρίς αμφιβολία, να το ανακαλύψουν τα παιδιά της Γκώτ. Κι' ίσως η σύμπτωση αυτή θα τους έσωζε να γίνουν λαθρέμποροι.

Πέρα απ' αυτό το υπόγειο απλώνονταν ένα είδος σκοτεινού διαδρόμου. Οι τέσσερις άνδρες προχωρώντας πιο μέσα, κατ' έλασαν από ένα υπόκωφο μουνγκρητό που δυνάμωνε από λεπτό σε λεπτό, πως πλησίαζαν στη θάλασσα.

Στο τέλος βγήκαν σ' έναν κολπίσκο, τριγυρισμένο από πελώριους βράχους, που τον προστάτευαν από τον αέρα του πελάγους και τα περίεργα μάτια...

Ο στενός διάδρομος κατέληγε σ' ένα ανοίγμα τόσο στενό και τόσο καλά κρυμμένο, που ήταν αδύνατο να το διακρίνουν απ' έξω. Και έτσι οι τελινωφύλακες εξήγησαν πως είχαν περδίσει καμμ' ένα εκατοστή φορές από κεί, χωρίς να υποψιαστούν την ύπαρξή του.

Αυτόν, λοιπόν, τον υπόγειο δρόμο χρησιμοποιούσαν τα παιδιά της Γκώτ. Σε μερικές περιπτώσεις κατέφευγαν και στο περιήλιο αμαζάκι που ακουγόταν τη νύχτα να τριζή κι' έκανε τους άφελους να πιστεύουν πως ήταν το "καροτσάκι του θανάτου!"

Αφού έβγαζαν το μικρό λ'μανάκι, χωρίς να βρουν εκεί το παραμικρό ίχνος ανθρώπου, ο κ. Σαρσέν κι' οι φύλακες έτοιμάστηκαν να γυρίσουν πίσω, όταν μια κραυγή ξέφυγε από τον πυργοδεσπότη:

— Κυτάζτε εκεί κάτω!

Στη λάμψη μιας άστραλης, ξεχώρισε, σε μικρή απόσταση από την ακρογιαλία, μια μικρή βάρκα, που έφευγε μ' ολόκληρη πανίδα, σαν γλάρος παρασυρμένος απ' τον άνεμο.

Μια μεγάλη σκοτεινή οίλουεττα φάνηκε μπροστά από τα λευκά πανιά.

— Είναι η Γκώτ! φώναξε ο κ. Σαρσέν. Θέλω να μάς ξεφυγί, αλλά πρέπει να ναι τρελή για να ταξιδεύει με τέτοιο καιρό!

— Ένα δυνατό γέλιο του αποκοιμήθηκε. Η ίδια άστραλη έδειξε και τους τελινωφύλακες στη γηρά που γελούσε μαζί τους.

— Ο θεός να τη λυπηθεί! είπε άναστε. νάζοντας ο κύριος Σαρσέν.

— Άμην! έκαναν οι άλλοι.

Με την καρδιά σφιγμένη, κούταζαν αυτή την κακότροπη γυναίκα, που πήγαινε ολόμοναχη στη μανιασμένη θάλασσα, μην έχοντας για όδηγό, ανήμερα στους κοπέλους, παρά το φάρο, που είχε ευχρηστιά να σβύση και που είχε διατηρήσει το φως του με κίνδυνο σκεδόν της ζωής της, ή το λημέρι υκυρούλα, που τόσο είχε υποφέρει εξ αιτίας της.

ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΟΡΝΤΩ...

"Όταν ξεπέρασε η τρομερή εκείνη νύχτα κι' η θυμωύλα άνοιξε τα μάτια της στο μικρό όπορο κορβέτ, όπου αναπαύονταν αρκετές βδομάδες τώρα κοντά στη μιά Βαρβάρα, νόμισε πως ήταν το παιγνίδι ενός όνειρου."

Τα περιστατικά της περασμένης βραδ' έσ' είχαν αφήσει στο νου της τη ίχνη ενός εφιάλτη. Και η έντονη αυτή μεγάλωση άκουη πιο πολύ με την εμφάνιση της Σολάνζ. "Η κόρη του πυργοδεσπότη, βλέποντας την ευγενή, ρίχτηκε στο λαιμό της, φωνάζοντας:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Χιοῦμορ

Ο πατέρας: Μάκη, ως πού έχετε φτάσει στη Φωκιά; Μάκη: "Ως τα πουλιά."

Ο πατέρας: "Εσένα ποιά πουλιά σ' άρσσει καλύτερα; Μάκη: "Η ψητή κόττα!"

Η μαμιά: Τώρα Μίμη, έγινε πολύ φρόνιμος. Αυτό μ' εύχαριστεί, γιατί βλέπω πως άκους τις συμβουλές μου.

Μίμη: Άφού, μαμιά, έγινε φρόνιμος, γιατί κι' εσύ δεν άφηνεις το τσουλάκι άνοιχτό;

Ο μπαμπάς: Πώς εύχαριστοίμαι, όταν το παιδί μου τρώει με όρεξη! Τό παιδί: Και πού μεγάλη όρεξη θα έχω μπαμπά, άν μου δώσης και το δικό σου τό γλυκό...

Στό μάθημα της ζωολογίας: Ο δάσκαλος: Πού ακριβώς βρισκεται η λεκάνη του ανθρώπου Γιαννάκης: Γιαννάκης: Στό νυτρήρα, κύριε.

Τους χρησιμοποιούν σαν πολύτιμα πειραματόζωα

ΚΑΘΕ χρόνο, 'Απρίλιο και Μάιο, την εποχή δηλαδή που ζευγαρώνουν τα βατράχια, ειδικοί μελετητές «κυνηγοί» πιάζουν χιλιάδες απ' αυτά τα ζώα, για να τα πουλήσουν στα επιστημονικά εργαστήρια για ιατρικές έρευνες. Πραγματικά, οι βατράχοι είναι — δυστυχώς γι' αυτούς — από τα πιο συνηθισμένα πειραματόζωα.

Η... επιστημονική σταδιοδρομία τους άρχισε άφ' ότου το 1792, ο 'Ιταλός γιατρός και φυσικός Λουίτζι Γαλβάνι παρατήρησε ότι τα κοιμένα πόδια των βατράχων κάνουν σπασμωδικές κινήσεις όταν διεγερθούν με ηλεκτρικό ρεύμα. Με τα πρώτα αυτά πειράματα του Γαλβάνι έγινε η αρχή της μελέτης των ηλεκτρικών φαινομένων στα ζωντανά πλάσματα, που άδηγησε στην ανακάλυψη του ηλεκτροκαρδιογράφου, του ηλεκτροεγκεφαλογράφου, κλπ.

Οι σωματικές λειτουργίες του βατράχου μοιάζουν πολύ με των ανώτερων θηλαστικών και του ανθρώπου. Τα πειράματα όμως με βατράχους είναι πολύ ευκολότερα, παρά με κουνέλια ή με ποτίκια.

Έτσι, οι περισσότερες γνώσεις που έχουμε αποκτήσει για τη λειτουργία του ανθρώπινου νευρικού συστήματος, προήλθαν αρχικά από τη μελέτη των βατράχων. Οι φυσιολόγοι έρευνουν τον τρόπο να κόβουν ανώδυνα τη σπονδυλική στήλη του ζώου αυτό, ακριβώς πίσω απ' το κρανίο του. Με τη χειρουργική αυτή επέμβαση, ο βατράχος παύει να αισθάνεται τον πόνο, άλλ' εξακολουθεί να ζει. Μπορεί τότε να υποβληθεί σε κάθε είδους έρευνήσεως, για να μελετηθούν οι αντιδράσεις του νευρικού συστήματός του.

Όσα ξέρουν π.χ. οι επιστήμονες σήμερα για την όραση του ανθρώπου, βασίζονται στη μελέτη του ματιού και του όπτικού νεύρου του βατράχου.

Για τις έρευνες γύρω απ' το μυϊκό σύστημα, άσφαιρούνται ολόκληροι μύες από βατράχους και έξετάζονται με λεπτές συσκευές, για τη μέτρηση της ταχύτητας και της δύναμειας των συσπάσεών τους. Οι μύες αυτοί μένουν ζωντανοί επί ημέρες. Όταν διεγερθούν με ηλεκτρικό ρεύμα, δίνουν πολύτιμα στοιχεία για τον τρόπο λειτουργίας των μυών.

Άλλα και στη μελέτη των όρμωνών έχουν προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες οι βατράχοι.

Είναι γνωστή π.χ. η μέθοδος διαγνώσεως της εγκυμοσύνης, με ένεση ούρων της γυναίκας σ' ένα θηλυκό βατράχο. "Αν η γυναίκα είναι έγκυος, ούραρον στα ούρα της όρμους, που προκαλούν την παραγωγή ωρίων από τις ωθήσεις του ζώου, 6—8 ώρες μετά την ένεση.

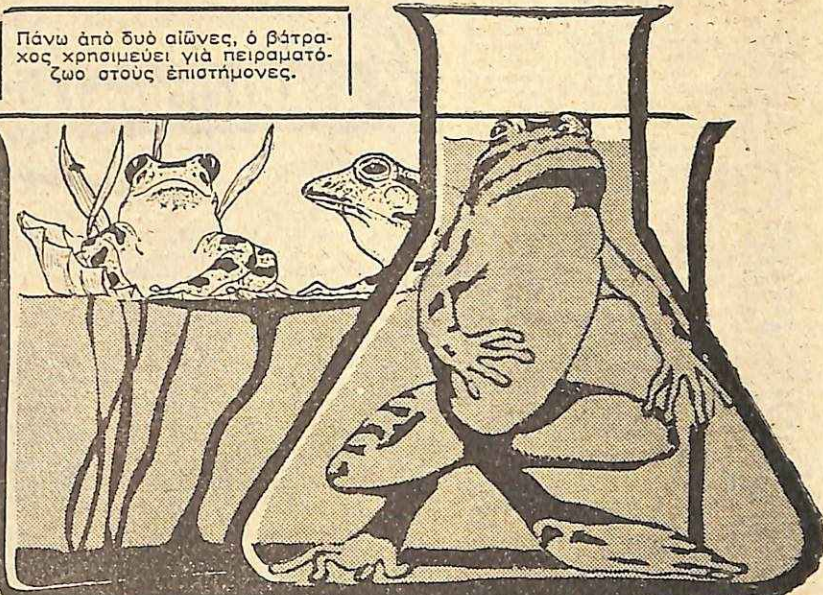
Επίσης για τη μέτρηση της όρμησης του θυρεοειδούς αδένος χρησιμοποιούνται βατράχοι, ή μάλλον γυρίνοι. Οι γυρίνοι είναι βατράχοι ασχημάτιστοι ακόμη, που μοιάζουν με ψάρια, κολυμπάνε στο νερό με την ουρά τους, αναπνέουν με θράγγια και είναι αποκλειστικά φυτοφάγοι. "Όταν μεταβάλλονται σε τέλειους βατράχους, χάνουν τα θράγγια και την ουρά τους, αποκτούν πνεύμονες και πόδια και γίνονται σαρκοφάγοι (πράγματι, τα βατράχια τρώνε μόνο ζωντανά σκουλήκια, έντομα, κλπ.).

Η ριζική λοιπόν αυτή μεταβολή τους προκαλείται από την όρμηση του θυρεοειδούς αδένος τους, που είναι η ίδια με την ανθρώπινη. Η όρμηση αυτή εκκρίνεται όταν διεγερθεί ο θυρεοειδής από την λεγόμενη «θυρεοτροφική» όρμηση ενός άλλου αδένος, της υποφύσεως.

Αν τώρα οι γυρίνοι μείνουν έντελως νηστικοί, μπορεί να ζήσουν ως ένα χρόνο, αλλά δε μεταβάλλονται σε τέλειους βατράχους. Φαίνεται ότι η αιτία έμποδίζει τη λειτουργία του θυρεοειδούς αδένος τους. "Αν όμως σ' ένα τέτοιο νηστικό γυρίνο, που έχει περάσει πιά την κανονική εποχή της μεταβολής του σε βατράχο, γίνει ένεση με όρμηση του θυρεοειδούς άλλου βατράχου, ή οποιουδήποτε ζώου, ή ανθρώπου, μεταβάλλεται γρήγορα σε βατράχο.

Αν επίσης στο νηστικό γυρίνο γίνει ένεση θυρεοτροφικής όρμησης, αρχίζει να λειτουργεί ο θυρεοειδής του, παρ' όλη τη νηστεία, διογκώνεται και παράγει άρκετη όρμηση, ώστε να τον μεταβάλει σε βατράχο.

Αυτή λοιπόν η μέθοδος μπορεί να εφαρμοσθεί για τη μέτρηση με ακρίβεια της ποσότητας της όρμησης του θυρεοειδούς ή της υποφύσεως, που υπάρχει στον οργανισμό ενός ανθρώπου. Γίνεται δηλαδή ή ένεση σ' ένα γυρίνο

Πάνω από δυο αιώνες, ο βάτραχος χρησιμοποιεί για πειραματόζωο στους επιστήμονες.

κι' ύστερα μετρείται ή ταχύτης, με την οποία διογκώνεται ο θυρεοειδής του και μεταβάλλεται το ζώο σε κανονικό βατράχο. Η δοκιμή αυτή είναι πολύτιμη για τη μελέτη των παθήσεων του θυρεοειδούς και της υποφύσεως του ανθρώπου.

Άλλ' ο βατράχος χρησιμοποιείται τελευταίως πολύ και για τις έρευνες κατά του καρκίνου.

Έδώ από 20 χρόνια, ο δόκτωρ Λουκέ, του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας, εξέτασε πάνω από 10.000 βατράχους, προωρισμένους για τα πειράματα των πανεπιστημιακών έρευνών, και βρήκε ότι το 3% απ' αυτούς είχαν όγκους στα νεφρά. Έξετάζοντας δε λεπτομερώς αυτούς τους όγκους, βεβαιώθηκε πως ήταν καρκίνοι.

Η μελέτη λοιπόν των καρκινωδών αυτών όγκων παρουσιάζει τεράστιο ενδιαφέρον για τους επιστήμονες, γιατί μπορεί να διαφωτίσει το μεγάλο αίνιγμα του καρκίνου.

Οι παρατηρήσεις των επιστημόνων είχαν άποδειξει από καιρό ότι οι όγκοι των νεφρών των βατράχων προκαλούνται από ένα ιό. Τελευταία μάλιστα ένας έρευνητής ανέγνευε ότι, με τη βοήθεια του ισχυρού ηλεκτρονικού μικροσκοπίου, είδε αυτό τον ιό μέσα στους όγκους.

Έτσι, απέκτησαν ακόμα ένα ισχυρό επιχείρημα οι όπαδοί της θεωρίας ότι ο καρκίνος γενικά οφείλεται σε ιούς.

Συγχρόνως όμως, άλλοι έρευνητές μελετούν τους όγκους των βατράχων, με την έλπιδα ν' αποδείξουν την άποψή τους ότι ο καρκίνος είναι ασθένεια κληρονομική. Παρουσιάζουν δε για επιχείρημα τους ότι οι όγκοι αυτοί παρατηρούνται ιδίως στους βατράχους που προέρχονται από ώριμους περιφέρειες.

Άλλ' οι υποστηρικτές της θεωρίας των των άπαντων ότι σ' αυτές άκρίβως τις περιφέρειες τα νερά είναι προφανα από μολυσμένα από καρκινογόνους ιούς, είτε από ώριμους μικροσκοπικούς παράσιτα που μεταδίδουν στους όγκους τους ιούς.

Τέλος, άλλοι επιστήμονες, που προσπαθούν να ξεγνήσουν το μυστήριο του καρκίνου με όλη την ανόσια του όργανισμο άναζητούν στους όγκους των νεφρών του βατράχου μια άποδειξη της θεωρίας τους.

Ρωτάνε δηλαδή: Γιατί παθαίνουν καρκίνο μόνο οι τέλειοι βατράχοι, κι' όχι οι γυρίνοι; Και γιατί ο καρκίνος του βατράχου προσβάλλει μόνο τους νεφρούς του;

Και δίνουν την άπάντησι: Γιατί οι γυρίνοι, καθώς και τα υπόλοιπα όργανα του σώματος των τέλειων βατράχων, έχουν άνοσια στον καρκίνο.

Εκτός από τα επιστημονικά εργαστήρια, οι βατράχοι είναι περιζήτηση και από τους καλοφρονάδες που βεαρουν εξαιρετική λιγούδια τα πίσω πόδια τους. Το κυνήγι τους λοιπόν γίνεται τόσο έντονα, ώστε σε πολλές περιφέρειες πλησιάζουν να εξαφανιστούν τελείως.

Στην 'Ιαπωνία, υπάρχουν βατράχοτροφεία, όπου πολλαπλασιάζονται με ειδικές μεθόδους αυτά τα ζώα, για να σταλούν τα πόδια τους, κατεψυγμένα, σε διάφορες χώρες του κόσμου.

Η «βιογραφία» του βατράχου. 1) Τα αυγά του που γεννιούνται την άνοιξη. 2) Γυρίνο μέσα στα αυγά. 3) Νεογέννητος γυρίνος. 4) Γυρίνος, πρίν αρχίσουν να σχηματίζονται τα πόδια του. 5) Γυρίνος με τα πίσω πόδια του σχηματισμένα. 6) Και με τα εμπρός πόδια του. 7) Τέλειος βατράχος.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Μαρρούλλα Κώστα, Άγιου Ιωάννου No 32, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο. Παρακαλεί όποιον γράψει να εστιάσει στο γράμμα μία φωτογραφία του.

Η Λωρέτα και η Ροδάννα Έττακίδου, Αθηνών 1, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16 — 25 χρόνων.

Η Μαρία Γεωργιάδου, (16 χρόνων), Μαραθώνος 43, Κάτω Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση μαθητρίες, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ — ποστάλ.

Η Μαρία Ιωάννου, (20 χρόνων), Νικηφόρου Φωκά 36, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Νεόφυτος Άργυριδής, (16 χρόνων), Χαριλάου Τρικούπη 4, Κτήμα, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από την Αθήνα και την Κρήτη, ηλικίας 15 — 20 χρόνων.

Ο Σωτήριος Μιχαήλ, (17 χρόνων), Χαριλάου Τρικούπη No 13, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ιδιαίτερα από την Αθήνα.

Ο Γεώργιος Κατσαβής, (16 χρόνων), Βασιλείου Μιχαηλίου No 36, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την ανάπτυξη μίας άγινης και σταθερής φιλίας.

Ο Νεόφυτος Αποστολίδης, (16 χρόνων), Παναγία, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από τη Ρωσία και την Αιγύπτου.

Ο Άνδρέας Παναγιώτης, (17 χρόνων), Ύδρας No 5, Ακρόπολη, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο.

Ο Άγαμέμνων Λοτζόπου, Ταχ. Κιβ. 96, Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Ο Γεώργιος Μ. Πολυβίου, Έλλάδος No 35, Λεμεσός,

Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15 — 18 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Θεμιστοκλής Νεοφύτου, Τμήμ. Πάφος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο και κατά προτίμηση από την Ελλάδα.

Ο Άνδρέας Χαμπαούρης, (16 χρόνων), Λεωφόρος Αθηνών No 82, Κτήμα Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Μίμης Βασιλείου, Διδασκαλικών Κολλέγιο Κύπρου, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Ο Άνδρέας Α. Στυλιανόου, Κόρυ, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17 — 20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Λάκης Θεοδωρού, Ζήνωνος Κιτίνας No 6, Κυρήνεια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Κωνσταντίνος, (16 χρόνων), Οδός Σταυρίδης και Οδός Κωνσταντίνου, Δαλί, Λεωκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση με μαθητρίες από την Ελλάδα.

Ο Άνδρας Παπακωνσταντίνου, Θεοτοκοπούλου 10, Κυρήνεια 10, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθητές και μαθητρίες από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανταλλαγή ανέκδοτων.

Ο Χρήστος Κινέζος, Παιδαγωγική Ακαδημία Κύπρου, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, κατά προτίμηση

μαθητρίες από την περιοχή των Αθηνών και Πειραιώς, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Μιχαλάκης Γρηγορίου, (18 χρόνων), Μέσα Γεωργιά Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16 — 18 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Ρ. ΚΑΛΟΥΔΙΣ, S/I JOHN P.G., Co S.E.M.C.O., Co, PORT-SA'ID, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18 — 22 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Μ. ΔΙΜΗΤΡΙΟΥ, S/I EVANGELOS TSAPELIS και Ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ALEXANDRAKIS, M/S DI. MITROS, Co LEMOS BROS LTD, BURY CORT HOUSE, BURY CORT, LONDON E.C.3, ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με τις τρεις φίλες, «Μίνα», «Μπέ» — «Μπέ» και «Μπεργκίνα».

Ο ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΗΟΥΛΙΣ και Ο ΕΦΣΤΡΑΤΙΟΣ ΣΠΕΤΖΑΣ, NEI S/I NEA TYHI, MESSRS BOYD WEIR SEWELL INC, 21—24 STATE STREET, NEW YORK 4, N.Y., USA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από τον Πειραιά και τη Χίο, ηλικίας 15—19 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής φιλίας.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΝΤΑΖΙΣ και Ο Ν. ΠΑΥΛΟΥ, S/I JOHN P.G. ESSO, PETROLEUM CO LTD THAMES HOUSE NORTH MILLBANK LONDON S.W.1, ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με την «Τερέζα» και τη «Λίνα».

Ο ΚΟΣΤΑΣ ΓΕΩΡΓΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, S/I PRINCESS SOPHIE, TRANSOCEANIC MARIN,

INC CORP., 39 EAST 51 STREET, NEW YORK 22, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Φρόντα» από τη Γλυφάδα.

Ο MICHEL ARCHON-TIS και Ο FRANKIS BULANJE-RIS, (21 χρόνων), M/T DONNA MYR. TO Co MESSRS CHANTIS ENGLAND ST. HELEN PLACE, BISHOPGATE LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Αλεξάνδρεια ηλικίας 16—19 χρόνων, και ο δεύτερος με νέες από την Αυστραλία και τον Καναδά, ηλικίας 18—21 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο ΚΟΣΤΑΣ ΓΑΡΒΙΣ, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Ο ΑΛΕΧ. ΚΑΔΕΦΙΟ, Ο ΟΥ και Ο ΣΠΙΡΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ, S/S ANDROS STAR, ORION SHIP. PING CO, 29 BROADWAY, NEW YORK 6, N.Y., USA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 18 — 25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ε. ΑΣΙΜΕΝΙΟΣ, S/I PRINCESS SOPHIE, THORLEV PITT, 520 BATTERY STREET, CONSULAR BUILD. SAN FRANCISCO CALIF. USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ, M/T DONA MYRTO, Co CHANDRIS ENGLAND LTD, 5 ST. HELENS PLACE, LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το εξωτερικό και το εσωτερικό, ηλικίας 20—26 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΡΑΒΑΣ και Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΛΛΙΤΣΙΣ, M/V GRECIAN ISLES, Co COULANDRIS BROS L.E.D., 61 MARY AXE LONDON E.C.3, ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Αθήνα, Πειραιά και Χαλκίδα, καθώς και με φοιτήτριες της Πανεπιστημίου Σχολής, με σκοπό, ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΡΟΥΛΟΣ, S/I PRINCESS SOPHIE, TRANSOCEANIC MARINE 39 EAST 51 STREET, NEW YORK 22, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το εξωτερικό και το

εσωτερικό, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο GEORGE BILLIRIS, S/S CASSIOPIA, Co RETYNNIS KULUKUNDIS ST. CLAIRE HOUSE 30/33 MINORIES LONDON E.C.3, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 20—30 χρόνων. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΜΑΤΘΕΟΣ ΑΡΧΟΛΙΣ, S/S SOPHIE SOUTHERN STAR CO, 29 BROADWAY, NEW YORK, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ευκατάστατες από την Ελλάδα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΕΙΡΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ, VAIR SOK No 66, EDIRNEKAPI, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθητρίες απ' όλη την Ελλάδα.

Η ΚΑΛΛΙΟΡΗ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ, (13 χρόνων), EDIRNEKAPI CAHIR SOK AYA YORGI KILISESI IRINDE No 8, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μαθητρίες από την Ελλάδα.

Δύο φίλες, Η ΛΙΔΙΑ ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΙ και Η ΛΕΝΑ ΛΟΚΑΝΤΙ, (16 χρόνων), KIVILCIM SOK No 24, B'ÜYÜK ADA, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΛΕΝΑ ΛΑΜΒΡΙΝΟΥ, PERNERSTORFERGASSE 60/V18 WIEN 18, AUSTRIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, γαλλική και γερμανική γλώσσα.

Η ΤΙΝΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ, RUE DE BOICHAUT 67, SHARBECK BRUXELLES, BELGIQUE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από την Ελλάδα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΗΑΥΔΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, (12 χρόνων), HOCA KAKIR SOK, No 8, EDIRNEKAPI, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μαθητρίες απ' όλη την Ελλάδα.

Η ΡΙΟΛΛΑ ΜΟΝΤΖΟΥΡΙ, CREDIT LYONNAIS, P.O. BOX 466, KHARTOUM, SUDAN, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΕΦΙ ΒΑΣΙΛΙΑΔΟΥ, (14 χρόνων), EDIRNEKAPI, SULTAN HAMAM KIRK, OPALAR CIKMAZ SOK No 9, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μαθητρίες από την Ελλάδα.

Δύο φίλες, Η ΑΛΕΚΑ ΒΙΚΟΥ και Η ΕΦΙ ΖΟΓΡΑΦΟΥ, KURTULUS KIRKEHAYI SOK, No 61/2, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με μαθητρίες απ' όλη την Ελλάδα.

Η ΜΕΛΑΧΡΙΝΙ, 4550 LACOMME AV. MONTREAL, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΣΟΥΖΑΝΑ Ρ., (18 χρόνων), 5153 DUCHER, MONTREAL, CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από όλες τις χώρες του κόσμου, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΔΙΟΝΙΣΙΟΣ ΚΟΥΤΣΙΣ, RUE DE MONSIEUR No 54, GUERGNON, BELGIQUE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Ντόρα» από το Αργεντινέ.

Ο ΝΙΚΚ ΡΗΟΤΙΟΥ, POSBUS 266, WARMBAD, T.V.L., AFRICA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία μορφωμένη και ευπρεπισμένη νέα στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, (25 χρόνων), 9 MILLER ST. RICHMOND, MELBOURNE, VICT., AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες ηλικίας 17—23 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους. Το ίδιο ζητεί και Ο ΝΙΚΚ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ΣΤΑΘΑΓΑΜΕΝΟΥ, 71 BRUNN ST., ADELAIDE, S. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό το γάμο. Πα-

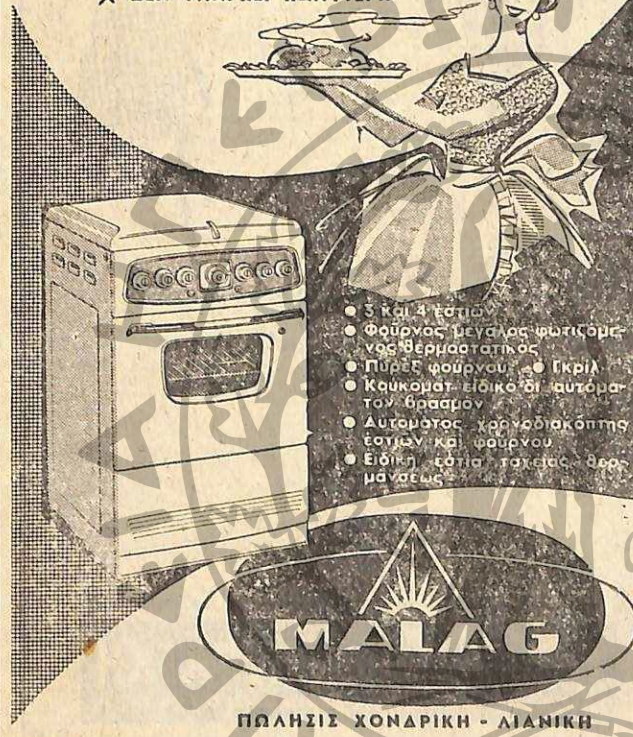

Στο χορό είναι σίγουρη για την γοητεία της γιατί χρησιμοποιεί καλλυντικά...

Μυλκίς
Crème Neige-Mousse-Perle

Η Βασίλισσα των Κουζίνας!

★ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΥΤΟΜΑΤΗ
★ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ

- 3 και 4 ετών
- Φούρνος μεγάλος φωτισμένος θερμαινόμενος
- Πύρες φούρνου
- Γκριλ
- Καυκοματ-είδικο δι' αυτόματων θάλασσων
- Αυτόματος χρονοδιακόπτης εστιαγών και φούρνου
- Ειδική εστία ταχείας θέρμανσης

ΜΑΛΑΓ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ - ΛΙΑΝΙΚΗ

ΡΑΔΙΟ ΑΘΗΝΑΙ

ΣΤΑΘΙΟΥ ΔΡΑΓΑΤΣΙΑΝΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 11

ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕ ΣΤΟΝ SCHWARZKOPF
την υγεία και ομορφιά των μαλλιών σας.

Πόσο είναι εύχαριστημένη...

... που βρήκε τον τρόπο νάχη πάντα καθαρά και ωραία μαλλιά. Και είναι τόσο εύκολο...

Με το GLEMO τα μαλλιά μετά το λούσιμο κτενίζονται δαυμάσια, παίρνουν μία φυσική γυαλάδα και εύδιαζουν.

Τό GLEMO με τον δαυμάσιο αφρό του καθαρίζει τελείως και δυναμώνει τα μαλλιά.

Τό GLEMO περιέχει τα πλούσια συστατικά του φρέσκου αυγού, Βιταμίνες, Κυτίνη, Λευκιδίνη και Πρωτείνες.

Τό GLEMO σας δίδει τη χαρά να βλέπετε ωραία τα μαλλιά σας.

Χρησιμοποιήτε τακτικά τó Γκλέμο, Σαμπουνι με αυγό και δά ένδουσιασθήτε με τó καταπληκτικά αποτελέσματά του.

Γλεμο Σαμπουνι με αυγό
Προϊόν TETE-NOIRE

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - ΜΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛ. 25.739

ροκαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΤΟΝΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, 48 MARINE P.D.E., ABBOTSFORD, MELBOURNE, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες ηλικίας άνω των 16 χρόνων. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο C. PSINAS, 28 WILLIAM ST, ABBOTSFORD, 281 MELBOURNE, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Κόρη της Αιμυδίας».

Ο FRANCO SPADAR, VIA NAZIONALE No 621, ROCCA LUMERA, MESSINA, ITALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα.

Ο MICHELE ADRILLANOPOULOS, VIA FILIPPO SCHIASSI 28, PISO TESORO BOLOGNA, ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—20 χρόνων, στην ελληνική και ιταλική γλώσσα.

Ο ΜΑΡΙΟ ΛΟΥΓΑΡΕΣΙ, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο ηλικίας 16—20 χρόνων.

Ο GEORGES PATSA-TZIS, (28 χρόνων), POSTE RESTANTE, ATABA, LE CAIRE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία σφοδρή νέα από καλή οικογένεια, ηλικίας 17—23 χρόνων, κατά προτίμηση από την Αίγυπτο και την Ελλάδα.

Ο ΑΨΟΜΑΣ ΒΕΥΟΓΛΟΥ, B'ÜYÜK KIRLANGIC, No 30, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, ιδιαίτερα από το Σουδάν και τη Ρωσία.

Ο ΑΛΕΚΟΣ Ν., 130 W. 80 STREET, NEW YORK 24, N.Y., USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Μίνα» και τη «Φωτεινή Νύχτα».

Ο PETER PAGAΚΟΣ, 5173 JEANNE MANCE, MONTREAL, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΑΝΤΩΝΙΟ ΓΑΖΙΛΙΕΡΙΣ, RUE COPELLA, BAZZAR CORTE, DABB EL IMBRAHIM No 41, CAIRO, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική ή ιταλική γλώσσα.

Ο G. A. M. E. WALTER, SP. 88152 A.F.N., PARIS, FRANCE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες στη γερμανική γλώσσα με σκοπό το γάμο.

Ο J. H. RIGAS και Ο G. KAMBAΣ, 416 S. SPRINGFIELD, CHICAGO 24 ILL., USA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και καρτ — ποστάλ.

Ο ΔΙΜ. ΔΑΡΙΔΗΣ, POSTLAGER, HAUPTPOST, STUTTGART, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα.

Ο GEORGE MAROPOULOS, 109 JUDGE RD, TORONTO 18, ONT. CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Στέλλα» από το Μπέρκνχ.

Ο ΜΙΛΤΟΝ ΠΑΝΟΟΥ, 423 CAPP ST., SAN FRANCISCO CALIF., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Πύλη του Πατρίκου».

Ο ΛΕΟΝ-ΖΑΜΕΣ ΠΑΝΟΟΥ, Co 20 BATTLE GROUP 39TH INFANTRY, FORT LEWIS WASHINGTON, USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Κόρη της Ναυπάκτου».

Ο Ν. C. E. O. R. V. BOTTRUP OSTING 184, WEST, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΣΤΙΛΙΑΝΟΣ ΔΙΜΙΤΡΙΟΥ, 37 DRUMMOND ST., CARLTON, MELBOURNE V. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και την Αγγλία, στην ελληνική γλώσσα. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο D. K. RIDES και Ο G. KALERGIS, (25 χρόνων), SUE CLIVY POST OFFICE, VIA CABRA-MURRA, N.S.W. AUSTRALIA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα στην ελληνική γλώσσα με σκοπό, ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ἡ Διμήτρα Τσικουδάκη, Μιχαήλ Μελά 9, Ἐπίθνη Πατρίδος, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπίθμει ν' ἀλλογορροφήσῃ με κύριους ἀπὸ τὸ ἀξωτερικὸ ἡλικίας 35—45 χρόνων. με σκοπὸ τὴ μεταναστεύει.

Ἡ Ἀννα Ἀντωνάρ, Ὀμήρου 117, Μοσχάτων, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλλογορροφήσῃ με κύριους ἀπὸ τὸν Καναδά, ἡλικίας 40—50 χρόνων με σκοπὸ τὴ μεταναστεύει.

Ἡ Μαρία Τσικουδάκη, Μιχαήλ Μελά Νο 9, Ἐπίθνη Πατρίδος, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπίθμει ν'

ἀλληλογραφῆσθαι μετὰ κυρίους ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 37—45 χρόνων, μετὰ σκοπὸν τῆς μετανάστευσι.

Ἡ Μαρία Μάνου, Πατρις, 269, Ἀθῆναι, Γρεκε, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μετὰ σοβαροῦς κυρίους, ἡλικίας μέχρι 40 χρόνων, μετὰ σκοπὸν τοῦ γάμου. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Χαρούλα Σκάρπη, Ἀσημακὴ Φωτλῆ 61Β, Πάτραι, Γρεκε, ἔπει ν' ἀλληλογραφήσῃ μετὰ Ἑλλῆνες ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ Μαρία Νόβκου, Παντοκράτορος 39, Πλατεία Πατραί, Γρεκε, ἐπιθυμῇ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετὰ Ἑλλῆνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 40

— 45 χρόνια.
 Ἡ Μαίρη Μητσάκου,
 POSTE RESTANTE, Νέον Φάληρον,
 Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ
 μετ' ἑλλήνων ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, ἰδιαί-
 τερα μετ' ναυτικών, μετ' ἀποτῆς συνά-
 ρης μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φίλης.
 Ἡ Στέλλα Μούσχου-
 ρη, Ρούσσελ 21, Κορυδαλλὸς, Πει-
 ραιεὺς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ
 μετ' ἀποτῆς ἀνταλλαγῆς γραμματιστή-
 νων.

— ΠΡΟΚΛΗΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

Ὁ Ἡλίας Καργόπου-
 λος, Εὐδοίας 67, Κερατίνης, Πει-
 ραιεὺς, θέλει ν' ἀλληλογρα-

φηση με τὴ «Δήμητρα» ἀπὸ τὸ Μόν-
τρεαλ.
Ὁ Διονύσιος Χελιδ-
νης Ματθαίου 5, Πειραιεύς, θέ-
λει ν' ἀλλοιογραφῇ μετὰ τὴν «Ἐκέρ-
της Κρήτης».
Ὁ Γεώργιος Σαβρι-
κόπουλος, «Ἡσίστου» 44, Πει-
ραιεύς, Γρῆς, ἐπιθυμῇ ν' ἀλλοιο-
γραφῇ μετὰ τὴν «Λοίτας».
Ὁ Ἰάκωβος Λιάρος,
«Θουὰς» 23, Ἁγία Μαρίνα, Ἡλίου-
πολς, Ἀθῆναι, Γρῆς, θέλει ν' ἀλ-
λοιογραφήτῃ μετὰ τὴν «Λοίτας».
Ὁ Δημήτριος Σωτήρ-
ος, «Ἀθανάσιος» 88, Κολωνός,
Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλλοιογραφῇ μετὰ
τὴν «Ἐκέρτης».

Miss Anne

ΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

ΥΤΟΝ Ή ΕΚΕΙΝΟΝ;

...ἐκ Ρουμανίας κ ό ρ η, σ' ἔν
της, ἀσπνείται ἀλη τη ζωή της στή
την φωί της στήν Ἑλλάδα μέ του

Αδούρηδες,
διαβυδάς.
Χοροί!

Από τή μά γενιά ἕως τήν ἄλλῃ

σεντόνια γερὰ
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Λευκά πού μένουν λευκά
Χρωματιστά πού δέν ξεθωριάζουν

№ 120 Γερό, κατάλευκο ἤ
σε εὐγενικούς χρωματισμούς.

ΙΡΑΛΑΝΔΑ Σεντόνι πολυτελείας,
στερεό, χιονάτο.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ Λεπτό καί φινό σεν-
τόνι, μεγάλης ἀντοχής.

Αὐτό τό σῆμα ἐγγυᾶται
ὅτι ἀγοράσετε γνήσιον
ὕφασμα
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Μέ ὅ,τι θάζει ὁ νοῦς σέ βαμβακερά ὑφάσματα ἢ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοιοθυρεύει!

17/22

'Ο Άθανάσιος Μάρκα-
 ρας. Κάτω Σταλό Κυδωνία, Χα-
 νιά, Κρήτη, Grèce, θέλει ν' αλληλο-
 γραφήση με νέες, ηλικίας κάτω των
 25 χρόνων με σκοπό τήν μετανάστευ-
 σιν. Φωτογραφία απαραίτητη.
 'Ο Γεώργιος Γιώτας
 καί ὁ Ίωάννης Παπουλάς, Αἰόλου 81,
 Ἀθήναι, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν
 μέ τή «Ντίαναν» καί τή «Σοφία».
 'Ο Γεώργιος Καρα-
 δάμης, Πύργος, Δελφινιάργη No 51,
 Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' αλληλο-
 γραφήση μέ τήν «Πνοή του ανέμου».
 'Ο Κ. Μ. Ποσινάκης,
 Παπαινκόλη 2, Ἀθήναι, ζητεῖ ν' αλλη-
 λογραφήσῃ με νέες ἀπ' ὅλο τόν κό-
 σμον. 'Ο Α. Λέκος, Ν. Κ.
 Λογιστῆς, Ἀνάλκας, Συγγρού 126, Ἀ-
 θήναι, Grèce, φοιτητής Παντείου, θέ-
 λει ν' αλληλογραφήσῃ μέ τήν «Τί-
 τικα».
 'Ο Γεώργιος Σαγιά-
 πούλος, Ἰπποκόου 8, Νέος Κόσμος
 ζητεῖ ν' αλληλογραφήσῃ μέ τήν
 «Ἀσποῦτη ἑλένη». 'Ο Δ. Κ. Ἀν-
 γκας, Μαϊζώνος 197, Πάτρια,
 Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ μέ
 τήν ἀναγνωστρίαν μας ἀπό τή Νέα Ὑόρ-
 κη πού κρβεταί κάτω ἀπό τό ψευ-
 δώνυμο «Ἡρα».
 'Ο Φώτιος Σβολιαν-
 τόπουλος, Μισοῦλι No 60,
 Τριανθρία Θεσσαλονίκης, Grèce, ἐπι-
 θυμεῖ ν' αλληλογραφήσῃ μέ τή «Φω-
 τεινή ὤψτας» ἀπό τήν Πάτρα.
 'Ο Τάκης Βασιλάκος,
 Βασιλίσσης Φρειδερίκης No 35, Πε-
 τριεῖ, Ἀθήναι, θέλει ν' αλληλογρα-
 φήσῃ με νέες τού ἐσωτερικοῦ, μέ σκο-
 πόν τήν ἀναπτύξιν μιᾶς καλῆς καί
 ἀγνῆς φιλίας. 'Ο Χρυσόφης
 Παρσσάν, 22, Νίκαια, Πειραιεύς,
 ζητεῖ ν' αλληλογραφήσῃ με κυρίες καί
 δεσποινίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμον.
 'Ο Τάκης Παπαγεωργ-
 ῶ, Ὁδ. Ἀρκαίτας, Λοκρῖς, θέλει ν'
 αλληλογραφήσῃ μέ τή «Διάνα» ἀπό
 τήν Ἑλλάδα. 'Ο Α. Ν. Δρέας,
 Ρουμελιώτης, Γούρνη 106,
 Πάτρια, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' αλληλογρα-
 φήσῃ με νέες ἀπό τό ἐσωτερικό καί
 τό ἐξωτερικό. 'Ο Δ. Μ. Πασιάν-
 τας, Ὁδ. Καλχίδος 63, Πάτριαν
 θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με τήν
 «Νιόβη».
 'Ο Κυριάκος Γιάνα-
 νίδης, Κώ 149, Τ8, Ἀθήναι,
 Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με
 νέες ἀπό τήν Ἀθήνην αλληλογραφή-
 σαι καί τή Θεσσαλονίκην. 'Ο Κ.
 Γιαννῖδας διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' αλληλο-
 γραφήσῃ με νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμον.
 'Ο Ἀργύριος Πετρίδης,
 Εὐνοασίας 121, Κολιθεῖα, Ἀθήναι,
 Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ μέ
 τήν ἀναγνωστρίαν μας πού κρβεταί
 κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Εὐα».
 'Ο Γεώργιος Κυρια-
 κουλᾶκος, Ταυτέγιο No 1, Αἰ-
 γάλεω, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ν' αλλη-
 λογραφήσῃ με μία ἀπό τίς τρεῖς
 φίλες πού κρβεταί κάτω ἀπό τὰ
 ψευδώνυμα «Ἀρετή», «Κακία» καί
 «Παῦλα».
 'Ο Τάκης Ζάχος (20
 χρόνων), Ποτίκιον, Ἰοτία, Εὐβοία,
 Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με
 νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμον. Ὁ
 Λαμπρόπουλος, Μαυρομα-
 ταιῶν No 41, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ
 ν' αλληλογραφήσῃ μέ τή «Ἀφροδι-
 τή».
 'Ο Ζορμπᾶς, Κροκ-
 λῖον, Δωρίς, Grèce, θέλει ν' αλλη-
 λογραφήσῃ μέ τήν «Ἀρετή» καί τήν
 «Τερέζα». Ὁ Νικόλαος Παναγιώ-
 τας, Ὁδ. Ἰωάννου, Χίος, ἐπιθυμεῖ
 ν' αλληλογραφήσῃ μέ τήν «Κουκλί-
 τσα».
 'Ο Μάριος Μανειώ-
 της (20 χρόνων), θέλει ν' αλληλο-
 γραφήσῃ μέ τήν «Ντίαναν». Ὁ Ἀν-
 δρέας Λέκκας, Δημητρίου
 Παύλου 14, Κορυθαλλός, Πειραιεύς,
 Grèce, ζητεῖ ν' αλληλογραφήσῃ με τίς
 ἀναγνωστρίαις μας, πού κρβεταί καί
 κάτω ἀπό τὰ ψευδώνυμα «Τίτικα Τ.»

την περιποίησιν τῶν μ
 Οἱ κίνδυνοι ποῦ τὰ
 ναι μεγάλοι. Μοναδική
 προστασίαν τοῦ τριχω
 φαλῆς εἶναι ἡ ἐπιστη
 πτική λοσίον
 HAIR LOTION
ΒΙΤΟΚΡ
 Εἰδικῶς παρασκευ
 βάσι τὸ G-11 σύμφ
 ὑποδείξεις εἰδικοῦ Δ
 διὰ τὴν καθημερινήν
 ναγτίον τῆς ἀνάμιας
 τοῦ τῆς κεφαλῆς ἡ λο
 σίων διὰ τὰ μαλλιά
ΒΙΤΟΚΡ
 ἐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξιν
 τοῦ τῆς κεφαλῆς, κα
 ποτελεσματικῶς τὴν
 τὴν σμηγματόρροιαν κα
 τριχόπτωσιν διὰ τῆς τ
 κυκλοφορίας τοῦ αἵμ
 πιδερμίδος.
 Προϊὸν τῶν Χημ. *Εργ.
 Γεν. *Αντ. Ι. Φ. ΣΕΡ
 Σία Λ. Τ.
 ΔΩΡΟΥ 10, Τηλ.

Ένα **2** ον **ΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟ**
 ΕΛΒ ΠΛΕΚΤΟ
PASSA
 Εύκολο πλε
 "Ομορφο π
 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15
 ΕΓΝΑΤΙΑ 130 - ΘΕΣΣΑ

ΓΑ ΤΙΣ ΧΙΟΝΙΣ
 Ἡ βιταμινούχος ἀ
 ΦΑΡΜ.
ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΙΜΟΡΡ
 Ἡ βιταμινούχος ἀ
 ΦΑΡΜ.
 ΓΙΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ,
 ἐκθέματα, ἡ βιταμινού
 ΠΡΟΦΑΡΜ.
 Πωλεῖται στὰ φαρμ
 9 δρ.

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝ
ΙΑΤΡΟΣ
 Γυναικολόγος - Μαιευ
 9-12 καὶ 5-7 ὥς κα
 τεύξει, Χαρ. Τρικοῦπ
 613.610.

αλίων σας
ειλούν τι
διά της
ου της κ
νικη θρε

N

ομένη με
α με τας
ματολόγου
χρησιμ
ου τριχω
σοτάτη λο-

N

ου τριχω
πολεμά
ιτιριασιν
ος και την
ώσεως της
ος της ε-

VITOCRIN
NTAN KA

21.610

ΑΛΕΚΤΟΡ

**δημα
α στο
ίτι!**

ΙΚΑΙ
ΗΧΑΝΑΙ

P

ήμο...
ΕΚΤΟ!

ΘΗΝΑΙ
ΟΝΙΚΗ

**ΡΕΣ;
φή ΠΡΟ-ΙΔΕΣ;
φή ΠΡΟ-τραύματα.
ος αίλοιφή
κεία προς**

ΙΝΙΔΟΥ

ο. Δέχεται
έπι συνεν
113. Τηλ

οίκο της, γιατί
ομως εδώ, γνά
άρεσε πολύ και
μάνια ήταν προ

Με ρωτά, λ
του νέου της
Και της άπ
Μία νέα δέν
σμος της, ότο
Ιο να μάς
σχέσι με την π
τη ζωή, για τ
χια μας.

Έπομένως, ό
μās άρρωστ
χαρισματα, που
Ας μη βισα
νέου, άς πάρ
φασίση.

Όσοι άφορ
είχε άρραβανια
γάμο υ' ατόνω
ούτε εκείνη να
ήθηκε σε μία Τ

Προδομέ
εύκολο να χασ
διση.

Γιά να τον
ή όμορφιά και
ό γάμος έγινε,
κες ξενειόαζον
τότε παραμολ
φάνισι τους κα
βλέπει και να
περίπολτες.

Γι' αυτό, ή
ό γυναικείος ρ
Αδύνα, για
για να μη της
του προσφέρει
σύντροφος, ό

Να γίνετε,
σιώδης, ή γυν
θυμία, και θα
οπίτι του μετα

Νόχτα Χ
φορές σās έχω
πеса έξω, κάν
Κι' εγώ είμ
πρόσφερα ένα
τώρα έλπιζω ν
αυτά, που μου

Λοιπόν, δέ μ
σπαρχνει να κ
να κάνετε, είν
και για κείνον

Νομίζετε, ό
τόση άγάπη κι
Έχω, λοιπόν
αυτό το έπικη
ανάμνηση της φ
σας βοη όπως
γελή. Μην άμ
να έπισκεφθ τ
Ε φ η : Δέν
νομίζετε.

Κάθε κοπέλ
μονε όπως έστ
'Αλλ' όυτε
μορφή, ή έπει
'Αλλ' όυτε
θα τον βοη μιά
Βρίσκει πολ
θα την παρακ
στικές τους π
σκοπό δέν έχου

Μην άπελπί
γαμπρός, το τ
κι, άν βρίσκει
γνώριστε.

Λίγιστα:
Έναν άλήτη
Γιά σās, όπο
όλο τόν κόσμ
'Αφού, λοιπ
φεις σας και γ
Η μητέρα ν
Συνέβατε, ό
Μη παρασυρ
έπιδείξετε.

...πρόσεχε να μην αλλοιώνω,
...ένας υπάλληλος Τραπεζίτης, ο οποίος
...ώρα άμφιβάλει αν ο έρωας της στη
...μιατικός.

...όν, τί να κάμν. Νά δεχθίς τις προ
...λάδος ή όχι:

...πώ:

...πρέπει να βασίζεται μόνο στους ένθ
...πρόκειται να παντρευτή.

...πρόση ένας νέος ή όχι, δέν έχει κα
...τρεψιά. Ή παντρεία γίνεται για όλ
...ή δημιουργία οικογενείας και γιά τήν

...ντρας, πού θα πάρωμε, δέν πρέπει μόν
...καί να κατέχη όλα εκείνα τά ψ
...κά κατάρθωση τή συμβίωση εύτυχ
...λοιπόν, άς μελετήσώ τή χαρακτή
...ή πληροφορίες της, και τότε μόνο άς

...τόν άλλο νέο της Ρουμανίας, μέ τόν
...ή, νομίζω, ότι δέ θα ποεί να έλπί
...γιατί ούτε εκείνος μπορεί να έλθ
...αναγνωρίσθ στην Ρουμανία, αφού τακ
...πείρα άς υπάλλους,

...Β.Ο.Λ.: "Όπως ελέπετε, είνα
...μία γυναίκα έναν άντρα, παρά να τόν
...πείρα, βοήθησαν τόν χαμόγελο, ή
...πόδες εκείνου να σάς κανν δική του
...τότε τόν γάμο όμως, οι περισσότερες
...γιατί νομίζουν πώς αυτό ήταν όλ
...τόν έαυτό τους, αδιαφορών γιά τή
...θεωρούν τόν άντρα υποχρεωμένο ν
...ή άνεχεται όπως είναι, αδιάφορος κ

...ναίκα πρέπει να ξέρη πάρα, μετά τ
...της δέν παει. Μάλλον αύξάνει,
...άκα συγκρατήσώ τόν άντρα, πού από
...ή γιά και άναζητήσώ άλλο έκεινα π
...γυναίκα τού, ούτε ώς σόζυγος, ούτε
...ός φιλενάδα.

...πών, ή γυναίκα-κοκέτα, ή γυναίκα-
...κα μέ τή διασκέας χαμόγελο και τή
...τότε πώς θα τόν κάνετε να ξαναγ
...ωμένους.

...ρίς άστρα. Μού γράφετε: «Γ
...ή τή συμβουλή σας και ποτέ
...αυτά, πού μέ είχατε συμβουλεύ
...εύχαριστήμην, πού μέ τή συμβου
...λόλο σέ μία άναγνώστριά μας. Άλλ
...ικανοποίησώ τή άπώρεια σάς σχετ
...ράφετε

...ρδών να καταλάβω τί είναι εκείνο π
...είνα ένα κακό. Γιατί αυτό πού σκέ
...πολύ κακό και άδικο, τόσο γιά σάς
...ότι θα ήρθε τόσο εύκολα ένα άλλο ν
...τέτοια ψυχικά χαρίσματα;

...τή γνώμη πώς πρέπει να σταμα
...ναίμων παιχνιδί και να διατηρήσε π
...για τή αγάπης σας. Όταν επιστρέ
...ας άφηση, ή χαρά τού θα είναι π
...άσάτε, ότι ή πρώτη τού σκέψη θα
...ς γυνείας σας και να σάς ζήτηση σ
...είναι τόσο απελπιστική ή θέσι σας,

...Έχει στό νοϋ της τόν γάμο, αλλά δέν
...τί απελπίζεται επειδή δέν είναι τό
...δέν έχει προικα.

...όνα ή πρέπει να νομίζετε ότι τόν γ
...ους στους πεποιτους της στην όδο Σ
...πείρα, βάλας πού θα την πείρ
...ουθήσουν, άλλά ελπί αύτοί, μέ τις
...αίσεις και μέ τή τρυφερά τους λόγια
...παρά μόνο την έμφερη διασκέασ
...ή, λοιπόν, πού δέ βγαίνετε συχνά έ
...σας σάς δηλαδή, άρδρη να σάς β
...Ή μοίρα θα ήρθ τόν τρόπο γιά ν

...μου ζητάει να σάς βοηθήσω γιά να
...πας τόν αποκλειάτε.

...γράφете, δείξει πολλά αύτός ο νέος
...μους είναι ένας αλήτης.

...είν' έτσι, γιάς να έπιμείνετε στίς
...τί ζητάει τή βοήθειά μου:

...κάτω έγώ: Νά τόν κάμω άνθρωπο;
...έ να έλατομάτα του και σκεφθείς
...από τά τρυφερά λόγια και τίς ν

MIKAN

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΕΜΦ
 ΞΕΧΕΤΕ ΟΤΑΝ ΦΟΡΑ
 ΣΤΡΑΠΛΕ
 ΚΟΡΟΣΕΔΕΣ, „San
 ΦΟΥΣΤΕΣ ΠΛΙΟΣΕ,
 ΑΠΟΚΑ ΠΛΑΝΗΣ
 ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝ

ΦΛΕΙ-ΦΟΡΜ
κοντ

ΑΘΗΝΑΙ ΕΡΜ
 ΘΕΙ/ΝΙΚΗ ΤΣΙΝ

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤ
ΓΕΝΙΚΩΝ ΕΚΠ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ
ΔΗΜΙΟΥΡ

Πάντα έν σοφία έ
 δημα στο ώραιότη
 μα, που όμορφαινε
 γυναίκα, έκανε ένα
 Ένώ της έβωσε έν
 σωπό, που μάγειρη
 τισε, ώστε το δερμ
 η ανεπρέατο άπ
 μεταβολές: τον άε
 το κρύο, την ύγρασ
 τά βασανίζουν το
 δέρμα του προσώπ
 μπορεί να διορθωθ
 το λάθος της δημ
 μ' ένα τρόπο και
 περίφημα καλλυντ
 Αυτά προστατεύου
 σα του προσώπου θ
 νεύει καριέρες συνθ
 φανίζουν κάθε μικρ
 Αποτελούν την άσπ
 ρία και της γοητε
 Πολύχρωμα στα έ
 κρέατα MIROVIL π
 και το γαλάκτωμα

ΙΤΑΛΙΚΑΙ
ΠΛΕΚΤΟΜ
ΑΓΚΟΜΑ
 ΔΙΑ ΒΙΟΤΕΧΝΙΑΝ &
 Εύκολου χρίσ
 Μεγάλη
 ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΥΣΕ 4

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — Ν
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣ
 Γενία: Άκαδημίας
 Τρικόπη 18, Τη
 Δέχεται 5

ΜΕΝΤΙ
ΕΛ ΚΙΚ
 Τη Έταιρία Ψ
 νων Βορέσιον Τη
 κών άποστάσεως,
 Μετσόβου 25 Α
 Μουσίου) 9—1
 π. μ. Τηλ. 6

νισι δά
 Ε ΣΟΥΤΙΕΝ
 βο" και
 ερμιάς.
 Η
 164
 ΟΥ 39
 ΕΚΗ 22
 Ε ΤΩΝ
 ΩΣΕΩΝ
 ΤΗΣ
 ΙΑΣ
 ησεν... Καί
 δημιούργη-
 τη ζωή, τη
 μικρό λάθος,
 ωραίο πρό-
 ι, δέ φρόν-
 του νά μει-
 τις καιρικές
 τ, τόν ήλιο,
 κ. "Ολα σά-
 λεπτεπίλεπτο
 τής. Πώς
 ο μικρό σά-
 ρυϊας: Μόνο
 εσο. Μετά
 MIROVIL.
 ην επίθερι-
 η τις θυμε-
 ες και έλα-
 τέλειά της,
 α της όμορ-
 ρμακεία. 'Η
 7.50 δρχ.
 ρος 15 δρχ.
 ΜΑΧΑΝΑΙ
 ΖΙΚΟ.
 ΜΟΤΕΚΝΙΑΝ
 5
 παραγωγής
 (Α) ΑΘΗΝΑΙ
 ΧΡΟΛΟΓΟΣ
 ΠΟΥΛΟΣ
 και Χ-ρίλ.
 620.666
 8
 ΟΥ Μ
 ΔΟΥ
 κών 'Ερεν-
 παθείας μα-
 λένεται όδω
 φος (τάσσις
 η, και 5-6
 0-975.

Ο αστρογνώστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευμένες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

11 - 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1960

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 Απριλίου

★ Η Πανσέληνος επηρεάζει κατά τρόπο παράδοξο την εργασία. Τα κέρδη παρουσιάζουν αύξηση, προβαίνετε όμως σε ασυλόγιστη καταπάταξη του χρήματος. ★ Αποφύγετε την αταξία.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 Απριλίου - 21 Μαΐου

★ Οι έμμισθες προσπάθειές σας οδηγούν σε μία επιτυχία, που δε θα συνοδεύεται όμως από άμεση θετική των οικονομικών. ★ Μη αμείψετε καινούργια δουλειά, πριν ολοκληρώσετε την παλιά.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 Ιουνίου

★ Η Πανσέληνος θα διαταράξει τις σχέσεις σας με πρόσωπα, τα οποία συνήθως συμφωνούν με τις απόψεις σας. Προσέξτε για κάτι προσωπικό. Κάνετε υπομονή και ενεργήστε με διπλωματία.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου - 23 Ιουλίου

★ Ιά άστρα δε δημιουργούν συνθήκες ευνοϊκές για την εργασία. Γι' αυτό αναβάλλετε για αργότερα τη λήψη αποφάσεων και τις μεταβολές, που σχεδιάζετε να κάνετε. ★ Αποφύγετε τη θλασύν.

ΛΕΩΝ: 24 Ιουλίου - 23 Αυγούστου

★ Το σχέδιο, που καταστρώνετε, δεν έχει μεγάλες πιθανότητες επιτυχίας, γι' αυτό κάνετε ώριμες υπολογισμούς και παραγωγικές. ★ Οι σχέσεις με τους συνάδελφους παρουσιάζουν θετικότητα.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου

★ Η άποψή σας, που σημειώσατε δεν πρέπει να σας αποθαρρύνει σε σημείο που να παραμελήσετε την εργασία σας. ★ Εξ άλλου, βότρες από λίγες μέρες θα έλτε και πάλιν ο ενοούμενος της τύχης.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου

★ Η Πανσέληνος σας βοηθάει να έρθετε σε επαφή με πρόσωπο που θα σας προσφέρει πολύτιμη βοήθεια επαγγελματικής φύσεως. ★ Την Τρίτη 16 θα σας παρουσιαστούν σπάνιες ευκαιρίες.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου

★ Απαιτούνται οικονομίες και αποταμίευση, για να έχετε άφορο στην διαίτη σας τα χρήματα, που θα σας χρειαστούν. ★ Η τύχη θα ευνοήσει ιδιαίτερα τις τολμηρές επιχειρήσεις.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου

★ Τη Δευτέρα 15, μία εθιμία θα σας υποχρεώσει να τροποποιήσετε ώριμα σχέδιά σας. ★ Οι σχέσεις με τους προϊστάμενους θετιώνονται και σας γίνεται εξαιρετικά ενδιαφέροντα πρότασι.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 Ιανουαρίου

★ Πρόσωπο με το οποίο συνεργάζεστε, διέρχεται μία τυχρή περίοδο, από το οποίο θα ωφεληθεί. ★ Κάντε πλάνο από κοινού, θα πραγματοποιηθεί πλάνο από κοινού, πλάνο περιμένετε.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου

★ Με την Πανσέληνο αρχίζει μία εξαιρετικά τυχρή για την εργασία σας περίοδος. ★ Μεγάλες πιθανότητες να καταλάβετε ανώτερη θέση ή να σας κάνουν μία συμφέρουσα προσφορά. ★ Κέρδη.

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου

★ Καμία αξιόλογη αλλαγή. ★ Όλες οι υποθέσεις απαιτούν διπλωματία και μελετημένο χειρισμό. ★ Θα συναντήσετε πρόσωπο, που θα σας προσφέρει πολύτιμη εκδούλευση.

★ Προδοχή στο αίμα και γενικά στο κυκλοφορικό σύστημα. Δύσκολη περίοδος, ιδίως για όσους έχουν ευαίσθητους πνεύμονες. ★ Προσοχή στο διάστημα, όπου κινδύνος πτώσεως. ★ Τυχερό το 1.

★ Το Σάββατο 13 η παραλαβή να γίνεται με επιμέλεια, που κρίνεται απαραίτητη. ★ Γενικά, τα άστρα θα βοηθήσουν όσους προσπαθούν να σταθεροποιήσουν τις αισθηματικές τους σχέσεις.

★ Τα μικρά παιδιά διατρέχουν σοβαρό κίνδυνο κρυολογήματος, με υψηλό πυρετό. Πρέπει μόλις αδιαθετήσουν να τα βλ γιατρό, για να αντιμετωπιστεί άμεσα το κακό με τα κατάλληλα φάρμακα.

★ Όδυνή περίοδος για όσους υποφέρουν από ρευματισμούς. ★ Μία αύξηση του ερωτισμού γίνεται επικίνδυνη για τον οργανισμό σας. Απαιτούνται προσοχή και μεγάλες προφυλάξεις.

★ Με την Πανσέληνο αρχίζει μία περίοδος μεγάλης άνοξης και ζωτικότητας. Με κανένα τρόπο όμως δεν πρέπει να μειώσετε τις ώρες ύπνου. ★ Ακατάλληλος φωτισμός καταστρέφει τα μάτια.

★ Αισθητή θετικότητα στο κυκλοφορικό, αναπνευστικό και οροτολογιστικό σύστημα. ★ Το νευρικό σύστημα παρουσιάζει μεγάλη ευαισθησία, γι' αυτό αποφύγετε κάθε τι που σας εκνευρίζει.

★ Η Πανσέληνος επιφέρει μία γενική θετικότητα στην υγεία. Πόνοι και νοσήσεις εξαφανίζονται. Για να διατηρήσετε όμως τη φόρμα σας απαιτούνται περπάτημα στην εξοχή και λίγη γυμναστική.

★ Αισθητή και σημαντική θετικότητα στο κυκλοφορικό σύστημα. ★ Αποφύγετε πάντως τα ρεύματα και τις απότομες εναλλαγές θερμοκρασίας, γιατί τα αυτά παρουσιάζουν μεγάλη ευαισθησία.

★ Πονοκέφαλοι, νευραλγίες που δύνανται να επηρεάσουν την όραση. ★ Επισκεφθείτε έναν οφθαλμίατρο, γιατί οι σχέσεις με τον οφθαλμό σας είναι πολύ ευαίσθητες, που πρέπει άμεσα να φροντιστεί.

★ Οι ενόχλησεις των εντέρων και γενικά του πεπτικού συστήματος εξαφανίζονται, ενώ η καρδιά αρχίζει να παρουσιάζει μερικές ανωμαλίες, που θα είναι όμως παροδικές. ★ Τυχερό το 8.

★ Όσοι έχουν παράσιτα στα έντερα πρέπει να φροντίσουν να απαλλαγούν. ★ Η περίοδος είναι κατάλληλη, ενώ αντίθετα μία αμέλεια θα είχε δυσάρεστες συνέπειες στο προσεχές μέλλον.

★ Προσέξτε ακόμα και τα πιο ασήμαντα μικροτραύματα, γιατί ύπαινος σοβαρός κίνδυνος μόλυνσης. ★ Περίοδος εξαιρετικά δυσάρεστη για όσους υποφέρουν από τα πόδια τους. ★ Τυχερό το 4.

Τα μοντέρνα ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΟΛΙΣ ή Μάγκυ μπήκε στο γραφείο, μάντευε άμεσως γιατί την είχε ζητήσει ο άντρας της. Είχε στα χείρα του ένα χαρτί γκρι - άρζαν και κατάλαβε πως ήταν ένα απ' τα γραμμάτια που της έστελνε κάθε μέρα, εδώ και δυο χρόνια, ο Ζαν Ούγκεν.

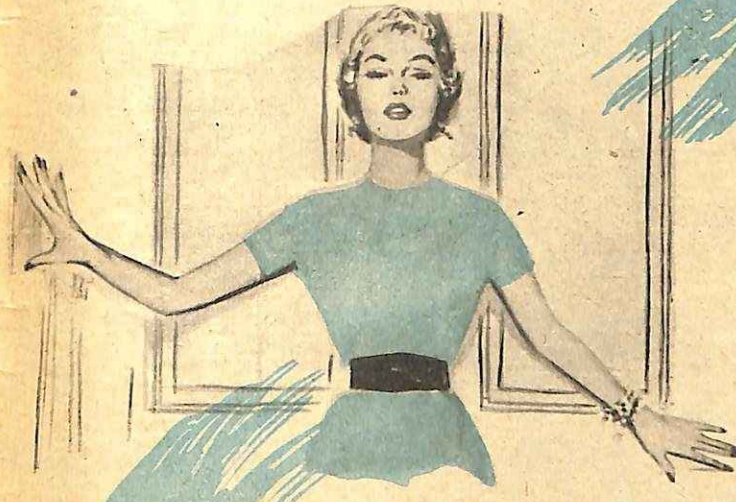
Ο Μαρσέλ Ζαμιέ την κύταξε στα μάτια. Πέταξε πάνω στο γραφείο το χαρτί που κρατούσε, και της είπε απλά:

— Κάθισε... Πρέπει να κανονίσουμε αυτή την υπόθεση.

Κι' αφού εκείνη κάθισε ήρεμα στο ντινάνι, ο άντρας συνέχισε, δίχως να βιάζεται:

— Το ξέρω από καιρό πως έχεις φίλο. Με είχε ειδοποιήσει ένα ανώνυμο γράμμα, εδώ και δεκαοχτώ μήνες. Μα εσύ μου φερόσουν πάντα μ' αξιοπρέπεια, σ' όλο αυτό το διάστημα, και δε μ' άφινες να ζηλέψω... Δεν έκανα λοιπόν τίποτα... Σήμερα όμως ο φίλος σου με υπερέδωκε με την αλληλογραφία μου και τον άνοιξα από αφορημάδα μου... Τελοςπάντων, τώρα πρέπει πια να εξηγηθούμε! Άγαπας έναν άλλον κι' εγώ μια άλλη.

Η Μάγκυ ανασκίρτησε, ανασήκωσε το κεφάλι της και τον κύταξε. Εκείνος της χαμογέλασε.

— Ποιος από τους δυο σας θα κρατήσει την περιουσία; ρώτησε η Ζερμαίν.

— Δε νομίζω πως πρέπει ν' άπορής γι' αυτό. Τί ήσουν τόσο καιρό; Μία θαυμάσια νοικοκυρά και μία καλή μητέρα για τη Ζερμαίν... Για μένα όμως; Τίποτα! Ζούσαμε στο ίδιο σπίτι, χωρίς να έχουμε καμιά επαφή μεταξύ μας. Ούτε κι' ενδιαφερόθηκες ποτέ για τις δουλειές μου, τις αγωνίες μου, τα βάσανά μου!...

— Ωστόσο, μέχρι σήμερα δε φρονούσα πως είχα το δικαίωμα να σ' εγκαταλείψω και ν' άφοσωθώ σε κείνη που αγαπά... Κι' αυτό εξ αίτιας της Ζερμαίν. Η κόρη μας είναι ένα πλάσμα τυροφωρό, ευαίσθητο. Έχει ανάγκη από μια οικογένεια... Άν δεν υπήρχε αυτή στη μέση, θα είχε ήδη κανονισθεί η ζωή μας, εφόσον τα αισθήματά μας συμφωνούσαν... Μα τώρα δε μπορούμε πια να συνεχίσουμε αυτή τη ζωή! Επιθυμώ να μάθω τι σκέπτεσαι...

— Ποιος θ' αναλάβει τη Ζερμαίν; ρώτησε η νέα γυναίκα.

— Εσύ μάλλον, αν πάρω εγώ εις βάρος μου όλα τα άδικα.

— Ωστόσο, εκείνη δείχνει μεγαλύτερη προτίμηση σε σένα!

— Το πιστεύω. Μα πρέπει να εξετάσουμε τί είναι το προτιμώτερο για ένα παιδί 13 χρονών: ν' άποκτήσει καινούργια μητέρα ή καινούργιο πατέρα;... Γιατί σκέπτομαι να παντρευτώ τη φιλενάδα μου κι' ελπίζω επίσης να σου δώσω ο Ούγκεν τ' άνοιά του.

— Δε μπορείς να ξέρεις αν θα δεχτώ να ξαναπαντρευτώ. Ίσως ν' άφοσωθώ στην κόρη μου...

— Μπα! Είσαι νέα και θα σε κουράσει μία μέρα ή μοναξιά. Η Ζερμαίν, που έχει συνηθίσει τον Ούγκεν, δε θα δυσκολευτεί ίσως να προσαναμοσθή σ' αυτή τη μεταβολή...

— Η Μάγκυ είχε εκνευρισθεί.

— Επιτέλους, αυτά άφορούν το μέλλον, είπε. Τί αποφασίζεις για το παρόν;

— Μήπως αντιμετωπίζεις την πιθανότητα να μείνουμε μαζί και να σώσουμε τα προσχήματα, για χάρι της Ζερμαίν; Άν ναι, θα κάνω τότε τη θυσία να μη σε χωρίσω, όσο κι' αν θα μου στοιχίσει αυτό άπέναντι σ' εκείνη που είναι το πλάνο για μένα.

— Όχι, δεν το θέλω αυτό! φώναξε η Μάγκυ. Άν ήμουν εγώ μονάχα η ένοχη, θα διέκοπτα άμέσως κάθε σχέση με τον Άομάν. Άλλ' αφού έχεις μία φιλενάδα και την αγαπάς τόσο πολύ, φύγε από δω, παντρεύου την! Εγώ δε θα μπορώ πια να σε ξαναδώ μπροστά μου!

— Τόσο επιπόλαιη είναι η αγάπη σου για τον Ούγκεν;

— Κενέ, είπε ειρωνικά ο Ζαριέ. Έγώ άγαπάω βαθιά εκείνη που η καρδιά της είναι όμοια με τη δική μου...

— Πιστών; Έσύ είσαι άγιος κι' εγώ ένα τέρας, φυσικά!

— Το πλάνο είναι, διέκοψε ο Ζαριέ, να μη γίνει θύμα η Ζερμαίν!

— Έ λοιπόν, βάλε την εσύ να διαλέξει! Έτσι θάναί αναπαυμένη ή άραία σου ψυχή!

Ο Ζαριέ έμεινε σκεπτικός για λίγο. Επιτέλους, γιατί όχι; Γιατί ν' αναγκάσουν την κορούλα τους να μη σε μία ανεπιθύμητη οίκογένεια, κι' όχι να την άφισουν να διαλέξει αυτή δ.τι προτιμάει;...

Χτύπησε το κουδούνι και είπε στην υπηρέτρια:

— Στείλε μου τη Ζερμαίν.

Σε λίγο, παρουσιάστηκε η μικρή, σαν περιποιημένη κουκλίτσα. Ήταν άρκετα μεστωμένη για τα 13 της χρόνια. Είχε άρχει ήδη να γίνεται μία μεγάλη κοπέλλα, με ματιά σίγουρη και με κινήσεις μετρημένες.

Ο πατέρας της την άγκάλιασε.

— Έχουμε κάτι να σου πούμε... κάτι πολύ σοβαρό, Ζερμαίν... Η μαμά σου κι' εγώ αποφασίσαμε να χωρίσουμε.

— Ά, θα χωρίσετε; πρόφερε η μικρή.

— Ένας ίσκιος έπεσε στο μέτωπό της. Το βλέμμα της σκοτεινιάσε, χαμήλωσε, σαν θλιωμένη.

— Ναι, άπάντησε ο Ζαριέ στενοχωρημένος. Διστάσαμε πολύ προηγουμένως... λυπηθήκαμε... αλλά...

— Και με ποιόν πρόκειται να μείνω εγώ; τον διέκοψε η Ζερμαίν, με παράξενο τόνο.

— Αυτό ακριβώς θέλουμε να μάς πής, μικρούλα μου: με ποιόν προτιμάς να μείνεις! άπάντησε ο πατέρας σαστισμένος.

Η Ζερμαίν έκανε μερικά βήματα. Φαινόταν μάλλον πως προσπαθούσε να νικήσει κάποια άμχανία που την εξένευριζε, παρά πως ήθελε να σκεφθεί... Τέλος, είπε άπότομα, ώμα:

— Ποιος άπ' τους δυο σας θα κρατήσει την περιουσία;

Ο Ζαριέ έγινε κατακόκκινος. Η Μάγκυ άνοιξε διάπλατα τα τρομαγμένα μάτια της.

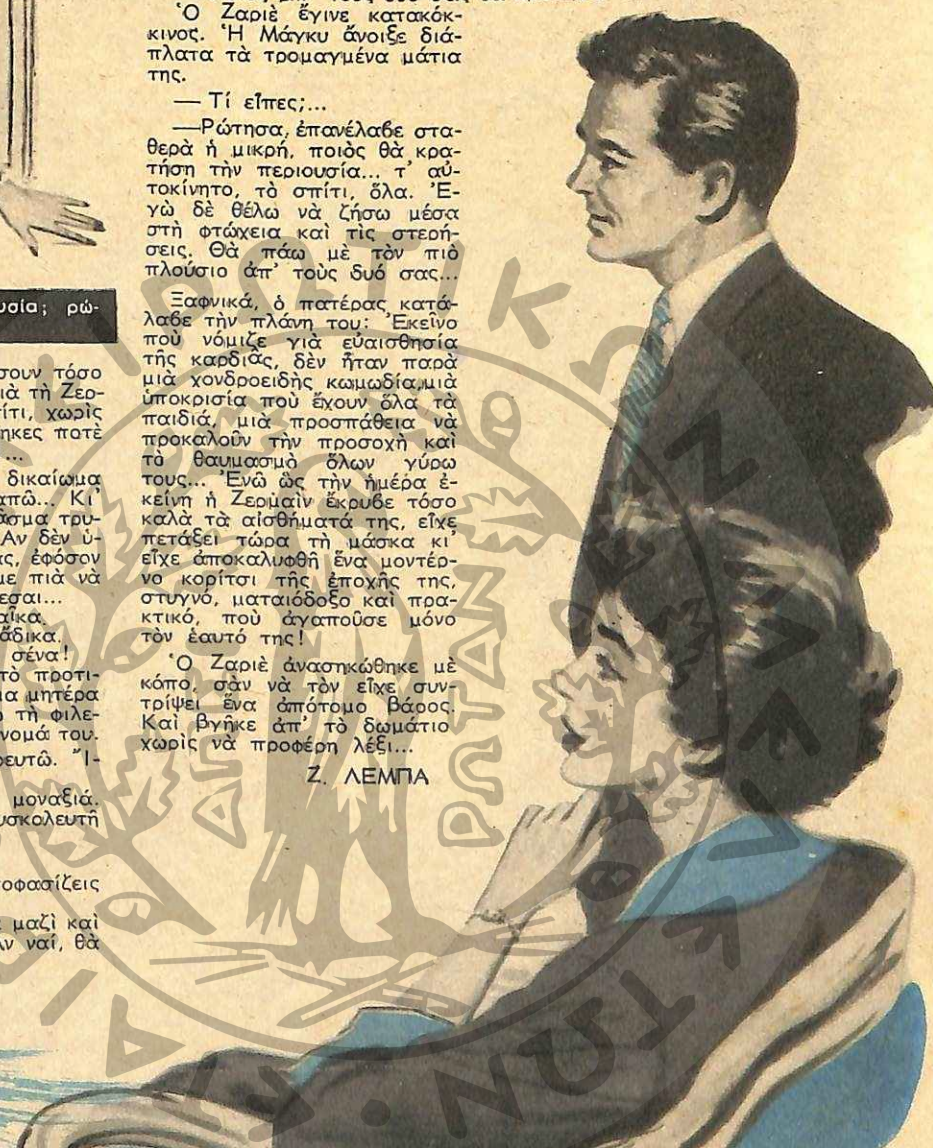
— Τί είπες;...

— Ρώτησα, επανέλαβε σταθερά η μικρή, ποιος θα κρατήσει την περιουσία... τ' άυτόκινητο, το σπίτι, όλα. Εγώ δε θέλω να ζω με τους μεσους στη στώχεια και τις στερόσεις. Θα πάω με τον πιο πλούσιο άπ' τους δυο σας...

Ξαφνικά, ο πατέρας κατάλαβε την πλάνη του. Εκείνο που νόμιζε για ευαισθησία της καρδιάς, δεν ήταν παρά μία χονδροειδής κατωδιαμία υποκορία που έχουν όλα τα παιδιά, μία προσπάθεια να προκαλούν την προσοχή και τα θαυμασμά όλων γύρω τους... Ένώ ως την ημέρα εκείνη η Ζερμαίν έκανε τόσο καλά τα αισθήματά της, είχε πετάξει τώρα τη μάσκα κι' είχε άποκαλυφθεί ένα μοντέρνο κορίτσι της εποχής της, στυγνό, ματαιόδοξο και πρακτικό, που αγαπούσε μόνο τον εαυτό της!

Ο Ζαριέ άνασκηώθηκε με κόπο, σαν να τον είχε συντρίψει ένα άπότομο βάρος. Και βγήκε άπ' το δωμάτιο χωρίς να προφέρει λέξη...

Ζ. ΛΕΜΠΑ

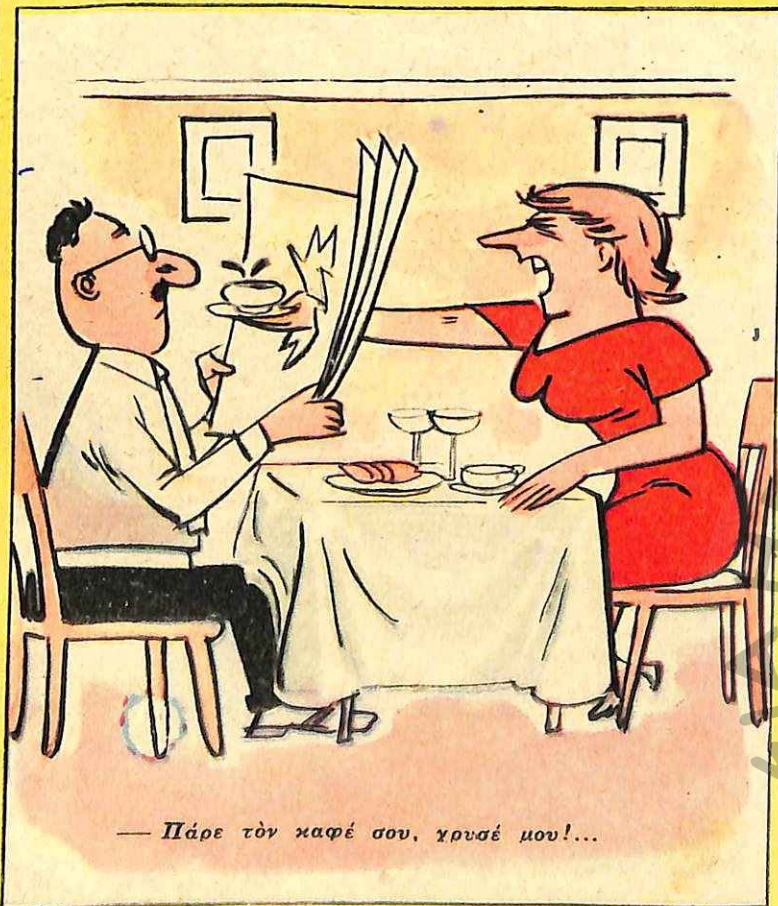

Χωρίς λόγια.

— Μά έχει ακόμη δυο θέσεις...
— Έχει, αλλά όχι πλάι - πλάι!...

— Πάρε τόν καφέ σου, χρυσέ μου!...

— Σας εύχομαι εξοχώτατε, χρόνια πολλά για
τὰ γενέθλιά σας!...